

Tình yêu thứ ba

Contents

Tình yêu thứ ba	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	7
4. Chương 04	13
5. Chương 05	21
6. Chương 06	25
7. Chương 07	33
8. Chương 08	39
9. Chương 09	48
10. Chương 10	56
11. Chương 11	61
12. Chương 12	70
13. Chương 13	77
14. Chương 14	84
15. Chương 15	90
16. Chương 16	96
17. Chương 17	100
18. Chương 18	110
19. Chương 19	117
20. Chương 20	124
21. Chương 21	133
22. Chương 22	141
23. Chương 23	147
24. Chương 24	153
25. Chương 25	156
26. Chương 26	163
27. Chương 27 (end)	168
28. Chương Ngoại Truyện	179

Tình yêu thứ ba

Giới thiệu

Anh yêu cô ngay cả khi cô còn chưa biết anh là ai. Anh muốn cho cô tất cả, nhưng điều anh cần là t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-thu-ba>

1. Chương 01

Mỗi một câu chuyện đều bắt đầu từ một khởi đầu chưa kịp sắp xếp, khiến người ta trở tay không kịp, không chút chuẩn bị. Lại dường như trong vận mệnh tự có sự an bài, cô bị động gặp anh. Bắt đầu đã định sẵn sẽ tiếp tục.....

“Tình yêu lãng mạn trên thế giới chỉ có hai loại, một là loại tình yêu trên phim, dù bực mình lắm cũng vẫn có thể khiến em rơi nước mắt, loại kia là tình yêu mà bản thân đang trải nghiệm, dù đối phương là con heo, em cũng có thể đau đớn tới mức mất ngủ cả đêm. Nhưng em cần phải biết, người khác thấy bộ dạng đau khổ vì tình của em sẽ cười thầm em là con ngốc, không ai đồng tình, càng không ai chúc phúc cho em, mọi người chỉ đứng cạnh để xem kịch hay, bao gồm cả người đàn ông không yêu em kia.”

Tôi đứng trước giường bệnh của Trâu Nguyệt, giận dữ, khinh thường nói ra những lời này, vì nó là một đứa ngu ngốc, cắt tay tự sát trong bồn tắm rải đầy cánh hoa hồng vào đêm Valentine, càng điên hơn là nó đã gửi vô số tin nhắn ai oán cho gã đàn ông kia, ý đồ muốn để hắn thấy bộ dạng chết đẹp đẻ của mình, nhưng tên đó hoàn toàn không hồi âm. Cuối cùng vẫn là tôi, sau khi tặng ca về nhà vớt nó ra khỏi nước, đưa tới bệnh viện.

Trâu Nguyệt nhắm mắt, lặng im không nói.

Nó yêu tổng giám đốc công ty nó, ngày ngày hôn vía lên mây, nhìn ảnh hắn mà lả bả, nhưng bức ảnh đó là cắt từ tạp chí nội bộ công ty, trong ảnh, một người đàn ông mặc quần áo gương mặt không rõ nét đang thân thiết bắt tay một loạt công nhân. Ban đầu tôi tưởng nó chỉ mơ mộng yêu đương tuổi trẻ, ai ngờ lại làm ra chuyện thê thảm thế này.

“Chị hỏi em, vì sao muốn chết?” Tôi bực mình nói.

Trâu Nguyệt nhắm mắt, cuộn trong chăn.

“Em nói đi!” Tôi nâng cao âm lượng lên mức tám.

Nó vẫn không mở miệng.

“Bỏ đi, bỏ đi” Trâu Thiên đứng bên kéo tay áo tôi. Tôi giật ra, hét to với nó: “Hai chị em chúng mày, không đứa nào khiến chị bớt lo, đều cút hết về quê cho chị!”

Trâu Thiên mặt mày nhăn nhó nói: “Chị đừng hỏi nữa, để chị ấy nghỉ ngơi, bình tĩnh chút đi, trong lòng chị ấy chắc rất buồn rồi.”

“Nó điên!! Yêu đơn phương thì có gì đáng thông cảm chứ? Có bản lĩnh đi giành bằng được gã kia đi, tự mình làm thương mình thì coi gì là giỏi?”

Trâu Nguyệt đột nhiên trở mình trên giường hét to với tôi: “Vậy chị có bản lĩnh thì đi giành anh về đi!”

Tôi hơi sững người. Trâu Nguyệt khóc to ai oán: “Em không có cách nào, trong mắt anh ấy căn bản không có em, em làm gì cũng vô dụng... đều không được!”

Tôi ngơ ngác trước giường của đứa con gái ngu ngốc này, nhất thời không có gì để nói cả.

Đúng, tôi đã ly hôn, chồng cũ yêu đồng nghiệp ngồi đối diện với anh ta, quỳ trước mặt tôi khổ sở van nài tôi cho anh ta tự do, tôi không giữ lại. Đối với người chồng đã thay lòng còn có gì để nói chứ?

“Đúng, chị vô dụng, nhưng chị cũng không tự làm mình bị thương khiến người khác khoái chí.” Tôi quay người rời phòng bệnh.

Trâu Thiên theo tôi đi ra, giúp con bé nói vài lời hay: “Chị, Tiểu Nguyệt chưa hiểu chuyện, chị đừng giận nữa.”

Tôi ngay người nói với nó: “Hôm nay em đừng đi học nữa, trông nó, tinh thần và suy nghĩ của nó chưa ổn định, để ý chăm sóc nó. Nhớ kỹ, hai đứa nhất định không được cho mẹ biết việc này.”

Trâu Thiên vội vàng gật đầu đồng ý.

Ra khỏi bệnh viện, gió lạnh ào tới, điện thoại tôi reo lên, là Cao Triển Kỳ, chúng tôi trước đây là bạn thời đại học, bây giờ là đồng nghiệp trong phòng hành chính bộ phận luật sư. Anh ta nhẹ nhàng hỏi trong điện thoại: “Luật sư Trâu, lễ tình nhân vui chứ? Vì vậy quên cả việc họp rồi à?”

“Đúng, rất vui, tôi lập tức tới ngay.” Tôi gấp điện thoại, nhắm mắt ổn định lại tinh thần, giơ tay chặn một xe taxi.

Tới phòng làm việc, Cao Triển Kỳ ra đón: “Ôi, nhìn bộ dạng tôi qua chắc rất bận, hình như đến quần áo cũng chưa kịp thay.”

Tôi lắc lắc đầu: “Đừng đùa nữa, cả đêm tôi không ngủ.”

Họ Cao càng hưng phấn: “Cả đêm không ngủ? Là ai thế? Thật quá dũng mãnh đi? Ha ha ha!”

Tôi kéo anh ta sáng một bên, nghiêm mặt nói: “Lão Cao, tôi có việc muốn nhờ anh.”

“Việc gì?”

“Anh giới thiệu Tiểu Nguyệt tới công ty Trí Lâm thì thông qua ai?”

“Giám đốc phòng nhân sự của bọn họ. Người phụ nữ đó yêu thầm tôi bao năm rồi, tôi lên tiếng, lập tức làm ngay. Sao, còn có ai muốn vào, Tiểu Thiệu chẳng phải học nghiên cứu sinh ư?”

“Không phải, anh giúp tôi nghe ngóng chút, giám đốc bộ phận của Tiểu Nguyệt, chính là Lâm tổng đó là người thế nào?”

“Sao, gây rối tình dục hay tình yêu văn phòng? Tiểu Nguyệt mới đến có một năm không thể nhanh thế chứ? Lê nào gã đó nhìn trúng cô?” Cao Triển Kỳ là một người phản ứng quá nhanh như vậy, có lúc nói chuyện với anh ta thật phí sức.

“Được rồi, đừng hỏi, anh đi nghe ngóng cho tôi một chút, đừng nói nhảm nhiều nữa!” Tôi quay người vào phòng họp.

Cao Triển Kỳ đi sau tôi, vẫn không ngừng hỏi: “Cô phải nói cho tôi biết vì sao chứ, khi tôi hỏi mới có trọng điểm. Tối qua cả đêm không ngủ, là với anh ta à? Hay người khác? Cô phải giữ cơ hội đó cho tôi trước chứ, khi nào mới chịu thấy uy lực của tôi?...”

Tôi căn bản không thèm để ý anh ta. Anh ta không phân biệt nơi chốn mà tuyên bố yêu tôi, nhưng đồng thời cũng yêu rất nhiều phụ nữ, vì vậy tôi chẳng coi tình yêu của anh ta là việc gì đáng quan tâm, cho dù anh ta mãi mãi lảng lơ xoay quanh tôi, cũng hoàn toàn không thể chạm đến nội tâm của tôi được. Sau khi tôi ly hôn, anh ta từng xắn tay áo muốn thử xem sao, nhưng bị tôi cự tuyệt không chút nể nang vài lần, cũng chuyển mục tiêu. Vì vậy tình yêu mãi mãi là thứ thực tế nhưng chỉ vì cái lợi trước mắt, chẳng ai có thể thực sự đứng ở nơi cũ để chờ đợi.

Buổi sáng họp, buổi chiều mở phiên tòa, tôi vội tới bệnh viện, phát hiện vài người không rõ lai lịch đứng trước cửa phòng bệnh, Trâu Thiên cũng đứng ngoài cửa. Tôi lo lắng, vội vàng chạy tới trước mặt Trâu Thiên hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Trâu Thiên giấu môi về phía cửa: “Người kia đến rồi.”

“Ai?”

“Chính là người Tiểu Nguyệt nói.”

Tôi hiểu rồi, định bước vào phòng bệnh gặp mặt người đàn ông này nhưng bị người ngoài cửa chặn lại, “Xin lỗi, xin cô đợi một lát, Lâm tổng muốn nói chuyện riêng với Tiểu Trâu.”

Tôi nhìn từ cửa kính, một người đàn ông đang đứng quay lưng về phía cửa, Tiểu Nguyệt ôm chần cú đầu gối trên giường. Tủ nhỏ đầu giường bất ngờ có một giỏ lớn hoa quả.

Tôi vô cùng lo lắng, không biết anh ta sẽ nói gì để kích động Tiểu Nguyệt, mặc kệ ba bảy hai mốt đẩy cửa bước vào.

Tiếng mở cửa lớn, anh tay quay đầu lại, Tiểu Nguyệt cũng ngẩng đầu.

Tôi nhìn anh ta chăm chú, ý đồ muốn chuyển sự trách móc và bất mãn của tôi sang cho anh ta. Anh ta ngạc nhiên nhìn tôi, trong ánh mắt có sự lạnh nhạt hết sức. Người giữ cửa theo vào: “Lâm tổng, xin lỗi.”

“Đây là chị em.” Tiểu Nguyệt giới thiệu.

Anh ta gật đầu, giơ tay ra: “Chào cô, tôi là Lâm Khải Chính.”

Tôi cũng không tình nguyện giơ tay ra bắt, nói ngắn gọn: “Chào anh, Trâu Vũ.”

“Tôi thay mặt công ty tới thăm cô ấy, chúc cô ấy sớm bình phục. Tôi còn có việc, xin cáo biệt trước.”

Anh gật đầu với Trâu Nguyệt, quay người rời phòng bệnh.

Tôi ngồi cạnh giường, hỏi Trâu Nguyệt: “Anh ta và em nói gì vậy?”

“Không có gì, muốn em chú ý sức khỏe.”

“Anh ta biết vì sao em như thế này không?”

Trâu Nguyệt lắc đầu. Tôi nghi ngờ: “Chẳng phải hôm qua em gửi rất nhiều tin nhắn cho anh ta ư?”

“Trưa nay anh ấy mới từ Hồng Kông trở về, có lẽ anh ấy không nhận được, dù sao anh ấy cũng không nói gì.”

“Vậy sao anh ta biết em nằm viện chứ?”

“Không rõ, chị, anh ấy là như vậy đấy, em không biết rốt cuộc trong lòng anh ấy có em hay không, khi em cảm thấy anh ấy quan tâm đến em, anh ấy liền biểu hiện vô cùng lạnh nhạt, khi em đã hoàn toàn hết hy vọng, em lại cảm nhận được sự quan tâm của anh ấy đối với em. Em không nói với người khác em đang ở bệnh viện nhưng anh ấy lại đến, sau khi tới vẫn là những lời xưa. Em không biết anh ấy đang nghĩ gì.” Nói xong, nước mắt con bé lại bắt đầu rơi.

“Em nói thẳng với anh ta chưa?”

“Em từng gửi thư vào hòm thư, còn gửi tin nhắn cho anh ấy.”

“Em chắc chắn anh ta có nhận được không?”

“Chúng em báo cáo công việc đều dùng hòm thư, em hiếm khi gặp được anh ấy. Anh ấy không thể chưa từng nhận được một bức.”

Đầu của tôi đang không ngừng giãn nở, có một đứa em gái ngu ngốc như vậy trong tình yêu. “Em điên rồi, lại chưa từng xác nhận thái độ của anh ta, em đi chết đi! Muốn chết cũng phải chết cho rõ ràng chứ?”

Tay Trâu Nguyệt vạch mạnh trên ga giường, hồi lâu mới nói một câu: “Anh ấy sắp kết hôn rồi, em nghe đồng nghiệp nói, tháng 11 năm nay anh ấy chuẩn bị kết hôn.”

Tôi cảm thấy nắm tay mình trở nên rất có lực, tôi lập tức đứng dậy, bước tới bên cửa sổ, nếu không tôi sẽ không kiềm chế được mà tát cho nó 10 cái bạt tai.

Tôi cố giảm bớt nổi bực, bình tĩnh một chút rồi nói: “Chị không biết vì sao em có thể yêu anh ta, nhưng đã như thế này rồi, chúng ta phân tích một chút, bây giờ chỉ có hai khả năng: Một là anh ta hoàn toàn không biết em có ý với anh ta, hai là anh ta biết em thích anh ta nhưng vờ ngốc. Nếu anh ta biết mà không đáp lại tình cảm của em, đó chính là cự tuyệt, nếu anh ta không biết, anh ta sắp kết hôn, em cũng không cần để anh ta biết, vì vậy 100% em không có hy vọng. — Có lẽ em từ chức đi, rời xa anh ta một chút.”

Trâu Nguyệt vui đầu trong chăn, Trâu Thiên bước lên vỗ vỗ vai: “chị hai, chị cả nói đúng đấy, chị đừng làm việc ở chỗ đó, em giới thiệu cho chị chỗ tốt nhé..

2. Chương 02

Cho dù cô có lý do hợp tình hợp lý đến thế, sau lần thứ hai gặp anh, dáng vẻ anh vẫn lưu lại rõ nét trong trái tim cô.....

Chương 2.1

Tiểu Nguyệt xuất viện, tôi nhìn chăm chú nó gửi thư từ chức xong, sau đó gửi tới hòm thư phòng nhân sự của công ty. Sau khi gửi đi, nó dùng FOXMAIL nhận thư, con bé này giỏi, thời gian vài ngày có ba bốn chục lá thư mới, nhưng nó nhanh chóng lật ra, rồi tắt máy, trèo lên giường nằm, tôi đoán nhất định là không nhận được thư của người nó mong đợi.

Tôi chỉ hơn nó 3 tuổi, nhưng chúng tôi luôn là hai loại người khác nhau. Nó mãi cảm đa tình, còn tôi lại cứng rắn kiên định. Chồng trước của tôi khi rời bỏ tôi đã nói: “Trâu Vũ, vì sao em không giữ anh? Nếu em rơi nước mắt vì anh, có lẽ anh sẽ ở lại.” Khi đó tôi cứng cổ nói: “Vì anh mà khóc thì không đáng.” Thực ra, hôn nhân thảm bại, ai nói tôi chưa từng khóc, nhưng tôi không thể để anh ta biết.

Nhưng Trâu Nguyệt, từ nhỏ đã vì đàn ông khác mà viết thư tình, nhật ký, than ngắn thở dài, tôi quen rồi. Nhưng lần này, nó biểu hiện quá mãnh liệt. — Tôi nhớ lại Lâm tổng, khi đó biểu hiện của tôi bất mãn, cần bản không đánh giá tí mĩ anh ta, hình như rất cao, da ngăm đen, còn có ánh mắt lạnh lùng. Sao Trâu Nguyệt có thể thích loại người khó gần như thế nhỉ?

Hai ngày sau, tôi luôn ở toàn án nhân dân trung cấp mở phiên tòa để biện hộ cho một thủ phạm cướp tập thể, tuy biết anh ta phạm tội không thể tha thứ, nhưng vẫn muốn cứu anh ta, cho anh ta một con đường sống. Thẩm phán thấy tôi cố gắng như vậy, tốt bụng tiết lộ: “Không hy vọng gì đâu, vụ án này chắc chắn tử hình, ở trên đã quyết định rồi, cô cũng đừng quá đầu tư vào, đừng để người nhà họ hy vọng quá lớn.”

Khi tòa án thẩm vấn, tôi nhìn ánh mắt vô tri nhưng cầu xin sự sống của người thanh niên đó, thầm nghĩ trong lòng: Cuộc đời không phải luôn luôn đều giữ lại chỗ trống.

Sau khi phiên tòa nghỉ, tôi vội vàng ra khỏi toàn án, không dám tiếp xúc nhiều thêm với người nhà phạm nhân.

Trở về văn phòng, vừa ngồi xuống, điện thoại reo. Trâu Nguyệt bên kia nói quanh co: “Chị, phòng nhân sự không phê chuẩn đơn từ chức của em, nói là cho em nghỉ phép 1 tháng, tháng sau quay lại làm việc.”

“Có phải em làm cái quái gì không?”

“Không có, em cũng không muốn trở lại.”

“Đâu ra chuyện như vậy, chẳng có gì không phê chuẩn, em không đi làm là được.”

“Nhưng phòng nhân sự nói, nếu em tùy ý phá vỡ thỏa thuận, thì phải bồi thường 3 vạn đồng.”

“Cái gì?! Đây là cách xử lý gì vậy?”

“Năm ngoái khi em vào phòng tài vụ, hình như có ký qua cái gì đó, nội dung cụ thể em quên rồi.”

“Em chỉ là một thư ký nhỏ, có gì quan trọng vậy chứ, chị sẽ nghĩ cách. Em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.” Tôi cúp máy.

Lúc này, Cao Triễn Kỳ đi qua cửa văn phòng tôi, hát lẩm nhẩm điệu hát dân ca, tôi gọi to tên anh ta: “Họ Cao kia, qua đây chút.” Điệu hát dân ca của anh ta chưa hết, người lui bước đi vào, đặt mông lên bàn tôi, nhìn tôi nòng nân tiếp tục hát khê: “Tôi và em nhẹ nhàng bay, bay qua hồng trần”

“Được rồi, được rồi, đừng hát nữa, phiền quá.” Tôi dùng tay chọc lên trán anh ta.

“Sao, muốn tôi an ủi ư?”

“Không cần. Chuyện lần trước nhờ anh đi nghe ngóng, sao không thấy hồi âm?”

Anh ta nhảy khỏi bàn, ngồi lên ghế đối diện, cố ý ra vẻ thần bí nói: “Thực ra tôi hỏi từ lâu rồi, nhưng không muốn kể cho cô.”

“Vì sao?”

“Đàn ông như thế không nên xuất hiện trên thế giới này, căn bản không phải là người.”

“Sao nói vậy?” Tôi kinh ngạc trong lòng, “Biến thái, lưu manh, vô lại” những từ trong đầu tôi phun ra.

“Cô xem biểu hiện này của cô giống như bạn gái tôi, nói tới anh ta liền giống như con sói đã đói 800 năm.”

Tôi sốt ruột: “Anh không muốn nói thì thôi, đừng có thừa nước đục câu, ra ngoài, ra ngoài.”

“Được rồi, đừng sốt ruột, đáp ứng mọi yêu cầu của cô là tôn chỉ của tôi.” Anh ta ngồi ngay ngắn: “Lâm Khải Chính, 32 tuổi, không rõ chiều cao, nghe đồn 1m8, không rõ dung mạo, nghe nói anh tuấn phi phạm. Hiện đang là giám đốc cấp cao của bộ phận tài vụ tập đoàn Trí Lâm, cũng là nhị công tử của chủ tịch Lâm Hồng, có bằng thạc sĩ kinh tế trường Harvard, giỏi tiếng Anh, Pháp. Thận trọng, nhã nhặn, làm việc giỏi giang, tới nay chưa kết hôn, có vị trí tương đương với anh trai trong công ty, thậm chí còn được Lâm Hồng yêu quý, có khả năng trở thành người có tài sản trị giá hàng chục tỷ đồng trong giới kinh doanh.”

Sau khi Cao Triễn Kỳ dùng ngữ điệu du dương nói xong những lời trên, nhìn chằm chằm sự thay đổi biểu hiện của tôi, tôi thần nhiên nhìn lại anh ta: “Xong rồi?”

“Xong rồi, còn chưa đủ à? Hàng chục tỷ đồng còn ít?” Lão Cao rất thất vọng.

Tôi không nhịn được bật cười: “Tôi chẳng phải tìm chồng, tôi chỉ muốn hỏi người này thế nào, có phải là người tốt không?”

“Chắc người có nhiều tiền thế, đa phần có chút biến thái.”

“Tiểu Nguyệt muốn từ chức ở công ty đó, phòng nhân sự không đồng ý, còn nói tùy ý phá vỡ thỏa thuận phải đền 3 vạn đồng, anh tìm người bạn gái đó nói hộ chút.”

“Còn có chuyện này? Tôi gọi điện thoại.”

Cao Triễn Kỳ lấy điện thoại trên bàn làm việc của tôi lập tức gọi đi. Sau khi dùng khẩu khí vô cùng thân mật với bên kia, cúp điện thoại, ngẩng đầu nói với tôi: “Là Lâm Khải Chính chỉ thị bọn họ không được phê chuẩn, bọn họ cũng không còn cách nào. Sao, tên họ Lâm thực sự nhìn trúng Tiểu Nguyệt rồi à?”

Tôi không trả lời anh ta, trầm nghĩ, xem ra thực sự phải gặp người khiến vạn người mê rồi.

Buổi tối về nhà, tôi tranh thủ lúc Tiểu Nguyệt đi tắm, tìm số điện thoại của Lâm Khải Chính từ di động của Tiểu Nguyệt, sau đó trồn trên lan công, trực tiếp gọi vào số anh ta.

Sau hai tiếng chuông, giọng một người đàn ông vang lên: “Alo?”

“Lâm tổng, chào anh!” Tôi trả lời rất cung kính.

“Chị là ai?”

“Tôi là Trâu Vũ – chị gái Trâu Nguyệt, tôi muốn gặp anh nói chút chuyện, xin hỏi hai ngày tới anh có thời gian không?”

Bên kia im lặng vài giây rồi mới trả lời: “Cô đợi chút, tôi không phải Lâm tổng, Lâm tổng lúc này không ở đây, tôi tìm giúp cô.”

Thể hiện nhằm đối tượng, tôi nghiêng rằng nghiêng lợi chữ một câu.

Một lúc sau, vang lên giọng nói trầm thấp khàn khàn: “Chào cô, tôi là Lâm Khải Chính.”

“Lâm tổng, tôi là Trâu Vũ – chị gái Trâu Nguyệt, tôi muốn gặp anh nói về vài việc liên quan tới em gái tôi.” Tôi chẳng thêm khách khí nữa, trực tiếp đi vào chủ đề chính.

“Ngại quá, hiện tại tôi đang ở nơi khác.”

“Vậy khi nào anh trở về?”

“..... 4 giờ chiều thứ 3 tuần sau, tôi ở văn phòng.” Anh ta rất dứt khoát.

“Được, tới lúc đó gặp mặt.”

“Được, tạm biệt.” Anh ta khách khí trả lời.

Tôi gập điện thoại, trầm nghĩ, đây không phải là di động bên người của Lâm Khải Chính, vậy thì, những tin nhắn của Tiểu Nguyệt có tám chín phần đã bị người khác thường thức rồi, thật thảm. Trở vào phòng khách, đang thấy Tiểu Nguyệt soi gương trong phòng tắm, trong lòng tôi dâng lên chút chua xót, lẽ nào nó không biết điểm này? Đứa con gái ngốc nghếch này rốt cuộc đang làm gì? Tình yêu không được người ta quý trọng chính là chuyện cười nhục nhã.

Tôi bước tới đằng sau nó, vỗ vỗ vai con bé, dịu dàng nói: “Ngủ sớm đi.”

Tiểu Nguyệt quay đầu ngạc nhiên nhìn tôi, sợ hãi bởi vẻ ân cần niềm nở của tôi.

3. Chương 03

Chương 3:

Cô và anh hai đường thẳng song song không biết lúc nào đã dường như có xu hướng lại gần.

Có lẽ còn có khả năng giao nhau. Cuộc đời, thật không phải lúc nào cũng đều để lại chỗ dư.

Chương 3.1

Ngày hôm sau, tôi đem hợp đồng của Trâu Nguyệt tới văn phòng, gọi Cao Triễn Kỳ tới, nói với anh ta: “Về lĩnh vực lao động anh thông thạo hơn tôi, giúp tôi xem bản hợp đồng này của Tiểu Nguyệt, xem có thể nghĩ ra cách nào để tránh phải thực hiện trách nhiệm khi vi phạm hợp đồng không nhé.”

Cao Triễn Kỳ nhìn tôi khó hiểu: “Làm gì? Tiểu Nguyệt không làm nữa thật à? Vì sao? Công ty tốt như vậy, lương cũng cao như thế, nguyên nhân gì không muốn làm nữa? Còn ầm ĩ lên đến mức ra toà kiện cáo, không cần thiết chứ. Tôi nói với bạn gái tôi một tiếng, để cô ấy quan tâm tới Tiểu Nguyệt nhiều hơn.”

“Anh giúp tôi xem trước đi, có việc anh không hiểu rõ, lần tới có thời gian tôi sẽ nói với anh. Giờ tôi phải nhanh tới toà án nhân dân trung cấp, vụ án cướp giật kia chiều nay tuyên án.” Tôi cầm hồ sơ vụ án, vội vàng ra khỏi cửa.

Đợi đến 11 giờ, thẩm phán mới chính thức tuyên án, đường sự của tôi, không ngoài dự đoán, xác định là chủ mưu, bị tuyên án tử hình. Khi ấy cậu con trai đó ngã quỵ xuống đất, cha mẹ cậu ta ngồi ở bậc dự khán nghe xong cũng khóc không ra tiếng.

Phòng xét xử nằm trên tầng 3, sau khi kết thúc, tâm trạng tôi rất tệ, bước ra khỏi phòng xét xử, ấn thang máy đi xuống. Cha mẹ cậu ấy đuổi theo, không ngừng cầu xin tôi cứu con họ. Lúc này thang máy mở, ba người lúi lúi kéo kéo bước vào, cha mẹ cậu ấy nức nở, túm chặt tay tôi nói không ngừng, tôi cũng đành an ủi hết lần này tới lần khác, nói còn có cơ hội, có thể kháng án. Đột nhiên tôi nghe thấy một giọng nói hơi quen, vừa quay đầu, liền thấy Lâm Khải Chính đứng ngay sau tôi cúi đầu nói điện thoại, bên cạnh còn có vài vệ sĩ như thường lệ. Anh ta khẽ dùng tiếng Anh nói cái gì đó, hoàn toàn không có ý chào hỏi tôi. Tôi cũng quay đầu coi như không nhìn thấy anh ta.

Thang máy xuống tầng một, tôi và hai ông bà lão bước ra ngoài, bọn họ vẫn đứng trong thang máy.

Ra tới tận cửa lớn, đến bên đường, hai ông bà vẫn đi theo, tôi giơ tay bắt lấy một chiếc taxi, chuẩn bị lên xe, lúc này, người mẹ đột nhiên quỳ xuống trước mặt tôi, dập đầu lạy tôi, điều này tôi sao dám nhận, tôi vội vàng quay người đỡ, lại đảm bảo hết lần này tới lần khác nhất định sẽ cố hết sức kháng án, giữ lấy một con đường sống cho cậu con trai.

Đợi tôi an ủi hai ông bà xong, quay đầu lại thì taxi kia đã chạy mất tăm hơi rồi. Toàn án nhân dân trung cấp ở vùng ngoại ô, ra vào rất bất tiện, phải đợi xe trông khác thật không dễ dàng.

Lúc này, đột nhiên đằng sau tôi vang lên tiếng còi xe, dọa tôi giật nảy mình, vội vàng đỡ hai ông bà lão sang bên đường để nhường, nếu không sẽ chắn đường chiếc xe đi ra.

Nhưng chiếc xe từ từ lướt qua tôi, rồi dừng lại. Tôi cúi đầu nhìn vào trong xe, là Lâm Khải Chính ngồi ở vị trí lái xe, anh ta hạ kính xe xuống, nói với tôi: “Tôi có thể đưa cô đi một đoạn.”

Tôi vội vàng xua tay: “Không cần, tôi tự gọi xe là được.”

“Hay chúng ta nên nói tiếp chuyện Trâu Nguyệt.”

Nghe thấy anh ta nói vậy, tôi đành mở cửa xe ngồi vào. Hai ông bà lão đứng ngoài, vẫn không ngừng nhờ vả, tôi cũng mở cửa kính xe, tiếp tục xoa dịu và nhận lời, cho tới khi xe đã rời xa họ.

“Cô đi đâu?” Sau khi ra đường lớn, anh ta hỏi.

“Chỉ cần vào trong thành phố, anh có thể tùy ý thả tôi ở đâu cũng được.”

“Được, khi nào cô cần dừng lại thì nói với tôi một tiếng.”

“Anh chẳng phải vẫn còn vài người ư?”

Anh ta chỉ chỉ đằng sau, tôi quay đầu nhìn, phía sau có hai xe đi theo.

Tiếp theo đó, hai chúng tôi đều không lên tiếng, không khí trong xe rất trầm lặng.

Anh ta mở CD. Âm nhạc nổi lên.

Tôi chủ động nêu ra việc của Trâu Nguyệt: “Lâm tổng, việc của Trâu Nguyệt có thể xử lý đặc biệt một chút không?”

“Quy chế nhân sự của công ty rất nghiêm ngặt, nếu muốn phá lệ, phải thảo luận trên cuộc họp hội đồng quản trị.”

“Vậy anh có thể đề cập với hội đồng quản trị không?”

Anh nhượng nhượng mày, nói: “Được, tôi sẽ đề cập xem sao, nhưng bản thân tôi rất hy vọng Tiểu Nguyệt ở lại, cô ấy thực sự làm việc rất tốt. Có lẽ, tôi có thể tạm thời điều động cô ấy khỏi bộ phận của chúng tôi.”

“Nhưng nó vẫn có thể luôn nhìn thấy anh, nghe được tin tức về anh, sợ rất khó giải quyết triệt để vấn đề.”

“Không đến nỗi vậy chứ, thực ra cơ hội tiếp xúc của tôi và nhân viên không nhiều.” Tuy nói vậy, giọng anh ra lại lộ ra vài phần đắc ý.

Tôi hỏi anh ta: “Ngày hôm đó vì sao anh tới bệnh viện? Sao anh biết Tiểu Nguyệt nằm viện?”

Anh ta nhún nhún vai: “Sáng sớm tôi từ Hồng Kông trở về, mới biết việc này, tới bệnh viện một là xác nhận xem tình hình cô ấy thế nào, ngoài ra cũng muốn nói rõ suy nghĩ của tôi. Nhưng, tôi thực sự không

giỏi làm việc đó, còn chưa nói vài câu cô đã vào, bộ dạng như muốn khảo cung hỏi tội, tôi cũng đành phải bỏ đi dự định sau.”

Tôi quay đầu nhìn anh ta, hôm nay có lẽ là bàn việc chính nên anh ta ăn mặc rất chỉnh tề, ple veston, rất có khí chất. Tôi thầm tán dương trong lòng, thật là con rùa vàng mẫu mực.

“Để mấy hôm nữa đợi Tiểu Nguyệt tinh thần ổn định, tôi sẽ nói chuyện với con bé một lần nữa.” Tôi trả lời.

“OK, nếu cần tôi trực tiếp trao đổi với cô ấy, cũng không vấn đề gì.”

Tôi vội vàng trả lời: “Tạm thời không cần anh ra tay!”

Anh ta cười khê. Đúng rồi, có người khác giới điên cuồng vì mình, thường sẽ có cảm giác đặc ý.

“Cô là luật sư?” Anh ta hỏi tôi.

“Phải.”

“Vừa nãy hai người già đó là vì vụ án gì?”

Tôi nói đại khái tình hình vụ án cho anh ta.

“Cô cho rằng kháng án sẽ có hy vọng ư?” Anh ta lại hỏi.

“Tôi không chắc, lý do tử hình cũng có nhưng nghe nói kết quả phán quyết của vụ án này chính là gợi ý của quan tòa cấp trên.”

“Nếu giữ lại cho cậu ta một con đường sống, cô có thể kiếm được bao nhiêu?”

“Không có tiền, đây là trường hợp giúp đỡ. Nhà cậu ta rất nghèo.”

“Vây sợ rằng cô sẽ làm họ thất vọng.”

“Có lẽ. Nhưng trường hợp này thực sự không đáng bị xử bắn, suy cho cùng trẻ người non dạ, sa chân vào con đường lầm lạc.” Tôi than thở.

“Làm sai, muốn hối hận cũng không chắc có cơ hội.” Anh ta trả lời.

Tôi gật đầu đồng ý, nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nghĩ tới ánh mắt tuyệt vọng của cậu thanh niên đó.

Rất nhanh đã vào tới khu vực thành phố, tôi nói: “Lâm tổng, dừng ở đây đi, không làm mất thời gian của anh nữa.”

Anh ta cũng không nói nhiều, từ từ dừng xe, tôi nói tiếng “cảm ơn”, mở cửa xe, đang định xuống thì đột nhiên anh ta lên tiếng: “Tối nay, tôi hẹn vài người bạn tòa án nhân dân tối cao ăn cơm, trong đó có một người hình như là chánh án bên hình sự, nếu cô muốn cố gắng cho bên đương sự thì có thể tới, tôi giới thiệu để hai người quen nhau.”

“Có được không?” Ý kiến của anh ta thật đường đột, khiến tôi có phần không dám tin.

“Được, cô gọi điện cho tôi nhé.”

“Số nào?”

“Số nào cũng được, tôi sẽ dặn dò lại.” anh ta nhìn tôi rồi trả lời.

Tôi xuống xe, ba chiếc đăng sau tôi rời xa, hòa vào dòng xe. Ánh mặt trời chính ngọ đột nhiên khiến tôi có phần ngơ ngẩn.

Cả buổi chiều, tinh thần tôi có phần bất an, biểu hiện hôm nay của Lâm Khải Chính khiến tôi bối rối, với mối quan hệ giữa tôi và anh ta, kỳ thực không có lý do gì để mời tôi tham gia cuộc tụ họp với bạn bè, trừ phi anh ta muốn dùng cách này để làm yên lòng tôi, không muốn dùng thủ đoạn quá khích đó chứ, tránh ảnh hưởng tới hình ảnh công chúng của anh ta? Xác suất này khá lớn, cho dù thế nào, một nhân viên vì ông chủ mà tự sát, ông chủ làm thế nào để vờ bản thân vô can, nói mình chẳng hề làm gì, chỉ sợ không ai tin. Hoặc anh ta không để Trâu Nguyệt từ chức, cũng là muốn sau khi đợi sự việc qua đi mới xử lý nhỉ?

Một ý nghĩ chợt loé sáng trong đầu tôi, lần sau nói chuyện Tiểu Nguyệt từ chức với Lâm Khải Chính, tôi chỉ cần nói một câu: “Nếu anh khẳng khái không cho Tiểu Nguyệt đi, tôi sẽ công khai việc này, để dư luận phán xét!” Muốn ép anh ta nhất định sẽ trở mặt đứng nhìn, ngoan ngoãn bật đèn xanh.

Vừa nhìn đồng hồ đã gần 6 giờ. Tôi quyết định có lẽ cứ đi ăn bữa cơm này, cho dù thế nào cũng là một cơ hội, loại luật sư bé nhỏ như chúng tôi rất khó có cơ hội trực tiếp gặp mặt lãnh đạo của toàn án tối cao của tỉnh.

Tôi gọi vào di động đối ngoại của Lâm Khải Chính. Không ngoài dự đoán, sau hai tiếng chuông lại là giọng của người đàn ông đó: “Chào cô.”

“Chào anh, tôi tìm Lâm tổng.”

“Xin hỏi, cô là ai?”

“Tôi họ Trâu.”

Giọng nói bên kia đột nhiên trở nên nhiệt tình: “A, luật sư Trâu à, Lâm tổng hiện nay không ở đây, anh ấy nhờ tôi nói với cô mời cô 6 giờ trực tiếp đi tới lô dành cho đế vương của khách sạn Thiên Nhất.”

“Vâng, cảm ơn anh.”

“Không cần, không cần đâu, tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Tôi gác máy, trong lòng cảm thán, người có quyền có thể chỉ sợ dính vào chỗ nào đều là chỗ tốt, có lẽ tôi nên tìm cơ hội chụp ảnh chung với Lâm Khải Chính, nhờ may sau này anh ta trở thành người giàu nhất Trung Quốc, tôi sẽ treo ở văn phòng còn khoe khoang.

Tôi chớp lấy hồ sơ vụ án, chạy thẳng ra Thiên Nhất.

Quyết định quá muộn vì vậy tôi lại đến trễ, tới nhà hàng, đã 6 giờ 15. Dưới sự hướng dẫn của cô tiếp viên, tôi rất ngại ngùng bước vào, ngược mắt nhìn, mọi người đã ngồi chật bàn, Lâm Khải Chính ngồi ở vị trí chính giữa, còn có vài nhân vật đáng vẻ lãnh đạo nhìn quen quen. Lâm Khải Chính đứng lên, ra hiệu cho tôi ngồi chỗ trống đối diện với anh ta, sau đó nói: “Xin giới thiệu một chút, đây là một người bạn của tôi, cũng là một nữ luật sư ưu tú –Trâu Vũ.”

Mấy vị lãnh đạo đó nhiệt tình gật đầu tỏ ý với tôi, vị ngồi cạnh tôi còn nói lớn: “Hiếm khi gặp được một người bạn là nữ giới của Lâm tổng, chắc phải để cô ấy ngồi cạnh anh chứ nhỉ?”

Người ngoài cũng nói theo: “Đúng đúng, mau đổi đi.” Người ngồi cạnh anh ta quả nhiên đứng dậy, giơ tay mời tôi qua.

Lâm Khải Chính cười xua xua tay nói: “Đừng đổi đừng đổi, hôm nay sắp xếp Trâu tiểu thư ngồi cạnh viện trưởng Ngô là có việc muốn xin ý kiến.”

Hóa ra người có giọng nói khá to ngồi cạnh tôi chính là viện trưởng Ngô – chánh án tòa án tối cao nhân dân xét xử các vụ án hình sự, chỉ nghe thấy viện trưởng Ngô cười đáp: “Ấy chết, bạn của Lâm tổng có gì yêu cầu cứ nói, chúng tôi nhất định sẽ làm theo.”

Lâm Khải Chính nâng cốc rượu nói: “Dùng tiệc xong rồi nói chuyện công việc, nào, uống rượu trước!”

Bữa ăn này kéo dài tới tận hơn 9 giờ, vô cùng náo nhiệt, uống hết ba bình rượu Ngũ Nương 30 năm tuổi, trong cuộc nói chuyện của mọi người, tôi mới phát hiện những người tới tối này đều là lãnh đạo cấp cao của giới chính trị và pháp luật trong tỉnh, hơn nữa bọn họ đều dường như vô cùng tôn trọng Lâm Khải Chính, còn Lâm Khải Chính tuy trẻ tuổi nhưng do có tài sản nâng đỡ, bản thân tự có một loại uy nghiêm.

Đương nhiên, tôi nhân lúc viện trưởng Ngô vui vẻ cũng đơn giản đề cập tới vụ án, viện trưởng Ngô đáp lời rất thoải mái: “Đợi vụ án lên tới tòa án tối cao, cô lại tới tìm tôi, tôi nói qua với đồng chí của bên xét xử, nếu thực sự có thể không tử hình, chắc sẽ không giết đâu. Giết người cũng chẳng phải việc gì tốt.”

Lâm Khải Chính đúng là thính tai, nghe thấy việc chúng tôi nói, cũng nói với sang với viện trưởng Ngô: “Viện trưởng Ngô, mong ông nhất định phải quan tâm.”

Viện trưởng Ngô lập tức nói: “Không vấn đề, Lâm tổng yên tâm, nào, tôi chúc cậu một cốc.”

Tại cửa nhà hàng, mọi người nồng liệt bắt tay rồi ai nấy tự về. Chỉ còn lại tôi, Lâm Khải Chính, và vài vệ sĩ chui ra từ lúc nào. Lâm Khải Chính bước xuống bậc thềm, lấy chìa khóa xe, mở cửa, quay đầu nói với tôi: “Tôi đưa cô về.”

Tôi hơi ngại, khách sáo nói: “Không phiền anh nữa, tôi gọi xe tự về.”

“Đi thôi, không sao.”

Thực ra tôi đã không còn tâm tư mà đối phó với anh ta nữa, nhưng anh ta kiên quyết nên tôi cũng đành lên xe.

Sau khi ngồi vào trong xe, tôi quay đầu nhìn mấy người đi theo, phát hiện họ cũng lập tức lên hai cái xe khác.

Lâm Khải Chính dường như nhìn ra sự nghi ngờ của tôi, vừa nhìn kính hậu vừa nói: “Họ là vệ sĩ kiêm trợ thủ, không còn cách nào, đầu năm bộ phận an ninh thông báo cho chúng tôi rằng xã hội đen có ý đồ muốn động đến nhà chúng tôi, muốn bắt cóc đòi tiền chuộc nên đành phải thế này.”

Tôi nhìn anh ta, không biết nên trả lời thế nào đối với câu trả lời đó, đồng tình, hay nịnh nọt? Ở cùng anh ta thường có chút ngắc ngứ. Dưới ánh đèn đường, tôi phát hiện mắt anh ta đỏ, cảm xuất hiện những vết râu xanh, thần sắc càng mệt mỏi.

Anh ta quay đầu nhìn tôi, tự châm biếm nói: “Thực ra người có tiền sống cũng không dễ dàng gì.”

Tôi cười, nói: “Hôm nay cảm ơn anh trước. Nếu vụ án này có thể giữ lại mạng người, tôi sẽ cảm ơn anh sau.”

“Cảm ơn thế nào?”

“Anh nói đi, chỉ cần tôi có thể làm được.”

“Thế nào cũng được, chỉ cần đừng mời tôi đi dùng bữa. Dùng bữa đối với tôi mà nói là một phần cực khổ nhất trong công việc.”

“Lẽ nào ngày ngày anh đều dùng bữa như vậy?”

“Về cơ bản là như vậy.”

“Thực sự ăn không no, như vậy dạ dày rất dễ bị hại.” Tôi nói rất cảm thông.

Đi tới ngã tư, anh ta nói: “Trái hay phải?”

Tôi vội vàng lên tiếng: “Không xa nữa, Lâm tổng, không cần đưa tôi về, tôi xuống xe, gọi taxi một lát là về tới nhà, anh cũng rất vất vả rồi. Thật sự thật sự”

“Trái hay phải?” Anh lái xe chậm lại, tiếp tục hỏi, hoàn toàn không hồi đáp lời khước từ của tôi.

“Phải.” Tôi đành nói.

Anh thông thạo quay xe về phía đường bên phải, hai xe phía sau vẫn đi theo một cách có chừng mực.

“Anh vất vả như vậy, thời gian đâu mà ở cùng bạn gái?” Tôi muốn làm không khí sôi nổi lên, dựa vào việc cùng ăn một bữa cơm nên mới tìm vấn đề cá nhân để nói, anh ta chuyên tâm lái xe, dường như không nghe thấy lời tôi.

Đột nhiên tôi ý thức được bản thân đã thất lễ, vô cùng lúng túng. Quay đầu nhìn ngoài xe, vốn dĩ do rượu nên mặt trở nên nóng, lúc này càng ửng đỏ.

Trong lòng thầm mắng bản thân: Đây là cái thứ gì, thật là tưởng ai cũng quý mình, muốn làm bạn với người khác.

Lúc này, tôi thấy con đường quen, vội vàng kêu: “Lâm tổng, tôi tới rồi, xin dừng lại.”

Anh nghiêng đầu nhìn bên đường nói: “Đây là tòa nhà của cục thuế quốc gia mà?”

“Đúng, tôi ở phía sau, bước vào là tới, cảm ơn, cảm ơn!” Không đợi anh ta dừng xe, tôi liền mở cửa, nhảy xuống. Cuối cùng tránh xa được người kỳ lạ này, tâm trạng tôi nhẹ nhõm đi nhiều, cách tắt kính, anh ta giơ một tay lên ra hiệu cho tôi, sau đó tăng ga, hoàn toàn không thèm quan tâm quy tắc giao thông, dè qua vạch vàng quay đầu rồi đi, sau đó hai xe sau cũng rời theo.

“Có gì ghê gớm đâu.” Tôi lầu bầu một câu, quay người về nhà.

Lên lầu, mở cửa phòng thấy cửa phòng Tiểu Nguyệt khép hờ, bên trong có ánh đèn. Tôi mở cửa, Tiểu Nguyệt ngồi trước vi tính, nghe thấy âm thanh đẩy cửa, nó lúng ta lúng túng tắt một cửa sổ. Tôi chạy tới, lớn tiếng nói: “Em đang làm gì?”

Tiểu Nguyệt chột dạ nhìn tôi: “Không làm gì, nói chuyện với bạn thôi.”

“Chị thấy em vừa tắt một cửa sổ, nói thật đi, em đang làm gì?”

“Thực sự không làm gì cả, chị à. Em lớn thế này rồi, chị đừng quản em nữa.”

“Không quản em, không quản em, nếu em có thể khiến chị không quản, chị mới cảm ơn trời cảm ơn đất đấy? Việc em đã làm gọi là cái gì?”

”Chị, em xin chị đừng nói nữa, em không muốn nhắc tới việc đó nữa.” Trâu Nguyệt có phần nóng nảy

Tôi cảm thấy hơi choáng váng, đặt mông lên giường nó, nói: “Tiểu Nguyệt, em nói thật cho chị, rốt cuộc em yêu Lâm Khải Chính ở điểm nào, chính vì anh ta có tiền?”

“Chị uống nhiều rồi, đi nghỉ ngơi thôi, em không muốn nói những chuyện này.”

“Không, em nói cho chị biết, chị vẫn luôn không hiểu, đàn ông có tiền nhiều vô cùng, chị cũng quen không ít, hôm nào chị giới thiệu cho một người.”

Tiểu Nguyệt quay lưng với tôi, nhìn màn hình vi tính, im lặng một lúc mới lên tiếng: “Khi em thích anh ấy, cũng không biết anh ấy rất có tiền. Lúc đó em vừa vào công ty, ngày thứ hai đi làm, thấy anh ấy đứng trước cửa công ty, mặc veston ngồi xổm ở đó nói chuyện với một ông lão, khi ấy em thấy rất lạ, rồi anh ấy vào thang máy cùng em, dùng di động sắp xếp người khác mua vé tàu hỏa về nhà cho ông cụ đó, còn dặn đi dặn lại phải đưa lên tận tàu, ngoài ra còn đưa thêm 500 tệ, khi đó ấn tượng của em với anh ấy rất tốt. Sau này mới biết anh ấy là giám đốc phòng em, phòng em rất lớn, có bảy tám chục người, loại thư ký nhỏ như chúng em rất hiếm khi có thể gặp anh ấy, chỉ khi họp mặt toàn thể nhân viên của phòng mới có thể thấy anh ấy ngồi trên. Anh ấy không thích nói, nhưng nói gì cũng đều rất thích hợp, rất mạnh mẽ. Chị, không chỉ em, tất cả phụ nữ chỗ chúng em đều mê anh ấy.”

“Người có tiền làm việc thiện chỉ thỏa mãn việc làm người cứu thế giới.” Tôi nói.

Tiểu Nguyệt không để ý tới tôi, tiếp tục nói: “Anh ấy luôn nho nhã, rất khách khí với những người có chức vụ thấp hơn, lên thang máy cũng sẽ nhường phụ nữ lên trước, dù là người con gái nhà quê đưa cơm hộp. Nhưng, anh ấy mãi mãi dường như có khoảng cách với người khác, không ai biết trong lòng anh ấy đang nghĩ gì, anh ấy hình như không có bạn, không có người yêu. Anh ấy luôn cố gắng như vậy, lại luôn mệt mỏi như thế, mấy lần em thấy anh ấy ngồi một mình ngơ ngẩn trong phòng họp, ngồi cả buổi chiều.”

Những lời miêu tả của Tiểu Nguyệt lại khiến tôi nhớ tới Lâm Khải Chính vừa nãy, chính xác như vậy, tôi bắt giác gật đầu.

Tiểu Nguyệt vẫn nói: “Anh ấy giống như người đàn ông trong mộng của em, có tâm hồn vừa cao quý vừa cô độc, có sự đau khổ và nỗi buồn không để ai biết. Đợi khi em phát hiện em yêu anh ấy, em đã không còn cách nào bắt bản thân mình ngừng lại.”

“Không đến mức ấy chứ?” Những lời này nho nhã quá, tôi có chút không chịu nổi, không kiềm chế được nói ra câu một câu.

Tiểu Nguyệt quay mạnh đầu lại, kiên định nói: “Không, tuy em không hiểu anh ấy, nhưng em tin vào trực giác của em. Có điều ...” Thần sắc con bé trở nên tối tăm: “Em biết em đang mơ một giấc mơ hoàn toàn không thực tế, vì vậy, em sẽ không để bản thân mình làm việc ngu ngốc nữa, sẽ để giấc mơ này mãi mãi trong giấc mộng của em, trở thành hồi ức của em.”

Đầu tôi dưới hai tác dụng nặng nề của rượu và thơ trữ tình của Tiểu Nguyệt càng lúc càng đau, tôi đứng lên, vỗ vỗ vai nó: “Như thế là được, tốt nhất đến mơ cũng đừng nên có, ngủ một giấc tới sáng. Em nói như vậy thì chị yên tâm rồi. Chị đi ngủ trước đây.”

Tôi trở về phòng mình, đến quần áo cũng không cởi liền lăn lên giường, ngủ một giấc tới sáng.

4. Chương 04

Chương 4

Cuối cùng cô ngạc nhiên khi nghe anh kể về lần gặp gỡ đầu tiên đó.

Vận mệnh một tay sắp đặt cuộc gặp gỡ như vậy. Cuộc đời thật không phải lúc nào cũng giữ lại chỗ dư.

Chương 4.1

Sáng sớm bò dậy, vốn chưa tỉnh rượu, đầu đau kinh khủng, tôi để vòi hoa sen làm ướt 20 phút mới tỉnh táo hoàn toàn.

Nghĩ tới sáng nay còn phải hẹn một đơn vị cố vấn tới văn phòng thảo luận hợp đồng, tôi vội vàng ăn mặc chỉnh tề, khoác túi chuẩn bị ra cửa. Lúc này, tôi phát hiện không có hồ sơ vụ án. Nghĩ kĩ lại, tôi nhớ ra tối qua khi lên xe Lâm Khải Chính, thuận tay đặt trên ghế ngồi, sau đó sốt ruột xuống xe, hoàn toàn quên việc này.

Lòng tôi hối hận không kịp, xem ra lại phải liên lạc với anh ta, trời ạ, anh ta sẽ không cho rằng tôi cố ý tạo cơ hội chứ.

Sau khi xuống lầu, tôi gọi di động cho họ Lâm kia, lại nghe thấy giọng trợ lí đó, tôi vội vàng tự giới thiệu: “Tôi là luật sư Trâu.”

“Xin chào luật sư Trâu! Có chuyện gì ư?”

“Rất xin lỗi, hôm qua tôi có túi hồ sơ vụ án quên trên xe Lâm tổng, tôi muốn hỏi chút, khi nào tiện tôi muốn qua lấy.”

“Hôm nay Lâm tổng sáng sớm đã bay đi Bắc Kinh rồi.” Thằng cha này thật bận rộn.

Tôi vội nói: “Không cần kinh động Lâm tổng, chắc vẫn trên xe, chỉ cần mở cửa xe, tôi lấy là được.”

“Luật sư Trâu, là như vậy, chìa khóa xe của Lâm tổng do anh ấy giữ, chúng tôi không mở được, xem ra chỉ còn cách đợi Lâm tổng trở về mới xong.”

“Vậy khi nào anh ấy về?”

“Chắc là thứ hai tuần sau, Lâm tổng về tôi sẽ báo cáo anh ấy.”

“Vậy thì phiền anh nhé”

“Không có gì.”

Tôi cúp điện thoại, tự than bản thân thời vận kém, nghĩ lại, vì chuyện của Trâu Nguyệt phải nói chuyện với anh ta, cũng tốt, nhân cơ hội sử dụng vũ khí sát thủ mà tôi đã nghĩ.

Tới văn phòng, người của đơn vị cố vấn đã đang đợi tôi, tôi lập tức tập trung vào công việc.

Vừa làm đã mất cả ngày, đợi tới khi tiễn bọn họ liền tới giờ tan làm.

Tôi trở về văn phòng, mở máy tính định xem tin tức. Cao Triển Kỳ bước vào: “Người yêu dấu, bản hợp đồng này tôi xem rồi, muốn lật lại chỉ sợ rất khó, điều khoản rất chặt chẽ, không có sơ hở.”

Tôi gật đầu nói: “Chính xác là thế, tôi cũng xem rồi, nhất thời không tìm ra chỗ nào để bắt đầu.”

Cao Triễn Kỳ đổ xuống ghế xoay đối diện tôi, theo quán tính để ghế trượt ra xa.

“Anh nhẹ nhàng chút đi.” Tôi nói: “Hồng thì anh đèn đây.”

“Cô có bằng chứng gì chứng minh tôi ngồi hồng, nếu ghế hồng rồi, khiến tôi bị thương thì sao, tôi còn kiện cô quản lý không tốt, và còn không có hướng dẫn sử dụng rõ ràng.”

Anh ta lại bắt đầu mắc bệnh nghề nghiệp.

“Đúng, anh nhắc tôi nhớ. Lần sau tôi dán giấy viết “Cao Triễn Kỳ không được ngồi.”

“Vậy tôi phải kiện cô kỳ thị, dựa vào cái gì mà tôi không được ngồi, tôi cũng có quyền nghỉ ngơi hợp pháp.”

“Dở hơi!” Tôi lườm anh ta một cái, quay đầu xem tin tức.

Anh ta dùng lực chân dưới trượt trước bàn, mặt sát lên trước: “Người đẹp, buổi tối cùng ăn cơm nhé?”

“Không đi không đi, tối qua uống nhiều, hôm nay dạ dày vẫn rất khó chịu, chẳng muốn ăn cái gì.”

“Tửu lượng của cô vẫn cần luyện tập thêm. Tối nay không uống rượu, tôi phát hiện một chỗ ăn đồ quê, gọi thêm mấy người nữa, tôi mời.”

“Tôi không đi, thật sự không có cảm giác muốn ăn, các anh đi đi. Tiểu Nguyệt đang ở nhà một mình.”

“Sao Tiểu Nguyệt không đi làm? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Không sao, nó làm ở đó không vui, muốn chuyển chỗ.”

“Có phải giám đốc bộ phận đó biến thái không? Đừng từ chức, đổi bộ phận khác thử xem, cùng lắm làm việc tiêu cực biếng nhác, tôi xem thỏa thuận trên hợp đồng rồi, nếu công ty muốn sa thải cô ấy, phải đền bù một khoản tiền rất lớn, đợi công ty chiền cô ấy lên, tốt biết bao!”

“Được rồi, tôi sẽ suy nghĩ.” Tôi vừa ấn chuột, vừa nói.

Đột nhiên anh ta nắm chặt tay dùng chuột của tôi, nói nồng nàn: “Trâu Vũ, đừng vất vả quá, tôi sẽ đau lòng.”

Nghe lời này khiến toàn thân tôi nổi da gà, tôi vội vàng rút tay ra, làm động tác buồn nôn. Cao Triễn Kỳ đứng lên, cười ha ha: “Sao? Cảm động rồi à?”

“Vốn dĩ không có cảm giác muốn ăn, tối nay càng phải tuyệt thực rồi.” Tôi nói lớn.

“Giảm béo cũng tốt. Gần đây béo ra rồi.” Thăng cha này, vừa nói vừa ra khỏi văn phòng.

“Có béo hơn cũng không phải việc của anh!” Tôi hét theo bóng anh ta.

Gần đây toàn gặp nhà thơ trữ tình, sợ nguyên cớ là do mùa xuân đến rồi. Tôi thầm than vãn trong lòng.

Cả cuối tuần đều phải đi học lớp thạc sỹ luật tại đại học Sư phạm, bài giảng của giáo viên nhằm chán vô vị, có điều ôn lại cuộc sống giảng đường thường khiến người ta cảm thấy vui vẻ.

Tôi sai Trâu Nguyệt về nhà thăm mẹ, tiện thể mang tiền thuốc thang và tiền sinh hoạt tháng sau. Cha tôi mất từ nhiều năm trước, mẹ tôi phát hiện bị bệnh thận cũng hơn hai năm, bây giờ dựa vào phương pháp lọc máu ngoài thận để duy trì. Tôi luôn muốn làm phẫu thuật thay thận cho bà, nhưng vì bà còn có vài bệnh khác, mức độ nguy hiểm của thủ thuật khá lớn nên cứ kéo dài tới giờ.

Cuộc sống luôn có các loại phiền não và đau khổ, tôi cảm thấy bản thân hoàn toàn mệt mỏi để ứng phó sống qua những khó khăn này.

Tối chủ nhật, Trâu Thiên ôm túi to túi nhỏ quần áo bẩn về nhà, chỗ tôi chính là phòng giặt đồ của nó.

Sau khi vứt vào trong máy giặt xong, ra phòng khách cùng tôi xem ti vi.

“Chị, nghỉ hè em định đi Tây Tạng chơi.”

“Tùy em, trước tiên nói rõ, không có kinh phí ủng hộ.”

“Em biết, em đang giúp thầy hướng dẫn làm đề tài, chắc sẽ cho em ít tiền lương, đi một chuyến không vấn đề gì.”

“Được.” Tôi trả lời dứt khoát.

“Đúng rồi, chị hai gần đây thế nào, vẫn ổn chứ?”

“Vẫn ổn, tâm trạng cũng khá hơn một chút. Có điều nó vẫn là đứa đa sầu đa cảm.”

“Thầy hướng dẫn của em có cậu con trai 25 tuổi, được giữ lại làm giảng viên trường em, em giới thiệu cho chị ấy nhé?” Trâu Thiên hào hứng nói.

“Ừ, sớm để nó tìm thấy chút hiện thực.”

“Còn có giáo sư Hải Quy 35 tuổi, cũng rất hợp với chị, có cần em giới thiệu không?” Nó càng nói càng hào hứng.

“Chị thì thôi đi, tạm thời vẫn chưa có dự định này.” Tôi xua xua tay.

“Chị cũng nên suy nghĩ chút đi, người đó rất được.”

“Chị đi ngủ đây.” Tôi đứng lên về phòng.

Nằm trong bóng tối, đột nhiên tôi nhớ lại hoàn cảnh quen biết Tả Huy, hàng tối anh ta đứng trước cửa ký túc xá nữ đợi tôi cùng anh ta đi tự học, hai người ôm sách, đi trong công viên trường, nói chuyện linh tinh. Tình yêu trong trường học thuần khiết đơn giản như vậy, nhưng lại không chịu nổi một đòn giáng xuống.

Trưa thứ hai, tôi nhận được điện thoại của Lâm Khải Chính: “Luật sư Trâu, Lâm tổng mời cô 5 giờ chiều nay đến văn phòng anh ấy nhận hồ sơ vụ án.”

Lần này tôi đi trước nửa tiếng tới công ty Trí Lâm, để lại thời gian dư dả cho mấy cái cỗ máy an ninh kiểm tra kia.

Khi tôi bước ra khỏi thang máy tới văn phòng anh ta, tôi lảng máng nghe thấy có người đang lớn tiếng. Càng bước lại gần, giọng nói càng rõ, khi tôi tới bên ngoài văn phòng anh ta, thấy cửa anh ta nửa mở, phía trong có vài người đang đứng trước bàn làm việc, anh ta hình như ngồi mép bàn, chỉ nghe thấy anh ta dùng giọng nói rất kích động lớn tiếng trách mắng: “Các người làm vậy là trong mắt các người hoàn toàn không có tôi! Rốt cuộc ai là lãnh đạo của các người? Rốt cuộc ai phụ trách bộ phận này? Nếu người khác đều có thể thay tôi ra những quyết định này, vậy còn cần tôi làm gì? Nếu sự việc lần này có hậu quả xấu, tất cả trách nhiệm các người gánh vác hết...”

Tôi nhìn thư kí đó, cô ngồi bên trong, dáng vẻ nơm nớp lo sợ.

Không lâu sau, mấy người bị mắng cúi đầu tiu ngưu nối đuôi nhau đi ra, người cuối cùng đi ra đóng cửa lại.

Tôi hỏi nhỏ thư kí: “Tôi họ Trâu, Lâm tổng hẹn tôi lúc này tới, phiền cô thông báo một tiếng.”

Thư kí nói khê: “Tốt nhất chị đợi một chút, Lâm tổng đang trong cơn giận dữ, lúc này vào không tốt lắm.”

“Anh ấy có thường nổi giận như vậy không?” Tôi lại hỏi.

Thư kí lắc đầu: “Không, chưa từng nổi giận như thế bao giờ, khiến người ta sợ chết khiếp, mắng gần hai tiếng đồng hồ.”

Trời ạ, tôi sinh không đúng thời. Cơn nóng tính trăm năm có một lại bị chính tôi đụng phải.

Tôi đành ngồi xuống ghế sofa bên ngoài, thuận tay nhấc một tờ báo lên đọc.

Đột nhiên, di động vang lên, là một số không quen.

Tôi nghe máy, dùng tay che miệng, nói khê: “Alo, xin chào.”

“Cô đang ở đâu?” Một giọng nói có phần quen thuộc.

“Tôi? ... Xin lỗi, xin hỏi anh là ai?”

“Bọn họ không bảo cô, tôi đợi cô ở văn phòng tôi lúc 5 giờ chiều à?” — Hóa ra là Lâm Khải Chính.

Tôi đứng “vù” dậy, vội vàng nói: “Tôi ở ngoài cửa văn phòng anh.”

“Vậy cô vào đi.” Anh ta cúp điện thoại.

Tôi đứng trước cửa, điều chỉnh lại hơi thở, nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Anh ta ngồi trong ghế sofa qua lưng với cửa, tôi không nhìn thấy mặt, chỉ thấy tay phải đặt trên ghế, lại không ngừng nghịch di động, mở, gấp, mở, gấp, hơn nữa khói thuốc bay lượn trên đầu, anh ta lại đang hút thuốc.

Tôi dè dặt nói: “Lâm tổng, xin lỗi, quấy rầy anh rồi. Tôi tới lấy hồ sơ vụ án.” Mắt tôi tìm kiếm khắp nơi, nhưng không thấy túi hồ sơ vụ án.

Anh ta không quay đầu, nói khó chịu: “Cô rất thích đến muộn à?”

“Không phải, tôi tới từ sớm, nhưng tôi thấy... thấy ... anh rất bận.” Tôi cẩn thận lựa chọn từ ngữ, “Tôi nghĩ có lẽ đợi thêm một lát.”

Anh ta không nói nữa, chỉ không ngừng hút thuốc, căn phòng yên lặng chỉ có tiếng “tách tách” của di động đóng mở.

Tôi lúng túng đứng giữa phòng đúng 3 phút, cuối cùng không nhịn được bèn lên tiếng: “Lâm tổng, nếu hôm nay anh không tiện, hôm khác tôi qua lấy.”

Anh ta đột nhiên giơ tay dập di động, đứng lên, quay người về phía tôi hỏi: “Nếu tâm trạng cô không tốt, cô sẽ làm thế nào?”

Tóc anh ta hơi rối, trong mắt vẩn lên tia máu, nhưng gương mặt không hề giận dữ, lại có phần lo lắng.

“Tôi?” Tôi bất giác hỏi lại.

Anh ta gật đầu.

Tôi nghĩ chút rồi nói: “Tôi có rất nhiều cách, có điều thường dùng hai cách, một là đi mua sắm, mua đồ, hai là vận động.”

“Vận động kiểu gì?”

“Tôi thích đánh cầu lông.”

“Thật ư?” Ánh mắt anh ta lộ ra sự hưng phấn: “Trình độ thế nào?”

“Người bình thường không thắng được tôi.” Tôi ngẩng đầu ra vẻ đắc ý.

Anh ta quay người tới cạnh tủ sách, lấy ra một túi thể thao, quay đầu nói với tôi: “Vậy tôi phải thử xem sao.”

Nói xong liền ra mở cửa, nhìn tôi, tỏ ý đi theo anh ta.

Tôi cảm thấy lạ lùng, tròn mắt: “Bây giờ hơn 5 giờ rồi, lấy đâu chỗ nào mà đánh cầu chứ?”

“Chẳng có gì không thể, đi thôi.”

“Nhưng hồ sơ vụ án của tôi đâu?”

“Trên xe.”

Tôi đành đi theo anh ta ra ngoài. Tới phòng ngoài, anh ta giơ ngón tay trái ra, gật đầu với thư kí: “Đừng nói tôi ra ngoài.” Thư kí vội vàng gật đầu. Tôi thấy anh thở dài.

Xuống thang máy, lên xe, tôi nhìn trái nhìn phải nhìn trên nhìn dưới, không thấy hồ sơ của tôi đâu. Anh ta lái xe ra khỏi bãi, sau đó nói với tôi: “Đừng tìm nữa, tôi nhớ ra tôi để nó ở nhà rồi.”

Tôi nhìn anh ta, không còn gì để nói. Đây chẳng phải là trêu chọc tôi ư.

Anh ta nói tiếp: “Bình thường cô đánh cầu ở đâu?”

“Một sân bên cạnh tòa nhà chúng tôi.”

“Vậy thì được, cô chỉ đường.”

“Tôi không muốn đánh, tôi không có thói quen đánh cầu giờ này.” Tôi nói khó chịu.

Trước mặt là đèn đỏ, xe chậm chậm dừng lại, di động của anh ta đột nhiên vang lên, anh ta nhìn số, trực tiếp ấn vào phím tắt. Sau đó quay mặt nói với tôi:

“Nếu hôm nay cô đánh cầu với tôi, tôi bảo đảm sẽ khiến vụ án lên toà án tối cáo của cô được sửa đổi bản án, được không?”

Tôi không thích anh ta dùng cách này nói chuyện với tôi, bèn phản bác lại: “Ý anh là gì, làm ăn với tôi à? Tôi không cần dựa vào cách này để thực hiện các vụ án, hơn nữa, nói thật, xử cậu đó tội chết cũng chẳng sao, dù sao cũng không phải người nhà của tôi!”

Hai tay anh ta nắm chặt vô lăng, hít sâu một hơi rồi nói: “Vậy thì được, cô chỉ cần đưa tôi tới đó là xong.”

Đèn xanh, anh ta tăng ga.

Anh ta nói như vậy, tôi cũng không thể từ chối, đành chỉ phía trước: “Chỗ cầu vượt rẽ trái.”

Rất nhanh xe đã dừng ở cửa sân đánh cầu lông, tôi dùng tay chỉ chỉ phía trên: “Sân thượng.”

Anh ta nhìn qua kính hỏi: “Đi từ đâu?”

“Bên cửa nhỏ này có một thang máy.” Tôi lại dùng tay phải chỉ chỉ.

Hai người đều xuống xe, anh ta khóa cửa xe, nhấc túi lên rồi đi về bên phải.

Tôi nhìn dáng vẻ anh ta, đột nhiên có phần không nỡ, do dự một chút liền gọi: “Này?”

Anh ta quay đầu.

“Một mình anh đánh gì chứ?”

Anh ta nhún vai: “Có lẽ còn có thể tìm được một cánh chim đơn độc khác.”

“Ngoài anh, đâu còn ai tới đánh cầu.”

Anh ta nhìn tôi không nói gì.

Tôi bước lên đi về phía anh ta: “Được rồi được rồi, vì anh đẹp trai nên hôm nay tôi đánh một ván với anh.”

Nghe tôi nói vậy, anh ta bèn cười.

Hai người lên thang máy, tôi nói với anh ta: “Ai thua, người đó mời.”

“Không vấn đề.” Anh ta cười đáp.

Tôi có bộ đồ thể thao trong chỗ đánh cầu này, sau khi cả hai thay đổi trang phục, lập tức lên sân bắt đầu sát phạt nhau.

Không ngờ tên này kỹ thuật lợi hại thế, lực đánh rất mạnh, hơn nữa do thân hình cao, anh ta hoàn toàn chiếm ưu thế. Tôi dần dần vào thế bất lợi, nhưng vẫn ngoan cường chống đỡ.

Đột nhiên anh ta bỏ nhỏ trước lưới, tôi vội vàng chạy vài bước muốn đỡ cầu, nhưng lại vướng chân ngã. Anh ta vội vàng chạy sang, giơ tay cho tôi hỏi: “Không sao chứ?” Tôi ngẩng đầu, phát hiện nụ cười sáng lạn trên gương mặt ướt đầm mồ hôi. Tôi nắm chặt tay anh ta, thuận thế đứng lên, xua tay nói: “Tôi không xong rồi, không xong rồi.”

Anh ta giơ tay nhìn đồng hồ, “Đánh gần 1 tiếng rồi, thể lực của cô cũng rất tốt. Hôm nay như vậy đi.”

Hai người ai nấy về phòng thay đồ tắm gội.

Tắm xong mặc quần áo, bước ra đã thấy anh ta ngồi ở quầy phục vụ đợi tôi.

Thấy tôi, anh ta xòe tay ra: “Xin lỗi, tôi không thanh toán được, tôi chỉ có thể, không có tiền mặt.”

Tôi vội vàng lấy ví tiền: “Nên để tôi, vốn dĩ là tôi thua.”

Thanh toán xong, hai người lên thang máy, anh ta lại hỏi: “Đánh cầu xong, thường cô làm gì?”

“Ăn cơm, tôi sắp chết vì đói rồi, cơm hộp ban trưa vốn dĩ không đủ no, nếu không đừng hòng tôi thua xa anh thế.”

“Được rồi, tôi mời cô.” Anh ta tiếp lời.

“Để tôi nghĩ chút.” Tôi giả vờ có chút do dự.

Quả thật anh ta không lên tiếng, đợi tôi quyết định.

Xuống thang máy, anh ta hỏi: “Nghĩ xong rồi chứ?”

“Vẫn chưa.”

“Cơm thì phải ăn, đi thôi.”

“Tôi nghĩ đến không phải là chuyện này.”

“Vậy chuyện gì?”

“Tôi đang nghĩ, nhà hàng nào đắt nhất trong thành phố này?”

Nói xong, cả hai chúng tôi đều bật cười.

“Tôi đang nghĩ, nhà hàng nào đắt nhất trong thành phố này?”

Nói xong, cả hai chúng tôi đều bật cười.

Chương 4.3

Chúng tôi không tới nơi đắt nhất, tôi đưa anh ta đến một quán ăn nhỏ ở ngoại ô, chỗ đó làm ăn rất phát đạt vì có món lẩu đầu cá vô cùng tươi ngon. Theo bản năng tôi không muốn ăn cơm trong môi trường quá xa hoa, quá im lặng với anh ta, vì như vậy có nghĩa rằng tôi phải tốn nhiều suy nghĩ để tạo không khí sôi nổi với anh ta.

Khi anh ta theo tôi bước vào quán ăn nhỏ khó mật mù, đầu người chụm vào nhau, bỗng chốc bị cảnh này làm cho giật mình, câu đầu tiên nói ra là: “Đây có thể quẹt thẻ không?”

Tôi cười thầm trong lòng, nhưng vẫn trả lời rất nghiêm túc: “Chắc được.”

Phục vụ toàn thân dính đầy dầu mỡ chen qua đám người lớn tiếng gọi chúng tôi: “Mấy người? Mấy người?”

Tôi giơ tay 2 ngón tay ý chỉ hai người, “Mời lên lầu! Mời lên lầu!” Nhân viên phục vụ nói to, dẫn chúng tôi lách qua bàn ghế lộn xộn với các thực khách đang cười nói ầm ĩ, lên tầng hai.

Tầng trên yên tĩnh hơn chút, chúng tôi được sắp xếp ngồi bên bàn nhỏ cạnh cửa sổ.

Tôi căn bản không nhìn thực đơn, thành thực gọi vài món, sau đó hỏi anh ta: “Lâm tổng, anh muốn ăn gì?”

“Không cần, như vậy là tốt lắm rồi.”

Phục vụ mang cho chúng tôi hai chiếc cốc và một ấm trà, xuống lầu giao thực đơn.

Tôi bưng ấm trà, rót đầy hai cốc, đẩy một cốc tới trước mặt anh ta. Anh ta vội vàng nói: “Cảm ơn.”

Tóc anh ta vừa khô, có vài sợi rơi xuống trán, khiến anh xem ra trẻ hơn bình thường rất nhiều, cũng không có dáng vẻ ngạo nghễ ngồi tít trên cao đó. Tôi than thở nói: “Nếu Trâu Nguyệt biết tôi cùng ăn cơm với anh, không biết có phát điên không?”

“Cô ấy vẫn không biết tôi và cô đã gặp nhau à?” Anh ta ngược mắt hỏi.

“Sao tôi dám cho nó biết, không chừng nửa đêm nó xách dao, làm tôi thành dưa hấu.” Tôi vừa nói vừa làm động tác chặt chặt dưa.

Anh ta bật cười, tôi phát hiện trên má phải có lúm đồng tiền. “Anh có núm đồng tiền! Đáng yêu quá!” Tôi chỉ mặt anh ta, tùy tiện nói.

Nghe tôi nói vậy, anh ta lại ngại ngùng cúi đầu.

Tôi cũng ý thức được bản thân quá tùy tiện, để che giấu lúng túng, bưng cốc trà lên uống.

May đúng lúc lẩu mang lên, tôi vội vàng lấy đũa, nhiệt tình mời anh ta: “Nào, ăn thôi, ăn thôi.”

“Cô thường tới đây ăn à?” Anh ta vừa lấy đũa vừa hỏi

“Vâng, chúng tôi làm ngành này cũng thường phải đưa người khác đi ăn uống. Trong thành phố này chỗ nào ngon về cơ bản tôi đều biết.”

“Vậy chẳng phải giống tôi ư?”

“Cũng có chút không giống, chúng tôi và những người làm luật pháp, những người đương sự là vì quan hệ công việc cũng là quan hệ bạn bè, cho nên có lúc ăn uống rất vui vẻ. Nói thật, chỗ các anh dùng bữa vừa đắt lại không ngon, hoàn toàn phô trương.”

Anh ta gật đầu, dường như rất đồng ý cách nghĩ của tôi.

“Khi không có tiệc chiêu đãi thì anh ăn ở đâu?” Tôi tò mò hỏi.

“Buổi trưa ăn ở nhà ăn của công ty, buổi tối cơ bản đều có tiệc chiêu đãi, thi thoảng rảnh thì về nhà ăn mì.”

“Không tới nhà cha mẹ anh ăn à?”

“Mẹ tôi mất từ lâu rồi, cha lấy người khác, tôi hiếm khi về nhà.” Anh ta trả lời.

Tôi vội nói: “Xin lỗi.”

Anh ta xua xua tay: “Không sao.”

“Vậy bạn gái anh đâu?” Tôi đánh bạo hỏi anh ta lần nữa vấn đề này.

Anh ta ngẩng đầu nhìn tôi, cuối cùng trực tiếp trả lời: “Cô ấy không ở đây, ở Hồng Kông.”

Tôi vỗ bàn: “Chà, chẳng trách anh nói Valentine anh ở Hồng Kông, hóa ra là ở cùng bạn gái!” Sức của tôi hơi mạnh, bàn đung đưa, lẩu nóng hầm hập cũng đung đưa theo, anh ta sợ tới nỗi trốn ra xa.

Hai chúng tôi cùng bật cười.

Bữa cơm này rất vui vẻ, biểu hiện của anh ta rất bình dị gần gũi, bị hỏi thì trả lời. Đương nhiên cuối cùng là tôi mời, quán ăn nhỏ thế này đâu ra mấy quyết thể. Hai người cười nói xuống lẩu. Lúc này, di động của tôi đột nhiên vang lên, vừa nhìn thì thấy số di động đối ngoại của anh ta.

Tôi vội vàng đưa cho anh ta, nụ cười anh ta lập tức đông cứng lại, suy nghĩ một chút rồi nói: “Cô nhận đi, xem anh ta có việc gì?”

Tôi nghe máy, người trợ lý đó rất lo lắng: “Luật sư Trâu, chào cô, xin hỏi có phải cô đang ở cùng với Lâm tổng?”

“Lâm tổng ... Lâm tổng...” Tôi kéo dài thời gian nhìn phản ứng của anh ta.

Anh ta gật đầu, nhận điện thoại, quay người đi vài bước, thấp giọng nói vài câu với đối phương, sau đó cúp máy, quay người trả tôi.

“Đi thôi, tôi đưa cô về.”

Xe chạy như bay trên đường lớn, tốc độ lái xe của anh ta rất nhanh, hơn nữa trên mặt lại hồi phục vẻ nặng trĩu tâm sự, khác hoàn toàn vừa nãy.

Một lúc lâu sau, anh ta nói: “Hôm nay rất cảm ơn cô.”

“Không cần khách khí vậy đâu.” Tôi máy móc trả lời.

“Thật sự, ở đây tôi không có bạn, tốt nghiệp tiểu học đã ra nước ngoài, trở về liền vào công ty làm việc, những người xung quanh tôi không phải nhân viên của tôi, thì là bạn làm ăn.” Anh ta quay đầu nhìn tôi, nói rất nghiêm túc: “Có thể cô không tin, nhưng tôi thực sự không có bạn, hôm nay ở cạnh cô rất vui.”

“Nói hay vậy, nếu lần sau anh muốn chơi cầu lông thì cứ tìm tôi.”

“Được.” Anh ta gật đầu.

Trong xe có phần hơi nhạt nhẽo, tôi vội cười nói chen vào: “Ban đầu tôi vẫn nghĩ, tìm cơ hội chụp ảnh chung với anh, sau này nếu anh thành người giàu có nhất Trung Quốc hoặc gì gì đó, tôi sẽ phóng to treo ở tường văn phòng.”

Anh ta quay đầu nhìn tôi, đột nhiên đổi đề tài: “Cô thường đi công tác không?”

“Không coi là thường xuyên, có điều có hai đơn vị cố vấn có chi nhánh ở vùng khác, vì vậy thỉnh thoảng cũng phải đi xử lý một vài việc.”

“Ngồi máy bay hay tàu hỏa?”

“Chủ yếu là máy bay, tàu hỏa lãng phí thời gian lắm.”

“Ngồi hạng nhất.”

“Đâu ra mà có mệnh tốt như anh, có ghế hạng hai đã là tốt lắm rồi, chỉ ngồi hạng nhất một lần, đó là vì công việc gấp quá, vé hạng hai đều bán hết.”

Anh ta không nói gì nữa, chuyên tâm lái xe, tôi cũng ngoan ngoãn im miệng. Tôi luôn chú ý không để bản thân trở thành người phụ nữ lảm nhảm.

Một lát sau, xe dừng ở cửa cục thuế quốc gia, tôi vừa chú ý cầm đồ của mình vừa nói: “Hồ sơ vụ án đó, anh xem khi nào tiện thì tôi lại qua lấy?”

“Tôi sẽ sớm đưa cho cô.” Anh ta trả lời.

“Vậy thì tạm biệt.” Tôi mở cửa xe, chuẩn bị xuống.

“Trâu Vũ,” Lần đầu tiên anh ta trực tiếp gọi tên tôi, tôi quay đầu, anh ta đang nhìn tôi, nói: “Lần đó cô ngồi ghế hạng nhất, chính là ngồi cạnh tôi, khi chờ máy bay, tôi cũng nhìn thấy cô.”

“Thật á?” Tôi rất ngạc nhiên, chân đã chạm đất lại thu lên xe. “Sao tôi không có ấn tượng nhỉ?”

“Khi đó hình như tâm trạng cô rất không tốt.”

Anh ta nói vậy, đột nhiên tôi nhớ ra, sáng hôm đó, tôi vừa làm thủ tục ly hôn với Tả Huy, ra khỏi cục dân chính, liền nhận được điện thoại của đơn vị cố vấn, muốn tôi đi Bắc Kinh, tham gia một cuộc đối chất. Trên đường đi Bắc Kinh tinh thần tôi cứ luôn ngơ ngẩn, tâm trạng xuống tới mức thấp nhất, lên taxi còn nói nhầm địa chỉ.

Thấy tôi không trả lời, anh ta quay người dứt khoát, ngồi nghiêng trên ghế hướng về phía tôi, một tay chống lên ghế, một tay đặt lên vô lăng, nói tiếp: “Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một người phụ nữ có thể khóc như thế không có ai bên cạnh như thế, cô biết không? Hôm đó tất cả mọi người trong khoang hạng nhất chúng tôi đều mang theo tâm trạng bi thương của cô đến thủ đô, đặc biệt là tôi, ngồi cạnh cô, cô tiếp viên dùng ánh mắt khác thường nhìn tôi, tưởng giữa chúng ta có quan hệ gì. Hơn nữa, hôm đó tôi không ngừng đưa khăn giấy cho cô, cô không ngừng cảm ơn tôi, cô hoàn toàn không nhớ ư?”

Nghe anh ta miêu tả như vậy, nghĩ lại tình hình lúc đó, tôi rất ngại ngùng lắc đầu.

“Có thể nói cho tôi biết ngày hôm đó có chuyện gì không? Xin lỗi, tôi luôn rất tò mò.”

Tôi hít sâu một hơi, trả lời: “Sáng hôm đó tôi vừa làm thủ tục ly hôn. Từ khi Tả Huy nói lời chia tay tới khi chúng tôi ly hôn, trước sau chỉ có một tuần, tôi có phần chưa chấp nhận nổi.”

Anh ta gật đầu, không nói năng gì, không giống những người bạn khác, tiếp tục hỏi tôi chi tiết, điều này khiến tôi có phần an ủi.

Trời đột nhiên mưa nhỏ, rớt xuống kính xe, chấm nhỏ li ti, phản chiếu ánh sáng đèn đường.

Anh ta quay người ngồi thẳng, rút bao thuốc, châm một điếu, rít sâu một hơi. Trong xe bỗng nhiên bao phủ bởi hương thơm nồng của thuốc lá. “Hôm đó, tôi đi theo sau cô rời sân bay, thấy cô đứng xếp hàng đợi taxi, thực ra tôi muốn tới đưa cô một quãng, vì tôi nghĩ, cô nhất định gặp việc gì rất đau buồn. Có điều, hai người xa lạ, việc này quá đường đột. Nhưng cô khiến tôi có ấn tượng rất sâu sắc, vì vậy, tôi ghi nhớ hình bóng cô.”

Tôi có chút lờ mờ, cố gắng nhớ lại nhưng không có chút ký ức nào.

“Khiến em gái cô xảy ra chuyện như vậy, thật lòng tôi hơi áy náy, nhưng khi tôi gặp cô ở bệnh viện, tôi thực sự cảm thấy có chút vui, vì tôi thấy cô sống rất tốt, rất cố gắng. Có điều tôi không ngờ cô lại hoàn toàn không có ấn tượng với tôi.”

Anh ta liên tiếp rít mấy hơi thuốc, sau đó dập mạnh tàn thuốc lá vào gạt tàn: “Thực ra tôi không phải một lãnh đạo tốt, cũng là một người rất cô độc, tôi hiếm khi tiếp xúc với nhân viên hoặc người không liên quan, nhưng rất kỳ lạ, tôi lại có thể trong thời gian ngắn gặp mặt cô bao lần?” Anh ta trầm mặc một lúc, đột nhiên giơ tay ra với tôi: “Sau này, cơ hội như vậy sợ rằng không nhiều nữa. Vì vậy, hy vọng cô sống càng ngày càng tốt.”

Tôi hoàn toàn mơ hồ, máy móc nắm tay anh ta, nói: “Cảm ơn anh.”

Tôi lấy đồ xuống xe, quay đầu thấy anh ta đang nhìn tôi. Tôi vẫy vẫy tay, anh ta quay đầu đi, tăng ga, xe trắng trơn vượt qua hai vạch vàng, quay đầu xe đi mất.

5. Chương 05

Chương 5

Nhưng hai đường thẳng song song từng xích lại gần nhau rồi cuộc viễn định sẵn khả năng không giao hội.

Thế giới của cô và anh trở lại quỹ đạo của từng người. Cô nghĩ, cô nhất định là người không liên quan tới anh.

Chương 5.1

Tối hôm đó, tôi nằm trên giường, trong đầu tràn ngập những lời nói của anh ta, còn có vẻ lo âu, bộ dạng mỉm cười, và khi anh ta nghiêng người nhìn tôi, nói về lần gặp đầu tiên với tôi, thần thái hơi có phần bối rối. Trong lòng tôi dường như đột nhiên xuất hiện thêm một vài thứ vừa lạ lẫm lại cứng rắn, đè lên lồng ngực nơi trái tim tôi đang đập, khiến tôi không biết thế nào mới ổn, rất lâu rất lâu mới có thể nhắm mắt.

Sáng ra khi đứng trước gương đánh răng, đột nhiên tôi phát hiện tôi có đôi mắt rất dễ thể hiện, ngủ không đủ, hay tuổi già đã đến? Tôi ngậm bàn chải đánh răng thở dài.

Trong gương, Trâu Nguyệt đầu tóc bù xù, giống như âm hồn xuất hiện sau tôi, khiến tôi quay mạnh đầu, hét to: “Em làm cái gì vậy?”

“Chị, hôm qua phòng nhân sự gọi điện tới, nói công ty quyết định, điều em tới làm việc tại Trí Lâm logistics.” Trâu Nguyệt mặt mày ủ rũ, buồn bã nói.

“Trí Lâm Logistics? Ở đâu?” Tôi vừa phun nước phì phì vừa hỏi.

“Bên ga tàu, không cùng tổng công ty.”

“Không nói nguyên nhân gì à?”

“Nói bên đó thiếu thủ quỹ chủ quản, phòng tài vụ ứng cử em qua.”

“Nói vậy thì em được thăng chức à?” Tôi bắt đầu rửa mặt. Trong lòng thầm nghĩ: động tác của Lâm Khải Chính nhanh thật.

“Vâng.” Tuy nói vậy nhưng có vẻ như Trâu Nguyệt không vui.

“Bản thân em nghĩ thế nào?” Tôi đứng thẳng lưng, dùng khăn lau mặt.

“Em không biết... chị nói họ có phải có ý khi sắp xếp như vậy không?”

“Họ nào? Có ý gì?” Tôi hỏi ngược lại.

Trâu Nguyệt cúi đầu, không trả lời. Tôi thực sự không quen bộ dạng nhào nhót của nó, nhấn mạnh từng từ từng câu: “Trâu Nguyệt, em phải nhớ kĩ, cho dù em làm việc ở công ty đó hay không, em và Lâm Khải Chính đều là người – không – liên – quan.”

Nói xong, tôi treo khăn lên giá, quay người về phòng.

Tôi ngồi trước bàn trang điểm, dùng lòng bàn tay vỗ nước hoa hồng lên mặt. Đột nhiên cảm giác mình thật linh hoạt, “Người không liên quan” – đây là định nghĩa của Lâm Khải Chính với tôi tối qua, hôm nay lại bị tôi dùng để dạy dỗ Trâu Nguyệt, thực sự, hai chị em tôi đều luôn cần phải nhớ vị trí bản thân.

9 giờ, tôi tới văn phòng, Tiểu Trang chuyên quản lí công việc nội bộ gọi tôi: “Luật sư Trâu, ở đây có hồ sơ vụ án của cô, gửi tới từ sớm.”

Tôi bức qua, nhận lấy hồ sơ vụ án cướp của đó. “Là người như thế nào mang tới?” Tôi không nén được bèn hỏi.

“Một người đàn ông trẻ tuổi, thấp thấp béo béo.” – Đương nhiên không thể là Lâm Khải Chính, anh ta sao có thể làm việc này.

Hồ sơ cũng đưa tới rồi, Trâu Nguyệt cũng được chuyển chuyển, thực sự không có cơ hội gặp lại nữa, tôi thăm nghĩ.

Vào văn phòng, tôi lấy tài liệu ra, đang định viết tình trạng kháng án, phát hiện một mảnh giấy vàng dán trên tài liệu, viết: “Điện thoại của viện trưởng Ngô là 139*****. Lâm – hôm nay.”

Tờ giấy không đề tên, chỉ có họ, Lâm Khải Chính đã làm việc anh ta hứa, nhưng thấy rõ sự xa lạ, không thân. Nghĩ tới nụ cười của anh ta tối qua, tôi không nén được có chút thiếu tập trung.

“Lâm là ai?” Bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói.

Tôi hoảng hồn, phát hiện Cao Triển Kỳ không biết khi nào đã cúi người sau tôi, chăm chú nhìn tờ giấy.

Tôi vội cất đi, cố ý trấn tĩnh nói: “Một người bạn, nhờ anh ta hỏi han cho vụ án này thôi.”

“Người nào mà thần thông thế, giới thiệu cho tôi đi, trong tay tôi còn có một vụ án giết người muốn kháng án.”

“Chưa chắc có tác dụng, tôi không thể giới thiệu lung tung.” Tôi xua xua tay.

“Ái chà, ngựa chết coi như ngựa sống, còn nước còn tát mà! Vụ án đó nếu như cứu lại được một mạng người, gia đình đồng ý cảm ơn tôi 20 vạn.”

Tôi rất chán ghét anh ta, đứng lên đẩy anh ta ra cửa: “Vụ án của tôi còn không biết làm thế nào, ai để ý đến anh. Tự anh nghĩ cách đi.”

Cao Triển Kỳ vừa lùi vừa tiếp tục nói: “Chỉ cần cô có thể giúp tôi, 20 vạn tôi và cô chia 3 – 7 ... chia nửa ... cô 7 tôi 3 ... đều quy về cô?”

Tôi chỉ một mực đẩy anh ta, sau khi đẩy anh ta ra khỏi cửa, tôi định đóng cửa lại, ai ngờ anh ta dùng tay chặn cửa, nghiêm túc hỏi: “Trâu Vũ, mấy hôm nay cô không sao chứ?”

“Tôi thì có chuyện gì?” Tôi lập tức phủ nhận.

“Thấy cô mấy ngày này tâm trạng bất an, trong nhà vẫn ổn chứ? Sức khỏe mẹ cô không sao chứ? Tả Huy có làm phiền cô không?” Anh ta nghĩ ra rất nhiều khả năng.

“Không sao! Không sao!” Tôi vội vàng nói, sau đó tiếp tục đóng cửa.

Anh ta không sồn lòng thò đầu ra: “Trâu Vũ, nếu có chuyện gì, đừng quên tôi, tôi luôn bên cô.”

“Cao Triển Kỳ!” Tôi kêu lên: “Anh đừng khiến tôi ghét bỏ!”

Mặt anh ta hiện ra vẻ bị tổn thương quá đỗi: “Người ta nói dối nghìn lần cũng thành chân lý, sao lời thật lòng của tôi nói cả vạn lần, cô không tin nhỉ?”

“Tôi tin, tôi tin, nhưng anh bây giờ đừng làm phiền tôi!” Tôi dùng tay đẩy đầu anh ta ra, lúc này mới đóng cửa.

Trở về bàn, tôi đặt tờ giấy nhớ vào trong sổ điện thoại.

Từng ngày từng ngày trôi qua bình thường.

Trâu Nguyệt do dự mấy lần, cuối cùng cũng đi làm ở Trí Lâm logistics, bức ảnh có gương mặt mờ mờ của Lâm Khải Chính trên bàn nó cũng không thấy tung tích đâu.

Vụ án cướp giết trong tay tôi, kháng án lên tận tòa án tối cao của tỉnh, tôi cũng chuẩn bị tài liệu, biết được viện trưởng Ngô đích thân gặp mặt một tiếng đồng hồ, ông còn gọi thẩm phán xét xử hình sự, cùng nghiên cứu tình tiết vụ án, cơ bản cùng chung nhận thức.

Tôi vẫn đi đánh cầu lông, đi ăn lẩu đầu cá ở quán nhỏ đó, còn có hai lần đi khách sạn Thiên Nhất mời thẩm phán ăn cơm. Nhưng tôi không còn gặp Lâm Khải Chính nữa. Chỉ có một lần, tôi đứng bên đường đợi taxi, cách công ty anh ta không xa, thấy xe anh ta đi qua tôi, BMW màu đen, biển xe toàn số 6, theo sau có hai chiếc xe, đặc biệt phô trương trên đường đông đúc.

Thế giới của tôi và anh ta, vốn dĩ không thể có điểm chung.

Trung tuần tháng 5, tôi nhận được phán quyết cuối cùng của tòa án tối cao. Bộ phận thẩm phán tiếp nhận ý kiến biện hộ của tôi, đương sự được trì hoãn tử hình, điều đó có nghĩa rằng anh ta vừa đi qua thần chết, chỉ cần trong thời gian chịu phạt có biểu hiện tốt, hơn chục năm, 20 chục năm sau anh ta có thể lại được hưởng tự do. Đôi vợ chồng đó cảm động rơi nước mắt, quỳ trước cửa tòa án tối cao dập đầu tạ ơn. Tôi vội vàng lạng lẽ rời đi, nếu không cũng không tránh được nghi lễ quỳ lạy này.

Ngồi trên xe taxi, tôi lấy di động ra, muốn gọi cho Lâm Khải Chính báo tin vui. Nhưng nghĩ lại, anh ta có lẽ không quan tâm kết quả của việc này, thậm chí có thể đã hoàn toàn quên rồi. Để tránh bối rối, tôi gọi vào điện thoại của trợ lý, khách khứa nhờ anh ta gửi lời cảm ơn. Trợ lý cũng khách khứa nhận lời.

Cho dù nội tâm tôi cũng có chút hy vọng anh ta gọi lại, hỏi han tình hình cụ thể, nhưng không hề có bất cứ hồi âm, quả nhiên như vậy, việc này không phải việc anh ta cần quan tâm.

Lại qua nửa tháng, chủ nhiệm Trịnh của chỗ chúng tôi được đánh giá là một trong một trăm luật sư xuất sắc của Trung Quốc, hàm cấp này khá tốn nỗ lực và tiền bạc, cũng là việc vui vãn chỗ chúng tôi, vì vậy ngày ông ta đi Bắc Kinh nhận giải thưởng, tôi và Cao Triển Kỳ đại diện đồng nghiệp ở văn phòng đi tiễn. Sau khi tiễn ông ta vào cửa kiểm tra an toàn, chúng tôi quay người rời đi, đột nhiên người tình bé nhỏ của chủ nhiệm bên cạnh chúng tôi chuẩn mắt, hóa ra chủ nhiệm nhân cơ hội mang thư ký đi. Tôi và Cao Triển Kỳ ngẫm hiểu, nhìn nhau cười.

Quay đầu, một đoàn người tràn vào từ cửa, ai nấy đều mặc quần áo cực nổi bật. Sau đó, trong đám người, tôi nhìn thấy Lâm Khải Chính, anh ta mặc một bộ quần áo đen, vừa đi vừa khẽ nói chuyện với một ông già.

Đi đối diện với anh ta, trong lòng tôi nảy ra vô số suy nghĩ..

Chào hỏi anh ta?

Bỏ đi, anh ta căn bản không nhìn thấy tôi.

Hay là chào hỏi nhỉ?

Có lẽ bỏ đi, đừng quấy rầy anh ta và người khác nói chuyện.

.....

Khi tôi đang do dự, anh ta đã bước tới trước mặt tôi, lúc này, dường như anh ta vô tình quay đầu, tầm nhìn lại đặt lên người tôi.

Tôi thấy không tránh được, vội vàng nặn ra nụ cười: “Lâm tổng, xin chào!”

“Chào cô!” Anh ta cũng mỉm cười gật đầu trả lời. Chào hỏi xong, hai người đi lướt qua nhau.

Một thời gian không gặp, hình như anh ta gầy đi chút, trước mặt tôi lại trở lại vẻ xa lạ, lạnh lùng, cao ngạo. Tâm trạng tôi không hiểu sao có chút sa sút.

Cao Triển Kỳ chọc chọc tôi, hào hứng hỏi: “Ai đấy? Ai đấy?”

Tôi đành trả lời: “Đó là Lâm tổng bên bộ phận trước đây của Trâu Nguyệt.”

“Lâm tổng? Chính là Lâm... Lâm gì Chính đó?”

“Ừ.” Tôi chẳng buồn giúp anh ta nhớ lại, tùy miệng đáp.

Anh ta quay đầu nhìn chăm chú, thở dài nói: “Thật kiêu ngạo! Có điều, tên này quả thực mặt người dạ thú!”

Miêu tả kiểu gì đấy, tôi liếc xéo anh ta một cái.

Đột nhiên anh ta nhớ cái gì, hỏi tôi: “À? Cô quen anh ta khi nào? Trước đây không lâu còn nhờ tôi tìm hiểu anh ta mà?”

“Không coi là quen, gật đầu xã giao.” Tôi trở về trọng điểm.

“Loại người này, có thể có quan hệ với anh thì tốt, có thể làm cố vấn luật sư cho công ty anh ta, cả năm không cần làm việc khác để sống.”

Nói xong thì đã ra tới bãi đỗ xe, Cao Triển Kỳ gần đây mua lại xe Honda cũ của người ta, cứng khiếp, trước khi tôi lên xe, anh ta còn dặn dò tôi: “Đừng vội lên, giậm cát dưới chân đi đã.”

Tôi chẳng buồn để ý tới anh ta, trực tiếp chui vào xe.

Trên đường cao tốc sân bay, anh ta vặn loa to, bật nhạc DJ, đầu còn không ngừng lắc lư theo tiếng nhạc, xe cũng lắc lư trên đường. Di chứng ngồi nhiều quán bar, tôi hoàn toàn không còn cách nào với anh ta.

Xe rút cuộc cũng tới trạm thu phí đoạn cuối của cao tốc, tôi thầm thở phào. Đột nhiên Cao Triển Kỳ kêu to: “Xong rồi, xong rồi, trước mặt có kiểm tra.”

Tôi nhìn chăm chú, phía xa trạm thu phí quả thật có rất nhiều cảnh sát giao thông, tôi nói: “Anh không phạm tội gì, căng thẳng gì chứ?”

“Xe của tôi là xe buôn lậu, không có giấy tờ. Thảm rồi thảm rồi.”

“Chẳng phải anh có giấy phép sao?”

“Mượn của bạn, treo lên trên.”

Cao Triển Kỳ nhìn trái nhìn phải, muốn tìm một chỗ để lén đi, nhưng bốn về đều không có bất cứ con đường nào, anh ta đành mặt dày đi về phía trước. Quả nhiên, một cảnh sát giao thông chặn lại, làm cử chỉ chào nhà binh, muốn xem bằng lái xe và giấy tờ xe của anh ta. Cao Triển Kỳ lấy ra bằng lái xe, mong trí trá qua được. Chỗ này chỉ thấy một cảnh sát bước lên trước nói nhỏ bên tai cảnh sát đang kiểm tra, sau đó, người cảnh sát kiểm tra lại làm động tác chào: “Đồng chí, chúng tôi nghi ngờ xe của anh là xe lậu, xin anh xuống xe, chúng tôi muốn giữ xe lại.”

Thảm thật rồi. Cao Triển Kỳ vội vàng xuống xe nói xin lỗi với cảnh sát, sau đó lại gọi điện khắp nơi, muốn tìm người quen để nhờ vả. Tôi xuống xe đứng cạnh xe, nhất thời cũng không có chủ kiến gì, thấy xe kéo của cảnh sát đang tới sắp kéo xe đi rồi.

Lúc này, một chiếc xe màu đen dừng ngay cạnh tôi, mang theo khói bụi, tôi vội dùng tay bịt miệng.

Cửa xe hạ xuống, tôi phát hiện trong xe là Lâm Khải Chính, anh ta đeo kính đen, ngồi ở vị trí lái xe, lên tiếng hỏi tôi: “Chuyện gì thế?”

“Xe của bạn tôi không có giấy tờ, cảnh sát giao thông muốn giữ.” Tôi trả lời.

Anh ta gạt đầu, sau đó nói: “Vậy cô ngồi xe tôi về thành phố đi.”

“Không được, tôi không thể đi một mình.” Tôi lắc đầu.

“Bạn rất thân à?” Anh ta lại hỏi.

“Một đồng nghiệp ở chỗ làm.” Tôi nói

Anh ta rút di động ra, ấn số, sau đó nói trong điện thoại: “Anh qua đây chút.”

Chỉ thấy một người xuống từ chiếc xe đằng sau, chạy tới trước xe anh ta. Lâm Khải Chính hỏi tôi: “Chính là chiếc này à?”

Tôi gạt đầu. Anh ta dặn dò khế hai câu với người vệ sĩ, người kia gạt đầu, bước tới bên cạnh gọi điện thoại.

Lâm Khải Chính quay đầu nói với tôi: “Anh ta sẽ xử lý giúp bạn cô, chắc không có vấn đề gì lớn. Hoặc là cô lên xe tôi đi trước?”

Còn chưa đợi tôi trả lời, Cao Triễn Kỳ cũng bước tới, vừa đi vừa gọi tôi: “Trâu Vũ, giúp tôi nghĩ cách đi.”

Tôi vội vàng nói với Cao Triễn Kỳ: “Lâm tổng đang ra mặt giúp chúng ta, chắc không vấn đề gì.”

Nghe thấy lời này, ánh mắt của Cao Triễn Kỳ sáng lên, bước nhanh tới trước xe của Lâm Khải Chính, gạt đầu chào cảm ơn: “Lâm tổng, rất cảm ơn, rất cảm ơn, tôi là Cao Triễn Kỳ, là đồng nghiệp của Trâu Vũ, cũng là bạn cũ, bây giờ cũng làm ở văn phòng luật sư, đây là danh thiếp của tôi, nếu có việc gì tôi có thể giúp đỡ, anh cứ nói.” Nói xong liền đưa danh thiếp.

Lâm Khải Chính nhận danh thiếp, khách khí cười: “Không sao, mọi người đều là bạn bè cả mà.”

Cao Triễn Kỳ vội vàng gạt đầu: “Lâm tổng, rất cảm ơn anh. Lần sau đặc biệt mời anh đi ăn, anh nhất định phải đến.”

Lâm Khải Chính lại khách khí gạt đầu, quay sang tôi hỏi: “Cô định sao giờ?”

Tôi biết anh ta muốn hỏi tôi có ngồi xe anh ta không, tôi nghĩ một chút rồi nói: “Không cần đâu, có lẽ tôi đi cùng anh ấy. Cảm ơn anh, Lâm tổng.”

Cao Triễn Kỳ đứng bên cạnh nói: “Lâm tổng, lần sau nhất định phải cảm tạ anh.”

Lâm Khải Chính giơ tay, nắm tay anh ta nói: “Chuyện nhỏ mà, không cần quá khách sáo.” Nói xong liền nâng kính xe lên, tăng ga, lái đi rất xa, tung một làn khói bụi.

Tôi vội vàng dùng tay bịt miệng lần nữa, Cao Triễn Kỳ lùi ngùi vô cùng trong khói bụi: “BMW 750, xe ngon! Hôm nay đúng là gặp quý nhân!”

Tôi quay người nhìn, người trợ lí đó cũng lên xe đi. Trong lòng tôi bồn chồn, chẳng phải nói muốn giúp chúng tôi xử lí à, sao đã đi rồi.

Đột nhiên nghe thấy cảnh sát giao thông bên kia gọi: “Ôi, chiếc xe honda kia đi đi, đi đi, lần này có lãnh đạo giúp đỡ, lần sau đừng để tôi thấy anh lần nữa!”

Tôi và Cao Triễn Kỳ nhìn nhau, giải quyết xong rồi, Lâm Khải Chính này thật lợi hại!

Hai người lập tức lên xe, hất bụi mà đi.

6. Chương 06

Chương 6

Bất ngờ lại một lần nữa lại đẩy cô tới trước mặt anh. Cô yên tâm để anh dắt trở lại mặt đất.

Chương 6.1

Sáng hôm sau, sau khi ra ngoài làm việc trở về phòng hành chính, phát hiện Cao Triễn Kỳ đã dùng cảm xúc mạnh mẽ sống sót trở về, đem việc trải qua tuyên dương một lượt trước mặt mọi người, khi tôi bước

vào, thấy mọi người đều dùng ánh mắt rất ngưỡng mộ nhìn tôi, bốn năm nữ trợ lý trẻ thậm chí còn đi theo tôi vào văn phòng, vậy tôi ở giữa.

“Chị Trâu, Lâm Khải Chính có phải rất đẹp trai không?” “Sao chị quen anh ấy?” “Anh ấy có phải chưa có bạn gái không?” “Lần sau đưa chúng em đi làm quen nhé!” ... Các cô gái lú lo, mỗi người một câu, tôi không biết trả lời từ đâu.

“Các cô đang phát điên gì đấy?” Tôi kỳ lạ hỏi: “Sao đều biết anh ta?”

“Đương nhiên biết, anh ấy là vương tử kim cương nổi tiếng nhất trong thành phố, anh tuần phóng khoáng, gia đình giàu có, có lần một người bạn làm phóng viên của em từng phỏng vấn anh ấy đã bị hôn mê ngay tại chỗ.” Tiểu Trang chuyên lo việc nội bộ nói.

“Đúng rồi đúng rồi, bạn em làm việc trong công ty anh ấy nói tất cả phụ nữ trong công ty họ đều mê anh ấy như điên, còn có người tự sát vì anh ấy cơ!” Tiểu Trần, trợ lý nói xen vào.

Tự sát! – Trong lòng tôi thất kinh, lẽ nào việc của Tiểu Nguyệt đã truyền ra ngoài rồi?

Tôi vội hỏi: “Ai tự sát vì anh ta? Có chết không?”

“Hình như không, cô gái đó muốn nhảy xuống sông, đứng bên lan can cầu lớn, nói muốn Lâm Khải Chính gặp mặt cô ấy, cảnh sát 110 đều đã tham gia, cha mẹ, bạn bè cô gái đều đến, khuyên thế nào cũng không được, nhất định phải gặp được họ Lâm.” Tiểu Trần kể sinh động như thật.

“Sau đó? Anh ta đến không?” Mọi người hỏi.

“Không, người đó thật lạnh lùng, anh ta từ chối ra mặt, hơn nữa còn muốn người khác chuyển lời tới cô gái, nói cô ta làm thế rất ngu ngốc. Sau này cô gái đó thực sự nhảy xuống, được người ta vớt lên đưa đi bệnh viện, có điều hình như không chết.”

“Sao chẳng biết thương xót và cảm thông gì, đi khuyên cô ấy thì sao chứ?”

“Đúng thế, rốt cuộc người ta thích anh ấy mà, mạng người vô cùng quan trọng, nếu chết thật thì anh ấy sẽ day dứt chứ?”

“Nhưng nếu anh ấy ra mặt, cứu được, sau này làm thế nào, Lâm Khải Chính cũng có suy nghĩ của anh ấy.” Mọi người bắt đầu thảo luận.

Tôi lặng đi, nghĩ lại chuyện Tiểu Nguyệt, chẳng trách Lâm Khải Chính không chút động lòng, hóa ra đã không phải là lần đầu.

Lúc này, sự chú ý của mấy cô nàng lại quay lại tôi: “Trâu Vũ, Lâm Khải Chính đẹp trai lắm không, miêu tả chút đi!”

Tôi nghĩ một chút rồi nói: “Trông rất được nhưng cũng không đến nỗi nói đẹp trai không chịu được, vậy thôi! Ngũ quan khá tương xứng!”

Mọi người rõ ràng không hài lòng với câu trả lời của tôi.

“Luật sư Cao nói đẹp trai hơn anh ấy một chút, có thể khiến luật sư Cao thừa nhận người khác đẹp trai hơn anh ấy thật không dễ dàng.” Tiểu Trương nói.

“Đó là vì Lâm Khải Chính giúp anh ta.” Tôi trả lời.

“Chị Trâu, sao chị quen Lâm Khải Chính? Giới thiệu cho chúng tôi quen chút đi?” “Đúng rồi, nhân lúc anh ấy vẫn chưa có đối tượng, chúng ta còn có cơ hội.” “Chị Trâu, chị biết anh ấy rốt cuộc đã kết hôn hay chưa?”...

Tôi ngồi xuống trước bàn văn làm việc, hai tay chống lên mặt bàn, dùng giọng điệu “dội nước lã” nói với mấy kẻ si tình kia: “Các em, chị sẽ trả lời các câu hỏi của mọi người như sau: Thứ nhất, chị và Lâm Khải Chính là bạn bè thông thường, gặp mặt không quá 5 lần, anh ta có coi chị là bạn không thì còn chưa chắc; Thứ hai, Lâm Khải Chính đã có bạn gái rồi, bây giờ đang ở Hồng Kông, chắc năm nay sẽ kết hôn, vì vậy các em đã không còn cơ hội; Thứ ba, đừng nằm mơ nữa, suy nghĩ tới đối tượng thực tế chút đi, các thanh niên chưa kết hôn xung quanh chúng ta không ít, ví dụ như Cao Triển Kỳ này.”

Các cô nàng có phần nản lòng, cúi đầu đi ra, Tiểu Trần vừa đi vừa lầu bầu: “Cao Triển Kỳ?! Anh ấy nào có để ý bọn em, anh ấy chỉ quan tâm chị thôi.”

Tôi thực chẳng còn lời nào để nói. Mấy cô nàng này.

Lúc này, Cao Triển Kỳ thò đầu ngoài cửa.

Anh ta bước tới trước mặt tôi, dùng giọng điệu thần bí, nói: “Cô đoán tôi qua tôi gặp ai?”

“Ai? Bin Laden à!”

“Xi, nghiêm túc chút đi.”

“Ngoài Bin Laden ra, anh gặp ai đều không kỳ lạ.”

Cao Triển Kỳ thấy tôi không mắc câu anh ta, đành tự khai: “tối qua ở khách sạn tôi gặp – Tả – Huy!”

Đáp án này thật khiến tôi thấy quá vô vị, “Thấy anh ta thì có gì lạ lắm?”

“Tối qua anh ta kéo tôi đi ăn đêm, nói rất lâu, hai người uống say túy lúy.”

“Trong trường, hai người các anh là những kẻ nát rượu.”

“Anh ta nói với tôi, anh ta với cô gái kia hết rồi, hai người sớm đã chia tay.”

Thế thì thật đáng tiếc. Tận đáy lòng tôi nghĩ vậy. Ban đầu không cần vợ, không cần tài sản, không cần tôn nghiêm, vì thứ theo đuổi mà bỏ tất cả, cuối cùng lại chẳng đạt được cái gì, quả thực đáng tiếc.

“Anh ta còn nhờ tôi làm thuyết khách, muốn cùng cô sửa lại những điều xưa.” Cao Triển Kỳ cuối cùng nói tới trọng điểm.

Tôi lộ ra nụ cười châm biếm.

Cao Triển Kỳ lập tức nói: “Nhưng tôi không đồng ý với anh ta.”

“Thật nực cười.” Tôi không muốn nói lại chuyện này, đổi đề tài: “Chuyện tối qua, anh còn mặt mũi mà khoe khoang khắp nơi, bản thân mua xe không giấy tờ.”

Cao Triển Kỳ lắc đầu cảm thán: “Bây giờ tôi mới biết cái hại của việc nịnh nọt, xã hội này, việc chúng ta sút đầu mẽ trán, người khác chỉ một cuộc điện thoại là giải quyết được vấn đề, hơn nữa còn không cần tự mình gọi.”

Tôi có chút không vui: “Ý của anh là tôi nịnh nọt.”

“Trâu Vũ, nịnh nọt ở đây không phải nghĩa xấu, mà là quy luật của xã hội thực tại, giống như sợi dây thực vật không ngừng thay đổi, chúng ta có thể làm chính là cố gắng hết sức dựa vào tầng thực vật. Người như Lâm Khải Chính, nếu có thể dựa dẫm, vậy ngày tháng của chúng ta sẽ tốt đẹp rồi.”

“Anh cũng nói quá mơ hồ rồi, anh ta chẳng qua là dân kinh doanh, giám đốc cấpcao một bộ phận.”

“Cô còn không biết? Anh ta hiện nay đã là phó tổng công ty rồi, vượt qua cả anh trai. Hơn nữa, bối cảnh gia tộc nhà họ rất phức tạp, quân sự, chính trị, thương mại đan xen, vì vậy kinh doanh mới làm được lớn thế.” Cao Triển Kỳ bình luận một cách tin tưởng: “Lâm Khải Chính tiền đồ thành thang.”

Tôi thở dài: “Ôi, người khác có tiền có thế là việc của người ta, chúng ta yên tâm làm người thường là được rồi.”

Cao Triển Kỳ đột nhiên lại hỏi vấn đề kia: “Sao cô quen anh ta, hình như quan hệ còn khá tốt?”

“Đâu có, Tiểu Nguyệt vốn là nhân viên của anh ta, chỉ là quen biết mà thôi.” Tôi nói qua loa.

“À... hai hôm nữa giúp tôi hẹn anh ấy đi ăn nhé, để cảm ơn anh ta.”

“Anh ta là người thế nào? Chúng ta hẹn anh ta, anh ta sẽ không ra đâu.”

“Thử xem. Tôi nghe qua rồi, cố vấn pháp luật ban đầu ký với công ty anh ta sắp hết hạn, có lẽ chúng ta có thể tranh thủ.” Cao Triển Kỳ hào hứng nói.

“Nói sau nói sau.” Tôi trả lời.

— phó tổng ... cuộc sống sẽ càng vất vả đây, đột nhiên tôi trầm nghĩ. Tuy gặp anh ta vài lần nhưng thường có phần vô cùng quen thuộc và thân thiết. Nhưng, rốt cuộc chỉ là những người không có quan hệ với anh ta.

Ngày hôm sau là thứ bảy, vốn phải đi học, nhưng Trâu Thiên gọi điện nói muốn đưa mấy người bạn về chơi, tôi đành xin phép nghỉ, ở nhà chuẩn bị cơm trưa. Hơn 9 giờ, tôi kêu Tiểu Nguyệt cùng đi mua thức ăn, xuống dưới lầu, phát hiện một tiếng người huyên náo ở một công trường không xa, hỗn loạn vô cùng, lại gần xem, xe cảnh sát, xe cứu hộ dừng trước cổng công trình, còn có xe phóng viên phỏng vấn, phía trong tụ tập ít nhất hơn trăm người, đều ngẩng đầu nhìn lên trên không trung.

“Chị, đây là toà nhà của công ty em.” Tiểu Nguyệt nói bên cạnh, kéo tôi vào trong.

Tôi nhìn theo tầm mắt của mọi người, chỉ thấy trên đỉnh tòa nhà hình như có một người đứng, hơn nữa còn đi đi lại lại.

Công nhân đòi tiền lương, nhảy lầu uy hiếp? – Trong đầu tôi lập tức hiện lên hai từ. Lúc này, một người con gái bước tới chào hỏi Tiểu Nguyệt.

Trâu Nguyệt cũng chào hỏi lại cô ấy, hai người nói chuyện một lúc, Trâu Nguyệt trở về cạnh tôi: “Cô ấy thuộc bên đối ngoại của tổng công ty, cô ấy nói người trên lầu kia trước đây là công nhân của công trường này, nửa năm trước khi làm việc bị ngã lầu, tàn phế, bây giờ muốn yêu cầu công ty bồi thường tiền.”

“Vậy cũng không nên tìm chủ đầu tư, nên tìm đơn vị thi công chứ!”

“Mọi người đều biết công ty bọn em có tiền mà.”

“Kệ, chúng ta đi thôi.” Tôi kéo Trâu Nguyệt chuẩn bị quay người.

Trâu Nguyệt hình như không muốn, cứng người nói: “Chị, xem thêm một lát nữa.”

“Có gì hay mà xem, đợi chút nữa nhảy xuống thật, máu me nhiều lắm, chúng ta còn phải đi mua thức ăn, Trâu Thiên và bạn nó sắp qua rồi.”

“Xem thêm lát đi mà.” Trâu Nguyệt kiên trì nói.

Tôi đành đứng cùng nó ở đó, lại mất 5 phút. Nhìn xa xa trên tầng, hình như có vài người trèo lên, đang khuyên tên có ý đồ tự sát kia, tôi có chứng sợ độ cao vô cùng nghiêm trọng, nhìn người khác trên cao đi đi lại lại cũng cảm thấy sợ hãi. Tôi giục Trâu Nguyệt: “Đi thôi, đi thôi, khi nào em trở nên thích xem cảnh náo nhiệt vậy, có gì để xem đâu, anh ta tuyệt đối sẽ không nhảy, chỉ uy hiếp mà thôi.”

Thấy nó vẫn không nhúc nhích, tôi kéo tay nó đi ra khỏi cửa lớn thi công. Nó rất không tình nguyện đi đằng sau tôi.

Chưa đi được vài bước, đột nhiên một chiếc xe lớn phóng vào trong cổng, đỗ ngay trước mặt chúng tôi, xe BMW màu đen biển toàn số 6. Sau đó, Lâm Khải Chính bước xuống từ vị trí lái xe. Chắc do cuối tuần, anh ta đơn giản mặc áo T shirt màu đen và quần bò xanh.

Tay Trâu Nguyệt trở nên run rẩy trong tay tôi, đột nhiên tôi hiểu ra vì sao nó nhất định phải ở đây xem cảnh náo nhiệt.

Lâm Khải Chính đi thẳng tới trước mặt chúng tôi, nhìn tôi hỏi: “Hai người sao lại ở đây?”

“Chúng tôi đi qua, đến xem cảnh tượng ồn ào.” Tôi trả lời.

Trâu Nguyệt bên cạnh khẽ gọi một tiếng: “Lâm tổng.”

Lâm Khải Chính chuyển ánh mắt sang nó, gật đầu.

Lúc này, đột nhiên một nhóm người vây đến, bắt đầu báo cáo tình hình, anh ta đi theo vài người kia vào sâu trong nơi thi công, lảng máng nghe thấy anh ta quả quyết nói: “Di tản hết những người ở hiện trường ... tìm tổng giám đốc bên thi công tới đây...”

Tôi quay đầu nhìn Trâu Nguyệt, nó vẫn ngơ ngẩn đứng nhìn theo bóng dáng của Lâm Khải Chính, xem ra con bé này bệnh vẫn chưa khỏi. Tôi dùng lực kéo tay nó: “Đi thôi, lập tức phải đi tản rồi.”

Trên đường tới chợ, Trâu Nguyệt vẫn ngơ ngẩn, tôi cũng chẳng buồn quan tâm tới nó, chuyên tâm mua rau. Khi tôi đang đứng trước hàng cá chỉ người bán con cá tôi muốn mua thì di động trong túi vang lên tiếng nhạc. Tôi đoán chắc là Trâu Thiên gọi đến, rút di động ra, trực tiếp đưa lên tai, miệng vẫn còn ồn ào nói với người bán cá: “Chính là con cá đó, chính là con cá đó...”

“Cô ở đâu?” Giọng nói trong điện thoại dường như quen quen.

“Tôi đang ở ngoài, anh là ai vậy?” Tiếng ồn ào ở chợ khiến âm điệu của tôi phải kéo cao lên 8 phần.

“Tôi là Lâm Khải Chính.”

Tôi giật mình, vội vàng đổi ngay giọng điệu tôn kính: “Lâm tổng, chào anh.”

Nghe thấy tôi nói vậy, Trâu Nguyệt bên cạnh vốn đang hồn vía lên mây tròn mắt.

“Cô có thể tới nơi thi công một chút không?”

“Tôi?!”

“Đúng, có việc cần nhờ cô giúp.”

“Vậy ... vậy thì được, tôi sẽ qua.”

“Cần xe tới đón cô không?”

“Không cần, không cần, tôi ở bên cạnh.”

Cúp máy, tôi nói với Trâu Nguyệt: “Đi, quay lại một chuyến.” Xách đồ ăn, kéo nó ra phía ngoài chợ. Người bán cá đằng sau gọi lớn: “Cô có muốn mua cá nữa hay không?” Tôi mới nghĩ tới con cá đó, vội vàng quay người trả tiền, xách cá đi.

Trâu Nguyệt đi bên cạnh tôi hỏi: “Chị, là điện thoại của ai? Chúng ta đi đâu?”

“Lâm Khải Chính, anh ta muốn chị quay lại nơi thi công một lát.”

“Sao anh ta biết điện thoại của chị?” Trâu Nguyệt vô cùng nghi hoặc, giành di động trong tay tôi, lật số điện thoại: “Đây không phải số điện thoại của anh ấy.”

“Có lẽ là dùng số của người khác.” Tôi nói qua loa.

“Sao anh ấy lại quen chị?”

“Có gặp 1 lần, bạn chị giới thiệu?”

“Là người bạn nào?”

“Em không quen.”

Nói xong thì chúng tôi cũng tới cổng nơi thi công. Trợ lý của Lâm Khải Chính đang đợi ở cổng, thấy chúng tôi qua, vội vàng ra hiệu cho người giữ cổng mở cửa lớn, sau đó đưa chúng tôi tới bên cạnh Lâm Khải Chính. Lâm Khải Chính đang thảo luận điều gì đó với mấy người có dáng vẻ lãnh đạo, trợ lý đi tới ra hiệu cho anh ta, anh tay quay người bước tới trước mặt chúng tôi, nói rất trịnh trọng với tôi rằng: “Có việc hy vọng cô có thể giúp.”

“Việc gì?”

“Cô có mang thẻ luật sư không?”

“Trong túi tôi.”

“Người trên lầu kia đòi gặp luật sư, nếu điều luật sư khác tới ít nhất cũng cần 20 phút, nhưng người đó tính thần rất kích động, bất cứ lúc nào cũng có thể có hành vi quá khích, vì vậy chúng tôi cần một vị luật sư lên nói chuyện với anh ta.” Anh ta cúi đầu nhìn tôi chăm chú, thành khẩn nói: “Cô là luật sư ở gần đây nhất mà tôi biết, cô có thể đi không?”

Đây thực sự là làm khó tôi mà, tôi ngẩng đầu nhìn lên toà nhà đó, cao khoảng 30 tầng, người đứng phía trên chỉ còn là một chấm nhỏ, chỉ nhìn thôi đã khiến tôi chóng mặt. Tôi hỏi anh ta: “Có thể nói chuyện bằng điện thoại không?”

Anh ta lắc đầu: “Không thể, gặp mặt mới có thành ý.”

Tôi lại nhìn toà nhà đó, thực sự không có dũng cảm, đành ngại ngùng nói: “Tôi hơi sợ độ cao, tôi sợ mình lên sẽ nói không được.”

Anh trầm suy nghĩ vài giây rồi hỏi: “Có thể khắc phục một chút không? Bên cạnh còn có rất nhiều người, không chỉ mình cô?”

Tôi nhìn anh ta, xấu hổ lắc đầu: “Tôi sợ mình căng thẳng thì sẽ phạm sai lầm.”

“Vậy thì thôi đi, cảm ơn cô.” Anh ta hơi thất vọng, quay người đi, nói với trợ lý: “Anh lại giục luật sư Trần đi.” Trợ lý trả lời rằng: “Đã đang trên đường, còn 15 phút nữa.”

Tôi và Trâu Nguyệt đứng bên, nhất thời không biết có nên lặng lẽ rời đi không.

Lúc này, nghe thấy bộ đàm của công an phát ra âm thanh lo lắng: “Luật sư đến chưa? Luật sư đến chưa? Anh ta rất kích động, đã bước lên sân thượng rồi!”

Lãnh đạo ở dưới trả lời vào bộ đàm: “Đợi thêm chút, sắp đến rồi.” Sau đó nói với người bên cạnh: “Để đội phòng cháy làm tốt công tác đỡ người.”

Tôi nhìn Lâm Khải Chính, anh ta nửa ngồi lên bàn, hơi nhú mào, di động trong tay không ngừng mở, gấp. Xem ra đây chính là động tác quen thuộc khi lo lắng của anh ta.

Trâu Nguyệt đứng cạnh tôi hỏi: “Chị, chị quen luật sư ở gần đây không?”

Tôi nghĩ kỹ, lắc đầu.

Đột nhiên, người dưới lầu phát ra tiếng kêu thất kinh, mọi người đều nhìn lên trên, chỉ thấy người kia hình như đang ở bên mép toà nhà đi đi lại lại, còn ném mấy viên gạch xuống, loáng thoáng nghe thấy anh ta gào lớn: “Tôi muốn gặp luật sư! Tôi muốn thưa kiện! Tôi muốn gặp luật sư! Tôi muốn thưa kiện!”

Chỉ nghe thấy người trong bộ đàm nói lớn: “Tinh thần anh đang ta rất kích động, chúng tôi không thể tới gần, không thể tới gần anh ta.”

“Cố gắng hết sức kéo dài, chuyển sự chú ý của anh ta.”

Tôi thót tim, đưa thức ăn trong tay cho Tiểu Nguyệt, bước tới trước Lâm Khải Chính nói: “Tôi lên thử xem. Nếu tới đỉnh của toà nhà, tôi có thể tiếp tục được, tôi sẽ nói chuyện với anh ta.”

Lâm Khải Chính lập tức đứng lên, nói: “Được! Tôi đưa cô lên!”

Mấy người xung quanh lập tức phản đối: “Lâm tổng, anh không cần lên đâu, ở dưới chỉ huy. Phía trên nguy hiểm!”

Anh xua tay với mấy người đó, quay đầu nói với tôi: “Đi với tôi!”

Tôi theo anh băng qua đồng gạch đá và đất vàng, lên cầu thang thi công. Cầu thang thi công được dựng bằng mấy sợi thép ở giữa, bốn mặt đều dùng lưới sắt hàn gỉ chắn lại qua loa. Khi thang máy khởi động, chấn động mạnh một cái, phát ra âm thanh lạch cạch, tôi sợ, căng thẳng nắm chặt giá thép bên cạnh.

Lâm Khải Chính nhìn tôi nói: “Đừng căng thẳng, rất an toàn.”

Tôi gật đầu. Nhìn dưới đất dần dần cách xa, trái tim tôi bắt đầu thít chặt, lòng bàn tay không ngừng ra mồ hôi, căn bản nói không ra lời.

Tới đỉnh toà nhà, thang máy lại phát ra tiếng cực lớn dừng lại. Tôi không nén được kêu lên thành tiếng.

Lúc này, Lâm Khải Chính nhẹ nhàng vỗ vai tôi nói: “Đừng nhìn xuống phía dưới, đi theo tôi.” Nói xong ra khỏi thang máy trước, tôi cũng đành thận trọng bước theo anh ta, chưa tới hai bước, một vị công an lên phía trước, cấp bách nói: “Lâm tổng, đây là luật sư à?”

Tôi căng thẳng không trả lời nổi, Lâm Khải Chính đứng bên trả lời hộ tôi: “Đúng vậy.”

“Nhanh lên trên, nhanh lên trên, chúng tôi đã không khống chế được rồi.” Anh lo lắng nói.

Lâm Khải Chính cúi đầu hỏi tôi: “Sao, cô có thể không?”

Tôi trấn tĩnh tinh thần, hỏi: “Người ... người ... ở đâu?”

Công an dùng bộ đàm chỉ lên trên: “Trên đỉnh tòa nhà, lên với tôi.”

Chúng tôi theo anh ta đi qua cả tòa nhà, đột nhiên phát hiện, muốn lên đỉnh tòa nhà phải men theo một cái cầu gỗ leo lên, mà cầu gỗ đó dường như hoàn toàn ở trong không trung.

Tôi không dám bước, cứ đứng lại ở chỗ đó. Lâm Khải Chính vẫn luôn đứng cạnh tôi, anh không nói gì, dường như đợi tôi quyết định.

Đồng chí công an đi được 2 bước thấy chúng tôi chưa lên theo lại quay người bước đến: “Sao thế? Lên là tới nơi, nhanh chút.”

Tôi vẫn không dám bước. Đồng chí công an kéo tay tôi, dùng lực túm tôi lên, vừa túm vừa nói: “Gan bé thế, làm sao mà làm luật sư chứ?! Cô đây là đi cứu người, còn không nhanh lên!”

Cứ thế tôi được anh ta túm lên đỉnh tòa nhà, sau đó thấy một thanh niên hơn 20 tuổi, đang đứng bên mép đỉnh tòa nhà đi đi lại lại và lớn tiếng chửi rủa, có hơn chục đồng chí công an và những người giống như công nhân đang cách cậu ta 20m, không ngừng khuyên, nhưng cậu ta chỉ lớn tiếng nói: “Ngoài luật sư không được ai bước qua! Tôi muốn gặp luật sư, các người không cho tôi gặp luật sư là cướp đi nhân quyền của tôi, là muốn ép tôi chết. Luật sư của tôi sao vẫn chưa tới?”

Đồng chí công an nói to với cậu thanh niên đó: “Đừng sốt ruột, Tiểu Lưu, luật sư của cậu đến rồi!” Sau đó nói nhỏ với tôi: “Cô chỉ cần nghĩ cách khiến cậu ấy tới chỗ gần giữa, chúng tôi có thể hành động để khống chế cậu ta.”

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn tôi, tòa nhà vừa xây, tứ phía đều không có cái che, cũng không nhìn thấy bất cứ công trình kiến trúc nào, gió thổi khiến người lắc lư, cứ như nổi giữa lưng chừng. Tim tôi đã nhảy tới tận cổ họng, đầu trống rỗng, chân như đang dẫm lên bông, hoàn toàn hư ảo.

Nhưng sự việc đã tới thế này, tôi biết không còn đường lùi, đành hít sâu một hơi, bước thấp bước cao đi về phía cậu thanh niên đó.

Tới nơi cách cậu ta khoảng 10m, tôi dừng lại. “Chào cậu, tôi là Trâu Vũ, tôi là luật sư.” Giọng của tôi run rẩy nhưng tôi cố gắng nhìn lên trước trấn tĩnh bình thường.

Cậu thanh niên nhìn tôi, vẻ mặt không tin: “Cô lừa tôi, cô trẻ như vậy sao là luật sư chứ?”

Tôi muốn lấy thẻ luật sư từ trong túi ra đưa cho cậu ấy, nhưng tay run vô cùng, tôi không thể kéo khóa túi được. Lúc này, đột nhiên một cánh tay giơ ra từ đằng sau tôi, lấy túi của tôi, mở khóa, tôi quay đầu nhìn, là Lâm Khải Chính. Thấy anh, tim tôi có phần lắng xuống, lấy trong túi ra thẻ luật sư.

“Người đàn ông kia đừng qua đây!” Cậu thanh niên đột nhiên hét to. Lâm Khải Chính lùi lại.

Tôi giơ thẻ luật sư lên, cậu ta nói: “Cô mang qua đây, tôi muốn xem có phải thật không?”

Tôi bước vài bước tới cạnh cậu ta, đưa từ xa cho cậu ta, hy vọng có thể khiến cậu ta lại gần một chút.

“Cô mang qua đây.” Cậu ta không mắc lừa.

Tôi lại tiến thêm 2 bước, miễn cưỡng đưa tận tay cậu ta. Cậu ta cầm lấy, nhìn kĩ.

“Luật sư Trâu, tôi muốn cô thắng vụ kiện này?” Cậu thanh niên cuối cùng cũng tin tưởng tôi.

“Tôi còn chưa rõ tình hình của cậu, cậu có thể kể với tôi không? Tôi nhất định sẽ giúp cậu!” Tôi cố gắng hết sức giữ bình tĩnh.

Cậu ta bắt đầu không đầu không đuôi kể về những việc bản thân đã trải qua, kỳ thực tôi căn bản nghe không rõ cậu ta nói gì, một nửa lớn não tôi đã mất hiệu lực vì sợ hãi. Tôi nhìn mắt cậu ta chăm chú, dường

như tôi hiểu từng câu của cậu ta. Đợi cậu ta nói được kha khá tôi ngắt lời: “Vụ án của cậu rất có hy vọng, thứ nhất, cậu có đầy đủ chứng cứ chứng minh bị thương trong khi đang làm việc, thứ hai tình trạng thương tổn của cậu đã thành tàn phế, đây cũng có chứng nhận của bệnh viện, nhưng bây giờ cậu thiếu giám định bị thương khi làm việc, nếu không có rất khó để tính số tiền phải bồi thường.” “Tôi không có tiền làm giám định bị thương khi đang làm việc! Một đồng tôi cũng không có!” Cậu thanh niên đau khổ nói.

“Không sao, tiền không nhiều, tôi có thể cho cậu vay, tôi có thể giúp cậu thừa kiện miễn phí.” Tôi an ủi cậu ta

“Bên nhà thầy sẽ không bồi thường tiền cho tôi, ông ta nói cho dù tôi thua tận đâu cũng đều vô dụng.” Cậu ta bắt đầu khóc, nhưng sự phẫn nộ đang được giải tỏa.

Tôi nói như đinh đóng cột: “Không thể nào, nếu tòa án xử bao nhiêu tiền, ông ta sẽ phải trả bấy nhiêu tiền, nếu không tòa án sẽ thực thi cưỡng chế.”

Gương mặt đầy nước mắt của cậu thanh niên lộ ra tia hy vọng. Tôi tiếp tục nói: “Tiểu Lưu, nghe chị nói một câu. Người sống mới có hy vọng, nếu chết rồi thì cái gì cũng đều không có.” Lời này tuy cũ nhưng có tác dụng. Tiếng khóc nức nở của cậu ta hơi lắng xuống.

Tôi giơ tay về phía cậu ta, do dự một lúc, cậu ta bước về phía tôi, vừa bước được 2 bước người đằng sau đã ùa lên, lập tức đưa cậu ta đi.

Lúc này, dừng khí còn sót lại của tôi hoàn toàn tan vỡ, chân mềm đi, ngồi xồm trên đất.

Có một người đi tới cạnh tôi, tôi nhìn thấy quần bò xanh, tôi biết là anh, anh giơ tay về phía tôi nói: “Cô làm tốt lắm, đi thôi!”

Tôi ngẩng đầu, anh cúi người nhìn tôi, ánh mặt trời phản chiếu từ đằng sau, rất chói mắt, tôi nhìn không rõ mặt anh, tôi ghen ngào nói: “Tôi sợ, tôi không dám đi.”

Anh ngồi xuống, vẻ mặt rất dịu dàng, nhẹ nhàng nắm tay tôi, nói: “Không sao, cô ở đâu đều không quan trọng, cô chỉ nhìn tôi, đi cùng tôi.”

Tay anh dùng lực kéo tôi đứng lên theo. Anh một tay cầm túi của tôi, một tay nắm tay tôi, đi xuống dưới lầu. Anh đi rất chậm, được hai bước lại quay đầu nhìn tôi một cái, tôi ngoan ngoãn nhìn lưng anh, nắm chặt tay anh, từng bước từng bước xuống dưới. Đưa tôi lên thang máy xong, anh quay người đối diện với tôi, tay vẫn chưa buông. Vì rất nhiều người, khoảng cách của chúng tôi rất gần, mắt tôi vừa đúng nhìn thấy nhãn hiệu trước ngực áo sơ mi của anh, một dãy chữ cái bắt đầu bằng chữ Z, sau đó tôi ngửi thấy mùi nước hoa nhẹ trên người anh, mùi của rừng cây.

Thang máy bắt đầu khởi động, tiếng lạch cạch xuống dưới. Tôi lại không nén được kêu lên một tiếng. Lâm Khải Chính cười khẽ, cúi đầu nói với tôi: “Lau nước mắt đi.”

Lúc này tôi mới phát hiện, mặt mình đầy nước mắt, vội vàng giơ tay lau sạch.

“Tinh” thang máy nặng nề xuống mặt đất. Hai chúng tôi dường như đồng thời buông tay, anh đưa túi cho tôi: “Cô nên cất móng tay đi.” Tôi cúi đầu nhìn tay anh, mấy vết bấm hiện rõ trên tay thon dài, tôi dùng lực mạnh quá. om]

Bước ra khỏi thang máy, cuối cùng đã được giảm xuống mặt đất.

Trâu Nguyệt đi lên, đứng trước mặt tôi. Lâm Khải Chính đứng sau tôi nói: “Tôi cho xe đưa hai người về.”

Tôi vội vàng quay người: “Không cần, ở ngay trước mặt rồi, rẽ là tới, không cần đưa.”

Khi tôi đối diện với anh, tôi phát hiện anh lại trở về dáng vẻ uy nghiêm, anh gật đầu nói: “Được rồi, hôm nay vất vả cho cô, luật sư Trâu.” Sau đó quay người rời đi.

Tôi và Trâu Nguyệt đi khỏi nơi thi công, trợ lý của họ Lâm đuổi theo, đưa tôi một lá thư. Tôi nghi ngờ nhìn anh ta, anh ta cười nói: “Phí hỗ trợ, Lâm tổng dặn đưa cho cô.”

Tôi vội vàng từ chối, nhưng anh ta kiên trì đặt vào trong tay tôi, đồng thời giải thích: “Mỗi người hôm nay đến xử lý sự việc đều có, cô càng nên có, luật sư Trâu.” Tôi đành nhận.

Bước tới cổng thi công, đột nhiên đằng sau vang lên tiếng còi xe, chúng tôi quay đầu nhường, đằng sau một chuỗi xe tiếp tục ra, xe của Lâm Khải Chính là chiếc thứ ba, chỉ thấy anh kéo cửa kính, đeo kính đen, sắc mặt vô cảm đi qua chúng tôi.

Trên đường trở về nhà, Trâu Nguyệt xách đồ ăn, vẫn đi đằng trước.

Tôi vẫn sợ hãi chưa dứt, quả thực không đuổi theo kịp nó. Đợi tôi vào cửa nhà, nó đã vào phòng đóng cửa rồi.

Tôi lơ mơ biết nguyên nhân nó tức giận, đúng vì họ Lâm kia. Thật là, tội gì chứ?

Nhưng cơm trưa xem ra không thể rồi. Tôi gọi điện cho Trâu Thiên, nó đang trên đường đến, tôi kêu nó đưa bạn ra ngoài ăn. Trâu Thiên rất thất vọng, hỏi vì sao, tôi đơn giản trả lời một câu: “Tiểu Nguyệt lại đang phát điên.” Trâu Thiên lập tức hiểu, đồng ý, rồi ngắt điện thoại.

Tôi vừa đặt điện thoại xuống, Trâu Nguyệt mở cửa “rầm” một cái, âm thanh sắc nhọn: “Ai phát điên? Ai phát điên?”

Tôi chẳng buồn để ý tới nó, đứng lên vào phòng. Nó theo sau tôi, tiếp tục nói: “Trâu Vũ, chị và Lâm tổng rốt cuộc là quan hệ gì?”

Tôi quay đầu, dùng giọng điệu rất khinh thường nói với nó: “Quan hệ gì? Quan hệ người yêu! Sao?”

Nó sắp điên rồi, cầm khung ảnh trong tay chuẩn bị ném, tôi chỉ ngón tay, nghiêm giọng nói: “Em thử ném xem?!”

Nó bị tôi gào lên, tay cứng lại trong không trung, nước mắt bắt đầu trào ra. Thấy bộ dạng của nó, tôi lại có phần không nén được: “Trâu Nguyệt, sao em vẫn nghĩ không thông hả? Lâm Khải Chính, anh ta là người thế nào, nếu em thích anh ta thì đứng xa mà thích, không thì thôi đi, việc gì phải tự mình dày vò mình, mơ những giấc mơ không thể chứ?”

“Vì sao chị quen anh ấy?” Nó vẫn kiên trì với câu hỏi này.

“Nói thật, chính là vì em, chị từng đi gặp anh ta, nên mới quen anh ta.”

“Chị và anh ấy nói những gì? Chị khiến anh ấy chuyển em hả?”

“Không, hơn cả chuyển chuyển, chị hy vọng anh ta sa thải em!”

“Vì sao chị làm vậy?”

“Vậy chị nên làm thế nào, xin anh ta cưới em? Xin anh ta yêu em?” Tôi bắt giọng cao giọng. “Em biết Lâm Khải Chính nói với chị thế nào không, anh ta nói anh ta chưa bao giờ cho em bất cứ sự đáp lại hay cổ vũ, ý rằng em hoàn toàn tự mơ tưởng!”

Xem ra, lời của tôi khiến Trâu Nguyệt rất đau khổ, có thể nghe thấy tiếng thở gấp của nó, tôi cũng không muốn làm nó bị tổn thương như vậy nhưng cũng có lẽ “bệnh khó chữa phải dùng thuốc mạnh.”

Nó quay người về phòng, được hai bước, đột nhiên quay đầu chất vấn tôi: “Chị và anh ấy không quen, vậy sao anh ấy nắm tay chị, cầm túi cho chị, còn cười như vậy ... như vậy với chị?”

Tôi sững người, bị nó thấy rồi ư? Nhưng tôi lập tức lấy lại tinh thần, lớn tiếng phản bác: “Chị sợ cao, chị không dám đi, anh ta cầm tay chị thì làm sao? Chị giúp anh ta việc lớn như vậy, anh ta cầm túi giúp chị một lát thì làm sao? Thần kinh em quả thực quá mất cảm rồi!” Tôi có chút lơ là vấn đề buồn cười này.

Khí thế của tôi át cả nó, tuy có phần không phục nhưng nó vẫn quay người về phòng.

Toàn thân tôi hết sạch sức lực, nằm lên giường, không đầy một lúc sau nặng nề ngủ mất.

7. Chương 07

Chương 7

Cô nói với mình rằng anh chỉ ý loạn tình mê trong chốc lát. May mà lý trí đã giúp cô trốn chạy trước khi bản thân lao vào.

Chỉ là.... Chỉ là bản thân vì sao có thể dễ dàng mất phương hướng trước nụ cười của anh.

Chương 7.1

Hôm sau là chủ nhật, sáng sớm tôi đã bắt xe đi học.

Buổi chiều có tiết luật kiểm toán, quá nhiều các con số, tôi hoàn toàn chẳng hiểu gì, bèn giành máy tính của bạn học chơi điện tử.

Đột nhiên, di động để trên bàn phát ra tiếng chuông du dương, lập tức khiến mấy bạn cùng lớp tỉnh ngủ, thu hút ánh mắt thù hận của giáo viên. Xong rồi, tôi quên không để sang chế độ rung. Tôi vội vàng tắt điện thoại, để chuông ngừng reo, nhìn cuộc gọi lỡ, lại là Lâm Khải Chính. Tôi đang chuẩn bị gửi tin nhắn cho anh thì anh gọi đến. Tôi đành nhận điện, cúi đầu xuống dưới bàn, nói nhỏ hết sức:

“Alo.”

“Là tôi, Lâm Khải Chính.”

“Tôi biết rồi, Lâm tổng, có việc gì không?”

“Cô đang ngủ à?”

“Không, tôi đang học.”

“Học? Học gì?”

“Thạc sỹ luật.”

“Vậy tan học thì gặp nhé, tôi tới đón cô, cô học ở đâu?”

“Xin lỗi, buổi tối tôi hẹn mấy người bạn và thầy giáo cùng đi ăn rồi.” Lời tôi nói là thật, buổi tối thực sự có bữa tiệc.

“Tôi tới đón cô, tới lúc đó nói sau.” Anh hoàn toàn không thèm để ý tới lời từ chối của tôi, ngắt điện thoại luôn.

Tôi ngồi thẳng lưng, bò lên bàn học nghĩ đi nghĩ lại, lại nghĩ tới ánh mắt oán hận của Tiểu Nguyệt hôm qua, tôi quyết định tốt nhất không gặp anh, tới gần cũng chẳng có gì tốt. Tôi gửi tin nhắn cho anh: “Lâm tổng, thực sự rất ngại, tối nay tôi hẹn mấy người bạn và thầy giáo rồi, liên quan tới việc tôi có tốt nghiệp được không, tôi nhất định phải tham gia. Hôm khác có cơ hội thì gặp sau nhé.”

Sau khi tin nhắn gửi đi, không có hồi đáp, lại gửi một lần nữa, vẫn không có hồi đáp. Tôi nghĩ anh chắc tức giận rồi, phó tổng hẹn gặp mặt, còn có thể vấp phải trắc trở, quả thật khiến người ta nổi giận.

Sau khi tan lớp, tôi và bạn học lục tục ra khỏi toà nhà lớp học, tôi và mấy người bạn hẹn cùng đi ăn đứng gần nhau, mọi người vừa đi vừa thảo luận nên ăn chỗ nào, còn chưa rẽ ra cổng trường thì nghe thấy tiếng bạn học trước mặt kêu lên:

“Đây là xe của ai, thật khủng, khu dành cho giáo viên cũng có thể vào!”

“BMW! 66666!”

“Xe của hiệu trưởng à?”

Trời ạ! BMW? 66666? Đây chẳng phải của họ Lâm ư?

Tôi vội vàng vòng ra ngoài, quả thật là xe của Lâm Khải Chính đậu ở cửa chính toà nhà dạy học, lơ mơ thấy anh ngồi trong xe.

Tôi vội vàng bước tới, kính xe cạnh chỗ lái hạ xuống, anh đeo kính đen, nhìn về mặt không chút biểu cảm. Tôi cảm thấy có lỗi: “Lâm tổng, sao anh lại qua đây?”

“Ừ.” Anh đơn giản chỉ đáp có một tiếng.

“Nhưng tôi hẹn mấy người khác rồi, thực sự ngại quá.”

Anh không nói gì, tuy cách một lớp kính đen nhưng tôi vẫn cảm thấy sự bất mãn của anh. Cầm cự như vậy mấy giây, tôi đầu hàng rồi, rút cuộc anh đã tới đây.

Tôi đành quay người đi, nhận lỗi với mấy người bạn. Các bạn học đều dùng ánh mắt mờ ám nhìn tôi, một bạn nam còn đùa: “Trâu Vũ, cô thật là trọng sắc khinh bạn.” Một bạn nữ khác lập tức nói: “Nếu có người đàn ông nào lái xe BMW đến đón, tôi cũng không đi ăn cùng các bạn.”

Tôi cười lúng túng, trở về bên cạnh xe, mở cửa ngồi vào trong. Lâm Khải Chính khởi động máy, chạy về phía cổng trường. Chỉ nghe thấy các bạn học huýt sáo bên cạnh xe.

“Chúng ta đi đâu?” Tôi hỏi.

“Tôi còn nợ cô một bữa, tối nay rảnh.” Anh đơn giản nói ngắn gọn.

Tôi nhìn đằng sau xe, kỳ lạ hỏi: “Hai xe kia đâu?”

“Tôi cho họ nghỉ.”

Xe tới cổng trường, đột nhiên có vài người đứng ra chặn xe lại. Một người có dáng vẻ lãnh đạo cười híp mắt, khom lưng chào hỏi anh ta: “Lâm tổng, ngại quá, không ra đón tiếp anh, tôi cũng vừa mới biết anh tới.”

Lâm Khải Chính cũng không có ý xuống xe, ngồi trên xe nói: “Không sao, tôi đến đón một người bạn.”

“Vậy anh đã tới rồi thì ăn cơm ở trường nhé?”

“Không cần đâu, tôi còn có việc, hôm khác đi.”

“Được! Được! Được! Vậy lần sau anh nhất định nhận lời nhé!”

Lâm Khải Chính gật đầu đồng ý. Đám người xếp thành hàng đó mới tản ra. Xe rời cổng trường.

“Là ai vậy?” Tôi quay đầu nhìn đám người ấy.

“Hiệu trưởng trường sư phạm, cô không quen à?”

“Tôi đâu có cơ hội quen ông ta?”

“Nếu muốn quen, tôi có thể giới thiệu.”

“Bỏ đi.” Tôi xua xua tay, nhưng đường đường hiệu trưởng trường sư phạm lại kính cẩn lễ phép như vậy với anh, thật khiến người ta kỳ lạ, tôi lại hỏi: “Trường sư phạm có phải nợ anh tiền không?”

“Không có, ngược lại, là tôi nợ tiền trường.” Anh ta trả lời.

“Hả?” Tôi càng kỳ lạ hơn.

“Chúng tôi đồng ý quyên tặng một thư viện sách cho trường đại học sư phạm, có điều vẫn chưa có quyết định cuối cùng.” Anh nói qua loa.

Hóa ra như vậy. Anh nói tiếp: “Vì vậy hôm nay tôi và cô đi ăn, đối với việc cô có tốt nghiệp được hay không cũng có thể có tác dụng mang tính quyết định.”

“Vậy đương nhiên.” Tôi gật đầu: “Hoặc tôi vẫn có thể yêu cầu lên thẳng tiến sĩ.”

Anh kéo khóe miệng ra cười, không nói gì.

Xe dừng lại đằng sau khu nhà ở cao cấp. Anh tắt máy, bỏ kính xuống, nói với tôi “Đến rồi.”

Tôi xuống xe theo anh, nhìn xung quanh, không thấy biển hiệu nhà hàng. Lẽ nào – anh ta bị lệch não, đưa tôi tới nhà? Anh bước về phía thang máy, tôi do dự theo đằng sau, tưởng tượng nếu anh đưa tôi vào phòng, tôi sẽ quay người bỏ chạy hay là nghiêm khắc từ chối, hoặc giả dúi giả diếc...

Thang máy lên tầng 25 rồi dừng lại, nhưng tôi vẫn chưa nghĩ ra phương án tốt nhất. Anh tới cửa phòng 2504, ấn chuông.

Cửa lập tức mở ra, một cô gái ngoài 20 lộ diện, nồng nhiệt chào hỏi: “Lâm tổng, mời vào trong.” Anh gạt đầu bước vào.

Tôi theo anh vào phòng. Phát hiện hóa ra phía trong là một nhà hàng nhỏ kiểu gia đình. Căn phòng không lớn, nhưng bài trí rất thanh nhã sạch sẽ, phòng khách bày 2 chiếc bàn, có hai đôi thanh niên nam nữ đã ngồi, hơn nữa họ đều quen Lâm Khải Chính, đứng lên chào hỏi anh ta.

Cô gái dẫn chúng tôi vào căn phòng cuối cùng, trong phòng đặt bộ bàn ăn, và ghế hạc đào màu gỗ, bài trí rất nhiều cây cối xanh, cửa sổ bên cạnh, có thể nhìn rõ cảnh đường phố và dãy núi quanh co đối diện với con sông dưới ánh chiều tà. Tôi khẽ kêu lên: “Đẹp quá!”

Sau khi cả hai ngồi xuống, cô gái hỏi: “Lâm tổng, vẫn là một cốc nước lạnh chứ ạ?”

Lâm Khải Chính gạt đầu đồng ý. Cô gái lại hỏi tôi: “Vậy còn cô?”

“Cho tôi chén trà là được rồi.”

“Cô muốn trà gì? Hồng trà, trà xanh, trà Ô Long hay là trà Phổ Nhĩ?”

“Trà xanh.”

“Cô muốn loại trà xanh nào? Long Tĩnh, Mao Phong, Bích La Xuân, Mao Tiêm, Vân Vụ hay Vũ Hoa?”

“Long Tĩnh đi.” Tôi thuận miệng đáp.

“Vậy cô muốn Long Tĩnh Minh Tiền, Long Tĩnh Vũ Tiền, Long Tĩnh Tam Xuân hay Long Tĩnh Hồi Xuân?”

Tôi sắp xỉu rồi, tròn mắt nhìn cô gái đó, trịnh trọng nói: “Phiền cô tìm thấy hộp trà nào gần cốc nhất, tùy ý cho vài lá trà vào là được.”

Cô gái cũng nhìn tôi, không biết thế nào mới được, Lâm Khải Chính ở bên giải nguy: “Uống trà Minh Tiền đi.” Cô gái mới lùi xuống.

“Minh Tiền là cái gì?” Tôi hỏi

“Minh Tiền là trà Long Tĩnh hái trước lúc thanh minh, có thể coi là loại đặc biệt.”

“Ở đây cũng quá chú trọng rồi.” Tôi oán trách.

“Lần trước cô nói muốn tìm nhà hàng đắt nhất thành phố, đây cũng có thể coi là vậy. Đắt có sự phô trương của đắt.”

“Nơi này không có người thông thuộc dẫn tới, ai có thể tìm thấy chứ?”

“Nơi đây chỉ nhận đặt trước, những người tới đều là khách quen.”

“Vô cùng đắt?” Tôi tiếp lời.

“Có thể nói như vậy.” Anh ta thừa nhận rất thẳng thắn.

Lúc này vang tới tiếng gõ cửa, một người đàn ông trung niên mập mạp đẩy cửa bước vào, trò chuyện thân quen với anh: “Lâm tổng, một thời gian không tới rồi, có phải rất bận không?”

“Vâng, gần đây công việc khá nhiều.”

“Mấy hôm trước, chúng tôi có món thịt bò Angus thượng hạng, tôi gọi điện cho trợ lý của anh thấy nói anh ra nước ngoài rồi.”

“Không có, tôi đi Hồng Kông mấy ngày.” — Hồng Kông? Gặp mặt bạn gái? Tôi ở bên thâm nghĩ.

“Hôm nay ăn gì? Cơm tây hay cơm Trung quốc?”

“Hôm nay Trâu tiểu thư là nhân vật chính, ông trưng cầu ý kiến cô ấy đi?”

Người đàn ông đó lập tức quay mặt về phía tôi.

Tôi vội vàng xua tay: “Đừng hỏi tôi, Lâm tổng, anh quyết định là được rồi.” Tôi sợ mình nghe không hiểu lại thất lễ.”

Lâm Khải Chính giải thích: “Sẽ không để cô lựa chọn món nữa, cô chỉ cần quyết định cơm Trung Quốc hay cơm tây thôi là được. Món ăn do đầu bếp quyết định.”

Nghe thấy anh nói vậy, tôi mới dám trả lời: “Vậy thì cơm Trung Quốc đi.”

Người đàn ông đó hỏi: “Cô thích khẩu vị mặn chút hay nhạt chút?”

“Mặn chút đi.”

“Cô có ăn kiêng gì không?”

“Không”

“Được, xin đợi lát.” Người đàn ông lùi ra. Lúc này, cô gái cũng mang nước lạnh và trà tới trước mặt chúng tôi.

Căn phòng đột nhiên trở nên tĩnh lặng, tôi nhắm ngậm trà, anh cũng uống nước. Tôi nhìn trộm anh, hôm nay mặc áo T shirt màu trắng và quần vải màu xanh thẫm, giống như lãnh đạo công ty khô ngô bình thường khác, chỉ là có chút bình tĩnh hơn.

Hôm nay anh hẹn tôi ra ngoài làm gì nhỉ? Thực sự muốn mời tôi ăn bữa cơm ư? Vì sao anh phải mời tôi ăn chứ? Chẳng phải đã lâu không liên lạc rồi mà? Tôi nghĩ mấy vấn đề đó trong lòng.

Hơn nữa, hai người khác giới nửa quen nửa không cùng nhau ăn cơm là việc rất khéo léo, không thể lạnh nhạt lại không thể nồng nhiệt quá, giữa hai người phải có người tạo ra chủ đề, điều tiết không khí. Xem bộ dạng anh, chắc trước đây đều là người khác tới tìm anh báo cáo công việc, không có kinh nghiệm này, nên tôi đành gánh vác trọng trách. “Người đàn ông vừa này có phải cũng nợ tiền anh không?” Tôi cố ý trêu chọc.

Không ngờ anh ta trả lời: “Đúng vậy.”

“Thật á? Tôi đoán đúng à?” Tôi rất kinh ngạc, kỳ thực tôi chỉ buột miệng nói.

“Ông ta từng là đầu bếp trưởng một khách sạn lớn, hai năm trước vì đánh bạc thua tất cả tài sản, cũng bị khách sạn sa thải. Tôi cho ông ta mượn tiền mở nhà hàng này.”

“Vậy anh là cổ đông ở đây rồi?”

“Không phải, tôi chỉ yêu cầu khi tôi muốn tới ăn, phòng này là của tôi.”

Có tiền thật phóng khoáng! Tôi thầm than.

Anh dường như phát hiện ra ý nghĩ của tôi bèn nói: “Có phải cô cảm thấy mối qua lại giữa tôi và người khác đều có mùi tiền?”

“Đúng vậy, tốt biết bao! Xã hội tiền tệ mà!”

Anh lại cười không trả lời.

Món ăn rất nhanh được đưa lên, bốn món ăn một canh, mỗi một món đều tinh tế cầu kỳ, đặc biệt là bát cơm và đồ sứ đựng thức ăn, óng ánh long lanh vô cùng.

Anh lấy ly vang đỏ, rất trịnh trọng chạm ly với tôi: “Đầu tiên, cho phép tôi thể hiện sự cảm ơn, hôm qua cô đã rất dũng cảm đáng khen, hơn nữa còn giúp công ty chúng tôi một việc lớn.”

Tôi cũng vội vàng nâng ly và chạm nhẹ với anh, hai người ai nấy uống một ngụm nhỏ. Tôi đặt ly rượu xuống: “Thực ra hoàn toàn không liên quan tới việc bên chủ đầu tư các anh, đúng ra là do bên thi công phụ trách.”

“Nhưng ai cũng không mong muốn toà nhà chưa chính thức hoạt động đã có thêm một oan hồn nhảy lầu.”

Tôi gật đầu: “Vậy cũng phải, có điều, anh đã cảm ơn tôi rồi. Phong bì hôm qua có đủ 2000 tệ, anh ra tay thật hào phóng.”

Nghe lời nói này của tôi, anh cúi người về phía trước, thành khẩn nói: “Thực ra, hôm qua trước khi cô lên tầng, nếu hết giá 20 vạn với tôi, tôi cũng đều đồng ý.”

Tôi trợn mắt nhìn anh, trong lòng thầm hỏi hận không ngớt. Anh cười có phần đắc ý, tiếp tục nói với tôi: “Có điều, nếu cô cầm tiền của tôi, tôi sẽ để cô leo lên trên, sau đó tự mình xuống.”

Tôi nói: “Nếu như vậy, hôm qua bị rơi xuống sẽ có thể là hai người.”

Cả hai chúng tôi đều bật cười ha ha, nâng ly rượu, lại cụng một lần nữa.

Tôi thích nhìn anh cười, tôi thích nhìn thấy anh vì lời nói của tôi mà cười, khi anh cười, hoàn toàn không có vẻ lạnh nhạt kiêu ngạo, không có khoảng cách và phòng tuyến.

Tôi buột miệng hỏi anh: “Cảm giác của người được vạn người mê là thế nào?”

“Cái gì?” Anh nhất thời không phản ứng kịp.

“Có người tình nguyện chết vì anh, có phải khiến người ta rất đắc ý không?” Tôi dứt khoát nói thẳng.

“Không, tôi rất ghét như vậy. Nhưng trong cuộc sống của tôi, luôn có người vì chuyện này chuyện kia lấy cái chết để ép buộc, thực sự tôi không biết làm thế nào.”

“Đúng, tôi biết Trâu Nguyệt không phải là người đầu tiên.”

“Chuyện của Trâu Nguyệt, tôi thực sự rất xin lỗi. Nhưng tôi không biết nên xử lý thế nào đối với những cô gái đó.”

“Gần đây tôi phát hiện, anh quả thật là giấc mơ của tất cả các thiếu nữ chưa chồng.”

“Thế à? Vậy thì sao? Chẳng phải tôi vẫn sống cuộc sống của mình như thế đó sao?”

Tôi trêu đùa: “Tôi thấy, anh quả thật sống giữa cả bầy con gái háo sắc, anh có bị quấy rối tình dục không?”

Anh nghĩ một chút rồi nói: “Không, bởi họ đều muốn cưới tôi, nên sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.”

Hai chúng tôi đều bật cười.

Đây là bữa tối vừa ngon vừa vui vẻ, khi cô nhân viên thu dọn bàn ăn, mang hoa quả và bánh ngọt, tôi đã no căng không ngồi nổi, dứt khoát đứng lên, bước tới cửa sổ.

“Không sợ độ cao à?” Anh ngồi trước bàn hỏi tôi.

“Có thứ chần lại tôi sẽ không sợ.” Tôi cười đáp.

Tôi cúi đầu xuống cửa kính, thưởng thức cảnh đêm ngoài kia, ánh đèn và ánh xe trên đường hòa vào nhau, lung linh tràn đầy màu sắc.

Sau đó, tôi ngửi thấy hương thơm nhẹ nhẹ, mùi của cây rừng, tôi biết anh đứng sau mình. Tôi nói khẽ: “Anh xem, thành phố buổi tối thật đẹp.”

“Sao cô không hỏi tôi vì sao hôm nay muốn gặp cô?” Anh đứng sau tôi hỏi.

“Vì mời tôi bữa cơm!” Tôi trả lời.

“Vì sao mời cô ăn cơm?”

“Vì hôm qua tôi giúp anh một việc lớn, lại không bắt chẹt anh.” Tôi trả lời bằng giọng điệu trêu đùa, nhưng hơi thở của anh ngay sau gáy tôi, tôi có cảm giác khác lạ.

“Vậy bao nhiêu người đều giúp tôi, vì sao tôi chỉ mời cô?”

“Bởi vì ... bởi vì ...” tôi nhất thời không nghĩ ra đáp án.

“Bởi vì ...” Anh tiếp lời tôi. “Vì tôi muốn gặp em.”

Anh dùng tay ấn nhẹ lên vai tôi, có lẽ là do tác dụng của rượu, có lẽ anh thực sự khiến người ta mê như thế, tôi lại hoàn toàn không có phản cảm. Miệng anh dán lên sau tai tôi, dịu dàng nói khẽ: “Vì sao luôn để tôi thấy bộ dạng hoang mang buồn bã của em? Tôi có thể làm gì cho em để em vui hơn?”

Trái tim tôi đập điên cuồng, mặt tôi trở lên ửng đỏ, tôi không dám cử động, chỉ cảm thấy hơi thở của anh thổi khẽ lên vành tai tôi.

Sau đó, anh bắt đầu hôn nhẹ lên cổ tôi, từ từ quay người tôi lại. Mặt anh sát gần. Cơ thể anh dần dần ép tôi lên cửa sổ. Tôi nhìn thấy lông mi dày, cái mũi thẳng của anh, không vì cái gì khác, không vì tiền tài và quyền thế của anh, chỉ vì gương mặt khôi ngô đã đủ khiến tôi lạc đường.

Nhưng, trong phút chốc lý trí của tôi lập tức trở về, tôi đẩy anh ra, chạy tới bàn, xách túi lên, ra khỏi cửa, vào thang máy, sau đó gọi xe chạy đi.

Anh không đuổi theo, anh cũng không gọi điện thoại, tôi nghĩ đó chỉ là ý loạn tình mê trong phút chốc, tôi và anh ấy nên vui mừng vì kết cục sự việc không trở thành vô phương cứu chữa.

Đêm đó, tôi ngồi xem ti vi tới tận khuya.

8. Chương 08

Chương 8

Trước mặt anh, cô cũng dùng lí trí che giấu vô cùng tốt, nhưng sau khi quay người đi lại nước mắt đầy mắt...

Chương 8.1

Trải qua một đêm tự kiểm điểm bản thân, tôi rút ra kết luận rằng phải sắp xếp lại đời sống tình cảm của mình, hôm qua để xảy ra chuyện như vậy, chủ yếu là do đời sống tình cảm bản thân quá đói khát, cắt đứt quan hệ quá lâu với người khác giới dẫn đến miễn dịch bị suy giảm, biểu hiện quá tùy tiện trước mặt Lâm Khải Chính – người đàn ông vốn đã có sức sát thương cực mạnh, đến nỗi anh ấy cho rằng tôi là loại phụ nữ không có nguyên tắc gì, vì vậy tôi cũng nên bắt đầu lại từ đầu, yêu đương thôi, tôi mới 28 tuổi, còn có thể theo kịp các cô gái xinh đẹp, hoàn toàn có khả năng tìm được một anh công chức, giảng viên đại học hay thậm chí nhân dân gì đó. Tôi không thể vì sự lẳng nhăng của Tả Huy mà mất đi niềm tin, cũng không thể vì lời nói nhảm sau bữa rượu của Lâm Khải Chính mà mất phương hướng! Đúng! Trâu Vũ, hãy tin tưởng vào bản thân! — tôi dần thiếp đi trong cảm xúc mạnh mẽ phấn khích.

Buổi sáng, ánh nắng chói mắt đánh thức tôi, nhìn đồng hồ, đã 8 rưỡi.

Trâu Nguyệt đã mua đồ ăn sáng đặt trên bàn, nó thật sự là đứa trẻ ngoan, đột nhiên tôi thấy áy náy với nó.

Khi tôi thu dọn xong, chuẩn bị ra khỏi cửa, di động báo có tin nhắn, của Cao Triển Kỳ gửi: “9 giờ sáng, toàn thể các thành viên tối họp, chào mừng chủ nhiệm vinh quang trở về.”

Thời gian gấp gáp, tôi vội vàng chạy ra đường. Đột nhiên một ô tô Honda màu trắng mới tinh chậm chậm đi theo tôi, có người gọi tên tôi. Tôi cúi đầu liếc trong xe, là Tả Huy! Lão này thật không vừa, mua xe rồi cơ đấy!

“Làm gì đấy?” Nhìn thấy anh ta, tôi chẳng vui vẻ gì.

“Lão Triệu hôm qua gọi điện cho anh, anh ấy và Tiểu Tam hai ngày tới sẽ đến đây công tác, muốn hẹn mấy chúng ta gặp gỡ một chút.” Hai người anh ta nói tới là bạn học của chúng tôi.

“Gặp mặt không vấn đề gì.” Tôi nói: “Anh mời là việc của anh, tôi mời là việc của tôi.”

Nói xong tôi tiếp tục đi về phía trước.

Nghe thấy lời nói này của tôi, Tả Huy dừng xe, xuống xe chạy theo tôi: “Trâu Vũ, đừng như vậy, Đều là bạn học lâu rồi không gặp, cùng gặp nhau đi mà, việc gì phải làm phức tạp thế.”

“Không phải tôi muốn làm phức tạp, mà vốn dĩ đã phức tạp rồi.” Bước chân tôi không dừng.

“Chúng ta vẫn là bạn chứ?”

“Anh coi tôi là bạn được rồi, nhưng tôi chưa từng có suy nghĩ ấy.” Tôi chặn một chiếc taxi, lên xe rồi đi, thấy Tả Huy đuổi theo bên đường, đứng sững nơi đó. Anh ta là sư huynh lớn hơn tôi một khóa ở trường, gặp tôi trong lễ hội khiêu vũ ở nhà ăn đơn sơ bị trúng tiếng sét ái tình, mời tôi đi xem phim hai lần ở ngõ sau trường, ăn cơm ba lần, rồi tiến tới quan hệ yêu đương. Thực tiễn chứng minh, chính vì chi phí đàn ông

tán tỉnh phụ nữ quá ít, nên khi ruồng bỏ cũng không chút luyến tiếc. Tôi mãi mãi nhớ bộ dạng anh ta quỳ xuống dưới chân tôi, khóc rưng rức xin tôi tha cho anh ta một con đường sống, người đàn ông như vậy chẳng cần làm gì.

Tới chỗ làm, mọi người đều đã tập hợp đầy đủ, chủ nhiệm Trịnh ngồi trên ghế đầu bàn mặt mày hồng hào, hăng hái, huy chương vàng lấp lánh bên cạnh, cùng với mái đầu bị hói một nửa của ông ta cùng nhau tỏa sáng. Theo thường lệ tôi ngồi ở vị trí cạnh Cao Triển Kỳ, Cao Triển Kỳ cúi đầu nói với tôi: “Xem ra chuyến đi Bắc Kinh vô cùng vui vẻ.” Hai chúng tôi lại nhớ tới cô thư ký bên cạnh mình trốn đi mất tiêu thì nhìn nhau cười cợt.

Nghi thức hoan nghênh vô cùng dài dòng, chủ nhiệm Trịnh báo cáo hết một lượt với hầu như toàn bộ các lãnh đạo phát biểu trong cuộc họp. Tôi quả thật lo rằng đến danh sách một trăm luật sư đoạt giải ông ta cũng đều đọc ra, vội vàng chọn lúc ông ta nghỉ lấy hơi lớn tiếng tuyên bố: “Một lần nữa chúng ta hãy nhiệt liệt cho một tràng pháo tay chúc mừng chủ nhiệm Trịnh đã giành được giải thưởng vinh dự này.”

Tiếng vỗ tay làm chấn động cả phòng hội nghị, mọi người đều nhìn tôi với ánh mắt cảm kích.

Chủ nhiệm Trịnh thấy tình hình như vậy cũng đành kết thúc chương trình hội nghị này. “Cảm ơn mọi người, sau đây, mời các cộng sự ở lại sau cuộc họp, các đồng chí khác có thể trở lại làm việc.”

Các chàng trai, cô gái ủa ra khỏi phòng họp như chim vỡ tổ, chỉ còn lại mấy tên trùm sò chúng tôi.

Chủ nhiệm Trịnh nói: “Sáng nay, luật sư Cao vừa báo cáo với tôi một tin, tôi thấy rất quan trọng, đối với chúng ta mà nói đây là cơ hội tốt nghìn năm khó gặp, sau đây mời luật sư Cao nói qua một chút.”

Việc tốt gì? Tôi tò mò nhìn Cao Triển Kỳ chăm chú, xem anh ta có trò bịp gì.

Cao Triển Kỳ thanh lọc cổ họng rồi nói: “Như thế này. Tôi nghe ngóng được một tin, cổ vấn pháp luật của công ty Trí Lâm lúc đầu là văn phòng luật sư Cao Thành, riêng chi phí cổ vấn hàng năm cho công ty Trí Lâm đã là 50 vạn, cộng thêm mỗi vụ án tố tụng còn thu phí theo tiêu chuẩn, thu nhập một năm có thể đạt tới gần trăm vạn. Hợp đồng giữa văn phòng luật sư Cao Thành và công ty Trí Lâm cuối tháng 6 năm nay hết hạn, chủ nhiệm văn phòng Cao Thành đã chính thức bị bắt do bị nghi có dính líu tới vụ kiện đút lót hối lộ, nên năm nay công ty Trí Lâm chắc chắn phải thay đổi cổ vấn pháp luật.

Tôi choáng váng cả đầu óc, gần đây công ty Trí Lâm này quả thật đâu đâu cũng thấy xuất hiện.

Cao Triển Kỳ nói tiếp: “Hơn nữa năm nay cách thức lựa chọn cổ vấn pháp luật là đấu thầu nội bộ, do thành viên hội đồng quản trị tiến cử văn phòng luật sư, sau khi thống nhất điều tra thực tế, sẽ do hội đồng quản trị tập đoàn bỏ phiếu quyết định. Căn cứ vào tiêu chuẩn tiến cử của công ty Trí Lâm đưa ra, văn phòng chúng ta hoàn toàn phù hợp điều kiện, bây giờ vấn đề cốt lõi là tìm một thành viên hội đồng quản trị tiến cử văn phòng chúng ta tham gia và bỏ thầu. Có điều, tôi biết, trong văn phòng chúng ta có một vị luật sư có quan hệ cá nhân khá tốt với phó tổng Lâm của công ty Trí Lâm” Nói xong ông ta mỉm cười quay đầu nhìn tôi.

Cơn chóng mặt của tôi đang lên cao, trải qua việc tối qua, tôi quả thực không thể tưởng tượng nổi mình và Lâm Khải Chính có dính líu gì.

Tất cả mọi người đều hiểu, dồn hết ánh mắt vào tôi. Chủ nhiệm Trịnh phát biểu: “Tiểu Trâu, cô liên hệ với vị phó tổng đó đi, giới thiệu qua về thực lực văn phòng chúng ta, giành lấy sự ủng hộ của anh ta.”

“Thực ra Cao Triển Kỳ hiểu lắm rồi, tôi và Lâm Khải Chính chẳng quen biết, tôi không có phương thức liên hệ với anh ta.” Tôi mặt mũi phân trần.

“Tôi có điện thoại, tôi dò la được rồi!” Cao Triển Kỳ vội nói. Tôi lườm anh ta một cái.

“Cho dù quen hay không, Tiểu Trâu cô cứ thử một chút đi, tôi tin vào năng lực của cô. Nói chung đừng bỏ qua cơ hội này. Cuộc họp hôm nay dừng tại đây.” Chủ nhiệm Trịnh nói xong, đứng lên rồi đi trước tiên, nâng niu chiếc huy chương vàng lấp lánh lên rồi đi.

Cao Triển Kỳ đi sau tôi, tự tung tự tác vào văn phòng tôi, lấy từ di động ra một dãy số điện thoại: “Nào, nào, gọi một cuộc, sắp tới hạn chót rồi.”

Tôi nổi xung lên trả lời: “Tôi không gọi, muốn thì tự anh gọi đi, anh chẳng phải chưa từng gặp qua anh ta, anh ta còn giúp anh cơ mà.”

“Đó là vì nể mặt cô.”

“Dù sao tôi cũng không gọi, hiện tại công ty mình chẳng phải không có việc để làm. Ai biết loại công ty đó làm những gì, nói không chừng làm không tốt còn bị bỏ tù ý chứ.”

“Chỉ nhắc anh ta một chút thôi là được mà, xem xem phản ứng của anh ta thế nào, lại chẳng cần cô bán sắc, hà tất phải căng thẳng thế!” Nói xong, anh ta cũng chẳng thèm quan tâm tốt xấu ẩn loa ngoài của điện thoại trên bàn tôi, sau đó bắt đầu bấm số. Tôi vừa liếc số điện thoại, là số trợ lý của Lâm Khải Chính. Reo 2 tiếng chuông, vang lên giọng “alô”.

Cao Triển Kỳ rất căng thẳng, “Gọi được rồi, gọi được rồi.” Rồi nhét ống nói vào tay tôi.

Tôi không trốn được, đành “Alô” một tiếng.

“Xin hỏi là vị nào?”

“Xin hỏi Lâm tổng có ở đây không ạ?” Tôi muốn trí trá để qua ải, không định để lộ bản thân, vì vậy không tự giới thiệu.

“Luật sư Trâu, chào cô, Lâm tổng đang có cuộc họp thường kỳ.” Thảm rồi, bị anh ta nhận ra.

“Vâng, vâng ạ.”

“Cô có việc gì không, Lâm tổng họp xong tôi lập tức nhắn anh ấy gọi cho cô.” Trợ lý nói rất khách khí và nhiệt tình, dường như ... dường như biết chuyện gì đó? Mặt tôi đỏ lên, vội nói: “Không cần, không cần đâu, không có việc gì, anh không cần nói với anh ấy là tôi gọi điện tìm, tôi sẽ liên hệ sau với anh ấy.” Nói xong, tôi lập tức cúp máy.

Cao Triển Kỳ ngồi đối diện với tôi, thấy biểu hiện của tôi có chút sâu xa phức tạp. Sau đó anh ta hỏi: “Sao, không phải anh ta à?”

“Không, anh ta đi công tác rồi, tháng sau mới trở về.” Tôi nói bừa.

“Được rồi, tôi sẽ nghĩ cách.” Không ngờ Cao Triển Kỳ không lăm nhăm với tôi nữa mà quay người bỏ đi.

Lúc này, điện thoại trên bàn reo, tôi vừa nhìn là nhận ra số di động của Lâm Khải Chính. Trợ lý có lẽ nói cho anh ấy biết tôi đã gọi điện.

Tôi không có dũng khí để nhận, hai mắt chăm chú nhìn vào số điện thoại đó, mặc kệ tiếng chuông kêu âm ỉ trong không gian bé nhỏ.

Sau khi chuông reo vài tiếng rồi ngừng lại, tôi thở dài một hơi.

Đột nhiên, nhạc di động của tôi lại bắt đầu vang lên, tôi thất kinh, lập tức lấy điện thoại từ trong túi ra, lại là số của anh ấy.

Tôi thực sự không thể nhận, nên nói gì với anh ấy chứ, sau khi chia tay bối rối như thế tối qua, tôi lấy đâu ra lập trường yêu cầu anh ấy tiến cử văn phòng chúng tôi ra cạnh tranh vị trí cố vấn pháp luật đây?

Hơn nữa, tôi thực sự đang sợ hãi anh ấy sẽ giống như những người đàn ông khác, dùng thái độ rất thành khẩn nói: “Xin lỗi, tối qua tôi uống nhiều quá.” — Lấy rượu làm cái cớ để xóa bỏ tất cả hậu quả trước sau luôn là lý do quang minh chính đại nhất, cũng là lý do khiến phụ nữ không còn mặt mũi nào nhất, ý muốn nói rằng tôi chỉ xuất hiện đúng thời gian không thích hợp mà thôi, không hơn.

Điện thoại trong tay tôi rung, phát ra âm thanh vui vẻ. Tôi đếm 1 giây, 2 giây, 3 giây, 4 giây, 5 giây, 6 giây, 7 giây. Giây thứ 7, chuông điện thoại im bật, sự chờ đợi của anh ấy, sự nhẫn nại của anh ấy cũng chỉ được có 7 giây mà thôi.

Chiều hôm đó, tôi lên máy bay đi Bắc Kinh, một đơn vị cố vấn vẫn luôn đợi tôi sắp xếp thời gian, tiến hành bồi dưỡng kiến thức pháp luật cho nhân viên của họ, điều này khiến tôi có lý do tạm đi xa trong một khoảng thời gian.

Tôi không gặp bất cứ ai ở sân bay, điện thoại tôi cũng không còn xuất hiện số của Lâm Khải Chính. Anh ấy thông minh như vậy sao có thể không đoán ra suy nghĩ của tôi.

Để tất cả mọi việc kết thúc như vậy chính là phương thức giải quyết tốt nhất.

Tôi lưu lại ở Bắc Kinh gần 1 tuần, thực ra bồi dưỡng 1 ngày là kết thúc nhưng đơn vị cố vấn có phòng nghỉ, tôi cũng thích đi lang thang khắp nơi thủ đô. Trong thời gian đó, Cao Triển Kỳ từng gọi cho tôi, thông báo bạn học tới chơi, may mà tôi ở xa tránh không phải tiếp xúc trực tiếp với Tả Huy, rốt cuộc không phải chịu đựng ánh mắt thông cảm của các bạn học cũ. Trên thực tế, cho dù về mặt tôi có cứng rắn thế nào cũng không thể không có chút lưu tâm gì tới cuộc hôn nhân thất bại. Sự phản bội của người chồng sẽ khiến người ta sinh ra hoài nghi tất cả mọi lời hứa, lo lắng không yên với tất cả tình yêu.

Bên cạnh nơi tôi ở có một tiệm trà nhỏ, có vài buổi chiều, tôi ngồi ngơ ngẩn trong đó. Người qua đường muôn hình muôn vẻ, nét mặt khác nhau, khiến người ta tưởng tượng xa vời. Có một hôm, một chiếc BMW đen đột nhiên dừng trước quán trà, khiến tôi hơi giật mình, biển xe không đúng, nơi chôn cũng không đúng, nhưng dường như tôi đang thầm hy vọng điều gì đó, cho tới khi một người đàn ông trung niên bệ phệ bước xuống, tôi mới an tâm. Sau đó, tôi cảm thấy hơi xấu hổ, vì tôi lại nhớ nhung xa rời thực tế, trở thành người phụ nữ ngu ngốc giống như Trâu Nguyện.

Tôi đặt vé về vào ngày chủ nhật. Tối thứ bảy, Cao Triển Kỳ gọi điện tới hỏi thời gian về của tôi, đồng thời nhiệt tình xung phong muốn ra đón, nói là có tin tốt muốn kể cho tôi. Tôi đồng ý, có người đón cũng còn tốt hơn không ai đón.

Khi tôi ra khỏi cửa đón máy bay, Cao Triển Kỳ toe toét đón tôi, cầm lấy hành lý của tôi: “Cô thật ham chơi, Bắc Kinh có gì vui mà ở lâu thế?”

“Chẳng có gì, việc công ty nhiều quá.”

Tới bãi đỗ xe, Cao Triển Kỳ dùng điều khiển mở cửa chiếc xe nhỏ màu trắng một cách tự nhiên. Tôi kinh ngạc nói: “Anh mua xe mới à?”

“Không, của bạn.”

Tôi nhìn kỹ, là Honda, lập tức phản ứng lại ngay: “Là xe của Tả Huy à?”

“Đúng vậy, xem ra cô và anh ta vẫn rất hiểu nhau.” Cao Triển Kỳ đặt hành lý của tôi vào cốp xe, vẫy tay nói: “Lên xe đi.”

Tôi nhìn tứ phía, có phần do dự.

“Tả Huy không tới, cô yên tâm!” Cao Triển Kỳ ngồi trong xe hét to.

Tôi ngồi vào xe, có phần không vui: “Vì sao lái xe của anh ta?”

“Tiểu thư, có xe ngồi là tốt lắm rồi, chiếc xe kia của tôi sớm đã trả cho người khác rồi, chẳng nhẽ đi bộ tới đón cô.”

“Vậy anh đừng tới đón tôi nữa, tôi ngồi xe bus về cũng được mà.”

“Trâu Vũ, cô càng trốn tránh như vậy, càng chứng tỏ cô không quên chuyện xưa.” Cao Triển Kỳ đột nhiên nói một câu chính xác.

“Đúng, tôi sẽ hận anh ta cả đời. Tôi chưa từng nói rằng muốn quên.” Tôi thẳng thắn trả lời.

Cao Triển Kỳ quay đầu nhìn tôi một cái, lắc lắc đầu.

Anh ta bật âm nhạc, trong xe vang lên bài hát cũ tiếng Quảng Đông “Nếu trời có tình”, là bài hát trong phim “Nếu trời có tình” do Lưu Đức Hoa đóng năm xưa. “Lời tha thứ cũng chỉ nói nửa câu, sinh mệnh phút này ngưng đọng, trước kia em từng đi tìm giọng nói đã mất...”

Cao Triển Kỳ đang trách: “Không biết tên Tả Huy này làm cái gì mà trên xe chỉ có mỗi cái đĩa này, hơn nữa chỉ có mỗi bài này.”

Tôi biết, bài này có ý nghĩa kỉ niệm đặc biệt đối với tôi và Tả Huy, hồi đại học, xem xong bộ phim tình cảm bi thương này, trên đường trở về ký túc xá, hai đứa tôi đã biến sự xúc động thành nụ hôn đầu. Sau đó, chúng tôi lấy bài hát này thành bài hát riêng của chúng tôi, copy ra một cái đĩa. Không ngờ chính là cái đĩa bây giờ.

Tôi phát hiện có một chuỗi tràng hạt treo trên gương chiếu hậu của xe, đó là lần tôi đi Hạ Môn công tác, đã cầu nguyện cho anh ta ở chùa Phổ Đà.

Tôi hỏi Cao Triển Kỳ: “Sao anh nghĩ tới chuyện mượn xe Tả Huy?”

“Không giấu gì cô, tối qua tôi và lão Tả ăn cơm, cậu ta nghe nói tôi muốn đi đón cô thì chủ động cho tôi mượn xe. Sáng nay đem xe tới tận dưới nhà tôi, cô xem cậu ta yêu cô nhiều thế nào!!”

Tôi không nói gì, trong lòng trầm nghĩ, Tả Huy, anh quá khoe khoang suy nghĩ rồi, làm tận lực thế, tưởng rằng có thể khiến tôi cảm động ư? Quá xem thường trình độ năng lực của tôi rồi.

Tôi gơ tay điều chỉnh sang chế độ đài, thà nghe MC om sòm nhắc lại con đường nào đang tắc còn hơn.

“Đúng rồi, có tin muốn kể cho cô.” Cao Triển Kỳ nói.

“Cái gì?”

“Lâm Khải Chính bước đầu đồng ý tiến cử văn phòng chúng ta rồi. Ngày mai sẽ tới văn phòng chúng ta xem xét tư cách.”

Tôi giật mình, vội vàng hỏi: “Anh liên lạc được với anh ta à?”

“Tôi thông qua người bạn gái bên phòng nhân sự đó, cô biết chính là người bạn gái thầm yêu tôi.” – Anh ta thường không quên nhấn mạnh điểm này “Trực tiếp chạy tới văn phòng anh ta chờ đợi, vì tôi kiểm tra được anh ta vốn dĩ không đi công tác.”

“Nhưng trợ lý của anh ta nói vậy mà.” Tôi đành cố làm ra vẻ vô tội.

“Lâm Khải Chính lại nhớ tôi, sau đó tôi thổi phồng văn phòng mình lên, anh ta liền đồng ý, còn mời thư ký gửi cho tôi cả bộ bằng khai, hơn nữa ngày mai còn tới điều tra thực tế.”

“Xem ra nói chuyện với anh ta rất vui vẻ nhỉ?” Tôi hỏi thăm dò.

“Đúng vậy, chúng tôi còn nói tới cô.”

“Tôi có gì mà nói?” Căng thẳng.

“Anh ta nói cô giúp anh ta một việc lớn. Ôi, thật cuộc việc gì vậy?”

“Tôi có thể giúp gì anh ta? Không quyền không thế.” Tôi nhìn trộm Cao Triển Kỳ, vẻ mặt bình thường, chắc không nghe được chuyện không nên nghe.

“Ngày mai ai tới điều tra thực tế?” tôi lại hỏi.

“Không biết, có điều cả văn phòng đã âm ỉ rồi, đặc biệt khi tôi tung ra tin tức Lâm Khải Chính có thể tới, đám si tình mấy ngày này sắp điên rồi.” Cao Triển Kỳ đắc ý bật cười..

Thứ hai, 8h30 tôi tới chỗ làm, đúng như dự đoán, cả văn phòng rực rỡ hẳn lên, bình thường lúc này các nàng còn đang gặm bánh bao, bánh hấp, hôm nay ai nấy đều xinh đẹp mỹ miều, váy siêu ngắn sắp không che được bộ phận quan trọng rồi, mùi nước hoa nồng nặc xộc lên. Tôi vừa bước vào, bọn họ lập tức kêu: “Chị Trâu, sao chị vẫn như thế này, hôm nay Lâm Khải Chính tới đây, nhanh trang điểm đi.”

“Các người dở hơi à!” Tôi cười mắng, bước vào phòng mình, sắp xếp lại bàn, bắt đầu làm việc. Kệ ai tới, không được chọn càng tốt, tôi trầm nghĩ.

9 giờ, Cao Triển Kỳ tới cửa phòng tôi vẫy tay: “Xe tới rồi, xe tới rồi, nhanh ra đón tiếp.”

Tôi ra khỏi văn phòng, thấy tất cả mọi người đều đứng ở cửa, nhìn ra phía ngoài cười tươi như hoa nở, tôi vội vàng tiến đến.

Ngoài cửa 4 người bước tới, đi đầu là trợ lý của Lâm Khải Chính. Anh ta nhìn thấy tôi, rất cung kính bước tới bắt tay tôi: “Luật sư Trâu, chúng tôi được sự ủy thác của Lâm tổng, tới quý văn phòng tìm hiểu tình hình.”

Tôi vội vàng giới thiệu chủ nhiệm cho anh ta. Mọi người vây chặt bọn họ đi tới phòng họp, đằng sau có người kéo áo tôi, tôi quay đầu nhìn, là mấy cô nàng kia, “Chị Trâu, ai là Lâm Khải Chính?”

“Người đầu tiên ...” tôi cố ý dừng lại. Các cô nàng kêu lên: “Không đẹp trai!” “Già quá!”

“là trợ lý của anh ta.” Tôi nói xong. Các cô nàng lại kêu lên: “Chẳng trách, chẳng trách!” “Hại tôi mất công mua bộ quần áo mới!” “Nước hoa của tôi mua cũng công toi rồi.”

Tôi đặt ngón tay lên miệng, ra hiệu các cô im lặng, quay người vào phòng họp.

Việc xem xét hôm đó kết thúc rất nhanh.

Hai ngày sau, một bản fax của công ty Trí Lâm đặt trên bàn chủ nhiệm, thông báo mời văn phòng chúng tôi sáng thứ 6 tham gia cuộc đấu thầu cổ vấn pháp luật, ngoài việc mang theo các tài liệu liên quan, còn phải giới thiệu về tình hình của văn phòng trong thời gian 5 phút. Chủ nhiệm gọi tôi và Cao Triển Kỳ đến văn phòng ông: “Hai người cùng đi với tôi, đôi Kim Đồng – Ngọc Nữ của văn phòng chúng ta.”

9h 50’, chúng tôi vào phòng đấu thầu, phát hiện trong phòng họp có rất nhiều người quen cùng ngành, mọi người chào hỏi nhau, nhưng xem ra ai nấy đều có phòng bị. Cao Triển Kỳ nói khẽ với tôi: “Hôm nay có tổng cộng 8 văn phòng, cạnh tranh quyết liệt!” Tôi vừa gật đầu vừa tìm chỗ gần cuối ngồi xuống, Cao Triển Kỳ vốn định ngồi đằng sau tôi, bị chủ nhiệm ra lệnh ngồi cạnh ông ta.

10 giờ, có vài người lần lượt từ cửa chính bước vào phòng. Tiếp theo tôi nhìn thấy Lâm Khải Chính đi cùng một vị trưởng lão, hai người khẽ thì thầm trao đổi gì đó, chia nhau ngồi ở hai vị trí giữa. Tôi trốn sau đám người quan sát Lâm Khải Chính, nhìn qua khắp phòng họp, rồi bắt đầu ứng phó với nhân viên báo cáo công việc cho anh và mời anh ký tên, vẻ mặt bình tĩnh lạnh lùng, có phần uy nghiêm. Vị trưởng lão ngồi bên cạnh anh hơi giống anh, chắc là cha anh.

Cuộc đấu thầu bắt đầu, văn phòng chúng tôi bốc thăm được cuối cùng. Tôi nhìn chủ nhiệm chúng tôi từ xa, trán ông ta sáng bóng, trông rất căng thẳng.

Mấy văn phòng phía trước đều dùng máy quay phim, vì hiệu quả chiếu phim, ánh sáng trong căn phòng trở nên lờ mờ. Tới văn phòng chúng tôi, do chưa chuẩn bị đèn chiếu, tất cả đèn đều sáng choang, khi chủ nhiệm lên bục do căng thẳng nên suýt nữa bị té, tôi cười thầm, mắt liếc một vòng, bất ngờ tôi và Lâm Khải Chính bốn mắt chạm nhau.

Ánh mắt anh trong veo đến vậy, từ xa chiếu đến làm trái tim tôi trong phút chốc hoàn toàn được đóng đầy.

Chỉ một giây, ánh mắt tôi vội vàng trốn chạy, sau đó khẽ nhích người cho tới khi một người phía trước chắn hoàn toàn giữa tôi và anh.

So sánh với các văn phòng khác, bài giới thiệu của văn phòng chúng tôi không có ưu điểm vượt trội, tôi cho rằng chúng tôi hoàn toàn không có hy vọng, lại cảm thấy vài phần nhẹ nhõm. Khi hội đồng quản trị bắt đầu bỏ phiếu, các đơn vị đấu thầu đều lui ra khỏi phòng họp, nhân viên làm việc thông báo mọi người về đợi điện thoại. Chủ nhiệm và Cao Triển Kỳ ủ rũ ra khỏi cửa lớn của công ty Trí Lâm.

Sau đó, khi xe của chủ nhiệm vẫn chưa rời bãi đỗ xe, di động của tôi reo, trợ lý của Lâm Khải Chính gọi tới: “Luật sư Trâu, chúc mừng các bạn, Lâm tổng đang đợi mọi người ở văn phòng.”

Tôi quả thật không dám tin vào tai mình, “Văn phòng chúng tôi được chọn ư?” tôi hỏi lại.

“Vâng, Lâm tổng đang đợi mọi người, xin hãy nhanh một chút, 10 phút nữa anh ấy còn có một cuộc họp.”

Tôi cúp máy, chủ nhiệm đã phanh xe lại, cùng Cao Triển Kỳ quay đầu nhìn tôi, tôi nói: “Trở lại đi, Lâm tổng hẹn gặp, chúng ta được chọn rồi.”

Khi lên thang máy, tôi ấn tầng 5 một cách quen thuộc.

Cao Triển Kỳ kỳ lạ hỏi: “Người liên lạc là tôi mà, sao họ lại thông báo cho cô?”

“Số điện thoại của tôi cũng có ở trong đó.” Tôi mĩa mai.

Tới cửa văn phòng Lâm Khải Chính, tôi lùi lại đằng sau hai người. Thư ký nhẹ nhàng mở cửa, mỉm cười ra hiệu chúng tôi vào.

Lâm Khải Chính bước tới từ phía sau bàn làm việc, bắt tay — từng người chúng tôi, khi anh và tôi nắm tay, tôi nhìn xuống, không dám nhìn anh.

Anh mời chúng tôi ngồi xuống, nói thẳng vào vấn đề: “Căn cứ vào kết quả thảo luận và bỏ phiếu của hội đồng quản trị, chúng tôi quyết định mời văn phòng của các vị đảm nhiệm vị trí cố vấn pháp luật cho công ty chúng tôi. Hợp đồng tuyển dụng trước tiên ký thời hạn 1 năm, nếu không có gì bất trắc, chúng tôi hy vọng có thể hợp tác lâu dài với các vị.”

Chủ nhiệm Trịnh liên tục gật đầu, Cao Triển Cao nét mặt tươi cười vui vẻ, còn tôi, nói không rõ cảm giác trong lòng là cái gì.

“Căn cứ vào phí tiêu chuẩn với văn phòng Cao Thành năm ngoái, phí cố vấn một năm là 50 vạn, ngoài ra, liên quan đến nghiệp vụ tố tụng, văn phòng anh chị sẽ được thu phí luật sư đại diện 2%, phí chiêu đãi có thể tính riêng. Không biết mọi người có đồng ý với phương án này không?”

“Được ạ, được ạ.” Chủ nhiệm Trịnh vội vàng trả lời.

“Vậy thì tốt, thư ký của tôi sẽ đưa hợp đồng cụ thể cho các vị xem. Ngoài ra, có một số nghiệp vụ và hồ sơ vụ kiện phải bàn giao, phòng hành chính pháp luật của công ty sẽ liên hệ với mọi người.” Lâm Khải Chính đứng lên, tiếp tục nói: “11 giờ tôi còn có một cuộc họp quan trọng, không thể tiếp các vị nữa, xin lỗi.”

Chúng tôi vội vàng đứng lên theo, chủ nhiệm Trịnh không quên bày tỏ: “Lâm tổng, xin hãy tin tưởng chúng tôi nhất định sẽ dốc hết toàn lực vì quý công ty.”

“Được, hy vọng sau này hợp tác vui vẻ.” Anh tiễn chúng tôi khỏi văn phòng.

Từ khi chúng tôi vào, cho tới khi chúng tôi đi ra không đầy 5 phút. Sau khi ra khỏi cửa, thư ký giao tận tay chúng tôi hợp đồng, trưởng phòng hành chính pháp luật Âu Dương cũng đứng bên đợi gặp mặt chúng tôi. Tác phong làm việc của công ty Trí Lâm có thể từ một phần nhỏ mà đánh giá toàn công ty.

Buổi tối, cả văn phòng vui hết mình, mọi người tụ tập, sau đó hát Karaoke đến tận rạng sáng. Cao Triển Kỳ vốn đã muốn tiễn tôi nhưng bị tôi nhẹ nhàng từ chối.

Tôi lê tấm thân mệt mỏi xuống taxi, đi về phía nhà mình. Đột nhiên, đằng sau có người gọi tôi: “Luật sư Trâu, xin đợi một lát.”

Tôi vừa quay đầu thấy trợ lý của Lâm Khải Chính đứng đằng sau tôi. “Luật sư Trâu, Lâm tổng muốn nói chuyện với cô.”

“Bây giờ?” Tôi lấy di động ra nhìn thời gian, đã 1h30 sáng rồi.

“Đúng, Lâm tổng vẫn đang đợi cô. Xin lên xe.”

Tôi đành theo anh ta lên xe.

“Xin hỏi anh đợi tôi rất lâu rồi à.” Tôi áy náy nói.

“Đúng, tôi qua đây từ 5h chiều.”

“Sao không gọi điện cho tôi?” tôi càng áy náy hơn.

“Lâm tổng dặn dò, muốn tôi gặp mặt cô rồi mới chuyển ý của anh ấy.” Anh ta nói rất bình thường.

“Anh đáng lẽ nên gọi cho tôi mới phải, đợi lâu như vậy, trời ạ, vậy anh ăn cơm chưa?”

“Không sao.”

“Xin hỏi quý tính anh? Không biết nên gọi thế nào?”

“Tôi họ Phó, mọi người đều gọi tôi là anh Phó.”

“Anh Phó, tôi đưa anh đi ăn chút đồ trước, Lâm tổng chắc đã ngủ rồi.”

“Không đâu, sắp tới rồi, anh ấy đang đợi cô.”

Trong lòng tôi có chút bất an, vì sao phải gặp tôi chứ, có chuyện gì đáng nói?

“Luật sư Trâu,” Anh Phó đứng cạnh gọi tôi, tôi hoàn hồn, lại thấy xe đã dừng trước cửa lớn khách sạn Quân Hoàng. “Lâm tổng đợi cô ở quán café tầng 28.”

Ánh sáng dịu dịu trong quán café vắng vẻ, vang lên tiếng nhạc du dương, có thể thấy Lâm Khải Chính đang ngồi quay lưng lại cửa ra vào. Trước bàn phục vụ ở cửa, một cô gái đang đứng ngáp. Tôi áy náy cười với cô.

Tôi nhẹ nhàng bước tới bên cạnh Lâm Khải Chính, chỉ thấy anh nửa dựa lên ghế sofa, nhìn ra ngoài cửa sổ, trên người vẫn mặc bộ quần áo màu xám sẫm ban ngày, nhưng cổ áo đã nới lỏng một nửa, cà vạt vút lên trên ghế bên cạnh.

Chưa đợi tôi lên tiếng chào, anh đã nói: “Uống rượu à?”

“Vâng.” Tôi hơi ngại: “Tối nay các đồng nghiệp ở văn phòng vui hết mình.”

“Vì sao?”

“Vì chúng tôi nhận được một vụ làm ăn lớn.” Tôi trêu đùa.

Anh hiểu ý tôi, mỉm cười.

Tôi nói từ đáy lòng mình: “Lâm tổng, cảm ơn anh, tôi biết, chúng tôi có thể được chọn hoàn toàn là nhờ anh.”

Anh gật đầu, nhận ý cảm ơn của tôi, không chối từ. Lần đầu tiên tôi thấy người đàn ông giàu sang quyền thế như vậy, đã không khoe khoang, cũng không mất đi sự hứng thú với mọi việc, có lẽ đây mới là quý tộc thực sự.

“Em uống gì?” Anh quay đầu nhìn tôi rồi hỏi.

“Không, hôm nay tôi uống rất nhiều rồi.” Tôi vội xua tay. Anh cũng không khách khí, lại hướng tầm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi nhìn theo anh, tuy đã rạng sáng, nhưng vùng trời thành phố vẫn bị ánh đèn chiếu đỏ, các tòa nhà trùng trùng điệp điệp xa xa gần gần tạo thành đường cắt chằng chịt đan xen. Tôi buột miệng hỏi anh: “Trong số các tòa nhà đó có bao nhiêu tòa nhà thuộc về anh?”

Anh nghĩ một chút rồi trả lời: “Lần trước họ từng báo qua con số thống kê cho tôi, trong thành phố này, nhà ở chúng tôi xây dựng tổng cộng khoảng hơn 1 vạn 2. Có điều không thể nói thuộc về tôi vì đa số đều đã bán đi rồi.”

“Vậy anh thực sự có rất nhiều tiền!” Tôi xuyết xoa từ đáy lòng.

Anh lắc đầu: “Có tiền hay không có tiền, đều là ẩn số, một công ty có tổ chức lớn vậy, một quyết định sai lầm cũng có thể sẽ thua toàn bộ.”

“Với thực lực của các anh, cho dù thua cũng thua cho đẹp.” Tôi nói một cách chân thành.

Anh nhún vai, buột miệng nói ra một câu tiếng Anh: “Who knows!”

Không khí có phần trầm xuống, tôi vội vàng nói: “Nếu tôi muốn mua nhà, tìm anh thì có phải sẽ được giảm giá không?”

“Tôi có thể tặng em.” Anh nói không cần nghĩ ngợi.

Tôi nghĩ anh nhất định nói đùa, thế là cũng thuận theo lời anh mà nói: “Vậy anh không được hối hận nhé.”

“Không, em xem xong rồi nói cho tôi, chỉ cần chưa bán đi đều được.” Anh trả lời vẫn rất nghiêm túc.

Anh đang đùa đúng không? Đây là cách hài hước của anh ư? Tôi nhất thời không biết là chuyện gì nữa, cũng không trả lời được. Không khí giữa hai người lại trầm mặc.

Một lúc sau, anh lên tiếng: “Tối đó, rất xin lỗi” Tim tôi thất lại, cuối cùng phải nghe thấy câu “Xin lỗi, tôi uống nhiều” anh nói với tôi. Đừng nói, đừng nói, tim tôi thảm thiết kêu!

Thế là, tôi dứt khoát ngắt lời anh: “Tối đó là việc ngoài ý muốn, tôi cũng không để tâm.” — Tôi nghĩ, cứ như vậy đi, quá bối rối rồi, đừng thảo luận nữa.

Anh quay đầu nhìn tôi, tôi lại nhìn thấy ánh mắt trong veo của anh, lần này, tôi không trốn tránh ánh mắt ấy. Tôi nhìn anh, trong ánh mắt anh vẫn những tia máu, trên cằm anh có những vết râu đen, miệng anh thậm chí hơi nứt ra vì khô.

Anh nhìn tôi, đột nhiên lắc đầu nói: ‘Không, tôi không cảm thấy đó là ngoài ý muốn.’

Tim tôi đập “Thình thịch”, đây không phải là đáp án tôi dự liệu.

“Tối đó tôi không say, càng không phải rượu vào nói lời thất lễ, trên thực tế, tôi thật sự không tự chủ được mà bị em thu hút.” Anh tiếp tục nói: “Trâu Vũ, em biết không? Em hoàn toàn đặc biệt, khác với các cô gái khác, khiến tôi muốn lại gần em, hiểu em, làm bất cứ việc gì vì em. Cho tới bây giờ, phụ nữ vây quanh tôi đều khiến tôi chán ghét và phiền não. Chỉ có em có thể khiến tôi vui vẻ. Tôi thích nhìn em nói chuyện, nhìn em cười, đặc biệt là hôm đó, dáng đứng sợ hãi đến run rẩy trên bục phía xa, lại khiến tôi rung động.”

Anh đang nói gì, anh đang nói thích tôi ư? Trong lòng tôi hoảng sợ hỏi bản thân. Đây là tình trạng tôi chưa bao giờ dám tưởng tượng, tuy trong lòng tôi cũng từng nhung nhớ, nhưng lập tức bị lý trí hoàn toàn chế ngự. Nhưng, vừa nãy, những lời chính miệng anh nói ra, dường như chính là ý này! Tôi nên làm thế nào? Tôi nên làm thế nào? Tim tôi sóng lớn dâng trào, nhất thời không kịp phản ứng, chỉ ngơ ngẩn nhìn anh.

Khi tôi đang chìm trong suy nghĩ vừa mừng vừa lo, đề tài của anh đột nhiên thay đổi: “Nhưng, tối đó, tôi phải cảm ơn em, em làm rất đúng, em đã ngăn cản tôi không để sự việc trở nên phức tạp.”

Anh quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, dường như đang cân nhắc từng từ: “Tôi đã quyết định cuối tháng 10 kết hôn, bạn gái tôi là một người rất thuần khiết, ưu tú, tôi rất trân trọng tình cảm với cô ấy, gia tộc cô ấy còn có thể lực và bối cảnh lớn hơn cả họ Lâm chúng tôi, vì tương lai của Trí Lâm, tôi cũng nhất định phải duy trì cho tốt cuộc hôn nhân này. Vì vậy, tôi không nên buông thả theo ý muốn của bản thân, làm như vậy không chỉ không tôn trọng em, cũng là không tôn trọng vợ chưa cưới của tôi.”

Những lời anh nói khiến tim tôi từ trên cao rớt xuống. Tôi nhìn dáng nghiêng nghiêng của anh, biểu hiện anh bình tĩnh như thế, lại không có chút huyệt hẫng, cũng không bất an.

Anh tiếp tục nói: “Hôm nay tôi hẹn em tới chính là muốn nói rõ ràng, tôi muốn xin lỗi em vì sự xúc động tối hôm đó, hy vọng em không để ý, vì sau này chúng ta sẽ còn gặp nhau nhiều, nếu không thẳng thắn, tình trạng sẽ càng trở nên lúng túng.”

Anh kết thúc lời phát biểu, quay đầu nhìn tôi. Anh nói hay lắm, thích tôi là sự xúc động sai lầm, cảm ơn sự cự tuyệt của tôi để anh không dẫn đến sai lầm lớn, cũng tác thành tình yêu trọn vẹn của anh. Cho dù anh biết suy nghĩ trong lòng tôi hay không, trong lời nói trước sau của anh, thực sự đã giữ thể diện cho tôi. Thương nhân đúng là thương nhân, sự khôn khéo và trí tuệ của anh há tôi có thể tưởng tượng được hay sao, đến việc này, anh cũng giải quyết tốt đẹp thế kia mà.

Còn tôi Trâu Vũ, lại chẳng phải một cô gái chưa từng trải qua sóng gió thăng trầm trong cuộc sống, lý trí lập tức trở lại, duy trì sự tôn nghiêm tôi nên có. Tôi mỉm cười trả lời: “Đúng, như vậy tốt hơn, cảm ơn lời khen của anh, anh yên tâm, mọi người đều là người trưởng thành, đều biết suy nghĩ vấn đề một cách lý trí, sau này, chúng ta nhất định cộng tác rất vui vẻ.”

Sau đó, tôi phóng khoáng giơ tay ra với anh, có thể sự phóng khoáng của tôi khiến anh hơi ngạc nhiên, nhưng anh do dự một lúc cũng giơ tay ra, hai người trịnh trọng bắt tay.

Tôi cười mở nói: “Muộn thế này rồi, tôi cũng nên về, ngày mai còn phải đi học nữa.”

“Tôi đưa em về nhé?” Anh nói

“Không cần, rất gần, rẽ hai lối là tới rồi. Anh cũng nghỉ ngơi sớm đi.” Tôi dứt khoát từ chối.

Thấy tôi kiên quyết như vậy, anh cũng không nói gì, gật đầu nói: “Đi đường cẩn thận.”

“Không vấn đề gì, tạm biệt!” Tôi mỉm cười quay người rời đi.

Ra khỏi cửa lớn khách sạn, tôi đứng bên đường đợi vài giây, không thấy taxi trống chạy qua, thế là tôi quay người đi về hướng nhà mình.

Không khí ban đêm có phần hơi lạnh, tôi vòng hai tay bước nhanh, đột nhiên nước mắt bất ngờ rơi xuống, từng giọt từng giọt lớn, rơi trên cổ tay tôi, tôi giơ tay ra lau, nhưng chúng không ngừng chảy, dường như không thể chặn lại. Thật là kỳ lạ, tôi hỏi bản thân mình, tôi chưa từng hy vọng điều gì, vì vậy cũng không thể nói là mất đi cái gì, nhưng, vì sao, trái tim tôi lại đau đến vậy? Giống như thiên nga nhỏ đập dưới ánh nắng rực rỡ bị một bàn chân dẫm chết trong đêm đen, nhưng nhớ nào cũng không giữ lại, đến mộng tưởng xa rồi thực tế bé nhỏ cũng bị dập tắt.

Trâu Vũ à, anh ấy đã làm rất đúng! Nên như vậy, nên như vậy, nên như vậy. Tôi không ngừng thầm nói với mình, bước đi như bay về nhà.

9. Chương 09

Ngoài cửa sổ mưa to gió lớn. Trong xe, cô gấp gáp phân chia ranh giới với anh.

Nhưng trái tim lại phản bội bản thân. Từ khi nào cô đã không thể kiểm soát được tình cảm của mình vậy ?

Chương 9.1

Sáng hôm sau, tôi mất ngủ trầm trọng, mang hai quầng mắt đen đi làm, nhưng trạng thái tâm lý của tôi lại tích cực như chưa từng có trước đây. Tôi chính là người như vậy, càng bị hạ xuống càng dùng cảm, mãi mãi sẽ không để người khác có cơ hội cười nhạo tôi.

Trong trường, các bạn đang trêu tôi, “Trâu Vũ, hôm nay không có BMW tới đón à, để tôi đi nhờ một chuyến?”

Tôi cười đáp: “BMW có gì ghê gớm chứ, lần sau sẽ mang chiếc Rolls – Royce để cho các bạn mở mắt.”

Tôi cảm thấy cuộc sống luôn trêu cợt đùa giỡn với con người, vì vậy duy trì tâm trạng vui vẻ trêu chọc rất quan trọng.

Chiều về tới nhà đã gần hoàng hôn rồi. Một chiếc xe của công ty chuyển nhà đỗ trước hành lang nhà chúng tôi, vài nhân viên đang bận rộn chuyển đồ. Hàng xóm mới của chúng tôi là ai nhỉ? Tôi có chút tò mò.

Lại gần thấy Tả Huy và Trâu Nguyệt đang đứng ở cầu thang nói chuyện. Trâu Nguyệt thấy tôi, phần khởi nói: “Chỉ, anh rẽ mua căn hộ tầng một chỗ chúng ta, sau này thành hàng xóm rồi.”

Mặt tôi sầm xuống, nói: “Gọi linh tinh gì đấy?” Rồi nghiêng người lách qua họ.

Tả Huy đi theo sau tôi, cũng lên tầng: “Trâu Vũ, em đợi chút.”

Tôi mặc kệ anh ta.

Anh ta bước nhanh, chặn trước mặt tôi.

Tôi đành dừng lại.

“Trâu Vũ, anh muốn nói chuyện với em một chút.”

“Chẳng có gì để nói cả.”

“Anh chỉ cần 10 phút.”

“Một phút cũng không có.”

Tôi đi lướt qua vai anh ta. Cơ thể anh ta có mùi mồ hôi quen thuộc, giống như ký ức khi xưa bao lần chia tay anh ta trước cửa ký túc xá.

Cho dù anh sống gần hơn nữa, cũng đừng mơ tưởng bước tới gần tôi. Tôi thâm hung dữ cảnh cáo Tả Huy.

Sau khi về nhà, tôi mở tủ lạnh bắt đầu chuẩn bị làm cơm, Trâu Nguyệt bước vào phòng, đứng cửa bếp sợ hãi nói với tôi: “Chị, em cảm thấy chị quá hung dữ đối với anh rồi.”

“Từ mùng 9 tháng 4 năm ngoái, anh ta đã không còn là anh rể em rồi, mong em sau này đổi cách gọi!” Tôi vừa đánh trứng vừa nói.

“Chị, em biết anh rể không đúng.” Trâu Nguyệt hoàn toàn không quan tâm lời tôi nói: “Nhưng nếu anh ấy biết mình sai, chị cũng có thể cho anh ấy một cơ hội mà.”

“Sai lầm anh ta phạm phải không thể tha thứ.” Tôi trả lời chắc như đinh đóng cột.

Thứ 2, trong cuộc họp thường lệ của văn phòng, chủ nhiệm Trịnh tuyên bố về phần công việc liên quan tới nghiệp vụ công ty Trí Lâm: “Như thế này, tôi quyết định, sau này nghiệp vụ của Trí Lâm do luật sư Cao và luật sư Trâu phụ trách, trong đó luật sư Cao phụ trách phần nghiệp vụ khởi tố, bao gồm biện hộ các vụ kiện và các mất xích liên quan, còn luật sư Trâu phụ trách phần ngoài khởi tố, chủ yếu là xem xét thỏa thuận hợp đồng và hòa giải một vài vụ kiện. Đương nhiên, nếu cần tôi hỗ trợ, tôi sẽ cố gắng hết sức phối hợp, các bạn thấy có chỗ nào chưa đúng có thể tiếp thu ý kiến của mọi người, công việc như vậy được chưa?”

Tôi lập tức phản đối: “Công việc trong tay tôi đã không ít, nếu để mình tôi phụ trách các phần ngoài tố tụng, tôi đảm nhiệm không nổi, có thể cân nhắc để luật sư khác chủ yếu phụ trách phần việc này không.”

Chủ nhiệm Trịnh nói: “Tiểu Trâu, cô là thanh niên thì chịu khổ thêm chút đi, vài nghiệp vụ nhỏ khác có thể sai các luật sư trẻ làm, tôi chủ yếu suy nghĩ rằng về phương diện nghiệp vụ này cô khá giỏi, hơn nữa quan hệ với Lâm tổng cũng khá tốt, có thể càng dễ trao đổi công việc.”

“Tôi với anh ta có quan hệ gì tốt chứ? Gặp mặt cũng chưa quá 2 lần mà.” Tôi vội vàng phân trần.

“Ồ kìa, có thời gian tôi sẽ giúp cô.” Cao Triển Kỳ đứng bên chen vào, còn nháy mắt với tôi.

Các luật sư khác ngồi trong đều im lặng không lên tiếng. Tôi cũng đành thôi.

Kết thúc cuộc họp, Cao Triển Kỳ theo tôi vào văn phòng, thần bí nói: “Cô ngốc thật, không thấy suy nghĩ của chủ nhiệm Trịnh à?”

“Suy nghĩ gì?”

“Việc của Trí Lâm, ông ta căn bản không muốn để người khác nhúng tay vào, chỉ hạn chế giữa ba chúng ta thôi.”

“Vì sao? Đây là nghiệp vụ của cả văn phòng chúng ta mà.” Tôi rất kỳ lạ.

“Chủ nhiệm Trịnh chán bọn họ chẳng kiếm được bao nhiêu, mà cuối năm vẫn được chia hoa hồng như thế, hôm đó ông ta nói với tôi muốn quăng bọn họ ra, chỉ kéo hai chúng ta, ngoài ra thành lập thêm một văn phòng nữa. Vì vậy, mắng thật lớn mồm màng Trí Lâm này, ông ta căn bản không muốn bọn họ dính vào, tránh tới lúc phiền phức.”

“Nhưng tôi sao làm nổi, nghiệp vụ ngoài tố tụng của công ty họ rất nhiều.”

“Không sao, nhân viên bộ phận hành chính pháp luật của họ cũng rất chuyên nghiệp, cô chỉ cần theo họ, nắm chặt mấu chốt là được rồi. Có gì tôi sẽ giúp cô.”

Cao Triển Kỳ không biết, tôi không muốn tới công ty Trí Lâm theo họ, nắm mấu chốt. Tôi nói với anh ta: “Tôi dứt khoát làm phần tố tụng, anh làm phần ngoài tố tụng.”

“Cô tưởng rằng phần tố tụng dễ làm à, tôi tính một chút, bây giờ các vụ án lớn nhỏ đang tố tụng trong công ty cũng phải có 11 vụ, có 5 vụ ở giai đoạn tố tụng thứ nhất, 3 vụ ở giai đoạn tố tụng thứ hai, 1 vụ điều tra xem xét lại, còn có 2 vụ tiến hành thực thi. Có 7 vụ ở vùng này, 4 vụ ở vùng khác. Chỉ đi công tác và giải quyết với thẩm phán đã khiến tôi đủ bận rồi. Thêm văn phòng Cao Thành cũ, có vài hồ sơ vụ án và chứng cứ chưa gửi qua, bây giờ đầu tôi to như cái đầu, cô còn muốn trở tài à?”

Nghe anh ta nói vậy, tôi cũng có chút chột dạ.

“Đúng rồi.” Cao Triễn Kỳ nói tiếp: “Chiều nay có một cuộc hòa giải, là một vụ án trước đây, hai bên hòa giải, chúng ta cùng đi nhé.”

“Vậy rốt cuộc tính vào của anh? Hay tính vào của tôi?” Tôi hỏi.

“Tính vào của hai chúng ta.” Cao Triễn Kỳ trơ tráo trả lời, tôi lườm anh ta một cái.

Cuộc hòa giải buổi chiều đúng 3 giờ bắt đầu, trường phòng Âu Dương và chúng tôi đại diện cho Trí Lâm, cùng với một công ty kiến trúc bàn bạc vấn đề chi trả tiền công trình, tuy mọi người đều có thành ý hòa giải, nhưng số tiền cụ thể và thời gian chi trả vẫn chưa thống nhất.

Trường phòng Âu Dương ra ngoài gọi điện, bước vào nói: “Xin mọi người đợi một lát, Lâm tổng sắp tới đây, sẽ đích thân xử lý việc này.”

Tôi đứng lên vào phòng vệ sinh, đứng trước gương sửa lại dầu tóc, thầm nhắc nhở bản thân, phải dùng suy nghĩ thẳng thắn vô tư để gặp gỡ anh ấy, tuyệt không thể lộ ra một chút tình cảm nào! Sau đó ngẩng đầu lên trở lại phòng họp.

Mọi người ngồi trong phòng họp đợi đúng nửa tiếng cũng chưa thấy Lâm Khải Chính đến, đối phương có phần sốt ruột. Trường phòng Âu Dương vội vàng giải thích: “Xin lỗi, xin đợi thêm một lát, trưa nay Lâm tổng chiêu đãi mấy vị lãnh đạo trên trung ương, vì vậy cần phải từ nơi dùng bữa tới đây, sẽ đến ngay bây giờ đây.”

Tôi nhìn đồng hồ, đã 5h30 chiều, bữa trưa trở thành bữa tối rồi.

Lúc này, cửa phòng họp mở ra, Lâm Khải Chính bước vào, anh Phó đi đằng sau.

Lâm Khải Chính bước tới khách sáo bắt tay hai người đại diện đối phương tới đàm phán, áy náy nói: “Xin lỗi đã để các vị chờ lâu, buổi trưa phải tiếp đón mấy vị lãnh đạo đến từ Bắc Kinh, vì vậy thời gian không nắm chắc.”

Nói xong, lại quay sang gật đầu với tôi và Cao Triễn Kỳ, tôi lập tức mỉm cười gật đầu với anh.

Đúng, biểu hiện vô cùng tự nhiên, tôi thầm biểu dương bản thân.

Anh tiện tay kéo một chiếc ghế rồi ngồi xuống, xem ra trưa nay uống rất nhiều rượu, sắc mặt đỏ hồng, mắt vẫn tia máu, trong phòng họp nồng nặc hơi rượu.

Có điều rượu chẳng hề ảnh hưởng tới suy nghĩ của anh, sau khi nghe trường phòng Âu Dương báo cáo qua tình hình, anh lập tức tỏ ra đã hiểu, đưa ra nhượng bộ mang tính tượng trưng đối với thời hạn chi trả, nhưng điều này dường như khiến đối phương rất hài lòng, đối phương lập tức vui vẻ đồng ý, đồng thời hẹn hai ngày sau sẽ trả tiền lần thứ nhất, kí thỏa thuận hòa giải, đối phương sẽ lên tòa án hủy tố tụng.

Trường phòng Âu Dương tiễn khách ra khỏi cửa.

Lâm Khải Chính ra hiệu cho anh Phó, anh Phó liền đưa cho anh một bao thuốc và bật lửa. Lâm Khải Chính giơ bao thuốc ra hỏi tôi: “Được không?”

Tôi niềm nở trả lời: “Anh hút đi, anh hút đi, không sao đâu.” — Sự thể hiện của tôi thực sự rất tốt, rất thích hợp.

Cao Triễn Kỳ quay đầu nhìn tôi lạ lẫm, bên này Lâm Khải Chính đã đưa một điếu thuốc tới trước mặt anh ta, anh ta vội vàng nhận lấy, cảm ơn rồi rít.

Lâm Khải Chính hít sâu hai hơi thuốc, giơ tay day day thái dương nói: “Sau này hai vị phải vất vả rồi. Công ty chúng tôi nói quy mô lớn thì cũng không phải, nhưng công việc thực sự không ít, có thể sau này còn cần phải dùng đến không ít tinh lực của hai vị.”

“Đâu có, có thể làm việc cho Lâm tổng là vinh hạnh của chúng tôi.” Cao Triễn Kỳ trả lời nghe buồn nôn. Còn tôi chỉ mỉm cười.

“Bây giờ tôi đau đầu nhất là vụ án của công ty kiến trúc Trường Sơn, các vị cũng biết, trong vụ án này thẩm phán chính và chủ nhiệm Cao Thành đều bị bắt giữ. Tuy việc hối lộ này không phải là chủ ý của chúng tôi, nhưng khi đó tôi đúng là đã hứa trích 10% hoa hồng.” Lâm Khải Chính nhíu mày, lại rít một hơi thuốc:

“Nhưng vụ án vẫn phải làm, hơn nữa tình hình rất bất lợi với chúng tôi, tố tụng rất có khả năng sẽ thua. Tôi biết luật sư Cao phụ trách phần tố tụng, vì vậy mong anh ra sức hơn, nếu giai đoạn thứ nhất của vụ tố tụng không có hy vọng, chúng tôi sẽ sớm chuẩn bị cho giai đoạn tố tụng thứ hai.”

Cao Triển Kỳ vội vàng thể hiện thành ý: “Lâm tổng, anh yên tâm, tôi và chánh án tòa án trung cấp là anh em, tôi sẽ cố gắng hết sức nghĩ cách giải quyết việc này.”

Lâm Khải Chính gật đầu, lại nói: “Có điều, trích 10% có lẽ sẽ hiệu quả hơn. Chỉ cần số tiền phán quyết của vụ án nhỏ hơn yêu cầu tố tụng của công ty Trường Sơn, số tiền chênh lệch tôi trả các bạn 10%.”

“Đây là việc chúng tôi nên làm, đâu có thể nhận tiền thêm?” Cao Triển Kỳ ra vẻ từ chối.

“Không sao.” Lâm Khải Chính dập đầu thuốc vào gạt tàn, đứng lên nói: “Tôi còn có việc giải quyết. Thỏa thuận này luật sư Trâu vất vả rồi.”

“Không vấn đề gì.” Tôi trả lời, còn thêm một câu: “Lâm tổng yên tâm.”

Nghe tôi nói, Lâm Khải Chính bắt giắc nhìn tôi thêm một cái, có lẽ, tôi niềm nở hơi quá.

Anh ra khỏi phòng họp, anh Phó cũng đi theo.

Chúng tôi đợi 2 phút, trưởng phòng Âu Dương bước vào bàn bạc cùng chúng tôi, rồi ai nấy thu dọn đồ đạc tan họp.

Xuống tới tầng 1, bên ngoài đột nhiên mưa lớn. Không ít người đứng ở cửa lớn nhìn mưa than thở.

Tôi và Cao Triển Kỳ cũng đành đứng trú mưa ở đó. Cao Triển Kỳ không ngừng hối hận: “Sớm biết thế đã chẳng trả xe, lúc này cũng có thể có công dụng.”

“Anh cũng chẳng phải không có tiền, không mua xe nữa à?” Tôi nói.

“Không được, tiền đó tôi giữ lại khi kết hôn còn dùng, mua nhà nữa chứ!”

“Vậy anh thắng vụ kiện Trường Sơn đi là có tiền rồi.”

“Vụ kiện này khó đấy.” Anh ta lắc đầu, nói tiếp: “Hôm nay cô biểu hiện rất tốt nhé.”

“Tốt gì?”

“Rất khách khí, lễ phép với Lâm tổng, ‘anh hút đi, anh hút đi, không sao’. Anh ta bè giọng ra bắt chước tôi, sau đó giơ ngón cái ra: ‘Đây mới đúng này, đàn ông nghe cô nói vậy đều thích không chịu nổi.’”

Sự đánh giá của anh ta và dự tính ban đầu của tôi cách xa nhau 18 nghìn km, nhìn bộ dạng mồm mép láu lỉnh của anh ta, tôi làm tư thế giẫm lên giày anh ta, Cao Triển Kỳ linh hoạt nhảy lên, tôi lại giẫm, anh ta lại nhảy, đây là trò vui của chúng tôi từ trước tới nay, hai người đứng ở cửa lớn đầy nước nổi hứng đùa nghịch.

Cao Triển Kỳ nhảy trái nhảy phải, đột nhiên suýt va vào một người, vội quay người nói: “Xin lỗi.” Chúng tôi vừa nhìn, hóa là Lâm Khải Chính.

Anh gật đầu với chúng tôi: “Mưa to vậy, tôi điều xe đưa hai người về nhé.”

Cao Triển Kỳ dường như muốn đồng ý, tôi vội vàng đứng ra: “Không cần phiền đâu ạ, mưa mùa hè một lát là dừng, anh cứ bận việc của mình đi.” — Khách khí biết bao, biểu hiện tốt biết bao, tôi lại khen ngợi bản thân lần nữa.

Cao Triển Kỳ đứng bên không muốn làm người ngoài cuộc, bèn tìm chủ đề để nói: “Lâm tổng, lại phải ra ngoài à, chắc không phải đi tiếp khách chứ?”

“Tôi ra sân bay đón người.”

“Á, ra sân bay, Trâu Vũ cô thuận đường đấy, để Lâm tổng đưa cô một đoạn!” – Cao Triển Kỳ chết tiệt, toàn bao đồng.

Tôi vội vàng xua tay: “Không cần, không cần đâu, tôi còn có việc phải tới chỗ khác nữa.”

Lâm Khải Chính nhìn tôi không nói gì.

Họ Cao vẫn đứng bên nói: “Cô có việc gì chứ? Chẳng phải muốn về nhà nấu cơm à? Để Lâm tổng dừng ở chỗ mua đồ ăn là được rồi.”

Anh Phó lái xe của Lâm Khải Chính tới trước cửa, xuống xe, nghe thấy đối thoại của chúng tôi, đứng bên thêm vào một câu: “Tốt rồi, luật sư Trâu, hôm nay Lâm tổng uống rất nhiều, cô ở bên nói chuyện với anh ấy, nhắc anh ấy chú ý an toàn.”

Lâm Khải Chính chỉ nói một câu: “Nếu muốn lên xe thì nhanh lên.”

Nói xong đi ra phía xe ô tô.

Rất nhiều nhân viên đứng bên tránh mưa đều đang nghe chúng tôi nói chuyện, rốt cuộc tôi không hy vọng Lâm Khải Chính khó xử trước mặt nhân viên, đành lên xe, ngồi sang vị trí ghế phụ.

Vừa quay đầu nhìn Cao Triễn Kỳ, anh ta đang vui vẻ vẫy tay tạm biệt tôi. Thằng cha không hiểu tình hình này.

Xe đi trong màn mưa mịt mù, cảnh sắc trước mắt chỉ hiện lên rõ ràng trong giây phút, cần gạt mưa quét qua, sau đó lập tức lại trở nên mờ mịt.

Tôi và anh lại gặp nhau trong không gian nhỏ bé thế này, im lặng tới nỗi có thể nghe thấy tiếng thở của nhau. Anh hết sức chuyên tâm lái xe, tôi hết sức chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, hai người không ai nói năng câu gì. Từ khoảnh khắc đóng cửa xe, biểu hiện tốt đẹp mà tôi cố gắng duy trì cả chiều hoàn toàn biến mất, trong đầu chỉ là một khoảng trống rỗng.

Nghĩ chắc anh ấy cũng cảm thấy mất tự nhiên, mở đài, bên trong truyền ra giọng huyền ảo của người dẫn chương trình kênh giao thông, trong xe có tiếng người, điều này khiến tôi cảm thấy tốt hơn một chút.

“Hôm nay mưa như trút nước, trong thành phố rất nhiều tuyến đường di chuyển chậm, mong mọi người lái xe cẩn thận, chú ý an toàn.” Người dẫn chương trình nói đồng dài: “Bây giờ đang giờ tan làm, chắc có không ít các cặp tình nhân đang trên đường vội vã trở về nhà, vì vậy sau đây mời mọi người lắng nghe bài hát của Mai Diễm Phương “Người yêu dấu”:

Gió vẫn thổi trong đêm,

Nhớ tới anh dịu dàng biết bao,

Những ngày có anh thật nhẹ nhàng...

Tôi vừa xoa dịu được tâm trạng thì lại bị bài tình ca ướm át này làm cho bất an. Để tránh bài hát không đúng lúc mà cả hai đang thưởng thức, tôi đành lên tiếng phá vỡ không khí trầm mặc này: “Lâm tổng, mưa lớn vậy, máy bay hôm nay sợ rằng không thể hạ cánh.”

“Ừ.” Anh nói khẽ một tiếng.

“Thực ra anh có thể gọi điện tới sân bay xác nhận, nếu không đi cũng mất công chờ.”

“Ừ.” Anh vẫn nói khẽ một tiếng.

Tôi không nén được quay đầu nhìn anh, anh nghiêm túc lái xe, anh lơ tôi đi. Lòng tôi dâng lên nỗi bức không tên, quyết định không lên tiếng nữa, tránh tự mình không vui.

Thế là chỉ có thể nghe giọng hát khàn khàn của Mai Diễm Phương:

“Trên con đường tình yêu có anh, em không còn cô đơn, anh tốt với em biết bao, lần này thực sự khác ...”

Đột nhiên xe phanh gấp, tôi lao lên phía trước, suýt đụng vào kính chắn gió. Nhìn kĩ, một chiếc xe đạp bị đổ ngay trước mũi xe chúng tôi. Lâm Khải Chính đập mạnh tay lên vô lăng, khẽ chữ: “Shit!” rồi mở cửa xe bước xuống.

Tôi nhìn qua kính xe, chỉ thấy đầu tóc và quần áo Lâm Khải Chính ướt sũng. Anh cúi người kiểm tra tình trạng người đi xe đạp, anh Phó từ đằng sau cũng vội đi đến.

Tôi nhìn quanh trong xe, thấy ghế sau có một chiếc ô, vội vàng nhoài người xuống lấy, mở cửa xuống xe, lấy ô che lên đầu Lâm Khải Chính.

Anh quay đầu nhìn tôi, đột nhiên giơ tay ra ôm nhẹ eo tôi, kéo gần khoảng cách giữa tôi và anh hơn chút nữa.

Có lẽ là mưa quá to, ô quá nhỏ, hai người cố gắng đứng gần hơn mới không bị ướt. Trong lòng tôi giải thích hành động thân mật này của anh như thế. Nhưng mưa như trút xung quanh chúng tôi, vai tôi dường như ngang tới trước ngực anh, lưng tôi thậm chí có thể thoáng cảm nhận được hơi thở của anh, trời ạ, vì sao không để tôi cách xa anh một chút, xa hơn một chút, đừng có thời khắc này.

..... Hoặc, trời ạ, hãy thỏa mãn lòng tham của tôi, để thời khắc này kéo dài lâu hơn chút, lâu hơn chút nữa, mãi mãi đừng kết thúc

Nhưng, sự việc được giải quyết rất nhanh, người đi xe đạp cũng không có trở ngại lớn, chỉ là hơi sợ chút thôi. Lâm Khải Chính ra hiệu cho anh Phó bồi thường cho người kia 200, anh ta lập tức nhảy dựng lên, dắt xe đi mất.

Lâm Khải Chính quay đầu nói với tôi: “Lên xe đi.” Anh rất gần tôi, giọng nói ngay bên tai, đưa tôi tỉnh lại từ giấc mộng.

Anh lấy ô trong tay tôi, đưa tôi lên xe, sau đó bản thân quay người qua lên xe.

Anh Phó bước tới cạnh xe, nói to để át lại tiếng mưa: “Lâm tổng, anh không sao chứ, nếu không để tôi lái cho.”

Lâm Khải Chính xua xua tay với anh ta, đóng cửa xe, thả phanh xe, tiếp tục lái xe đi.

Tôi thấy tóc anh, mặt anh ướt đầm nước mưa, quần áo trên người dường như cũng bị ướt hết cả, vội vàng lấy gói giấy ăn trong túi, rút ra một tờ, đưa cho anh:

“Anh lau đi.”

Anh lắc đầu, không lấy.

“Lấy đi, ít nhất cũng lau qua mặt một chút.” Tôi kiên trì giơ giấy cho anh.

Anh vẫn không để ý đến tôi.

Lúc này tôi phát hiện ra, trên cằm anh có giọt nước, sắp rơi xuống. Không cảm lòng được, ma xui quỷ khiến tôi lại giơ tay ra, dùng giấy nhẹ nhàng thấm lấy giọt nước mưa sắp rơi.

Anh dường như không cảm giác được động tác của tôi, mắt vẫn nhìn về phía trước, tôi cũng rất tự nhiên ngồi thẳng người lại, nắm chặt tờ giấy trong tay.

Đột nhiên, anh bẻ quặt tay lái, phanh xe lại đổ bên lề đường, khiến xe phía sau hỗn loạn, tiếng còi xe vang lên khắp nơi, tôi cũng giật nảy mình vì biến cố bất ngờ này, tưởng lại đụng phải ai, vội vàng túm chặt tay nắm phía trên trần xe.

Anh trực tiếp phanh xe bên ề đường, dựa người vào thành ghế, ánh mắt mông lung nhìn chăm chú phía trước.

Tôi nhìn xung quanh, không thấy có sự cố gì, lại nhìn quang cảnh bên đường, cũng chưa tới chỗ tôi ở, anh muốn làm gì vậy?

Anh Phó từ sau chạy tới, gõ mạnh cửa xe. Lâm Khải Chính mặc kệ. Anh Phó nhìn kỹ trong xe, thấy anh không có gì khác thường, đành lùi lại.

Đài FM vẫn vang lên, đang phát một bài hát tiếng Anh tôi không biết tên.

Tôi hỏi anh: “Lâm tổng, anh vẫn ổn chứ? Không sao chứ?”

Anh không nói gì.

“Nếu không tôi xuống, không phiền anh nữa, để tôi gọi xe về.”

Anh vẫn không nói gì.

“Lâm tổng, Lâm tổng,” Tôi lại gọi hai tiếng.

Đột nhiên anh nói: “Tôi không biết có lời này tôi có nên nói với em không?”

“Hả? Nói với tôi cái gì?” Tôi không hiểu gì.

Anh nghiêng người lại, nhìn thẳng vào tôi, trong mắt hiện lên sự do dự mâu thuẫn không nói ra được.

“Nếu lời tôi nói không làm tổn thương đến lòng tự trọng của em, không khiến em cảm thấy đau khổ, tôi thực sự, tôi thực sự rất muốn nói với em —“ Nói tới đây, anh dừng lại, tay nắm chặt vô lăng, dường như đang hạ quyết tâm rất lớn.

Tôi không biết anh muốn nói gì, lòng dạ thấp thỏm nhìn anh, rốt cuộc việc gì có thể khiến tôi bị tổn thương?

Nhưng anh vẫn suy nghĩ rất lâu, đột nhiên ngồi thẳng người, thả lỏng phanh xe, tiếp tục lái vào dòng xe.

Đây là ý gì? Tôi không thích, như vậy thật không thoải mái, thế là tôi nói: “Anh có gì thì nói đi mà, không cần quan tâm cảm nhận của tôi.”

Mặt anh u ám, dường như không muốn thảo luận vấn đề này với tôi.

Tôi hơi bực: “Này, anh có ý gì? Nói một nửa giữ lại một nửa làm gì? Muốn nói gì thì nói thẳng, ghét tôi cũng được, muốn tôi cút xa cũng được, anh là ông chủ của tôi, anh nói ra là được! Không cần lo tôi không chịu đựng nổi! Tôi cái gì cũng có thể chấp nhận.”

“Khi hai chúng ta ở bên nhau, tôi không phải là ông chủ của em.” Anh trả lời tôi.

“Vậy anh muốn nói gì? Anh nói đi!” tôi tiếp tục ép anh.

Anh lên tiếng: “Em biết hôm nay tôi đi sân bay đón ai không?”

“Đón ai?”

“..... Đón bạn gái tôi, từ Hồng Kông qua, đến để thảo luận về sắp xếp vào tháng 10.”

Nghe anh nói, tim tôi trùng xuống, nhưng lập tức phản bác: “Chúc mừng việc tốt của anh sắp đến, nhưng điều này liên quan gì tới tôi?”

“Không liên quan tới em, nên tôi nghĩ không cần nói cho em.” Anh trả lời bằng giọng điệu lạnh nhạt.

Tôi hoàn toàn bị anh chọc tức, anh quá coi trọng bản thân rồi, đón bạn gái sẽ khiến tôi tổn thương? Thật là quá coi thường Trâu Vũ tôi, tôi hét lớn với anh: “Lâm Khải Chính, anh đừng tưởng anh tài ba, anh đừng tưởng tất cả phụ nữ đều mất hồn mất vía vì anh, tôi không thèm. Sau này anh tránh xa tôi ra một chút! Dừng xe! Tôi muốn xuống xe! Dừng xe! Dừng xe!!!” Thậm chí tôi vặn cửa xe đang chạy, nước mưa lập tức hắt vào, ướt toàn bộ người tôi.

Anh dừng xe lại, tôi lập tức xuống xe, chạy như bay tới quán nhỏ ven đường.

Xe không đi ngay, dừng lại trong làn mưa tĩnh lặng, nước mưa không ngừng đập xuống thân xe màu đen. Mưa lớn quá, tôi không nhìn rõ anh đang làm gì trong xe.

Một lúc sau, xe chậm chậm khởi động, rời xa tôi.

Toàn thân tôi ướt như chuột lột về đến nhà, đã hơn 7 giờ, Trâu Nguyệt cũng mới về nhà chưa lâu. Tôi nhìn chút món ăn còn thừa, nấu hai bát mì, giải quyết xong bữa tối.

Hai đứa ngồi trước bàn ăn, sì sụp ăn mì. Trâu Nguyệt đột nhiên nhắc tới một vấn đề: “Chị gần đây bận không?”

Kỳ lạ, ngày ngày ở cùng, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy nhau, sao nó có thể hỏi vậy? Tôi ngẩng đầu nhìn nó, biểu hiện của nó rất trịnh trọng.

“Cũng tạm, rất nhiều việc.” Tôi trả lời.

“Đều bận việc gì?” Nó tiếp tục hỏi.

Biểu hiện của nó lạ lắm, tôi đột nhiên hiểu ra, có thể nó đã biết việc chúng tôi làm cố vấn pháp luật cho Trí Lâm, cố ý thăm dò tôi.

“Ôi, chị quên không nói với em, văn phòng chị đã trở thành cố vấn pháp luật của Trí Lâm rồi, công ty bọn em tổ tụng đây mình, rất phiền phức.” Tôi cố ý nói một cách thần nhiên.

“Các chị sao có thể liên hệ cộng tác được với công ty chúng em?” Trâu Nguyệt tiếp tục thăm vấn.

“Công ty bọn em là miếng thịt lớn mỡ màng, có văn phòng nào không muốn ăn chứ, chị nói cho em biết, Cao Triễn Kỳ phí không ít sức lực mới bầu vuiu được vào Lâm tổng của bọn em đây, khiến anh ta tiến cử văn phòng bọn chị.” Tôi tỉnh bơ như không, vút hỏa lực về phía Cao Triễn Kỳ.

Biểu hiện của Trâu Nguyệt xoa dịu đi một chút: “Anh Cao cũng quen Lâm tổng?”

“Uh, em đừng quên, em vào được Trí Lâm là nhờ Cao Triễn Kỳ nghĩ cách nhờ người đây.”

“Vâng, em còn tưởng chị nhờ Lâm tổng, nghe người công ty nói, thực ra có rất nhiều văn phòng luật sư tìm qua Lâm tổng, anh ấy đều không đồng ý tiến cử, người khác đều cho rằng văn phòng các chị nhất định có quan hệ rất lớn với anh ấy.”

“Em chẳng phải không biết rằng thời gian đó chị luôn ở Bắc Kinh à, hơn nữa, chị không có bản lĩnh nhờ vả Lâm tổng, Cao Triễn Kỳ cũng không biết nghĩ ra cách gì khiến họ Lâm xúc động.” Tôi thăm lau mồ hôi, cũng không biết mình lo lắng gì?

Trâu Nguyệt gật đầu, không nói gì nữa.

“Trâu Nguyệt, sau này em có thể đừng nhắc tới họ Lâm này được không? Gần đây thật lạ, người nào người nấy đều hỏi Lâm Khải Chính Lâm Khải Chính, chị sắp chết ngán đây.” Tôi nêu ra yêu cầu tránh phiền não về sau.

“Còn có ai hỏi nữa?” Biểu hiện của Trâu Nguyệt lập tức trở nên cảnh giác.

“Các nàng ở văn phòng chị, vừa gặp chị đã hỏi, Lâm Khải Chính đẹp trai hay không? Cao to không? Có bạn gái chưa? Kết hôn chưa? Lần trước các cô ấy tưởng Lâm Khải Chính tới văn phòng bọn chị thị sát, trời ạ, ai nấy đều trang điểm lộng lẫy, một đám si tình, thật khiến người ta không chịu nổi.” Tôi ra vẻ khoa trương để trả lời nói.

“VẬY CHỊ TRẢ LỜI HỌ THẾ NÀO?”

“Cũng như vậy thôi, chẳng phải cũng là người sao, có phải thần thánh gì đâu.”

“Nếu có thể, chị sẽ yêu anh ấy chứ?” Trâu Nguyệt đột nhiên hỏi, câu hỏi này thật sự sắc bén, lẽ nào nó phát hiện ra điều gì rồi?

“Chị sẽ không!” Tôi quả quyết trả lời: “Chị thừa nhận Lâm Khải Chính phù hợp với mộng tưởng trong tim các cô gái, khôi ngô, giàu có, có giáo dục, hấp dẫn. Nhưng tình yêu coi trọng môn đăng hộ đối, ngang sức ngang tài, bất cứ bên nào quá ưu tú, bên kia sẽ thấy mình thật tự ti, kém cỏi.” Tôi nghiêm túc khi nói những lời này, không chỉ nói với Trâu Nguyệt mà còn nói với bản thân tôi.

“Nếu anh ấy thật sự không quan tâm mấy thứ đó, thật sự yêu chị?” Trâu Nguyệt tiếp tục hỏi.

“Em xem nhiều phim Hàn Quốc rồi hả? Anh ta là người thế nào? — Thương nhân! Anh ta sẽ không kinh doanh mà bị lỗ vốn.” Tôi phản bác: “Hơn nữa, đàn ông ưu tú như vậy làm chồng, lấy đâu ra cảm giác an toàn, anh ta không trêu ghẹo người khác thì tự có người khác tới trêu ghẹo anh ta. Nghe nói anh ta sắp kết hôn rồi, chị còn có chút thông cảm với vợ chưa cưới của anh ta.”

Trâu Nguyệt không lên tiếng, cúi đầu khoắng canh, tôi đẩy bát trong tay ra trước mặt nó: “Đừng nghĩ vớ vẩn nữa, rửa bát đi!”

Trâu Nguyệt vào bếp rửa bát, tôi đi dép lê ra phòng khách, mở ti vi, một tin nhảy đập vào mắt: “Hôm nay do ảnh hưởng của thời tiết khắc nghiệt, tất cả các chuyến bay ra vào Hồng Kông đều chịu ảnh hưởng, hàng loạt khách hàng tạm ở lại sân bay chờ thông báo.”

Tôi nhìn ngoài cửa, tiếng mưa rào rào, dường như không dừng, nghĩ tới Lâm Khải Chính, toàn thân ướt đầm đội ở sân bay, cũng không biết anh sẽ đợi đến khi nào? – Ôi, tôi thật là lo bò trắng răng! Tôi ra sức vỗ vỗ vào đầu mình.

10. Chương 10

Cuối cùng vẫn miễn cưỡng gặp người phụ nữ của anh. Cô khen ngợi quyết định anh mình của mình. Chỉ là thực sự có thể hoàn toàn rút lui khỏi mọi chuyện có liên quan không?

Chương 10.1

Sáng thứ ba, tôi gửi hợp đồng đã viết xong qua mail cho trưởng phòng Âu Dương. Buổi chiều, tôi gọi cho anh ta, xác nhận xem đã nhận được chưa.

“Nhận được rồi, nhận được rồi. Cảm ơn cô, luật sư Trâu!” Trưởng phòng Âu Dương nói không ngừng.

“Không cần cảm ơn, Lâm tổng có phải xem qua không?”

“Anh ấy nói không xem nữa, chỉ cần viết theo ý bàn bạc hôm đó là được, mấy ngày nay Lâm tổng rất bận.”

“Vâng, được. Tam biệt.” Tôi gác máy, trong lòng thầm nghĩ: rất bận? Đương nhiên bận rồi, tiểu thư nhà giàu lắm tiền đến, sao có thể không đi theo tháp tùng cơ chứ?

Cao Triển Kỳ và một trợ lý trẻ cười đùa với nhau đi qua cửa phòng tôi, tôi gọi lớn: “Cao Triển Kỳ!”

“Đến đây! Đến đây!” Anh ta vội vàng chạy vào.

“Sau khi tan sở làm vài séc cầu lông nhé?” Tôi nói.

“Được, lần trước thua cô, lần này phải báo thù.” Anh ta vùng nắm đấm kêu gào.

Đương nhiên, kết quả trận cầu vẫn là tôi thắng, mỗi lần nghĩ tới việc hôm qua Cao Triển Kỳ ngu ngốc nhét tôi vào trong xe Lâm Khải Chính, hại tôi và Lâm Chính Khải không vui vẻ gì mà chia tay, tôi muốn quát chết anh ta. Quả cầu cuối cùng đang đập trước mặt anh ta, anh ta rơi cả vợt, chịu thua, lau mồ hôi nói: “Cô coi tôi là Kozumi Junichiro *(Thủ tướng Nhật Bản) đấy à?” — Anh ta cảm giác thật nhay đó nha!

Sau khi rời sân vận động, Cao Triển Kỳ hỏi: “Buổi tối định thế nào?”

“Chẳng thế nào. Về nhà.”

“Hôm nay tôi hẹn mấy người bạn ở tòa án ăn cơm, cùng đi nhé, có hai người cô cũng quen.”

Tôi nghĩ một chút rồi nói: “Được, ngày ngày ở nhà cũng chán, nhưng tôi có 1 điều kiện, đừng bắt tôi uống rượu.”

“Không vấn đề!” Cao Triển Kỳ trả lời một cách thoải mái.

Nhưng thực tiễn chứng minh, lời hứa của Cao Triển Kỳ hoàn toàn không đáng tin, trong bữa tiệc, anh ta không chỉ không giúp tôi mà còn xúi giục người khác chúc rượu tôi, khiến tôi uống không ít. Khi tôi xuống taxi, trên đường về nhà, tôi cảm thấy mình hơi lâng lâng.

Một chiếc xe trắng đỗ ở hàng hiên, là xe của Tả Huy nhỉ? Nhưng đèn xe vẫn sáng. Tôi lại gần nhìn vào trong xe, chẳng có ai, lại nhìn lần nữa, cửa xe vẫn khép hờ, không đóng chặt. Lão này không sợ bị trộm xe à?

Tôi vào hành lang, đặc biệt nhìn vào cửa nhà Tả Huy, cửa chống trộm cũng khép hờ. Tôi thấy hơi kỳ lạ, mượn rượu, gõ cửa, không có tiếng trả lời nhưng cửa, vì tôi gõ vào nên hơi mở ra một chút.

Tôi thò đầu vào trong, chỉ thấy đồ đạc căn phòng thô sơ, bừa bãi, Tả Huy đang nằm trên ghế sofa, dưới đất bên cạnh còn có một bãi nôn mửa, chắc anh ta uống say rồi, xe cũng không nhớ khóa vào, cửa cũng không nhớ đóng. Nên làm thế nào đây? Tôi rất do dự.

Thôi đi, làm việc tốt cho người khác, tôi bước vào phòng, tới bên cạnh anh ta, dùng lực lắc lắc, gọi to tên anh ta: “Tả Huy, Tả Huy, mau tỉnh đi, mau tỉnh đi!”

Anh ta bị tôi lắc cho mù mà mù mờ, thấy tôi, lại nói: “Trâu Vũ, anh khát quá, anh muốn uống nước.”

“Dậy nhanh đi, xe anh chưa khóa, khóa xe rồi ngủ.” Tôi chẳng để ý tới anh ta, tự nói một mình, quay đầu bước đi.

Anh ta vùng vẫy đứng lên, kéo áo tôi: “Trâu Vũ, đừng đi, đừng đi, anh xin em đấy!”

“Anh làm gì vậy? Tôi khó chịu đấy tay anh ta ra.

“Trâu Vũ, là anh không tốt, là anh có lỗi với em, em tha thứ cho anh, tha thứ cho anh có được không? Em cho anh một cơ hội nhé?” Anh ta nửa quỳ trên ghế sofa, nắm chặt vạt áo sau của tôi.

“Anh buông tay! Buông tay ra!” Tôi ra sức tách tay anh ta ra.

Trong phút chốc, tất cả những chuyện anh ta làm với tôi trước đây hiện ra trước mắt, sự phẫn nộ của tôi như núi lửa phun trào: “Muốn tôi cho anh một cơ hội à? Anh từng cho tôi cơ hội chưa? Tình cảm 8 năm của chúng ta, anh nói đi là đi, anh từng nghĩ tới cảm nhận của tôi chưa? Bây giờ người ta không cần anh nữa, anh lại quay đầu tìm tôi, anh coi tôi là gì? Có vài việc không thể tha thứ được! Không thể quay đầu được! Không có cơ hội thứ hai! Anh hiểu không! Anh có hiểu không!” Tôi kêu gào rát cả cổ họng.

Anh ta đau đớn nhìn tôi, không nói gì.

Tôi chạy ra khỏi cửa, bước huỳnh huých lên lầu. Tôi chưa bao giờ nói những lời này trước mặt anh ta, kể cả vào những ngày ly hôn tôi cũng biểu hiện rất kiềm chế, hôm nay cuối cùng nói ra rồi, lòng tôi lại vô cùng nhẹ nhõm.

Thứ tư, Cao Triển Kỳ và trưởng phòng Âu Dương cùng đi Cấp Nhĩ Tân thực hiện vụ kiện cho công ty Trí Lâm, trước khi đi, trưởng phòng Âu Dương đặc biệt gọi điện cho tôi, khách sáo nói mong tôi quan tâm tới công việc của công ty nhiều hơn trong thời gian anh ta đi công tác.

Hy vọng mọi sự đại cát, không có nghiệp vụ gì! Sau khi cúp máy tôi chấp tay cầu nguyện.

Cầu nguyện chưa xong thì điện thoại reo, anh Phó thông báo tôi 10 sáng nhất định phải tới phòng họp tầng 9 công ty, tham gia một cuộc họp quan trọng.

“Nội dung gì vậy?” Tôi hỏi

“Cô đến là biết.” Anh Phó trả lời.

Cầu nguyện cũng không có tác dụng, việc gì mà thần bí thế?

9h50 tôi vội tới phòng họp, anh Phó đứng ở cửa chờ tôi: “Luật sư Trâu, cuộc họp hôm nay rất quan trọng, chủ tịch Lâm cũng đích thân tham gia.”

“Chủ tịch Lâm?” Tôi chưa từng nghe qua tên gọi này.

“Chính là cha của Lâm tổng, chủ tịch hội đồng quản trị kiêm tổng giám đốc công ty chúng tôi.”

Trời ạ, Thái Thượng Hoàng xuất hiện rồi, tôi bất giác có chút căng thẳng.

“Rốt cuộc nội dung cuộc họp là gì? Tôi chưa chuẩn bị gì cả.” Tôi hỏi anh Phó.

“Không sao, tới lúc cô nghe sẽ hiểu mà.” Anh Phó nói rồi mở cửa phòng họp.

Tôi bước vào, phòng họp trống trơn không một bóng người. Phòng họp này quy mô rất nhỏ, cũng chỉ có thể chứa được khoảng 10 người, nhưng trang trí đặc biệt lộng lẫy, chắc là nơi gặp gỡ cao cấp của công ty.

Đột nhiên thấy tiếng cửa mở, tôi vội vàng quay người, chỉ thấy Lâm Khải Chính bước vào, anh nhìn tôi một cái rồi quay đầu tìm chỗ ngồi. Theo sau anh là vị trưởng lão tôi từng gặp qua 2 lần, sau đó còn có một cô gái trẻ cũng bước vào phòng. Cô ấy là ai? Lê nào.....?

Chủ tịch Lâm ngồi ở vị trí chủ trì, sau đó chúng tôi đều tự ngồi xuống. Tôi ngồi đối diện với Lâm Khải Chính và người con gái đó, cách nhau cái bàn họp.

Lâm Khải Chính dùng tay che miệng, ho khê hai tiếng, nói: “Tôi giới thiệu một chút, vị này là luật sư Trâu, vị này là ngài Lâm Hồng chủ tịch hội đồng quản trị kiêm tổng giám đốc Trí Lâm.” Tôi vội vàng đứng lên

chào chủ tịch Lâm. Chủ tịch Lâm cười gật đầu, tuy tuổi tác đã ngoài 60 nhưng vẫn khỏe mạnh, có sức sống.

Lâm Khải Chính chỉ người con gái bên cạnh: “Vị này, là cô Giang Tâm Dao, là ...” Anh ngừng một lát: “Là vợ chưa cưới của tôi.”

Quả nhiên đoán không sai, tôi nở nụ cười nhiệt tình chào hỏi, cô ấy cũng cười ngọt ngào gật đầu với tôi. Tôi phải thừa nhận, cô ấy thực sự rất xinh đẹp, hơn nữa không có dáng vẻ được nuông chiều của con gái nhà giàu trong tưởng tượng, mặc một áo T shirt cổ tròn màu xanh nhạt cực đơn giản, tóc dài sau lưng buộc đuôi ngựa, đặt một túi đeo nhỏ trên bàn, nhìn trông giống một nữ sinh giản dị.

Chủ tịch Lâm bắt đầu lên tiếng: “Luật sư Trâu, hôm nay mời cô tới không phải vì nghiệp vụ của công ty, mà vì việc riêng của gia đình họ Lâm chúng tôi. Tháng 10 năm nay Khải Chính sẽ kết hôn cùng Tâm Dao, đây là việc đại hỷ của nhà họ Lâm chúng tôi. Nhưng, do gia đình hai bên đều làm kinh doanh nên trong quá trình kinh doanh trước kia, hoặc ít hoặc nhiều một số sản nghiệp của gia tộc đã được đăng ký dưới tên của cả hai, để tránh xảy ra rắc rối sau này, cũng để thể hiện sự kết hợp giữa hai đứa nó không liên quan tới tiền bạc, chúng nó quyết định tiến hành chứng thực tài sản trước khi kết hôn, vì vậy cần phiên luật sư Trâu thiết kế một thỏa thuận cho chúng nó.” Ông quay đầu nói với Khải Chính: “Con đưa bản liệt kê tài sản đứng tên hai đứa con cho luật sư Trâu xem qua một chút.”

Lâm Khải Chính đẩy túi tài liệu tới trước mặt tôi.

Tôi mở ra đọc, trong đó liệt kê tất cả tài sản đứng tên Lâm Khải Chính và cô Giang Tâm Dao đó, trời ạ, phong phú đến 10 trang lận, lớn thì là cổ phần kéch xù của công ty, nhỏ thì là nhà mặt tiền 20m2 trên đường, đều liệt kê từng thứ. Đặc biệt là tài sản của Giang Tâm Dao, còn hơn cả Lâm Khải Chính.

Đây suy cho cùng là việc riêng cá nhân, tôi ngại nghiên cứu chi tiết, sau khi xem qua loa thì đặt xuống.

Khi nói tới vấn đề chuyên môn, tôi tự tin không ai bằng: “Chủ tịch Lâm, Lâm tổng, Giang tiểu thư, như thế này, căn cứ theo quy định luật hôn nhân của nước ta, tài sản trước hôn nhân thuộc về tài sản cá nhân của vợ chồng, sau hôn nhân không chuyển thành tài sản chung của vợ chồng. đương nhiên do tài sản đứng tên Lâm tổng và Giang tiểu thư rất nhiều, trước hôn nhân tiến hành xác thực là rất cần thiết, nhưng tôi vẫn muốn nhắc nhở một chút, căn cứ quy định pháp luật, tài sản cá nhân vợ chồng sau khi kết hôn tất cả lợi nhuận sinh ra từ tài sản được coi như tài sản chung của vợ chồng, ví dụ như cổ phần công ty đứng tên hai bên, tất cả chia lợi nhuận sau hôn nhân đều là tài sản chung của hai vợ chồng, đối với phần này, không biết hai vị đã từng thảo luận qua chưa.”

Nghe tôi nói vậy, chủ tịch Lâm nhìn Lâm Khải Chính, Lâm Khải Chính nhìn Giang Tâm Dao, rõ ràng bọn họ chưa từng thảo luận qua vấn đề này.

Chủ tịch Lâm cúi người nói: “Tôi và cha của Tâm Dao từng thảo luận qua vấn đề này, tuy không bàn tới lợi nhuận, nhưng suy nghĩ tổng thể là hai bên chúng tôi không muốn có vướng mắc gì trên phương diện tiền bạc, kinh doanh là kinh doanh, tình cảm là tình cảm. Vì vậy tôi nghĩ có thể cùng xác định vấn đề tài sản sau hôn nhân. Tâm Dao, con có ý kiến không?”

“Vậy làm theo lời bác nói đi, con không có ý kiến gì. Ken, anh thế nào?” Giang Tâm Dao tinh nghịch chuyển xoay ghế ngồi, giọng Quảng Đông rất nặng nhưng giọng điệu lại hoàn toàn đứng đưng. Ken, tên tiếng anh của Lâm Khải Chính là Ken?

Lâm Khải Chính cũng lắc đầu nói: “Anh không ý kiến.”

Chủ tịch Lâm nói với tôi: “Vậy phiên luật sư Trâu vất vả một chút, thiết kế một thỏa thuận, trực tiếp giao cho Khải Chính xem. Vì đây là việc riêng tư, nên chúng tôi cũng hy vọng không có nhiều người biết.”

“Ngài yên tâm.” Tôi gật đầu.

Bốn người đứng lên rời phòng họp, tôi cầm túi tài liệu đi được hai bước, đưa tới trước mặt Lâm Khải Chính: “Lâm tổng, cái này gửi anh, tôi không cần thiết phải biết, tới lúc đó làm văn kiện đính kèm thỏa thuận là được.”

Lâm Khải Chính nhận túi tài liệu, không nói gì, nhưng Giang Tâm Dao đứng bên lại nói một câu: “Cảm ơn”

Chủ tịch Lâm ra khỏi cửa lại quay người lại nói với tôi: “Luật sư Trâu, vất vả cho cô rồi, ngày mai làm bản thỏa thuận, làm cho xong việc này trước khi Tâm Dao về, chẳng phải còn cần đi công chứng nữa ư?”

Tôi trả lời: “Vâng, ngày mai xong bản thỏa thuận không vấn đề gì, nhưng chủ tịch Lâm, tôi đề nghị hai bên không tới phòng công chứng làm thủ tục công chứng.” Nghe tôi nói, cả ba người đều nhìn tôi khó hiểu. Tôi nói tiếp: “Công chứng không phải điều kiện quan trọng nhất thiết mà bản thỏa thuận có hiệu lực, hai bên chỉ cần ký tên là được, thỏa thuận coi như có hiệu lực, nếu ngài cho rằng cần bên thứ ba làm chứng, có thể mời người không liên quan tới việc này tiến hành làm chứng. Tới phòng công chứng, tình trạng tài sản của Lâm tổng và Giang tiểu thư có khả năng bị người không liên quan biết, tôi cảm thấy không cần thiết.”

Nghe tôi nói, chủ tịch Lâm gật đầu tán thành: “Được, tôi sẽ bàn bạc thêm với cha của Tâm Dao. Tốt lắm, luật sư Trâu, tuổi trẻ có triển vọng!” Nói xong, ông trực tiếp rẽ sang hành lang, xem ra văn phòng của ông ta ở tầng này.

Còn tôi đành đứng đợi thang máy cùng hai người kia, họ đứng trước, tôi đứng sau, hai bóng dáng thon dài đẹp đẽ.

Lâm Khải Chính đột nhiên cúi đầu ho dữ dội, Giang Tâm Dao lo lắng hỏi: “You should see a doctor.”

“Don’t worry. I’ll be fine.” Lâm Khải Chính trả lời.

Hai người đó dùng tiếng Anh tiếp tục nói gì đó, với trình độ tiếng Anh của tôi nghe không hiểu, thật khiến người ta xấu hổ. Bối cảnh gia thế của một người trong lúc vô tình sẽ được biểu lộ ra. Tôi nhìn hai người họ chăm chú, oán hận nghĩ, thật sự nên để con nhà đầu Trâu Nguyệt tới xem, Lâm Khải Chính cùng người nào mới được gọi là danh – chính – ngôn – thuận.

Thang máy kêu “tinh” một tiếng, cửa mở. Hai người họ vào trước, tôi vào theo sau. Khi vào, Lâm Khải Chính thuận tay ấn tầng 5 và tầng 1.

Trong thang máy, ba người không nói gì, không gian kín mít, trong không khí thoang thoảng mùi nước hoa quen thuộc trên người Lâm Khải Chính. Cửa thang máy mờ mờ, tôi chỉ có thể loáng thoáng thấy dáng hai người đứng sau tôi, còn tôi giống như quái vật to lớn mà vô dụng, chắn trước mặt họ.

Cũng may thang máy nhanh chóng dừng ở tầng 5. Lâm Khải Chính nói câu “Sorry”, không đợi tôi nhường đường đã lướt qua người tôi đi ra.

Giang Tâm Dao đứng sau tôi không động đậy, Lâm Khải Chính quay đầu kì lạ hỏi cô: “How about you ”

“I’ll be back. Waiting for me.” Cô trả lời dứt khoát.

Cửa thang máy đóng lại. Lâm Khải Chính đứng trước cửa thang máy, tầm nhìn của anh rút trên người tôi trong giây cuối cùng trước khi cửa đóng. Đứng như vậy, tôi thầm kêu.

Thang máy bắt đầu xuống dưới, Giang Tâm Dao bên cạnh nói: “Luật sư Trâu là người ở đây à?”

“Có thể coi như vậy.” Tôi ngừng suy nghĩ, quay đầu trả lời.

“Vậy có thể phiền cô cho tôi biết, tới chùa Khải Phúc phải bắt xe buýt số mấy ạ?” Cô ấy nói tiếng phổ thông khó nhọc từng chữ từng chữ một.

“Chùa Khải Phúc?”

“Đúng.”

“Để Lâm tổng lái xe đưa cô đi, hoặc đi taxi vậy.”

“Ken rất bận, tôi cũng không muốn ngồi taxi, tôi muốn đi xe bus.”

“Xe bus!” Tôi nhìn cô ấy khó mà tin nổi.

“Đúng thế, muốn hiểu về một thành phố thì nhất định phải ngồi xe bus nơi đó.” Giang Tâm Dao chớp chớp đôi mắt to, đầy thích thú.

Cửa thang máy mở, hai chúng tôi cùng đi ra cửa.

Tôi nói: “Ngồi xe bus có thể không tiện lắm, không thể tới tận cửa, có lẽ phải đi bộ một đoạn đường.”

“Không sao, tôi vừa đi vừa hỏi. Phiên cô nói tôi biết ngồi mấy tuyến xe bus, xuống trạm nào?” Cô rút ra một quyển sổ nhỏ trong túi khoác sau lưng, chuẩn bị ghi lại.

“Tôi cũng không thực sự rõ lắm, tôi hiếm khi ngồi xe bus.” Tôi áy náy nói.

“Như vậy à.” Cô ấy xem ra có chút thất vọng.

“Không sao, tôi đưa cô tới trạm xe hỏi.” Tôi nói.

“Vây cảm ơn cô nhé.” Cô vui mừng trả lời.

Tới trạm xe bus, tôi hỏi cụ già đợi xe bên cạnh, sau đó nói cho cô ấy: “Cô đi xe 145 tới đường Tân Hoa, rồi chuyển sang xe số 7 tới đường Khải Phúc, sau đó đi khoảng 200m là tới.”

Cô ghi lại một cách cẩn thận, còn chờ đợi nhìn xa cứ như có chuyện gì đó. Tôi hơi lo lắng, một đồng bào Hồng Kông, Ma Cao đẹp như hoa như ngọc thế này, nhờ may mắn tích hoặc bị bọn lưu manh bắt đi, tôi thoát sao được tránh nhiệm.

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi quyết định đi cùng cô ấy: “Giang tiểu thư, tôi và cô cùng đi nhé.” Tôi nói.

“Thật không? Không làm mất thời gian của cô chứ?”

“Không sao, đi lễ Phật cũng tốt mà.”

“Vây thì tốt quá. Cô xem kìa, xe 145 tới rồi, lên xe phải chuẩn bị bao tiền?” Cô giơ tay lấy tiền trong túi.

Tôi vội nói: “Tôi có tiền lẻ.”

Trên đường Giang Tâm Dao không ngừng hỏi hết thứ này lại tới thứ khác, nơi này là nơi nào? Nơi kia là nơi nào? Người buôn bán nhỏ kia bán cái gì? Cô gái kia đang bán cái gì? Bao nhiêu người thế sao không đi làm? Những điều như vậy, tôi – đều trả lời hết.

Hai người mất hơn nửa tiếng mới tới chùa Khải Phúc. Đám ăn mỳ trước cửa chùa ào tới vây lấy chúng tôi. Tôi chuẩn bị quát tháo họ tránh ra như những lần trước, Giang Tâm Dao đã mở túi, bắt đầu phân phát tiền làm phúc, 10 tệ, 20 tệ, 50 tệ, cô ấy đưa không chớp mắt, đám ăn xin vui mừng phấn khởi, càng tụ tập đông hơn, khi thấy cô ấy chuẩn bị phát tờ 100 tệ, tôi thực không nhịn nổi liền kéo cô ấy rời khỏi đám ăn xin. Tôi nói: “Tiểu thư, được rồi, cô phát tiếp nữa, không phải ăn xin cũng sẽ đến ăn xin của cô đấy.”

Cô ấy cười tí mắt trả lời: “Gặp họ cũng là duyên phận mà.”

“Nhưng người nghèo thật sự không ở đây, nhà những người ăn xin này đều là villa biệt thự.”

“Nhưng họ muốn làm ăn xin, chứng tỏ họ vẫn chưa tìm ra con đường khác.”

Tôi chẳng còn lời nào để nói nữa.

Bước vào bảo điện to lớn, tôi cung kính dập đầu bái lạy. Đứng lên đã không thấy vị tiểu thư kia rồi.

Tôi lo lắng, tìm cô ấy khắp chùa, cuối cùng thấy cô ấy trong một căn phòng nhỏ khuất nẻo, cô ấy đang đứng say mê trước tượng Quan Âm đồ nết. Thấy tôi tới, cô ấy vẫy tay nói với tôi: “Nhanh tới xem, đây chính là tượng Quan Âm nghìn tay triệu Tống tôi muốn tìm.”

“Triều Tống? Sao cô biết?”

“Tôi nghe một người bạn của tôi nói vì vậy tới xem. Đây mới là vật báu thực sự trong chùa. Cô nhìn đi, đẹp quá. Quan Âm nghìn tay còn gọi là Quan Âm nghìn tay nghìn mắt, nghìn tay thể hiện pháp lực vô hạn, có thể cứu vớt chúng sinh, còn nghìn mắt thể hiện tuệ nhãn vô biên, có thể nhìn cả thế giới. Mỗi một cánh tay đều có suy nghĩ của nó, hai tay chấp ở giữa có thể khiến tất cả mọi người và quỷ thần kính yêu, tay cầm cành liễu rủ gọi là tay cành liễu, có thể xóa bỏ tất cả ốm đau, tay cầm bảo kiếm có thể khuất phục tất cả quỷ thần, còn có tay gương quý có thể giành được trí tuệ lớn. Thực ra tượng Phật chỉ có 42 cánh tay, trừ

hai cánh tay chắp lại phía trước, mỗi một cánh tay phía sau đối ứng với “ 25 vòng luân hồi sinh tử”, nhân lên thành nghìn tay nghìn mắt.”

Nghe những lời này từ miệng cô ấy, tôi thực sự vô cùng kinh ngạc. Tôi đi theo người khác tới đây không chỉ một, hai lần, ngoài dập đầu, bỏ chút tiền vào hòm công đức thì chưa bao giờ biết những tượng Phật này còn được nghiên cứu tỉ mỉ vậy.

Sau khi cô ấy nói xong, lấy máy ảnh từ trong túi ra hỏi tôi: “Ở đây có thể chụp tượng không?”

Tôi nhìn xung quanh, không thấy biển cấm, liền nói: “Cô chụp đi.”

Cô lấy máy ảnh chụp liên tục, sau đó nói với tôi: “Chúng ta đi thôi.”

Tôi hỏi: “Cô không bán lạy à?”

“Không, tôi chỉ có hứng đối với tượng Phật thôi.”

Lúc này, điện thoại trong túi đổ chuông, cô lấy ra nghe: “Ken à!”

Lại là Lâm Khải Chính, cô ấy nói một tràng, tuy tôi không thể hiểu hết nhưng biết ý nghĩa đại khái rằng cô ấy và một luật sư Trâu đang đi chơi. Cúp máy, cô ấy nói: “Ken giục tôi về, buổi trưa còn phải đi ăn cùng người khác.”

Hai người chúng tôi ra cửa, hướng đi của cô ấy đột nhiên thay đổi, tôi vừa nhìn đã thấy cô ấy đi thẳng vào một hiệu thuốc nhỏ bên cạnh.

Tôi vào theo, cô ấy quay đầu hỏi tôi: “Luật sư Trâu, ở đây mọi người trị bệnh ho thì uống thuốc gì?”

Hóa ra là mua thuốc cho Lâm Khải Chính, tôi đưa cho cô một bình “Sơn trà bối mẫu Tứ Xuyên cô đặc.” Sau khi nhận lấy, cô ấy nói: “Uhm, mọi người cũng uống cái này.” Sau đó trả tiền.

Tôi đứng ở cửa, thầm nghĩ, có thể mua thuốc cho người mình yêu, sau đó trước mặt ra lệnh anh ta uống hết, thực sự là một loại hạnh phúc.

Cô ấy cho thuốc vào trong túi, bước tới cạnh tôi, khiển trách: “Ken thật chẳng chú ý sức khỏe gì, toàn thân ướt đầm mà không thay quần áo, chuyến bay hôm kia lại muộn chút, anh ấy đợi tôi ở sân bay 3 tiếng đồng hồ, không cảm mới lạ.”

“Vậy à.” Tôi trả lời khô khan.

Ra đến cổng chùa, anh Phó đã đứng cạnh xe ô tô đợi chúng tôi. Giang Tâm Dao nói: “Luật sư Trâu, cảm ơn cô nhiều, mình đi cùng nhé, tôi đưa cô về.”

Tôi nói: “Không cần, hướng đi khác nhau, tôi tự đi được, cô nhanh về đi, Lâm tổng đang đợi cô.”

Cô ấy lên xe, hạ cửa xe vẫy tay chào. Anh Phó cũng gật đầu với tôi, sau đó lái xe rời đi.

Cô ấy không xấu mà còn rất đẹp, cô ấy không phải con buôn mà rất thoát tục, cô ấy không kiêu kỳ mà rất dễ gần, cô ấy chẳng hề có bất kì khuyết điểm nào mà tôi đã nghĩ ra vì lòng tham và sự hoang tưởng của tôi, ngược lại, sự giàu có, giáo dục, tính tình của cô ấy còn khiến tôi cảm thấy tự thẹn vì mình kém cỏi, nếu tôi là một người phụ nữ đặc biệt như Lâm Khải Chính nói, vậy còn cô ấy, cô ấy há chẳng phải là thần tiên trên trời ư? Sự gặp gỡ hôm nay là sự mỉa mai vô cùng lớn với tôi.

Tôi khôi phục lại tâm trạng, phát hiện xung quanh mình tập hợp rất nhiều ăn mày, tôi khó chịu nói: “Tránh ra, tránh ra, vừa này xin còn chưa đủ à!” Quan Âm nghìn tay nghìn mắt tha thứ cho tôi, tôi khác Giang Tâm Dao, tôi chính là người trần.

11. Chương 11

Không biết bắt đầu từ khi nào, rất nhiều chuyện đều kéo vào nhau. Cô dường như nhất thời mất đi không chế đối với toàn bộ cục diện. Trái tim rối loạn tê liệt, chịu bó tay, chỉ có thể nhắm mắt theo đuôi.

Chương 11.1

Tôi làm bản thỏa thuận tài sản vợ chồng của Lâm Khải Chính và Giang Tâm Dao theo đúng chỉ thị, lòng thầm nghĩ, tiền nhiều quá cũng có chỗ không tốt, không biết hai người bọn họ khi ký bản thỏa thuận, trong lòng cảm thấy thế nào nhỉ? [jini83.wordpress]Nghĩ lại, có lẽ như hai người họ, giàu tới mức độ nhất định chắc chẳng có ý với tài sản đối phương nữa, giao ước rõ ràng giảm rắc rối.

Nghĩ tới vụ án ly hôn của một vài gia đình bình thường mà tôi làm đại diện trước kia, khi ly hôn, đến bếp ga thuộc về ai cũng tranh giành nửa ngày. Tất cả những người có tiền mới có thể có phong cách, đây là điều tất yếu.

Tôi bấm số di động của Lâm Khải Chính, chuông đổ hai tiếng, anh tắt máy. Việc gì nhỉ? Đang họp à? Hay đang ... yêu đương?

5 phút sau, anh gọi lại: “Xin lỗi, vừa nãy có việc phải nói chuyện với người khác.”

“Tôi làm xong bản thỏa thuận rồi, xin hỏi in ra đưa anh xem hay là gửi mail tới hòm thư của anh?”

“Cô đang ở đâu?”

“Tôi ở văn phòng.”

“Vừa vặn tôi đang ở gần đây, tôi tới văn phòng cô lấy.” Anh cúp điện thoại.

Tôi ngạc nhiên, sau đó hoàn hồn lại, lập tức chạy tới báo cáo chủ nhiệm Trịnh: “Chủ nhiệm Trịnh, Lâm Khải Chính sắp tới văn phòng chúng ta.”

Chủ nhiệm Trịnh “roẹt” phát đứng lên: “Khi nào?”

“Bây giờ! Ngay lập tức!”

“Việc gì?”

“Không có việc gì! Tôi có hợp đồng phải đưa anh ta xem, anh ta bảo vừa vặn đang ở gần, liền tới văn phòng chúng ta lấy.”

Chủ nhiệm Trịnh nhanh chóng bước ra khỏi cửa, ra chỉ thị với đồng nghiệp: “Các vị, phó tổng Lâm Khải Chính của công ty Trí Lâm sẽ tới văn phòng chúng ta xem xét ngay lập tức, mọi người nhanh chóng sắp xếp lại nội bộ, ra cửa đón tiếp! Nhanh lên, nhanh lên!”

Thật là “một hòn gạch làm trào dâng cả ngàn con sóng”, chỉ nghe thấy cả văn phòng phát ra tiếng kêu kinh ngạc các loại: “Làm thế nào, làm thế nào đây? Hôm nay tôi lại ăn mặc như vậy.” “Đúng thế, hai hôm nay tôi chưa gội đầu.” “Tiểu Trương, cho tôi mượn bút kẻ lông mày một chút, cả son của cô nữa!” “Không được, tôi phải dùng trước, không kịp rồi.”

Thấy các cô nàng vội soi gương, chủ nhiệm Trịnh sốt ruột, hét lớn: “Đừng lo trang điểm nữa, đừng lo trang điểm nữa, thu dọn sạch sẽ bàn làm việc của các cô đi, sau đó tập hợp ở cửa !” [jini83.wordpress]Nhưng chẳng ai thèm để ý tới lời ông ta.

Khi một đám hỗn độn trong văn phòng, Lâm Khải Chính đột ngột xuất hiện ở cửa.

Đây đúng là một màn kịch, giống như hiện trường trong phim điện ảnh của Châu Tinh Trì, tất cả các âm thanh trong chốc lát tĩnh xuống, tất cả các động tác ngừng lại, tất cả các con mắt đều hướng lên người anh. Chỉ thấy anh mặc sơ mi sọc nhỏ xanh sậm, quần đen, trong tay nắm chìa khóa xe và một túi giấy nhỏ, tóc hình như được cắt ngắn hơn hôm qua một chút, vô cùng cuốn hút. [jini83.wordpress]Tôi dường như nghe thấy tiếng kêu thầm trong lòng của mỗi một cô gái ở đây: “Đẹp trai quá!”

Anh hơi giật mình bởi tình thế này, nhìn xung quanh rồi quay đầu hỏi tôi: “Xảy ra chuyện gì à?”

Không đợi tôi tiếp lời, chủ nhiệm Trịnh lập tức lên phía trước: “Không có, không có, Lâm tổng đại giá đến chơi, chúng tôi chuẩn bị đón tiếp, không ngờ anh tới nhanh như vậy. Tới đây, tới đây, vào ngồi phòng họp, chúng tôi lập tức báo cáo công việc với anh.”

“Tôi chỉ đến xem bản hợp đồng, không cần báo cáo công việc gì cả.” Anh xua tay từ chối, sau đó nói với tôi: “Văn phòng cô ở đâu?”

“Ở đây.” Tôi chỉ chỉ phía sau, anh liền đi về phía phòng tôi. Chủ nhiệm Trịnh cũng đi theo sau. Lâm Khải Chính quay người nhìn ông ta rồi nói: “Chủ nhiệm Trịnh, ông cứ bận việc đi, tôi và luật sư Trâu bàn bạc chút là được.”

“Vậy được, vậy được, anh cứ nói chuyện, buổi trưa ở đây dùng bữa.”

“Không cần, tôi phải đi ngay.”

Chủ nhiệm Trịnh biết điều rút lui, tới cạnh tôi nói khẽ: “Tiểu Trâu, buổi trưa cho dù thế nào cũng phải giữ anh ta ở lại dùng cơm.”

Tôi gật gật đầu.

Vào tới cửa, thấy anh đứng giữa phòng, tôi vội nói: “Lâm tổng, mời ngồi.”

“Tôi ngồi ở đâu?” Anh quay người hỏi tôi.

Tôi vừa nhìn, quả thật là không có chỗ ngồi, trên ghế vớt báo và tạp chí, trên ghế trước bàn làm việc xếp đồng hồ sơ vụ án hai ngày nữa mở phiên tòa. Tôi vội vàng di chuyển đồ trên ghế, sau đó phát hiện dép lê của tôi vớt bên cạnh ghế, thuận thể liền đá chúng xuống dưới ghế, sau đó quay người nói với anh:

“Mời anh ngồi, ngại quá, không biết anh tới.”

Anh lúc này mới ngồi lên ghế. Tôi tới máy uống nước chuẩn bị pha trà, anh ta cản lại: “Nước trắng được rồi.”

“Nước trắng, nóng hay lạnh?” Tôi hỏi.

“Lạnh.”

“Anh đang ho, tốt nhất đừng uống nước lạnh, uống nước ấm đi.” Tôi nói

Anh dừng lại một chút, gật đầu biểu thị đồng ý.

Tôi lấy cốc giấy dùng một lần đổ nước tinh khiết vào, đặt trước mặt anh, rồi đưa bản thỏa thuận cho anh.

Anh đọc một cách nghiêm túc. Còn tôi đang nghĩ tôi nên ngồi ở đâu? Văn phòng tôi chỉ có một cái ghế sofa dài, đã bị anh ngồi rồi, ghế trước bàn làm việc có thể ngồi nhưng trên đó xếp hơn chục bộ hồ sơ vụ án, nếu di chuyển tiếng động sẽ rất lớn, ngồi ghế sau bàn làm việc của tôi vậy, nhưng dường như không thích hợp lắm. [jini83.wordpress] Vì vậy tôi đứng cạnh anh ta nhất thời không biết thế nào thì được.

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, lại nhìn ra phía cửa, nói: “Có thể phiên cô đóng cửa được không?”

Tôi quay đầu thấy mấy cô nàng đang thò đầu ở cửa, nháy mắt ra hiệu. Tôi đi tới, các cô nàng xua mạnh tay với tôi, dùng khuôn miệng nói: “Đừng đóng, đừng đóng!” Tôi cười nói khẽ với họ: “Đừng hâm nữa!” rồi khép hờ cửa.

Lâm Khải Chính thấy tôi bước tới, liền di chuyển một chút, biểu thị tôi ngồi cạnh.

Tôi do dự một giây rồi ngồi xuống. Anh hơi đẩy bản thỏa thuận qua chỗ tôi, bắt đầu thảo luận về một vài điều khoản. Trên người anh thoang thoảng hỗn hợp mùi thơm của café và thuốc lá, tôi bất giác tham lam hít vài hơi.

Rất nhanh, chúng tôi cùng thống nhất thay đổi vài chi tiết, anh nói: “Cô sửa lại đi, in ra bốn bản cho tôi là được.”

Tôi đồng ý, chuẩn bị đứng lên thì anh kêu tôi: “Đợi chút, Tâm Dao có một vật nhờ tôi tặng cô.” Anh đưa cái túi giấy nhỏ cho tôi.

Tôi nhận lấy, lấy ra một hộp nhỏ trong đó, mở hộp ra, là một cái chặn giấy bằng pha lê bé xíu, một cây thông Noel long lanh, trên tán cây còn có một sợi ruy băng đỏ.

Lâm Khải Chính giải thích: “Bây giờ Tâm Dao làm công việc từ thiện cho trẻ bị AIDS tại một quỹ ngân sách, họ đặc biệt nhờ Swarovski * (công ty chuyên chế tạo pha lê nổi tiếng trên thế giới) thiết kế ra cái này để tặng cho người quyền tặng.”

Tôi thốt lên: “Đẹp thật!... Nhưng, tôi có quyền tiền đâu!”

Lâm Khải Chính cười nói: “Không sao, thỉnh thoảng lấy một, hai cái tặng người khác cũng được mà. Cô ấy muốn nhờ tôi chuyển lời cảm ơn tới cô.”

“Vậy có gì mà cảm ơn chứ, nói ra tôi còn phải cảm ơn cô ấy, đi cùng cô ấy tôi còn hiểu thêm nữa.”

“Thật không?”

“Vâng, tượng Quan Âm đó tôi thấy vô số lần, chưa bao giờ biết là triều Tống. Giang tiểu thư thực sự rất có học thức.”

“Cô ấy cũng là trong chốc lát thôi, thời gian trước thì say mê lặn xuống ngắm cá dưới biển sâu, hôm nào cũng lặn, gần đây lại say mê nghiên cứu tượng phật, rồi đi khắp các đền chùa để ngắm tượng phật. Nghe nói cô ấy còn đăng ký đi làm Doctors Without Borders, không chừng còn muốn đi Nam Phi chăm sóc bệnh nhân mắc bệnh AIDS.” Nói tới những điều này, trong mắt Lâm Khải Chính có một biểu hiện cương chiêu.

Tôi hơi thất vọng, không muốn thảo luận với anh nữa, đứng lên sửa bản thỏa thuận.

Tôi ngồi trước vi tính gõ chữ, anh ngồi trên ghế sofa, tôi cảm thấy anh luôn nhìn tôi, vừa chuyển mắt, quả nhiên chạm ánh mắt anh. “Lâm tổng, anh đừng như vậy.” Tôi cũng mặc kệ, nói thẳng.

“Sao? Tôi chỉ xem cô làm việc thế nào thôi mà.” Ngữ điệu anh bình thường.

“Anh như vậy, tôi thực sự không thể làm việc tiếp ở công ty anh nữa.”

“Nếu không phải vì cô, tôi sẽ không giao cổ vấn pháp luật cho văn phòng cô.”

“Vì sao phải vì tôi? Tôi và anh có quan hệ gì? Anh cứ coi tôi như một luật sư làm việc cho anh, để tôi yên tâm kiếm chút tiền ở công ty anh có được không?” Tôi thấp giọng, nhưng ngữ khí rất gay gắt.

“Đúng vậy, tôi chuẩn bị làm như thế, cô làm theo những thứ cô nên làm là được rồi.” Ngữ khí anh vẫn rất bình thản.

Tôi không biết nên nói tiếp thế nào, nhất thời nghẹn lời. Văn bản trong máy in lúc này đã ra, tôi bực mình, cũng lười giúp anh ta ghim lại, đưa một đồng vào tay anh.[jini83.wordpress]

Sau khi nhận xong, nói lời cảm ơn, anh đi ra cửa.

Tôi không tiễn anh, ngồi tại vị trí của mình. Chỉ thấy một trận huyên náo bên ngoài, sau đó chủ nhiệm Trịnh bước vào: “Tiểu Trâu, sao cô không giữ anh ở lại ăn cơm?”

“Giữ rồi, anh ta không ăn.” Tôi trả lời bừa.

Chủ nhiệm Trịnh tiếc nuối lắc đầu, nói với tôi: “Có lẽ phải tìm cơ hội mời anh tới ăn bữa cơm mới được, các bạn ngày thường chú ý nắm lấy cơ hội.”

Lời ông ta chưa dứt, mấy cô nàng chạy tới trước bàn tôi: “Chị Trâu, chị Trâu, chị vẫn ổn chứ?”

“Tôi vì sao không ổn?” Tôi kỳ lạ hỏi.

“Chị và Lâm Khải Chính ở riêng với nhau 21 phút lại 19 giây, lẽ nào chị không xuất hiện triệu chứng?”

“Triệu chứng gì?”

“Ví dụ chảy máu mũi? Chảy nước miếng? Nhìn vật không rõ? Luống cuống bất an? Bị kích thích phạm tội?”

“Các cô nói là bệnh chó dại à?” Tôi trêu đùa.

“Không, là bệnh si tình. Mấy chúng em chỉ nhìn anh ấy có hai cái mà đã có triệu chứng thời kỳ đầu rồi.”

“Tôi không thể có, tôi đã già rồi, miễn nhiễm với zai đẹp.” Tôi miệng cười nhưng trong lòng thầm nghĩ, tôi sợ bệnh không nhẹ, nếu làm tiếp công việc này nữa, sớm muộn tôi cũng sụp đổ hoàn toàn.

Buổi tối, tôi và Trâu Nguyệt ăn cơm ở nhà, đang ăn, đột nhiên bóng đèn trên đầu phát ra tiếng lép bép, còn có tia lửa rớt xuống, hai chúng tôi sợ hãi nhảy dựng lên, đợi chúng tôi lấy lại tinh thần, chuẩn bị tắt đèn thì phòng đột nhiên tối om, đứt cầu dao rồi.

Tôi vẫn chưa hết sợ hãi, mò mẫm ngồi xuống, thấy Trâu Nguyệt hỏi trong bóng tối: “Chị không sao chứ?”

“Không sao, còn em.”

“Em cũng không sao, chỉ bị sợ chết khiếp thôi.”

Một lát sau, Trâu Nguyệt bật màn hình điện thoại, trong phòng đã có chút ánh sáng.

Tôi đứng lên, nhờ ánh sáng trong di động đi về phía cửa, mở cửa tủ lạnh, một mùi chầy khét phun ra, Trâu Nguyệt vội bước tới nói với tôi: “Chị đừng động vào, chắc chắn là đường dây bị cháy rồi.”

Tôi đóng tủ lạnh: “Đành đợi ngày mai, gọi thợ điện tới xem.”

“Trời ạ, vậy làm thế nào đây? Tối nay em còn phải làm báo biểu, ngày mai phải nộp cho tổng công ty!” Trâu Nguyệt kêu lên.

“Vậy em ra quán net đi.”

“Không được, có rất nhiều số liệu trong máy tính ở nhà, ra ngoài sợ không làm được.”

“Vậy làm thế nào? Giải thích với lãnh đạo bọn em một chút vậy.”

“Chết thảm, chết thảm rồi!” Trâu Nguyệt ra sức giậm chân trong bóng tối.

Căn nhà sau khi bị mất điện vô cùng tĩnh lặng, hai chúng tôi ngồi trên ghế sofa, cực kỳ vô vị. Đột nhiên ở ngoài vang lên hai tiếng “tách tách” rõ ràng, là tiếng khóa cửa xe.

Trâu Nguyệt nhảy lên, chạy ra ban công, tôi chẳng hiểu ra sao. Chỉ thấy nó đứng trên ban công hét lớn: “Anh rể, anh rể, nhanh lên đây, nhà bọn em mất điện rồi.”

Tôi vội vàng chạy tới, túm mạnh cánh tay nó: “Em làm gì đấy? Em gọi anh ta làm gì?” Rồi liếc xuống dưới tầng, không thấy bóng dáng Tả Huy, đoán chắc đang lên.

“Anh rể tài nhất, có lẽ anh ấy sẽ sửa được.” Trâu Nguyệt hét sức phấn khởi.

“Anh ta chẳng phải thợ điện! Ngoài ra, Trâu Nguyệt, chị cảnh cáo em, đừng gọi anh rể lần nữa, chị và anh ta đã ly hôn rồi, em gọi như vậy, người khác sẽ tưởng rằng bọn chị vẫn là vợ chồng.” Tôi nghiêm khắc nói.

“Được –” Trâu Nguyệt kéo dài giọng trả lời tôi. Nó luôn ở cùng chúng tôi, tình cảm đối với Tả Huy rất sâu đậm, hồi đó chúng tôi ly hôn, khi Tả Huy dọn đi, tôi không chút động lòng, còn nó lại khóc to một trận.

Trâu Nguyệt lần mò ra mở cửa, tôi đứng trên ban công, không vào. Nghe thấy Tả Huy bước vào phòng khách, đang hỏi: “Chuyện gì vậy?” Sau hơn một năm, giọng nói quen thuộc ấy lại trở về vang lên trong không gian quen thuộc này, cảm giác rất kỳ lạ.

Trâu Nguyệt mãi mãi giống như cô em gái trước mặt anh ta, nũng nịu nói: “Không biết chuyện gì nữa, em và chị đang ăn cơm thì cái đèn này lóe lên, còn bắn tia lửa, sau đó mất điện, làm bọn em sợ chết đi được. Hơn nữa trong tủ lạnh còn có mùi khét, anh ngủ xem?”

“Chị em đâu?” Tả Huy hỏi.

“Ở ngoài ban công ạ.”

Chỉ nghe thấy tiếng động trong phòng khách, sau đó Tả Huy nói: “Cầu dao bị cháy rồi, anh xuống dưới lấy cái khác lên thay.”

Sau đó tiếng bước chân thành thịch xuống lầu. Trâu Nguyệt trong phòng khách gọi tôi: “Chị, vào đây ngồi, anh rể lập tức sẽ sửa điện xong.”

“Con nha đầu chết tiệt này, vẫn anh rể anh rể à, chờ chút xem tí nữa chị xử lý em thế nào!” Tôi tự nói, vẫn đứng trên ban công xem cảnh đêm.

Qua hai phút, lại nghe thấy tiếng bước chân lên tầng, sau đó là một trận tiếng động, Tả Huy gọi Trâu Nguyệt: “Em tắt đèn phòng khách trước đã.” Trâu Nguyệt vội làm theo, hai giây sau, căn phòng lại sáng đèn.

Trâu Nguyệt vui mừng reo lên, cao giọng hét: “Chị, nhanh vào đây, có điện rồi!”

Tôi vẫn không trả lời, cũng không di chuyển, định đợi sau khi Tả Huy rời đi mới vào phòng, dựng tai lắng nghe anh ta khi nào nói tạm biệt.

Nhưng trong phòng nhất thời không có động tĩnh gì, sau đó, một giọng nói vang lên sau tôi: “Chưa ăn xong, còn không vào ăn đi?” Tả Huy đứng ngay sau lưng tôi từ lúc nào. Ngữ điệu anh ta nói vẫn như trước đây, khi đó anh ta thường quan tâm tới chuyện ăn uống, đi ngủ của tôi, thích dùng ngữ khí dạy bảo để chỉ thị tôi. Câu này từng quen thuộc biết bao, dường như thời gian ly hôn hơn một năm vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, hai chúng tôi lại quay trở về như lúc trước.

Tôi không quay đầu, trả lời lấy lệ: “Tôi ăn no rồi.” Có lẽ là không kịp nguy trang bản thân, có lẽ là cảm ơn anh ta kịp thời ra tay giúp đỡ, lời nói của tôi không còn sự dửng dưng trước đây.

Anh ta chắc nghe ra, được đằng chân lân đằng đầu đứng cạnh tôi, hít sâu một hơi không khí ban đêm: “Cảnh sắc ở đây vẫn đẹp như vậy.”

Tôi liếc xéo anh ta, thầm nghĩ, dạo chơi nơi xưa từng sống, xem anh ta có thủ đoạn gì.

Anh ta đột nhiên chuyển chủ đề, tuyên bố một tin xấu: “Trâu Vũ, cha anh mất rồi.”

Tôi kinh ngạc, hỏi: “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Tháng 3 năm nay.”

“Sao không thông báo cho tôi?”

Anh ta cúi đầu: “Cha anh không cho phép, ông nói ông ấy không có mặt mũi nào gặp em.” Cha Tả Huy là đảng viên cũ, ban đầu do chuyện ly hôn của chúng tôi, ông vô cùng đau đớn, không ngừng tự trách mình.

“Anh nên để tôi đi gặp bác lần cuối.” Tôi buồn rầu nói.

“Xin lỗi.”

“Bỏ đi, anh cũng chỉ là tôn trọng ý kiến người già. Thanh minh sang năm tôi tới thăm bác.”

“Không chỉ chuyện đó, tất cả mọi chuyện, anh đều phải nói lời xin lỗi với em.”

“Quá khứ không cần nhắc tới nữa, vốn dĩ chuyện tình cảm cũng không nói rõ được ai đúng ai sai.” Tôi độ lượng, nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Không, khi đó anh thực sự bị quỷ ám, bây giờ anh cũng không rõ bản thân vì sao làm như vậy?” Anh ta vội vàng bác bỏ.

Tôi im lặng. Loại ân hận và hối hận này quá rẻ mạt, làm thế nào có thể triệt tiêu sự oán hận từ trước tới nay trong lòng tôi? Thấy tôi không nói gì, anh ta cũng im lặng.

Đứng một lúc, anh ta quay người rời đi, khi đi nói với tôi: “Sau này có chuyện gì thì tới tìm anh, tầng trên tầng dưới, gọi một tiếng là được mà. Còn nữa, nhanh vào trong ăn cơm đi.”

Cửa vang lên tiếng thành, anh ta đi rồi.

Tôi nhìn ánh đèn phía xa và một vầng trăng non mới nhú trên bầu trời đêm, trong lòng có sự phiền não khó có thể dùng lời để diễn đạt.

Nếu hạ quyết tâm vứt bỏ thì đừng quay đầu, nếu hạ quyết tâm chia ly thì dứt khoát đoạn tuyệt đường về, nhưng Tả Huy ơi Tả Huy, anh chơi không đẹp chút nào.

Lại là cuối tuần, có lẽ tin tức cha Tả Huy qua đời khiến tôi chấn động, tôi quyết định trốn học hai ngày, về nhà thăm mẹ.

Tinh thần mẹ có vẻ cũng khá tốt, nhưng lọc thận lâu năm khiến bà tiểu tiện, vừa gặp tôi đã bắt đầu an bài hậu sự, tôi vâng vâng dạ dạ lắng nghe, nhân lúc tâm trạng bà có chút dễ chịu, tôi đề xuất đưa mẹ tới thành phố làm kiểm tra toàn diện một lần nữa.

Bà nghiêm khắc từ chối tôi, sinh tử đối với bà mà nói không còn quan trọng, “Quan trọng là chứng kiến ba con sống tốt, thành gia lập nghiệp, có người kế tục.”

Tôi bị người ta bỏ, cũng chưa biết khi nào thì kết hôn lần nữa, Trâu Nguyệt mộng tưởng hảo huyền, nhất thời chưa thay đổi được suy nghĩ, chỉ có Trâu Thiên, xem ra còn khá bình thường, có thể thực hiện được ý nguyện của mẹ hay không hoàn toàn dựa vào nó rồi. Tôi thầm tính toán trong lòng.

Chủ nhật, tôi ở nhà chơi mạt chược cùng mẹ, đột nhiên điện thoại reo to. Vừa nhìn số, là Cao Triển Kỳ, lâu lắm không thấy tin tức của cái đồ quỷ này, tôi lại có phần vui mừng, nhận điện thoại cao giọng: “Lão Cao, có phải ở Đông Bắc tìm thấy cô dâu rồi không, không định trở về à?”

Giọng Cao Triển Kỳ cũng rất hưng phấn: “Trâu Vũ, lần này tôi chơi một trận đẹp, kiếm về 800 vạn từ Cáp Nhĩ Tân.”

Tôi cũng rất vui mừng, lập tức nghĩ ngay tới trích 2% thu phí, chúng tôi có thể lấy được 16 vạn. “Lão Cao, anh giỏi thật đấy.”

“Đúng vậy, thật là may mắn, cô đoán xem Cục trưởng cục thi hành án lần này là ai?”

“Ai?”

“Lão Quan ở cùng phòng hồi đại học với tôi, chính là người ngủ tầng trên tầng dưới với Tả Huy đấy.”

“Á, là anh ta à?”

“Anh ta có thể giúp chúng ta rồi, chỉ riêng tài khoản thôi đã giúp chúng ta điều tra 43 cái rồi, đừng nói 800 vạn, 8000 vạn cũng có thể làm được!” Cao Triển Kỳ lại bắt đầu bốc phét.

“Anh về chưa?” Tôi hỏi

“Tôi vừa xuống máy bay.”

“Vậy ngày mai tôi sẽ tẩy trần cho anh.”

“Không cần cô tẩy trần, tối nay Lâm tổng muốn đích thân tẩy trần cho tôi và anh Âu Dương. Cô cũng qua đi nhé.”

“Thôi đi, tôi không tham gia đâu, tôi còn đang ở dưới quê.” Nghĩ tới phải ăn cơm cùng bàn với Lâm Khải Chính, đầu tôi đã to ra rồi, vội tìm cớ.

“Vậy tôi tới đón cô, lâu lắm không gặp cô, nhớ cô quá thể.”

“Không cần qua đón đâu!” Tôi vội nói.

“Ha ha ha...” Anh ta cười đắc ý: “Sợ tôi lại mượn xe Tả Huy à? Vậy cô chọn đi, hoặc tự cô tới, hoặc tôi lái xe của Tả Huy tới đón cô?”

“Tôi muốn ở bên mẹ tôi nhiều hơn, sáng mai mới quay về.” Tôi lấy mẹ tôi ra làm bìa đỡ đạn.

“Lần sau tôi và cô cùng về thăm bà! Hôm nay cô không thể không tới, chủ nhiệm Trịnh chỉ thị rồi, nói tìm cơ hội để gặp Lâm tổng.” Tên này lại đem chủ nhiệm Trịnh ra ép tôi.

Tôi không còn cách nào, đành nghe theo.

Trên đường về tắc đường một cách lạ thường, tôi đến muộn gần 1 tiếng đồng hồ so thời gian dự định, trong thời gian đó nhận không biết bao cuộc điện thoại thúc giục của Cao Triển Kỳ.

“Ở đâu? Còn bao lâu?”

“Không biết, đang tắc trên đường vào thành phố.”

“Mọi người đều đang đợi cô, nhanh lên!”

“Tôi muốn nhanh cũng không nhanh được, các anh cứ ăn trước đi.”

“Không được, không được, người đẹp không tới, thức ăn không có vị. Lâm tổng hỏi, có cần cho xe tới đón cô không?”

“Không cần, cả đường đều tắc, xe cũng không qua được.”

“Vậy cô nhanh lên đây, khách sạn Thiên Nhất, phòng Phù Dung nhé.”

7 giờ kém 10, tôi thở hổn hển bước vào khách sạn Thiên Nhất, bước nhanh lên tầng hai. Vừa ngẩng đầu, đột nhiên thấy Lâm Khải Chính đứng ở cầu thang nghe điện thoại, ngữ khí cứng rắn: “Việc này không cần thảo luận nữa, làm theo những gì tôi nói!”

Anh cũng ngược mắt nhìn tôi, trong lòng tôi đột nhiên lo lắng không yên. Thấy anh thì tôi sẽ cảm thấy lo lắng không yên, đây là việc rất đáng ghét!

Tôi nặn ra nụ cười, gạt đầu với anh, bước về phía gian phòng đã đặt. Anh cũng gấp điện thoại, đi sau tôi nói: “Chậm thôi, đã đợi cô lâu như vậy, chẳng nề hà gì thêm một hai phút nữa.” Lời nói thật dịu dàng. Tôi không nén được cúi đầu cười cười.

Hai người cùng bước vào phòng.

Cao Triển Kỳ hét lớn: “Tiểu thư, cuối cùng cô cũng đến rồi!” Sau đó vẫy tay với nhân viên phục vụ: “Nhanh mang món ăn lên!”

Tôi ngồi cạnh Cao Triển Kỳ, cách Lâm Khải Chính bởi chủ nhiệm Trịnh, hơi cảm thấy yên tâm.

Có Cao Triển Kỳ, bàn ăn sẽ không sợ không có chủ đề, anh ta từ kinh nghiệm phức tạp của việc thụ lý án tới chuyện tình yêu sét đánh với một cô gái Cấp Nhĩ Tân, trong thời gian đó thỉnh thoảng có lúc lấy Lâm Khải Chính làm mục tiêu, mọi người đều lần lượt chúc rượu. Tôi luôn không nâng cốc, một là vì bản thân tử lượng kém, hai là tôi chỉ hy vọng làm một người tàng hình.

Nhưng chủ nhiệm Trịnh đột nhiên phát hiện ra sự tồn tại của tôi: “Á?! Tiểu Trâu, cô sao không kính Lâm tổng một ly.”

“Tôi không thể uống rượu, hôm nay tôi đi vội quá, bị đau dạ dày!” Tôi lấy bừa một lý do.

“Vậy không được, người khác không uống không sao, với Lâm tổng dù thế nào cô cũng phải cạn một ly, chẳng phải nói quan hệ của hai người rất tốt ư?”

“Hả? Ai nói quan hệ chúng tôi rất tốt?” Lâm Khải Chính bên cạnh đột nhiên chen vào.

“Mọi người đều nói như vậy mà! Tới đây, tới đây, đại mỹ nhân của văn phòng chúng ta, kính Lâm tổng một ly đi!” Chủ nhiệm Trịnh nhét ly rượu vào tay tôi.

Tôi nhìn về phía Lâm Khải Chính, anh cười rạng rỡ, đợi tôi chủ động mời rượu.

Tôi đứng lên, cách bàn tiệc nâng ly với anh ta, chủ nhiệm Trịnh đứng bên đẩy tôi: “Không thể kính như vậy phải tới cạnh Lâm tổng mới thể hiện có thành ý chứ!”

Tôi đành bước tới cạnh Lâm Khải Chính, anh cũng đứng lên, tôi nâng ly rượu chạm một cái: “Cảm ơn Lâm tổng đã quan tâm tới văn phòng chúng tôi!”

“Không cần cảm ơn, việc nên làm mà.” Anh trả lời một cách hình thức, nhưng ánh mắt nhìn tôi lại có phần nóng bỏng.

Tôi nâng ly chuẩn bị trút xuống bụng, Cao Triển Kỳ đột nhiên gây rối: “Rượu giao bôi * (Theo phong tục cũ, hai cốc rượu buộc với nhau bằng sợi tơ hồng, khi cô dâu chú rể uống thì đối chén mà uống)[jini83.wordpress]! Rượu giao bôi!” Tôi quay mặt trộn mắt với anh ta, nhưng không dám quở trách.

Lâm Khải Chính dường như không có biểu hiện phản đối. Những người ngồi đây, ai chẳng tinh ranh, thấy sắc mặt Lâm Khải Chính không thay đổi, lập tức đều gào to: “Rượu giao bôi! Rượu giao bôi!”

Tình thế ép người, tôi biết không trốn được, đành cười toét, giơ cổ tay về phía Lâm Khải Chính, anh cũng phối hợp ngoắc tay tôi, hai người cùng nâng ly rượu một hơi uống cạn[jini83.wordpress]. Tiệc rượu của nam

và nữ, chiều này trăm lần thử đều không thỏa mãn, lần nào cũng có thể khiến không khí lên cao trào. Quả nhiên, những người ngồi đây đều vỗ tay nhiệt liệt.

Tôi về chỗ ngồi xuống, làm vẻ choáng váng nói: “Không được, không được rồi, đừng bắt tôi uống rượu nữa.”

Cao Triển Kỳ chọc chọc tôi: “Di động của cô vừa này kêu suốt.”

Tôi lấy điện thoại trong túi ra nhìn, là Trâu Nguyệt gọi cho tôi.

Tôi ra khỏi phòng, gọi lại hỏi xem chuyện gì. Trâu Nguyệt trả lời: “Chị, sáng nay em ra ngoài vội quá, quên chìa khóa ở nhà rồi, khi nào chị về?”

“Chị còn ăn cơm ở Thiên Nhất, em đợi chị.”

“Vâng, em ở nhà anh rể đợi chị.”

Lại là anh rể lại là anh rể, dạy mãi không sửa.

Tôi quay người về phòng, nghe thấy Cao Triển Kỳ nói với Lâm Khải Chính: “Lâm tổng, tôi thấy trưởng phòng Âu Dương nói, gần đây cục thuế kiểm tra công ty rất chặt, khiến anh có chút bị quấy nhiễu không cần thiết. Thực ra tôi có thể tiết lộ cho anh một bí mật...”[jini83.wordpress] Anh ta dùng tay chỉ tôi: “Luật sư Trâu và trưởng phòng điều tra cục thuế Tả Huy quan hệ không phải tốt bình thường, chỉ cần Trâu Vũ ra mặt, Tả Huy nhất định sẽ nói gì nghe nấy.”

Cao Triển Kỳ chẳng hiểu sao lại đi nói những lời này, tôi vỗ anh ta một cái: “Anh đừng nói linh tinh! Quan hệ của tôi và anh ta tốt chỗ nào hả?”

Biểu hiện của Lâm Khải Chính dường như rất thích thú, anh vờ như không chút biết tình hình mà nói: “Phòng điều tra cục thuế bên đó thực sự có chút phiền phức, nếu luật sư Trâu quả thật có quan hệ ở mức này, vậy thì không thể tốt hơn được nữa rồi.”

Tôi vội vàng làm sáng tỏ: “Không có, không có, tôi và bên thuế chẳng có quan hệ gì, luật sư Cao uống nhiều rồi, nói linh tinh!”

Cao Triển Kỳ lại không im miệng, hi hi ha ha nói: “Luật sư Trâu, cô cũng phải cho lãng tử một cơ hội quay đầu chứ!”

Tôi không nén được trách anh ta: “Anh nói ít hai câu đi!” Thấy sắc mặt tôi không ổn, Cao Triển Kỳ lúc này mới im mồm.

Tới khi tan tiệc, đã hơn 9 giờ, chủ nhiệm Trịnh kiên quyết thanh toán, bị Lâm Khải Chính ngăn lại.

“Vậy lần sau, lần sau nhé, Lâm tổng nhất định phải nể mặt để văn phòng chúng tôi mời anh một lần!” Chủ nhiệm Trịnh thề son sắt, Lâm Khải Chính mỉm cười không nói.

Xuống lầu, anh Phó đã lái xe của Lâm Khải Chính tới cửa rồi, Lâm Khải Chính đứng cạnh tôi nói: “Tôi đi về hướng Thành Bắc, có ai cần đi nhờ xe không?”

Người ở đây chỉ có tôi ở Thành Bắc, tôi biết anh có ý gì.

Đột nhiên, giọng Trâu Nguyệt vọng lại bên bãi đỗ xe: “Chị! Chị!”

Tôi nhìn thấy Trâu Nguyệt đứng chỗ cách không xa, một chiếc xe Honda đỗ cạnh nó, còn có Tả Huy!

Tôi vội vàng lên trước: “Sao em qua đây?”

“Em thấy chị lâu vẫn chưa về, không đợi nổi nữa, vừa đúng lúc chưa đi xe anh rể bao giờ, vì vậy ra ngoài hóng gió.”

Tôi nhìn Tả Huy một cái, anh ta gật đầu với tôi.

Sắc mặt của Trâu Nguyệt đột nhiên thay đổi, tôi quay đầu, Lâm Khải Chính và Cao Triển Kỳ đều bước tới.

Lâm Khải Chính đầu tiên bắt tay chào hỏi với Tả Huy: “Trưởng phòng Tả, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Tả Huy cũng nói: “Chào anh!” Hai người làm bộ làm tịch bắt tay.

Lâm Khải Chính quay đầu nói với Trâu Nguyệt: “Tiểu Trâu, làm việc bên Logistic thế nào?”

Trâu Nguyệt cắn môi nói nhỏ: “Rất tốt ạ.”

“Vậy thì tốt, sau này làm chăm chỉ nhé!”

Cao Triển Kỳ đứng bên nói chen vào: “Tả Huy, vừa nhắc tới cậu, cậu liền tới.”

“Nói gì tôi?” Tả Huy hỏi.

“Nói cậu tốt!” Cao Triển Kỳ cợt nhả.

Lâm Khải Chính tiếp lời: “Sau này mong trưởng phòng Tả xin nường tay cho!”

Tả Huy lập tức trả lời: “Nào dám, nào dám, chúng tôi phải mong Lâm tổng quan tâm nhiều hơn mới đúng!”

Lâm Khải Chính và Cao Triển Kỳ quay người rời đi. Tôi lên xe của Tả Huy, xe rẽ sang đường lớn, đằng sau có vài chiếc nhanh chóng vượt qua chúng tôi, lao vùn vụt trong đêm, dẫn đầu chính là chiếc BMW màu đen.

Anh ta hiểu lầm rồi ư? Chắc là có chút hiểu lầm, sự việc sao có thể đúng lúc vậy? Nhưng, hiểu lầm thì có liên quan gì? Có lẽ hiểu lầm lại tốt hơn. Tôi nghĩ linh tinh trong lòng. Quay đầu nhìn Trâu Nguyệt, cũng là vẻ mặt đầy suy tư. Lại quay đầu, Tả Huy đang nhìn tôi từ gương chiếu hậu, thấy tôi phát hiện ra, lập tức chuyển ánh nhìn. — Ôi, không biết bắt đầu từ khi nào, những việc này đã trộn lẫn vào nhau.

12. Chương 12

Thường sau khi tàn nhẫn đưa ra quyết định mới, lại cảnh mẹ để cảnh con, khiến anh và cô lại bị kéo vào nhau.

Muốn yêu nhưng không thể yêu, muốn giữ lấy nhưng không thể giữ, không có điều gì khiến người ta đau khổ hơn điều này.

Chương 12.1

Sáng sớm thứ hai, thời tiết bắt đầu hơi nóng nực, mùa hạ cuối cùng cũng tới rồi.

Tôi bước vào văn phòng, phát hiện Cao Triển Kỳ đang ngồi trước bàn tôi.

“Luật sư Cao, hôm nay anh đến sớm vậy, có việc tốt gì à?” Tôi hỏi.

Anh ta không lên tiếng, hai tay khoanh trước ngực, nhìn tôi có phần ý sâu xa.

Tôi ngồi xuống, lấy ra tập hồ sơ vụ án chiều nay mở phiên tòa, bật máy tính, rồi lại đứng lên, pha cốc trà, lại ngồi xuống, nhìn Cao Triển Kỳ một cái nữa, vẫn duy trì tư thế vừa nãy, không cử động. “Anh làm gì vậy, nhìn tôi thêm nữa là thu phí đấy.” Tôi nói.

Anh ta thò người qua, đặt hai khuỷu tay lên bàn, thần bí hỏi tôi: “Bắt đầu khi nào?”

“Cái gì khi nào?” Tôi không hiểu.

“Cô và Lâm Khải Chính.”

“Đừng nói linh tinh! Tôi và anh ta có gì bắt đầu?” Tôi phủ nhận nhưng lại thấy chột dạ.

“Sau khi tôi về tới qua, càng nghĩ càng không đúng, giữa cô và Lâm Khải Chính nhất định có vấn đề gì. Kể cả từ lâu rồi, cô nhờ tôi dò hỏi về anh ta, vụ án ở giai đoạn xét xử thứ hai kia, có một tờ giấy ghi chữ Lâm, thêm cái lần khi anh ta giúp tôi giải cứu ô tô, muốn cô lên xe anh ta, còn có việc cố vấn pháp luật của chúng

ta lần này, sao mà đạt được dễ dàng vậy, nghĩ đi nghĩ lại, giữa cô và anh ta tuyệt đối không đơn giản như cô nói.” Cao Triễn Kỳ bắt đầu tìm nguồn gốc.

“Không đơn giản? Vậy phức tạp thế nào, anh nói tôi nghe xem?” Tôi cố làm ra vẻ trấn tĩnh để hỏi.

“Điều đó sao tôi biết chứ? Vì vậy tôi rất tò mò! Tôi còn nghe nói, tuần trước, Lâm Khải Chính tới văn phòng của chúng ta, ở riêng với cô rất lâu, nói thực, hai người đang làm gì?”

“Đang thảo luận 1 bản hợp đồng.”

“Thảo luận hợp đồng vì sao phải đóng cửa?”

“Không phải đóng cửa? Vậy những cô nàng ở ngoài kia cứ như đang xem kịch vậy, căn bản không thể làm việc.”

“Không phải chính là diễn kịch chứ?”

“Cao Triễn Kỳ, nếu anh thực sự rảnh thế đi làm việc khác đi, dọn vệ sinh, đổ rác đừng nói vớ vẩn ở chỗ tôi!” Tôi hạ lệnh đuổi khách.

“Trâu Vũ, tôi chỉ có ý tốt.” Cao Triễn Kỳ đột nhiên nói một cách thành khẩn: “Đàn ông có tiền đều như vậy. Cô cũng không phải cô nàng chưa từng trải, chắc hiểu rõ hổ lữa là cái gì, cạm bẫy là cái gì, đừng làm ra những chuyện ngốc nghếch. Một tên Tả Huy khiến cô tổn thương còn chưa đủ à.”

“Anh nói vậy là ý gì? Ai chuẩn bị làm việc ngốc?” Tôi có phần tức giận.

Cao Triễn Kỳ thấy tôi bực mình, vội vàng giải thích: “Không có, không có, tôi không nói cô làm việc ngốc, tôi chỉ có ý tốt nhắc nhở cô. Chúng tôi đều là đàn ông, nhìn thấu suy nghĩ của đàn ông. Tối qua Lâm Khải Chính vui như vậy, lại cùng cô uống rượu giao bôi!” Anh ta đặc biệt nhấn mạnh ba từ “Rượu giao bôi!”

“Tối qua là ai khơi nguồn, hôm nay lại lấy đó làm điểm sơ hở!” Tôi nói.

“Không dám, không dám, tôi khơi ra là tôi sai, con người tôi uống chút rượu liền thích gây chuyện, cô chẳng phải không biết? Nhưng Lâm Khải Chính là người thế nào? Phó tổng công ty Trí Lâm, ở đây lớn nhỏ gì cũng coi như một nhân vật lớn, chẳng phải chánh án nhỏ, một thẩm phán nhỏ của một toà án nào đó, lại có thể chơi trò chơi này, tối qua trên đường về, Âu Dương nói những điều chưa từng nghe qua ! Dã tâm lang sói, không thể không đề phòng! Tôi biết anh ta là đàn ông thượng hạng, sợ cô nhất thời không phân biệt thật giả, tối lúc đó ... đúng không?” Anh ta định nói lại thôi, cứ như thực sự có việc gì xảy ra.

Nghĩ lại cảnh tối qua, tôi cũng có phần cảm thấy bối rối, bị anh ta chọc đúng chỗ đau, tôi chỉ có thể tăng thêm sự giận dữ để che đậy sự chột dạ. Anh ta thấy tình hình không hay, giơ hai tay chịu thua, lùi ra cửa. Trước khi ra khỏi cửa, anh ta lại thêm một câu: “Còn có tên Tả Huy kia, chẳng phải tôi không đủ tình anh em, cũng không phải thứ gì tốt, cô cũng nên đề phòng chút!”

Tôi đuổi theo tới sau lưng anh ta, đóng sầm cửa.

Trở về chỗ ngồi, nghĩ tới những điều đã xảy ra trong thời gian qua, tôi đột nhiên kinh ngạc cảm thấy tình hình không đơn giản như tôi nghĩ, Lâm Khải Chính đối với tôi, tôi đối với Lâm Khải Chính dưới con mắt dõi theo của mọi người có lẽ đã tạo ra vô số các chủ đề rồi, đảm nhận vô số hư danh, tôi còn ngỡ ngàng không hiểu.

Tôi có thể nói bản thân mình hoàn toàn trong sạch không? Tôi chẳng phải không có chút hư vinh và lòng tham, tôi chẳng phải không bị mê hoặc bởi sự giàu có và vẻ ngoài khôi ngô của anh, tôi chẳng phải không biết rõ ý tứ anh còn thường xuyên xuất hiện bên cạnh anh, tôi chẳng phải không mưu đồ duy trì cái bí mật nho nhỏ này với anh, hy vọng trở thành ấn tượng không phai nhạt trong lòng anh? Có lẽ mỗi một ánh mắt chúng tôi giao nhau, mỗi một lần đôi câu vài lời đều lộ ra điểm bất thường, còn tôi, vẫn tưởng rằng người đời đều là kẻ ngốc!

Nghĩ lại mọi chuyện trước đây, tôi bỗng nhiên cảm thấy chấn động, phải kết thúc trò chơi thôi, tôi thâm nghĩ. An lòng kiếm tiền ở Trí Lâm? Thiên hạ đâu ra việc tốt vậy chứ?

Tôi bắt đầu nghĩ tới việc đổi nơi công tác.

Suy nghĩ vừa bắt đầu thì cửa phòng có người gõ. “Ai đấy?” Tôi đoán lại là Cao Triễn Kỳ, nên nói không chút vui vẻ.

Cửa phòng được đẩy nhẹ, một người phụ nữ lạ mặt đứng trước mặt tôi. “Xin hỏi, cô là luật sư Trâu à?”

“Đúng, là tôi. Có chuyện gì không? Ngồi xuống rồi nói.” Tôi trả lời khách khí. Thăm nghĩ, lại có người ngưỡng mộ tôi tới tìm?

“Tôi không ngồi đâu, tôi muốn hỏi một chút, cô có phải quen một người tên là Lưu Quân không?”

“Lưu Quân?” Tôi nghĩ kỹ một chút, lắc đầu: “Tôi không quen.”

“Cậu ấy quê ở Hà Nam, người không cao, gầy, chân hơi thọt.” Chị ta vẫn đang gợi ý cho tôi.

Tôi lại nghĩ kỹ lần nữa, vẫn không có chút ấn tượng.

Chị ta có chút thất vọng, nói: “Uhm, vậy bỏ đi, xem ra anh ta đúng là tên điên.” Nói xong quay người chuẩn bị rời đi.

Tôi vội vàng gọi chị ta lại: “Chị à, chị đừng đi, nói cho hết, tôi sắp bị chị làm cho hồ đồ rồi.”

Chị ta quay người lại nói: “Tôi cũng là giúp Lưu Quân dò hỏi. Em trai tôi nằm viện ở bệnh viện thần kinh thành phố, tôi thường đi thăm nó, ở cùng phòng bệnh của nó có một thanh niên chính là Lưu Quân đó, thường nhờ tôi tìm cô, nói cậu ta không điên, bị người ta hại vào đây, còn nói cô đã đồng ý giúp cậu ta khỏi kiện. Tôi bị cậu ta nói nhiều quá cũng muốn tin cậu ta một lần, hỏi giúp cậu ta. Vì vậy tôi tới đây. Xin cô đừng coi chuyện này là kì quặc, đều trách tôi cả, lẽ ra tôi không nên nghe theo lời điên cuồng của của cậu ta.”

Nghe chị ta nói vậy, đột nhiên tôi nhớ ra người công nhân Lưu Quân trên đỉnh tòa nhà lần đó, lẽ nào là cậu ta? Sao cậu ta có thể vào bệnh viện thần kinh được? Lẽ nào cậu ta thực sự là người điên?

Tôi kéo chị ấy lại, hỏi tỉ mỉ tình hình, càng nghe chi tiết tả thì càng thấy giống.

Buổi chiều, tôi tới bệnh viện thần kinh, dưới sự hướng dẫn của y tá, đi qua hai cổng sắt, tôi nhìn thấy Tiểu Quân đã có duyên gặp mặt một lần trên đỉnh toà nhà. Lâu không gặp, mặt cậu ta sưng phù, ánh mắt đờ đẫn, nhưng người lại càng gầy yếu.

Vừa nhìn thấy tôi, cậu ta liền bắt đầu ghen ngào, rơi nước mắt: “Luật sư Trâu, chị nhất định phải cứu em ra, em không phải tên điên.”

“Là ai đưa cậu vào?” Tôi hỏi.

“Em không biết, sau ngày hôm đó, công an bắt em, còn đánh em, sau đó vài người tới, hỏi em vài câu, rồi đưa em tới đây. Em không được gọi điện thoại, lại không được viết thư, cha mẹ em đều không biết em ở đâu. Luật sư Trâu, chị phải cứu em. Bây giờ toàn thân em đều đau, chân cũng không thể đi, cầu chị giúp em, chị đồng ý với em rồi!”

Tôi vỗ về cậu ta gần nửa tiếng, đợi tinh thần cậu ta ổn định xong, tôi tới phòng trực của bác sỹ, gặp bác sỹ điều trị chính của cậu ta.

“Xin hỏi, Lưu Quân do ai đưa tới?”

“Là đội trị an bên đồn công an khu vực.”

“Đồn công an sao có thể đưa người tới đây?”

“Cậu ta làm giám định, giám định bệnh mộng tưởng.”

“Vậy ông cho rằng cậu ta có phải bệnh đó không?”

“Như tôi thấy, tình trạng bệnh ít nhất không rõ, ngoài việc cậu ta nói cậu ta muốn kiện ra, cũng không có biểu hiện nào khác thường.”

“Vậy bệnh viện sao không cho cậu ta xuất viện?”

“Bệnh nhân do công an đưa tới, họ nói không được xuất viện, chúng tôi cũng không thể thả cậu ta ra, vạn nhất xảy ra chuyện gì, ảnh hưởng tới sự ổn định xã hội, chúng tôi gánh không nổi.”

“Sức khỏe của cậu ta hình như không tốt lắm, cậu ta nói toàn thân đều đau.”

“Điều này có khả năng là do ảnh hưởng không tốt của thuốc, hơn nữa, cậu ta quả thật bị thương ở xương sống thắt lưng, ngoài ra thậm chí cũng có chút vấn đề.”

“Bệnh viện có thể điều trị cho cậu ta không?”

“Chúng tôi là bệnh viện chuyên môn, không có phương pháp chữa về lĩnh vực này.”

Sao có thể như vậy? Đây quả thực là không có tính người. Trong lòng tôi cảm thấy căm phẫn bất bình cho Tiểu Lưu, thế là cáo từ bác sĩ, bác sĩ lại hỏi: “Cô là người nhà của Lưu Quân à?”

Tôi gật đầu nhận. Ông ta nói nhỏ: “Tôi nói thật với cô, nghĩ cách cho cậu ta ra sớm, cứ như thế này, không điên cũng biến thành điên.”

Tôi trở về phòng bệnh, nắm tay Lưu Quân, đồng đặc nói: “Tiểu Lưu, em yên tâm, chị Trâu nhất định nghĩ cách đưa em ra, để em tiếp tục trị bệnh! Chị đồng ý với em, chị nhất định làm được!”

Đứng ở cổng viện, ý chí sôi sục của tôi vừa nãy hóa thành số không, việc này chẳng đơn giản như một vụ án tố tụng, nên bắt đầu từ đâu? Tôi nhất thời tìm không ra manh mối.

Sau đó, tôi nghĩ tới Lâm Khải Chính, tất cả việc này anh ta cũng rất rõ, cũng đích thân tham gia xử lý, thông qua anh ta, chắc có thể giải quyết nhanh nhất. Vì vậy, khi tôi vô cùng đau lòng chuẩn bị kết thúc những cuộc gặp gỡ giữa hai người thì lại có chuyện khiến tôi nhất định phải gặp anh.

Nhưng, cứu người như cứu hỏa, tôi gọi vào di động của anh, tiếng tút tút bên kia vọng lại, nhưng mãi vẫn chưa có người nghe. Gọi lần nữa, vẫn không ai nhận.

Tôi lại gọi tới di động của anh Phó. Lần này lập tức nghe thấy giọng anh Phó: “Luật sư Trâu, chào cô.”

“Anh Phó, chào anh, xin hỏi Lâm tổng hiện nay có ở cùng anh không?”

“Không, nhưng tôi đang đợi anh ấy.”

“Tôi có một việc rất quan trọng muốn báo cáo với Lâm tổng, xin hỏi anh có thể giúp tôi liên lạc với anh ấy không?”

“Uhm, rất gấp à?”

“Đúng, rất gấp.”

“Nhưng tôi không biết Lâm tổng khi nào xuống, hay là cô qua đợi anh ấy đi nhé?”

“Vâng, các anh đang ở đâu?”

“Khách sạn Quân Hoàng, tôi ở sảnh lớn.”

Tôi bước vào sảnh lớn, anh Phó đang ngồi trên ghế sofa trong phòng chờ của khách vẫy tay với tôi.

“Luật sư Trâu, đến đây, ngồi một lúc. Lâm tổng lát nữa chắc sẽ xuống, 6h30 tối còn phải đi tiếp khách nữa.”

Tôi tuân mệnh ngồi xuống.

“Anh Phó, Lâm tổng đang họp ở trên à?”

“Không, ban đầu anh ấy nói đi bơi, nhưng lên đã 3 tiếng rồi, không biết làm gì nữa.”

“Bơi?!”

“Đúng, Lâm tổng thường tới đây bơi, có lợi cho sức khỏe mà.”

“Vậy anh không bơi cùng à?”

“Ha ha, tôi không biết bơi!” Anh Phó thật thà cười nói.

Đang nói chuyện, điện thoại của tôi reo, tôi nhìn, là số của Lâm Khải Chính, vội vàng nghe: “Lâm tổng, chào anh.”

“Có việc à?”

“Vâng, có việc rất quan trọng, muốn báo cáo với anh.”

“Cô lên đi, tôi đang ở tầng 19.”

“Vâng.” Tôi cúp máy.

Anh Phó nhìn về phía tôi hỏi: “Lâm tổng kêu cô lên à?”

Tôi gật đầu: “Nói đang ở tầng 19.”

“À, vẫn ở chỗ bể bơi.”

Tôi đứng lên, anh Phó đột nhiên ở bên nhắc nhở: “Luật sư Trâu, hôm nay cẩn thận một chút, tâm trạng Lâm tổng không tốt lắm.”

“Thế à? Anh ta và Giang tiểu thư cãi nhau à?” Tôi vờ vô tình hỏi.

“Giang tiểu thư đi từ lâu rồi, là chuyện kinh doanh, hình như mất một đơn hàng lớn. Nói chung cô cẩn thận là được.”

Tôi nói lời cảm ơn rồi đi về hướng thang máy.

Đứng trong thang máy, tôi trầm hạ quyết tâm, sau khi làm xong chuyện này, cho dù thế nào cũng không làm ở Trí Lâm nữa! Cho dù thế nào cũng không gặp anh ấy nữa!

Thang máy yên tĩnh lên tới tầng 19. Tôi ra khỏi thang máy, tới cửa bể bơi, chuẩn bị đẩy cửa bước vào, đột nhiên nhân viên phục vụ đứng đó ngăn tôi lại:

“Xin lỗi, thưa cô, chiều nay bể bơi không dành cho khách ngoài.”

Tôi rất bối rối: “Nhưng, Lâm tổng kêu tôi tới đây mà?”

Anh ta lập tức thay đổi ngữ khí: “Lâm tổng mời cô tới à? Vâng, mời vào!”

Hóa ra bể bơi được bao riêng, đúng là người lắm tiền.

Tôi đẩy cửa bước vào, một bể bơi to, nước xanh biếc, trong veo, tĩnh lặng, không thấy bóng dáng anh ấy đâu. Tôi tìm xung quanh, thấy góc gần cửa sổ đằng xa, có một bóng màu trắng.

Tôi đi về phía anh, chỉ thấy anh mặc một chiếc áo tắm dài màu trắng, tóc còn ướt đầm nhỏ từng giọt xuống đằng sau đầu, ngồi trên một cái ghế hút thuốc, trên nền vương vãi không ít đầu thuốc lá, còn có hai chai cola rỗng. Anh mặc quần áo như vậy, tôi do dự một lát, vẫn tiếp tục bước tới.

Giày cao gót của tôi giẫm trên nền gạch phát ra tiếng kêu, khiến anh quay đầu. Anh kéo một chiếc ghế, ra hiệu tôi ngồi xuống.

“Có việc gì?” Anh hỏi, thái độ rất lãnh đạm, so với hôm qua cứ như là hai người.

Tôi kể lại chi tiết việc hôm nay cho anh, anh vừa nghe vừa hút thuốc, khói thuốc lượn lơ quanh anh, gương mặt anh chìm vào trong mịt mù.

Sau khi tôi nói xong, hồi lâu anh cũng không phản ứng, sau đó nói một câu: “Cô cho rằng việc này nên xử lý thế nào?”

“Làm như vậy không đúng, nên nhanh chóng cho Lưu Quân ra, để bên xây dựng tiếp tục trị bệnh cho cậu ta, xử lý ổn thỏa việc này.”

“Cô cũng từng nói rằng đây là việc giữa Lưu Quân và bên xây dựng, không liên quan gì tới chúng tôi.” Anh phản ứng với việc này lãnh đạm hơn tôi tưởng tượng rất nhiều.

“Vâng, xét trên mối quan hệ pháp luật mà nói thì đúng như vậy, nhưng nếu Lâm tổng có thể ra mặt cân đối một chút, có lẽ vấn đề này sẽ được giải quyết rất nhanh.” Tôi thành khẩn yêu cầu.

“Có vài việc không phải có thể làm hay không, mà là có làm hay không, mỗi năm công nhân chết hoặc bị thương tại công trình thi công do công ty chúng tôi đầu tư ít nhất lên đến hơn trăm, nếu tôi can dự vào cái này, vậy những thứ khác làm thế nào?”

Tôi bắt đầu sốt ruột: “Nhưng, việc này lại có chút không giống, anh tận mắt tới hiện trường xử lý, cũng lên đỉnh tòa nhà, anh cũng biết, vì tôi hứa sẽ giúp cậu ta thừa kiện, cậu ta mới đồng ý xuống, như vậy, cũng là vì ...” Tôi chuẩn bị nói, cũng là vì anh. Nhưng nói nửa câu rồi nuốt xuống.

Anh quay đầu lại, nhìn tôi một cái: “Cũng là vì tôi? Nhưng tôi chỉ nhờ cô giúp để cậu ta xuống, đừng chết ở đó là được.”

“Nhưng cũng không thể nhốt cậu ta trong viện thần kinh?”

“Vậy có gì không tốt? Không phải lo cái ăn cái mặc.”

“Lâm tổng, sao anh có thể nói vậy? Như vậy thật cạn tình!” Tôi có ý hơi phê phán.

“Có vài việc không phải tôi đủ sức cáng đáng, tôi cũng không còn cách nào.” Anh vứt đầu thuốc xuống đất, mặc kệ nó tiếp tục cháy.

“Sao anh lại không đủ sức cáng đáng? Anh chỉ cần nói một tiếng là có thể làm được.”

“Cô đánh giá tôi quá cao rồi.” Ngữ khí anh rất chán nản.

Anh nói như vậy, khiến tôi vô cùng tức giận, tôi quả thật đánh giá cao đạo đức của anh rồi. Thế là tôi đứng lên nói: “Được rồi, vậy không phiền anh nữa, tôi cáo từ trước, tôi sẽ giải quyết thông qua con đường khác.”

Tôi quay người chuẩn bị rời đi, đột nhiên anh nói ở đằng sau tôi: “Hay là thế này, hai chúng ta làm cuộc giao dịch, nếu cô có thể giúp tôi xử lý phía trưởng phòng Tả bên phòng điều tra của Cục thuế, để anh ta đừng tới điều tra thuế Trí Lâm nữa, tôi sẽ giúp cô xử lý bên xây dựng, để bọn họ ngoan ngoãn giải quyết ổn thỏa.”

Tôi quay người nhìn anh, anh cúi đầu châm thuốc.

“Việc này liên quan gì tới Tả Huy? Hơn nữa, tôi cũng không có bản lĩnh đó.” Tôi cãi lại.

Khóe miệng anh khẽ nhếch lên cười nhạt một tiếng: “Vì vậy, có vài việc, không phải cô có thể làm hay không mà là cô có làm hay không.”

Hôm nay xem ra không phải ngày tốt, tôi chưa bao giờ thấy anh dùng thái độ kiêu kỳ nói chuyện với tôi như thế này, trong lòng hoàn toàn thất vọng.

Tôi tiếp tục quay người đi ra phía cửa, anh đột nhiên lại nói: “Thay tôi chuyển lời cảnh cáo tới Tả Huy, bảo anh ta đừng quá đáng, tới khi anh ta tới cầu xin tôi cũng muộn rồi.”

Anh nói như vậy, rõ ràng là khiêu khích tôi. Tôi nín nhịn sự bất mãn, vẫn đi về phía trước. Anh lại bổ sung thêm một câu nữa: “Chỉ sợ tới lúc đó cô tới xin tôi cũng không có tác dụng.”

Tôi quay người, nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của anh, anh không còn là Lâm Khải Chính điềm đạm mà tôi từng quen biết.

Tôi bước tới, anh không ngạc nhiên, có lẽ anh đang đợi tôi phản công. Tôi tới trước mặt anh nói: “Lâm Khải Chính, tôi nói cho anh biết, anh đừng tưởng có vài đồng tiền thối là ghê gớm lắm, tôi mãi mãi không tới cầu xin anh, tôi cũng sẽ không tiếp tục kiếm cơm dưới tay anh, tôi thực sự thất vọng, tôi không ngờ anh là người như vậy, làm tất cả vì lợi ích của mình, hiểu pháp luật vẫn phạm pháp, còn ác ý muốn báo thù!”

Anh cũng đến gần tôi, nói lớn: “Đúng vậy, giờ em mới biết anh không phải người tốt ư? Giờ em mới biết sự giáo dục của anh chỉ là giả tạo ư? Giờ em mới biết anh chính là một thương nhân toàn thân sắc mùi tiền ư? Nếu anh là người tốt, anh sẽ không trốn thuế, nếu anh là người tốt, anh sẽ không hối lộ khắp nơi, nếu anh là người tốt, anh sẽ không tranh quyền đoạt lợi, nếu anh là người tốt ...” . Ngữ điệu của anh đột nhiên trầm xuống, anh cúi đầu nhìn vào hai mắt tôi, chậm rãi nói từng từ từng câu: “Anh sẽ không vừa cùng bàn bạc chuyện đại sự với Giang Tâm Dao, vừa ôm mộng tưởng không thể có với em...”

Tôi bị chấn động. Sau khoảnh khắc đó, tôi dần mạnh từng từ: “Anh thật vô liêm sỉ!”

Anh gạt đầu: “Đúng, anh rất vô liêm sỉ. Trâu Vũ, em đừng xấu hổ quá, anh nhìn em lâu lắm rồi!” Giọng nói chưa dứt, anh giơ tay ôm tôi vào lòng, tay tôi theo bản năng nâng lên chặn trước ngực, anh nhẹ nhàng gỡ tay tôi, hôn lên môi tôi.

Trong đầu tôi có suy nghĩ phản kháng, tay tôi cũng bắt lực thể hiện cự tuyệt, nhưng rất nhanh sau đó tôi từ bỏ, ngược lại, tôi ôm chặt anh, tôi kiễng lên cố gắng để độ cao của hai người phù hợp hơn. Áo tắm anh ẩm ướt, dính vào trước ngực tôi, tóc anh có vài sợi rủ xuống trước trán tôi. Anh ôm chặt lấy tôi, dường như muốn khảm tôi vào trong cơ thể anh.

Tôi không phải thánh nữ, tôi không phải trinh nữ, lý trí của tôi đã nhượng bộ rồi, chỉ còn lại khát vọng đang bùng lên không giới hạn. Bây giờ tôi mới biết, thực ra tôi kỳ vọng giây phút này lâu lắm rồi. Là ngoài ý muốn cũng được, là sai lầm cũng được, là lòng tham cũng được, để tôi hưởng thụ giây phút này trong vòng tay anh trước đây, chuyện khác, đợi sau hãy nói, đợi sau hãy nói.

Rất lâu rất lâu sau, khi tôi dường như hồn bay đi mất, cuối cùng anh dừng lại. Tôi mở mắt, thấy gương mặt anh ngay trước mặt, vài sợi tóc ướt dính trên trán, tôi giơ tay, gạt ra.

Anh buông tôi ra rồi nắm tay tôi đi về phía cửa bể bơi. Tôi không phải cô gái chưa từng trải qua việc đời, tôi biết anh muốn làm gì, vì vậy tôi cứng người lại, đứng nguyên chỗ cũ. Anh quay đầu nhìn tôi, ánh mắt hy vọng.

Tôi hít sâu một hơi, để lý trí trở về, sau đó gạt tay anh ra, kiên định lắc đầu với anh: “Không! Không được!”

“Em không yêu anh à?” Anh hỏi có chút thất vọng.

“Không yêu.” Tôi trả lời một cách rõ ràng.

“Anh không tin! Tối lần trước khi rời nơi này, vì sao em khóc chạy về nhà?”

Tối hôm đó? Sao anh ấy biết? Lẽ nào anh ấy đi theo tôi? Tôi không nói lên lời.

“Trâu Vũ, chúng ta đừng trốn tránh nữa được không? Thời gian này, anh sắp phát điên rồi! Anh chỉ muốn gặp em, nhưng thực sự sau khi gặp em rồi anh lại không thể làm được gì. Anh thừa nhận anh làm như vậy là không lý trí, nhưng nếu anh tiếp tục giả vờ như không có chuyện gì, anh sẽ càng mất lý trí.”

“Sau đó làm thế nào? Nếu không trốn tránh, chúng ta nên làm thế nào?” Tôi hỏi.

“Làm những thứ chúng ta muốn làm.” Anh trả lời.

“Anh có thể cho em cái gì?”

“Em muốn cái gì?”

“Anh có thể mua cho em rất nhiều trang sức?”

“Được.” Anh gạt đầu.

“Anh có thể tặng em căn hộ tốt nhất, xe tốt nhất?”

“Được.” Anh gạt đầu.

“Anh có thể cho em rất rất nhiều tiền, chỉ cần em mở miệng?”

“Được.” Anh gạt đầu.

“Anh có thể giúp em giải quyết tất cả mọi chuyện, để em trở thành luật sư kiếm được nhiều tiền nhất trong thành phố này?”

“Em có thể không cần làm việc, nhưng nếu em muốn làm, anh có thể.” Anh tiếp tục gạt đầu.

“Sau đó thì sao, em làm một người phụ nữ trốn sau lưng anh, đợi anh có thời gian tới thăm em, cho dù ngủ cạnh em, anh cũng phải nghĩ ra lý do nói dối qua điện thoại. Trước mặt người khác chúng ta giả vờ xa lạ, sau lưng họ chúng ta lại là vợ chồng không danh phận, không cần thận em còn có thể sinh con trai cho anh, qua mười năm, hai mươi năm, anh sẽ sắp xếp cho chúng ta sống những năm cuối đời ở nước ngoài, thời gian

này em phải cầu nguyện anh sẽ không yêu người đàn bà khác, hoặc em phải nghĩ cách tiết kiệm chút tài sản, chuẩn bị khi cần.” . Tôi nói hết những suy nghĩ trong lòng sớm đã muốn nói.

Anh nhìn tôi, bị lời của tôi làm cho chần chừ.

Tôi nói tiếp: “Lâm Khải Chính, đây chính là thứ anh muốn làm ư? Có gì khác với suy nghĩ của những người đàn ông có tiền. Em thậm chí không cần hỏi anh, Giang Tâm Dao làm thế nào? Trâu Nguyệt làm thế nào? Thái thượng hoàng đó làm thế nào? — Thứ anh có thể đưa không phải là thứ em muốn, nhưng thứ em muốn anh vĩnh viễn không thể đưa nổi.” Tôi một hơi nói cho sạch.

Anh cúi đầu, chẳng nói câu nào. Biểu hiện thất bại khiến người ta không chịu nổi.

Tôi bước tới trước anh, vuốt ve gương mặt anh, giơ tay ôm chặt eo anh, áp mặt lên ngực anh, kỳ thực đây là điều tôi muốn làm, để tôi làm một lần thôi.

Anh cũng nhẹ nhàng ôm tôi, sau đó nói: “Anh biết, anh biết em sẽ không đồng ý với yêu cầu của anh, em không phải người phụ nữ như vậy, anh xin lỗi.”

Tai tôi dán chặt vào vòm ngực rắn chắc của anh, nghe thấy câu này, mắt tôi dâng đầy lệ. Muốn yêu nhưng không thể yêu, muốn giữ lấy nhưng không thể giữ, không có điều gì khiến người ta đau khổ hơn điều này.

“Trâu Vũ, vẫn hy vọng em nhớ kỹ, giờ này khắc này tại đây, tình cảm anh dành cho em là thật lòng.” Anh vuốt tóc tôi, dịu dàng nói.

Hai chúng tôi lặng lẽ ôm nhau, bên bề bơi lóng lánh ánh nước trong veo.

Sau đó, tôi lại một lần nữa kiên định rời xa anh. Lần này chắc là rời xa thực sự.

13. Chương 13

Lần đầu tiên tôi mất ngủ cả đêm.

Trong bóng tối, tôi trần trọc, những ngôi sao dày đặc trên cao ngoài cửa sổ, tôi chưa từng biết rằng những đêm tôi ngủ say như heo, lại có cảnh sắc đẹp đến vậy.

Giống như tôi chưa từng biết, ngày tôi sắp đi qua tuổi 28 lại có một tình yêu khiến người ta yếu đuối đến vậy.

Khi tôi gặp Tả Huy, tôi mới 18, tốt nghiệp đại học, tôi liền ở lại thành phố này vì anh ta, tình cảm 8 năm, anh ta nói đi là đi. Nhưng cho dù như vậy, sự phản bội của anh ta cũng chỉ khiến tôi tức giận, còn gặp Lâm Khải Chính lại khiến tôi cảm thấy bất lực và buồn bã như vậy. Giọng nói hơi khàn của anh, biểu hiện bị tổn thương sâu sắc của anh, mùi nước hoa hỗn hợp của lá cây và thuốc lá trên người anh, đều xoay chuyển quanh tôi.

Để người đó tan biến trong ý nghĩ của tôi đi, giống như để gió tan biến trong không trung, để nước tan biến trong cát, để anh ấy đừng lưu lại bất kỳ dấu tích nào. Tôi tự nói với mình trong bóng tối.

Sáng hôm sau có phiên tòa, tôi làm bữa sáng từ sớm, Trâu Nguyệt vừa ngáp vừa ra khỏi phòng, thấy tôi, giống như thấy quỷ. “Chị sao thế? Sao lại thành thế này?”

“Chẳng sao, ăn xong thì đi làm đi!”

Để che giấu vẻ mệt mỏi trên mặt, tôi trang điểm nhẹ, cố lên tinh thần bước vào tòa án.

Tòa án thẩm vấn có thể coi như thuận lợi.

Xong phiên tòa, tôi chạy thẳng tới bệnh viện thần kinh, định tìm giấy tờ chuyển Lưu Quân của đội trị an, sau đó đến thẳng cục công an nói lý.

Nhưng, Lưu Quân đã không thấy. Bác sĩ nói, đội trị an sớm đã tới chuyển cậu ta tới bệnh viện Phụ Nhị rồi.

Trong lòng tôi vui mừng, vội vàng tới bệnh viện Phụ Nhị. Quả nhiên, tôi thấy Lưu Quân ở khoa chấn thương, hơn nữa còn gặp bố mẹ vừa từ quê ra chăm sóc của cậu ta.

Lưu Quân nắm chặt tay tôi nói: “Luật sư Trâu, cảm ơn chị! Cảm ơn chị! May mà có chị, thực sự rất cảm ơn!”

Khi tôi và Lưu Quân đang nói chuyện thì một người có dáng là người quản công bước vào, gật đầu chào tôi nói: “Luật sư Trâu ạ? Chào cô!”

Tôi không quen anh ta: “Xin hỏi anh là...”

“Tôi họ Hoàng, là người phụ trách công trình. Hôm đó trên công trình thi công, tôi gặp qua cô. Cô vất vả rồi, vất vả rồi.” Anh ta giơ tay ra bắt.

“Phải vậy mà.” Tôi cười miễn cưỡng.

“Ôi trời, việc nhỏ này cô trực tiếp liên hệ với tôi là được mà, cần gì kinh động Lâm tổng đích thân can thiệp vào chuyện này, khiến chúng tôi đều rất hổ thẹn, là do chúng tôi giải quyết chưa tốt.” — Quả nhiên là công lao của Lâm Khải Chính, anh ấy vẫn làm việc “có muốn làm hay không”.

“Vậy ông chủ Hoàng quyết định giải quyết việc này thế nào?” Tôi tiếp tục hỏi.

“Trước tiên trị bệnh, trị xong rồi bồi thường. Cô yên tâm, tôi đã chủ động báo cáo lên bộ phận lao động rồi, sau này do họ quyết định, chúng tôi nên bồi thường bao nhiêu thì bồi thường bấy nhiêu!” Ông chủ Hoàng vỗ ngực thành thịch.

Xem ra sự việc đã có bước giải quyết viên mãn rồi, sau khi ra khỏi phòng bệnh, tôi muốn gọi điện cho Lâm Khải Chính thể hiện sự cảm ơn, do dự nhiều lần, tôi chỉ gửi tin nhắn tới di động của anh, hai chữ: “Cảm ơn”

Nhưng anh không hồi đáp.

Sau khi trở về văn phòng, tôi trực tiếp tới phòng chủ nhiệm Trịnh, tuyên bố với ông ta: “Tôi muốn rút khỏi nhóm.”

“Vì sao?” Ông ta rất kinh ngạc nhìn tôi.

“Vất vả quá, tôi không thể chăm sóc gia đình, sức khỏe mẹ tôi rất kém.”

“Vậy thì bớt đi một chút.”

“Chủ yếu là nghiệp vụ của Trí Lâm quá lớn, tôi đảm đương không nổi.”

“Cũng không đến nỗi vậy chứ? Có thể ban đầu hơi vất vả một chút, sau này đi vào quy củ rồi thì sẽ ổn hơn.”

“Nhưng tôi cảm thấy hiện tại quá vất vả, tôi không đợi được tới sau này.”

“Vậy để Cao Triển Kỳ giúp cô.”

“Anh ta giúp tôi? Bản thân anh ta cos chút việc còn gở chẳng xong!”

“Tiểu Trâu, Tiểu Cao chắc đã nói cho cô biết ý của tôi rồi, cô biết đấy, tôi không muốn người khác nhúng tay vào nghiệp vụ của Trí Lâm, sau này đây chính là át chủ bài trong tay chúng ta, bây giờ đã có vài công ty và ngân hàng lớn muốn mời chúng ta làm cố vấn, mọi người đều nhắm vào nhãn hiệu Trí Lâm này. Hiện tại cô vất vả một chút, sau này có thể hưởng phúc rồi, cả nhà cô cũng hưởng phúc theo.” Chủ nhiệm Trịnh định dụ dỗ tôi.

“Chủ nhiệm Trịnh, tôi thực sự không muốn làm tiếp. Mong ông nhanh chóng sắp xếp người thay tôi làm công việc này.”

Tôi đã quyết, đứng lên rời phòng, để lại ông ta với vẻ mặt không thể tin nổi.

Chưa đầy 5 phút sau, điện thoại của tôi reo, không cần nhìn cũng biết là Cao Triển Kỳ. Nếu anh ta ở văn phòng, sớm đã nhảy tới nước bọt bắn tứ tung trước mặt tôi rồi.

“Trâu Vũ, cô đừng hiểu lầm, lời tôi nói hôm qua là đùa thôi!” Anh ta vội vàng giải thích trong điện thoại.

“Không liên quan tới anh, tôi vì mẹ tôi, muốn dành nhiều thời gian hơn để ở cạnh bà.” Tôi trả lời.

“Cô muốn làm ít đi một chút, tôi giúp cô là được rồi, cùng lắm tôi không làm các nghiệp vụ khác nữa.”

“Không cần, như vậy không công bằng. Tôi dứt khoát lui, đổi lấy một người giỏi giang lại không có gánh nặng, há chẳng phải tốt hơn.”

“Nhưng cô không làm ở văn phòng này nữa, tôi ở đây còn hứng thú gì chứ?” Anh ta than phiền.

“Vậy anh đi cùng tôi?” Tôi làm khó anh ta.

Anh ta cười lúng túng. “Vậy không được, tôi còn phải tích lũy tiền cưới cô chứ.”

“Vậy được rồi, đợi anh tích lũy đủ tiền thì tới tìm tôi nhé.” Tôi cúp máy.

Nhưng việc của Trí Lâm quả thật không ít, buổi chiều trưởng phòng Âu Dương thông báo tôi tới tham gia một cuộc đàm phán chuyển nhượng hạng mục nhà ở.

Tôi bước vào phòng họp với tâm trạng bất an, nhưng điều khiến tôi nhẹ nhõm là cuộc đàm phán hạng mục nhỏ này, Lâm Khải Chính không tham gia mà do giám đốc khai thác và trưởng phòng Âu Dương phụ trách.

Trong lúc đàm phán dừng lại một chút, trưởng phòng Âu Dương thần bí tiết lộ cho tôi: “Luật sư Trâu, hạng mục này hôm nay chỉ là một bó rau nhỏ, hiện tại công ty có một nghiệp vụ lớn ở Hải Nam, phải tiếp nhận một khu biệt thự vốn chưa hoàn thành, khai thác lại, vậy có việc phải làm rồi, làm không tốt phải ở Tam Á hàng tháng, chúng ta chắc vất vả đây.”

Tôi cười khổ: “Khi đó có lẽ không phải tôi làm rồi.”

“Vì sao?” Anh ta rất ngạc nhiên.

“Tôi có việc cá nhân cần giải quyết, có thể nghiệp vụ bên Trí Lâm sẽ đổi người khác tiếp nhận. Tới lúc đó chủ nhiệm Trịnh sẽ liên lạc với anh.”

Trưởng phòng Âu Dương rất tiếc nuối nhìn tôi: “Như vậy tiếc quá, cô làm rất tốt mà, sếp chúng tôi rất thích cô đấy!”

Anh ta sao biết vấn đề nằm ở đâu chứ!

Đàm phán cả một buổi chiều cũng không biết nguyên nhân, ngày mai tiếp tục.

Tôi ra khỏi cửa lớn của Trí Lâm, đột nhiên thấy chiếc xe BMW đen lờ lờ dừng ở trước cửa dưới ánh mặt trời chói chang, vị trí đó là nơi chỉ cho phép lãnh đạo cấp cao của công ty được đỗ . Tôi bất giác lại có chút bàng hoàng, anh ấy không ở trong xe nhưng đồng nghĩa với việc anh ấy đang ở một nơi nào đó trong tòa nhà này, có lẽ tôi đợi thêm một chút anh ấy sẽ xuất hiện đằng sau tôi, có lẽ khi tôi ngược mắt lên thì có thể thấy anh ấy đang đứng sau cánh cửa nhìn tôi chăm chú — Nhưng, Trâu Vũ, đây có ý nghĩa gì chứ? Tôi nhắc nhở bản thân, bước dài ra khỏi công ty, chặn một chiếc taxi.

Tôi kêu tài xế thả tôi ở trung tâm thương mại, sau đó tôi đi dạo loanh quanh trong cửa hàng tổng hợp, ăn một cái Pizza lớn trong Pizza Hut, xách vài gói chiến lợi phẩm vào rạp xem phim . Tôi nghĩ tiềm năng của tôi nhất định là bị kích thích rồi, nếu không sao có thể trong tình trạng một đêm không ngủ lại duy trì được trạng thái phấn khích thế này.

Khi tôi trở về nhà đã hơn 10 giờ rồi. Mở cửa lại thấy Cao Triển Kỳ ngồi trên ghế sofa, vừa cười vừa nói với Trâu Nguyệt.

“Sao anh đến? Tích lũy đủ tiền rồi à?” Tôi mặt lả vừa cười giãy vừa hỏi.

Cao Triển Kỳ đứng lên, bước tới nhận túi giấy trong tay tôi: “Mua gì mà mua nhiều thế? Ha, đều là quần áo mới, sao? Chuẩn bị đi gặp mặt à?”

“Vâng, lấy ai đó có tiền, đỡ những ngày tháng vất vả.” Tôi ngả lên ghế sofa.

“Tới đây, tới đây, tôi mua cho cô món cổ vịt cô thích nhất, thử một chút?” Cao Triển Kỳ nâng cao túi trước mặt tôi, mùi thịt sống khiến tôi buồn nôn, tôi vội đẩy cái túi ra xa.

Trâu Nguyệt ở bên nói: “Chị, anh Cao 7 giờ hơn đã tới, đợi chị rất lâu rồi, chị và anh nói chuyện đi, em ngủ đây.” Nói xong, nó liền bước vào phòng.

Tôi cũng mệt tới nỗi dường như không thể mở mắt nổi, thế là tôi nói với Cao Triễn Kỳ: “Nếu anh tới khuyên tôi đừng rút khỏi thì đừng nói nữa. Chúng ta ngày mai thảo luận tiếp, tôi muốn ngủ rồi.”

“Trâu Vũ, có phải lời của tôi hôm qua quá đáng không, tôi xin lỗi cô.” Cao Triễn Kỳ nghiêm túc hỏi một cách hiếm có.

“Không phải, không liên quan tới anh.”

“Vậy có phải cô điên rồi không? Rõ ràng cuối năm có thể được chia mấy chục vạn, vì sao cô muốn rút lui?”

“Tôi không muốn làm vất vả vậy.”

“Cô là người sợ vất vả ư? Hơn nữa, cô không đếm xem cô phải gánh vác bao nhiêu à? Mẹ, em gái, em trai, có ai cô không phải chăm lo, cô hà tất phải làm khó đồng tiền?”

“Nếu tôi không làm khó đồng tiền, thì tôi phải làm khó bản thân.” Tôi vừa trả lời vừa cảm thấy da mắt mình đánh nhau.

Cao Triễn Kỳ còn đang nói gì đó, nhưng tôi đã không nghe rõ nữa rồi, từ từ tôi chìm vào trong bóng tối.

Sau đó, tôi bị tiếng chuông di động đánh thức, vừa ngẩng đầu dậy, phát hiện mình đắp chăn ngủ trên ghế sofa, mà trời cũng đã sáng trưng.

Trên màn hình điện thoại là số của trưởng phòng Âu Dương, tôi nhận điện “Alo” một tiếng, trưởng phòng Âu Dương đầu bên kia sốt ruột hỏi tôi: “Luật sư Trâu, cuộc họp bắt đầu rồi, cô nhanh đến chứ?”

“Tôi...” Tôi ngược mắt nhìn đồng hồ, đã 9 giờ rồi, tôi vội vàng nói dối: “Phía bên tòa án có chút chuyện gấp gọi tôi bàn bạc, tôi lập tức tới ngay.”

Tôi vội vàng dậy vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, khi đi qua bàn ăn, thấy Trâu Nguyệt đã chuẩn bị bữa sáng trên bàn, cùng một tờ giấy viết: “Chị, đừng vất vả quá nhé. Chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Nhanh hơn nữa khi tới Trí Lâm cũng đã gần 10 giờ rồi.

Tôi xông vào trong, bày tỏ xin lỗi nhiều lần. Trưởng phòng Âu Dương nói khê với tôi: “Cô tới văn phòng Lâm tổng tầng 5 đi, vừa nãy anh ấy gọi điện tới kêu cô lên.”

Lại tìm tôi làm gì? Tôi thầm nghĩ, hỏi có phần không tình nguyện: “Có việc gì?”

“Có lẽ là chuyện về bản hợp đồng nào đó.” Trưởng phòng Âu Dương trả lời.

“Vậy anh và tôi cùng lên nhé?” Tôi muốn kéo thêm một người đi cùng, tránh bối rối.

“Vậy không được, tôi phải ở đây. Đến khi thảo luận gì chúng ta không biết thì sao viết thỏa thuận đây.” Trưởng phòng Âu Dương lập tức từ chối.

Tôi đành đứng lên, ra khỏi phòng họp.

Tới trước văn phòng của Lâm Khải Chính. Thư ký mỉm cười nói với tôi: “Luật sư Trâu, Lâm tổng đang đợi cô, có điều có thể đừng nói lâu quá không, 10 giờ 10 phút Lâm tổng phải ra ngoài.”

Tôi nhìn đồng hồ, đã 10 giờ rồi. “Được, lập tức ra ngay.” Tôi trả lời.

Thầm hít sâu một hơi, tôi đẩy cửa bước vào văn phòng anh.

Anh ngồi sau bàn làm việc, đang tập trung tinh thần nghiên cứu đồng bản vẽ. Cho tới khi tôi đứng trước bàn anh, anh mới ngẩng đầu lên.

Thấy anh, tôi liền cảm thấy hoảng hốt, bây giờ vẫn như vậy. Hơn nữa ngoài hoảng hốt, còn dâng lên chút tình cảm dịu dàng trong lòng.

Anh lại thể hiện rất bình tĩnh, chỉ ghé nói: “Ngồi đi.”

Tôi ngồi xuống, anh hỏi luôn: “Hạng mục đó đàm phán thế nào?”

“Vẫn ổn.” Thực ra tôi hoàn toàn không hiểu tình hình hôm nay, đành trả lời qua loa.

“Một khoảng thời gian sau, còn có một hạng mục lớn, khi đó có khả năng lượng công việc sẽ rất lớn.” Anh nói.

“Uhm...” Tôi vốn muốn nói, tôi chuẩn bị từ chức, nhưng lời nói vừa tới miệng liền nuốt xuống.

Anh nhìn tôi, đột nhiên hỏi: “Em định đi à?”

Tôi sững người, xem ra anh đã biết rồi. Tôi đành gật đầu.

“Vì sao?” Anh tiếp tục hỏi.

“Sức khỏe mẹ em không tốt, em muốn dành thêm chút thời gian chăm sóc bà, vì vậy muốn giảm bớt lượng công việc.” Tôi nói theo lý do đã nghĩ ra.

Anh nhìn tôi, lặng lẽ không nói. Tôi cúi đầu, vì hai chúng tôi đều biết lý do thực sự là gì.

Một lúc sau, anh nói: “Em cứ nên tiếp tục làm đi. Em đi nơi khác chẳng phải đều nhận công việc như nhau ư? Làm ở đâu chẳng phải đều là làm? Công lao chúng ta khai thác, chỉ sợ người khác khó làm được.”

Tôi vẫn cúi đầu, không trả lời anh. Tôi không biết nên nói gì, lẽ nào nói tôi không thể đối mặt với anh ư?

“Có phải em không muốn gặp anh?” Anh nói ra lời tôi muốn nói. Tôi ngược mắt nhìn anh, lúc này, anh lại chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

Sau khoảnh khắc đó, anh quay lại nhìn tôi, chậm chậm nói: “Thực ra, nếu anh không tạo ra cơ hội, chúng ta rất hiếm có cơ hội gặp nhau, nếu anh xử lý thêm một chút, có thể chúng ta căn bản không thể gặp mặt. Vì vậy, em hoàn toàn không cần băn khoăn.”

Trái tim tôi bị hai câu nói của anh đánh một đòn nặng, dường như có thể nghe thấy âm thanh rạn nứt. Sự níu kéo và đoạn tuyệt của anh đều khiến tôi không thể mở miệng.

Thư ký gọi điện giục anh ra ngoài. Tôi nghe thấy thế liền đứng lên bước ra ngoài, quên không nói lời tạm biệt, anh từ sau bàn đuổi tới, giúp tôi mở cửa, đứng bên cạnh cửa nói với tôi: “Trâu Vũ, em hãy suy nghĩ ý kiến của anh một lần nữa nhé. Cho dù thế nào, anh hoàn toàn hài lòng đối với công việc của em.”

Tôi nhìn anh, anh cách tôi một bước chân nhưng lại xa tới nỗi tôi không thể chạm vào.

Tôi vô thức nói tiếng “vâng”, quay người khỏi văn phòng anh. Đột nhiên nhớ ra việc của Lưu Quân, nhớ ra nên cảm ơn anh, vừa quay đầu thì chạm đúng ánh mắt anh đang đứng sau cánh cửa, cũng bị thương như vậy.

Tôi quên bản thân muốn nói gì, chỉ biết cần nhanh chóng chạy trốn, vội vàng chạy trốn.

Cho tới khi vào thang máy, tôi mới thở phào một hơi.

“Thực ra, nếu anh không tạo ra cơ hội, chúng ta rất hiếm có cơ hội gặp nhau, nếu anh xử lý thêm một chút, có thể chúng ta căn bản không thể gặp mặt.” – Nhất định phải như vậy ư? Chỉ có thể như vậy ư? Nhưng, tội gì chứ? Tôi thầm hỏi anh, cũng tự hỏi mình.

Cửa thang máy sáng bóng như gương chỉ có mỗi bóng dáng tôi, giống như ma quỷ.

Buổi chiều trở về văn phòng, tôi ổn định lại tâm trạng, bắt đầu làm việc.

Vừa mới đánh được phần mở đầu bản thảo thuận thì chủ nhiệm Trịnh nhẹ nhàng bước vào văn phòng tôi, còn đóng cửa, tiếng cửa đóng lại khiến tôi phát hiện ra sự tồn tại của ông ấy.

Ông ta ngồi trước xuống trước bàn làm việc của tôi, hiền từ nhìn tôi, còn chưa đợi ông ta lên tiếng, tôi đã biết ông ta muốn nói gì. “Chủ nhiệm Trịnh, ông không cần nói nữa, tôi thực sự muốn đi.”

“Tiểu Trâu, có gì khó khăn mọi người cùng nghĩ cách, vì sao nhất định phải đi chứ?”

“Vất vả quá, cuối tuần tôi không cách nào nghỉ ngơi nổi, sức khỏe mẹ tôi rất kém, tôi muốn dành thời gian đưa bà đi khám bệnh cũng không có.” Tôi nửa đùa nửa thật than phiền.

“Giai đoạn sáng nghiệp là như vậy mà! Văn phòng thành lập hơn 3 năm rồi, bây giờ mới bắt đầu khởi sắc một chút thì cô liền nói muốn đi, không hưởng thụ thành quả chiến thắng, thật sự rất đáng tiếc.”

“Ông cũng biết tôi không phải loại nghiện công việc, cái gì cũng có thể từ bỏ để kiếm tiền tôi không làm được.”

“Nhưng, cô nói đi liền đi, việc lớn như vậy, tôi tìm ai ra thay thế cô đây!” Chủ nhiệm Trịnh lo lắng.

“Luật sư Vương, luật sư Hạ trong văn phòng, họ đều rất nhàn rỗi!”

“Họ ư?!” Chủ nhiệm Trịnh nói bằng ngữ khí không đáng để ý: “Làm cái gì cũng không tốt, còn tự cho mình rất có trình độ, nếu giao việc của Trí Lâm cho bọn họ, vậy chúng ta chẳng cần hy vọng sang năm có thể tiếp tục ký hợp đồng nữa rồi. Ban đầu nếu không phải vốn thành lập văn phòng không đủ, tôi cũng không kéo thêm bọn họ vào.”

Ông ta tiến sát gần tôi hơn, thấp giọng nói: “Tiểu Cao có nói cho cô biết không? Tôi định nội trong năm nay, nghĩ cách để đuổi họ đi. Sau đó, tôi, cô và Tiểu Cao, lại mời thêm vài luật sư trẻ nữa, mấy chúng ta cùng làm. Có miếng kim bài Trí Lâm, chúng ta không sợ không có việc để làm, không giấu gì cô, bây giờ đã có hai công ty chứng khoán và một công ty trên thị trường đã có ý ký hợp đồng với chúng ta.” Hai mắt chủ nhiệm Trịnh như phát quang.

“Chủ nhiệm Trịnh, quả thật tôi khó đảm đương trọng trách nặng nề, thời gian này tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi, vì vậy tôi muốn thay đổi môi trường làm việc.” Tôi nói thật.

“Tiểu Trâu, khi cô vừa tốt nghiệp, không có kinh nghiệm, chưa có tư cách hành nghề, ở lại nơi này vì bạn trai, chính là tôi đã ép các cộng sự khác khăng khăng tuyển dụng cô.” Chủ nhiệm Trịnh bắt đầu dùng tình cảm để lay động lòng người: “Cô nói người thầy như tôi có phải đã tự tay mình dạy cô tất cả không? Đưa cô đi làm quen các thẩm phán, tới các phiên tòa, đi công tác, giao hồ sơ vụ án cho cô làm, để cô nắm chắc. Sau này cô thi đỗ bằng tư cách luật sư, bắt đầu hành nghề, tôi lại khăng khăng đưa cô lên làm người cộng sự. Vì sao? Chính vì tôi luôn rất coi trọng cô, cô là một luật sư rất ưu tú, sau này nhất định sẽ cống hiến cho sự phát triển của văn phòng chúng ta. Nhưng bây giờ, cô nói đi là đi, khiến tôi thực sự rất bị động!” Về mặt của chủ nhiệm Trịnh vô cùng đau khổ.

Tuy ký ức của ông ta có phần hơi quá khoa trương, nhưng không thể phủ nhận, tôi trưởng thành dưới sự bồi dưỡng của ông ta, nghe ông ta nói vậy, tôi có chút áy náy.

Tim tôi mềm đi, nói: “Chủ nhiệm Trịnh, ông đừng lo, tôi sẽ tiếp tục ở lại từ 1 tới 3 tháng nữa, ông nhanh chóng tìm nhân tài ưu tú, tôi đợi tới khi bên này có người tiếp nhận công việc của tôi, tôi mới đi.”

Nghe thấy tôi nói vậy, chủ nhiệm Trịnh lộ ra vẻ vui vẻ yên tâm, nhưng vẫn khách sáo nói: “Tốt nhất đừng đi, chúng tôi không mong cô đi, đặc biệt là Tiểu Cao, cô mà đi, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới tính tích cực trong công việc của anh ta.” Mang Tiểu Cao ra nói với tôi là thói quen thông thường của văn phòng chúng tôi.

Tôi cười nói: “Vậy ông tìm một người tích cực hơn cả anh ta đi!”

Chủ nhiệm Trịnh khép cửa đi ra.

Tôi thực sự buồn, trong lòng nghĩ đây là thế nào? Bắt đầu lúc nào, tôi trở nên không được như ý cả trong tình trường lẫn tiền trường? Một người đàn ông anh tuấn có tiền có thể hợp ý tôi còn tôi lại phải cách anh càng xa càng tốt, không chỉ như vậy còn phải nhọc lòng đổi công việc, mất đi hơn chục vạn tiền hoa hồng hàng năm? Đây là thói đời gì vậy!

Đang nghĩ thì điện thoại reo. Tôi nhắc ống nghe, bên trong vang lên tiếng Cao Triển Kỳ: “Cô tỉnh rồi à?”

“Giờ là lúc nào rồi mà tôi còn ngủ nghe cái nổi gì chứ!” Tôi thấy kỳ quặc.

“Trâu Vũ, tôi thực sự rất đau lòng, rất đau lòng!” Cao Triển Kỳ nói bằng ngữ điệu đau khổ.

“Sao thế?”

“Đối với cô mà nói, có phải tôi chỉ giống như không khí, hoàn toàn vô hình không?”

“Cái gì?” Tôi càng nghe càng không hiểu.

“Tối qua tôi còn đang nói với cô, cô lại ngủ mất, cô cũng chẳng coi tôi ra gì cả nhỉ?”

“À!” Hóa ra là việc tối qua, tôi nhớ ra quả thật anh ta nói đông dài cái gì đó, tôi đã đi vào giấc mộng rồi: “Xin lỗi, hôm qua tôi mệt quá.” Tôi vội vàng xin lỗi.

“Tôi đợi cô cả một buổi tối, kết quả chưa nói với cô được hai câu, cô đã muốn ngủ, ít nhất cũng phải đợi tôi nói hết chứ!”

”Anh muốn nói gì? Bây giờ nói đi!”

“Bỏ đi, không nói nữa!” Cao Triễn Kỳ hình như có chút không vui.

“Nói đi, là cầu hôn tôi hả?” Tôi đùa với anh ta, muốn nhận được sự tha thứ.

“Ừ, cô đồng ý không?” Anh ta rất biết đưa thuyền theo dòng, lập tức nói.

“Uhm...” Tôi làm ra vẻ suy nghĩ: “Trước tiên anh đưa tôi xem tiền tiết kiệm của anh rồi tôi quyết định.”

“Ha ha ha.....” Cao Triễn Kỳ cười: “Được, chờ tôi trở về.”

“Anh ở đâu?” Tôi hỏi

“Tôi đang ở Thâm Quyển, đưa thẩm phán đi điều tra. Hôm qua cô không nghe thấy trong mơ à?”

“Sau khi trở về tôi mời anh ăn cơm chuộc tội nhé.” Tôi đáp.

“Được, quyết định thế nhé.” Anh ta vui vẻ cúp máy.

Cao Triễn Kỳ nói không sai, anh ta giống như không khí bên tôi, tôi thường xem nhẹ sự tồn tại của anh ta, nhưng sự tồn tại của anh ta lại là phần không thể thiếu trong cuộc sống của tôi. Có lẽ đây chính là định nghĩa về bạn bè.

Theo đúng lời hẹn với chủ nhiệm Trịnh, tôi tiếp tục hoàn thành công việc của mình ở Trí Lâm.

Nhưng người đó, anh ấy cũng biến mất khỏi tầm mắt tôi theo đúng lời hứa của mình.

Cho dù đàm phán hay hội nghị gì, anh cũng đều không tham gia, nếu có vấn đề gì cần anh quyết định, hoặc hợp đồng cần anh xem qua để ký, cũng hoàn toàn do trưởng phòng Âu Dương phụ trách. Bao lần tôi bước vào Trí Lâm, bao lần đi qua sảnh lớn, thang máy và vài phòng ban, nhưng chưa bao giờ gặp qua anh.

Một ngày không thấy, hai ngày không thấy, cả tuần không thấy, hai tuần không thấy Ngày cứ trôi qua dần, trái tim tôi lại không trở về sự bình yên như ước hẹn, ngược lại, một nỗi nhớ khó kiềm chế không ngừng sinh sôi nảy nở, đến nỗi tôi thậm chí còn lặng lẽ mong chờ, có thể nhìn thấy gương mặt anh trong một khoảnh khắc nào đó, khi tôi đứng trước cửa thang máy sắp mở, khi một chiếc xe màu đen vượt qua tôi, khi tôi bước vào một cuộc đàm phán đặc biệt quan trọng nào đó, tôi đều bất giác mong mỏi có thể thấy anh, chỉ cần nhìn thấy là được, tôi thầm nghĩ trong lòng. Nhưng đáng tiếc rằng đều chưa hề gặp, sự mong mỏi của tôi lại hết lần này tới lần khác tan vỡ.

Chỉ có một lần, khi tôi tham gia một cuộc đàm phán ở tầng 7, trên đường đi rửa tay, ngang qua phòng họp ngay cạnh, đột nhiên bên trong vọng ra tiếng anh, êm dịu, hơi khàn khàn, trực tiếp đánh trúng màng nhĩ tôi. Anh và vài người nào đó thảo luận công việc liên quan tới việc cho vay, chỉ hỏi ngắn gọn, sau đó là người khác trả lời dài dòng. Tôi đứng ở hành lang, đợi tiếng anh, nghe tiếng anh, nhất thời mê mẩn.

Đột nhiên tiếng cửa vang lên, tôi giật mình, vội vã lên phía trước như không có việc, quay đầu nhìn, một người đàn ông xa lạ đi ra, giây phút cánh cửa mở ra đóng vào, vượt qua người đàn ông xa lạ, tôi nhìn vào trong phòng, chỉ thấy khói thuốc lá mịt mù, nhưng anh không ở trong tầm mắt của tôi.

Trong lòng tôi có một cảm giác hụt hẫng khó nói.

Cho tới thứ bảy nào đó, tôi đến trường đi học, qua sân vận động lớn, thấy sắc cờ bay bay, tiếng trống, tiếng nhạc, ngẩng đầu nhìn biểu ngữ lớn: “Lễ khởi công thư viện Trí Lâm do Tổng công ty tập đoàn Trí Lâm quyền tặng.”

Tôi len vào dòng người, cuối cùng, xa xa nhìn thấy Lâm Khải Chính ngồi trên khán đài.

Xa quá, cách anh rất nhiều người, tôi nhìn không rõ gương mặt anh. Dưới ánh nắng chói chang, tôi chớp mắt, cố gắng nhìn về phía anh, muốn nhìn rõ về mặt anh.

Trong tiếng nhạc và tiếng người huyên náo ồn ào, một vị lãnh đạo không rõ chức vị đang phát biểu, anh chỉ im lặng ngồi đó, dường như không quan tâm. Sau đó, anh đứng lên, cắt băng rôn đỏ dưới sự vây chặt của công chúng. Vang lên tiếng vỗ tay, anh ngẩng đầu, nhìn xung quanh hội trường, giây phút này tôi mới nhìn rõ anh, nụ cười thận trọng khách sáo trên gương mặt anh.

Hơn 1 tháng chưa gặp, anh vẫn như vậy, tôi đứng trong đám người, tham lam nhìn anh. Nữ sinh xung quanh vẫn đang thán phục vẻ anh tuấn của anh, còn tôi thầm nghĩ trong lòng: “Các người sao có thể biết đáng về thực sự của anh ấy, lòng tốt thực sự của anh ấy?”

Xin hãy cho phép em được có chút hư vinh bé nhỏ vì anh, tôi thầm nói với anh ở trong lòng.

Anh ở vị trí trên cao, mọi người ngược nhìn, còn tôi lại bị chìm trong đám người, trở thành một gương mặt trong hàng trăm gương mặt tương tự, anh không nhìn thấy tôi, không phát hiện ra tôi, đây mới là vị trí của chúng tôi.

Rất nhanh sau đó nghi thức kết thúc, dưới sự hướng dẫn của một vài người, anh nhanh chóng biến mất. Đám người dần dần tản ra, tôi vẫn đứng trên sân vận động, nhìn mặt trời, đứng rất lâu rất lâu.

14. Chương 14

Buổi chiều trở về văn phòng, tôi ổn định lại tâm trạng, bắt đầu làm việc.

Vừa mới đánh được phần mở đầu bản thảo thuận thì chủ nhiệm Trịnh nhẹ nhàng bước vào văn phòng tôi, còn đóng cửa, tiếng cửa đóng lại khiến tôi phát hiện ra sự tồn tại của ông ấy.

Ông ta ngồi trước xuống trước bàn làm việc của tôi, hiền từ nhìn tôi, còn chưa đợi ông ta lên tiếng, tôi đã biết ông ta muốn nói gì. “Chủ nhiệm Trịnh, ông không cần nói nữa, tôi thực sự muốn đi.”

“Tiểu Trâu, có gì khó khăn mọi người cùng nghĩ cách, vì sao nhất định phải đi chứ?”

“Vất vả quá, cuối tuần tôi không cách nào nghỉ ngơi nổi, sức khỏe mẹ tôi rất kém, tôi muốn dành thời gian đưa bà đi khám bệnh cũng không có.” Tôi nửa đùa nửa thật than phiền.

“Giai đoạn sáng nghiệp là như vậy mà! Văn phòng thành lập hơn 3 năm rồi, bây giờ mới bắt đầu khởi sắc một chút thì cô liền nói muốn đi, không hưởng thụ thành quả chiến thắng, thật sự rất đáng tiếc.”

“Ông cũng biết tôi không phải loại nghiện công việc, cái gì cũng có thể từ bỏ để kiếm tiền tôi không làm được.”

“Nhưng, cô nói đi liền đi, việc lớn như vậy, tôi tìm ai ra thay thế cô đây!” Chủ nhiệm Trịnh lo lắng.

“Luật sư Vương, luật sư Hạ trong văn phòng, họ đều rất nhàn rỗi!”

“Họ ư?!” Chủ nhiệm Trịnh nói bằng ngữ khí không đáng để ý: “Làm cái gì cũng không tốt, còn tự cho mình rất có trình độ, nếu giao việc của Trí Lâm cho bọn họ, vậy chúng ta chẳng cần hy vọng sang năm có thể tiếp tục ký hợp đồng nữa rồi. Ban đầu nếu không phải vốn thành lập văn phòng không đủ, tôi cũng không kéo thêm bọn họ vào.”

Ông ta tiến sát gần tôi hơn, thấp giọng nói: “Tiểu Cao có nói cho cô biết không? Tôi định nội trong năm nay, nghĩ cách để đuổi họ đi. Sau đó, tôi, cô và Tiểu Cao, lại mời thêm vài luật sư trẻ nữa, mấy chúng ta cùng làm. Có miếng kim bài Trí Lâm, chúng ta không sợ không có việc để làm, không giấu gì cô, bây giờ đã có hai công ty chứng khoán và một công ty trên thị trường đã có ý ký hợp đồng với chúng ta.” Hai mắt chủ nhiệm Trịnh như phát quang.

“Chủ nhiệm Trịnh, quả thật tôi khó đảm đương trọng trách nặng nề, thời gian này tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi, vì vậy tôi muốn thay đổi môi trường làm việc.” Tôi nói thật.

“Tiểu Trâu, khi cô vừa tốt nghiệp, không có kinh nghiệm, chưa có tư cách hành nghề, ở lại nơi này vì bạn trai, chính là tôi đã ép các cộng sự khác khăng khăng tuyển dụng cô.” Chủ nhiệm Trịnh bắt đầu dùng tình cảm để lay động lòng người: “Cô nói người thầy như tôi có phải đã tự tay mình dạy cô tất cả không? Đưa cô đi làm quen các thẩm phán, tới các phiên tòa, đi công tác, giao hồ sơ vụ án cho cô làm, để cô nắm chắc. Sau này cô thi đỗ bằng tư cách luật sư, bắt đầu hành nghề, tôi lại khăng khăng đưa cô lên làm người cộng sự. Vì sao? Chính vì tôi luôn rất coi trọng cô, cô là một luật sư rất ưu tú, sau này nhất định sẽ cống hiến cho sự phát triển của văn phòng chúng ta. Nhưng bây giờ, cô nói đi là đi, khiến tôi thực sự rất bị động!” Về mặt của chủ nhiệm Trịnh vô cùng đau khổ.

Tuy ký ức của ông ta có phần hơi quá khoa trương, nhưng không thể phủ nhận, tôi trưởng thành dưới sự bồi dưỡng của ông ta, nghe ông ta nói vậy, tôi có chút áy náy.

Tim tôi mềm đi, nói: “Chủ nhiệm Trịnh, ông đừng lo, tôi sẽ tiếp tục ở lại từ 1 tới 3 tháng nữa, ông nhanh chóng tìm nhân tài ưu tú, tôi đợi tới khi bên này có người tiếp nhận công việc của tôi, tôi mới đi.”

Nghe thấy tôi nói vậy, chủ nhiệm Trịnh lộ ra vẻ vui vẻ yên tâm, nhưng vẫn khách sáo nói: “Tốt nhất đừng đi, chúng tôi không mong cô đi, đặc biệt là Tiểu Cao, cô mà đi, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới tính tích cực trong công việc của anh ta.” Mang Tiểu Cao ra nói với tôi là thói quen thông thường của văn phòng chúng tôi.

Tôi cười nói: “Vậy ông tìm một người tích cực hơn cả anh ta đi!”

Chủ nhiệm Trịnh khép cửa đi ra.

Tôi thực sự buồn, trong lòng nghĩ đây là thế nào? Bắt đầu lúc nào, tôi trở nên không được như ý cả trong tình trường lẫn tiền trường? Một người đàn ông anh tuấn có tiền có thể hợp ý tôi còn tôi lại phải cách anh càng xa càng tốt, không chỉ như vậy còn phải nhọc lòng đổi công việc, mất đi hơn chục vạn tiền hoa hồng hàng năm? Đây là thói đời gì vậy!

Đang nghĩ thì điện thoại reo. Tôi nhắc ống nghe, bên trong vang lên tiếng Cao Triển Kỳ: “Cô tỉnh rồi à?”

“Giờ là lúc nào rồi mà tôi còn ngủ nghe cái nổi gì chứ!” Tôi thấy kỳ quặc.

“Trâu Vũ, tôi thực sự rất đau lòng, rất đau lòng!” Cao Triển Kỳ nói bằng ngữ điệu đau khổ.

“Sao thế?”

“Đối với cô mà nói, có phải tôi chỉ giống như không khí, hoàn toàn vô hình không?”

“Cái gì?” Tôi càng nghe càng không hiểu.

“Tối qua tôi còn đang nói với cô, cô lại ngủ mất, cô cũng chẳng coi tôi ra gì cả nhỉ?”

“À!” Hóa ra là việc tối qua, tôi nhớ ra quả thật anh ta nói đồng dài cái gì đó, tôi đã đi vào giấc mộng rồi: “Xin lỗi, hôm qua tôi mệt mỏi quá.” Tôi vội vàng xin lỗi.

“Tôi đợi cô cả một buổi tối, kết quả chưa nói với cô được hai câu, cô đã muốn ngủ, ít nhất cũng phải đợi tôi nói hết chứ!”

”Anh muốn nói gì? Bây giờ nói đi!”

“Bỏ đi, không nói nữa!” Cao Triển Kỳ hình như có chút không vui.

“Nói đi, là cầu hôn tôi hả?” Tôi đùa với anh ta, muốn nhận được sự tha thứ.

“Ừ, cô đồng ý không?” Anh ta rất biết đưa thuyền theo dòng, lập tức nói.

“Uhm...” Tôi làm ra vẻ suy nghĩ: “Trước tiên anh đưa tôi xem tiền tiết kiệm của anh rồi tôi quyết định.”

“Ha ha ha.....” Cao Triển Kỳ cười: “Được, chờ tôi trở về.”

“Anh ở đâu?” Tôi hỏi

“Tôi đang ở Thâm Quyển, đưa thẩm phán đi điều tra. Hôm qua cô không nghe thấy trong mơ à?”

“Sau khi trở về tôi mời anh ăn cơm chuộc tội nhé.” Tôi đáp.

“Được, quyết định thế nhé.” Anh ta vui vẻ cúp máy.

Cao Triền Kỳ nói không sai, anh ta giống như không khí bên tôi, tôi thường xem nhẹ sự tồn tại của anh ta, nhưng sự tồn tại của anh ta lại là phần không thể thiếu trong cuộc sống của tôi. Có lẽ đây chính là định nghĩa về bạn bè.

Theo đúng lời hẹn với chủ nhiệm Trịnh, tôi tiếp tục hoàn thành công việc của mình ở Trí Lâm.

Nhưng người đó, anh ấy cũng biến mất khỏi tầm mắt tôi theo đúng lời hứa của mình.

Cho dù đàm phán hay hội nghị gì, anh cũng đều không tham gia, nếu có vấn đề gì cần anh quyết định, hoặc hợp đồng cần anh xem qua để ký, cũng hoàn toàn do trưởng phòng Âu Dương phụ trách. Bao lần tôi bước vào Trí Lâm, bao lần đi qua sảnh lớn, thang máy và vài phòng ban, nhưng chưa bao giờ gặp qua anh.

Một ngày không thấy, hai ngày không thấy, cả tuần không thấy, hai tuần không thấy Ngày cứ trôi qua dần, trái tim tôi lại không trở về sự bình yên như ước hẹn, ngược lại, một nỗi nhớ khó kiềm chế không ngừng sinh sôi nảy nở, đến nỗi tôi thậm chí còn lặng lẽ mong chờ, có thể nhìn thấy gương mặt anh trong một khoảnh khắc nào đó, khi tôi đứng trước cửa thang máy sắp mở, khi một chiếc xe màu đen vượt qua tôi, khi tôi bước vào một cuộc đàm phán đặc biệt quan trọng nào đó, tôi đều bất giác mong mỏi có thể thấy anh, chỉ cần nhìn thấy là được, tôi thầm nghĩ trong lòng. Nhưng đáng tiếc rằng đều chưa hề gặp, sự mong mỏi của tôi lại hết lần này tới lần khác tan vỡ.

Chỉ có một lần, khi tôi tham gia một cuộc đàm phán ở tầng 7, trên đường đi rửa tay, ngang qua phòng họp ngay cạnh, đột nhiên bên trong vọng ra tiếng anh, êm dịu, hơi khàn khàn, trực tiếp đánh trúng màng nhĩ tôi. Anh và vài người nào đó thảo luận công việc liên quan tới việc cho vay, chỉ hỏi ngắn gọn, sau đó là người khác trả lời dài dòng. Tôi đứng ở hành lang, đợi tiếng anh, nghe tiếng anh, nhất thời mê mẩn.

Đột nhiên tiếng cửa vang lên, tôi giật mình, vội vã lên phía trước như không có việc, quay đầu nhìn, một người đàn ông xa lạ đi ra, giây phút cánh cửa mở ra đóng vào, vượt qua người đàn ông xa lạ, tôi nhìn vào trong phòng, chỉ thấy khói thuốc lá mịt mù, nhưng anh không ở trong tầm mắt của tôi.

Trong lòng tôi có một cảm giác hụt hẫng khó nói.

Cho tới thứ bảy nào đó, tôi đến trường đi học, qua sân vận động lớn, thấy sắc cờ bay bay, tiếng trống, tiếng nhạc, ngẩng đầu nhìn biểu ngữ lớn: “Lễ khởi công thư viện Trí Lâm do Tổng công ty tập đoàn Trí Lâm quyền tặng.”

Tôi len vào dòng người, cuối cùng, xa xa nhìn thấy Lâm Khải Chính ngồi trên khán đài.

Xa quá, cách anh rất nhiều người, tôi nhìn không rõ gương mặt anh. Dưới ánh nắng chói chang, tôi chớp mắt, cố gắng nhìn về phía anh, muốn nhìn rõ vẻ mặt anh.

Trong tiếng nhạc và tiếng người huyên náo ồn ào, một vị lãnh đạo không rõ chức vị đang phát biểu, anh chỉ im lặng ngồi đó, dường như không quan tâm. Sau đó, anh đứng lên, cất băng rôn đỏ dưới sự vây chặt của công chúng. Vang lên tiếng vỗ tay, anh ngẩng đầu, nhìn xung quanh hội trường, giây phút này tôi mới nhìn rõ anh, nụ cười thận trọng khách sáo trên gương mặt anh.

Hơn 1 tháng chưa gặp, anh vẫn như vậy, tôi đứng trong đám người, tham lam nhìn anh. Nữ sinh xung quanh vẫn đang thán phục vẻ anh tuấn của anh, còn tôi thầm nghĩ trong lòng: “Các người sao có thể biết đáng về thực sự của anh ấy, lòng tốt thực sự của anh ấy?”

Xin hãy cho phép em được có chút hư vinh bé nhỏ vì anh, tôi thầm nói với anh ở trong lòng.

Anh ở vị trí trên cao, mọi người ngược nhìn, còn tôi lại bị chìm trong đám người, trở thành một gương mặt trong hàng trăm gương mặt tương tự, anh không nhìn thấy tôi, không phát hiện ra tôi, đây mới là vị trí của chúng tôi.

Rất nhanh sau đó nghi thức kết thúc, dưới sự hướng dẫn của một vài người, anh nhanh chóng biến mất. Đám người dần dần tản ra, tôi vẫn đứng trên sân vận động, nhìn mặt trời, đứng rất lâu rất lâu.

Tới khách sạn thu xếp ổn thỏa xong, trưởng phòng Âu Dương đưa tôi tới dùng bữa trưa tại phòng ăn.

Đây là khách sạn 5 sao, trang bị cực kỳ xa hoa. Trước mặt là biển, phong cảnh như trong tranh. Bốn phía thấp thoáng rừng mưa nhiệt đới, thực vật hiếm mọc san sát nhau, trong phòng, ngoài phòng đều rộng rãi thoáng mát. Trong sân vườn bên ngoài của phòng ăn có ao sen, bãi cỏ, hành lang dài uốn lượn được bố trí rất tinh tế làm người ta mê mẩn.

Tôi và trưởng phòng Âu Dương vừa ăn vừa nói chuyện, trưởng phòng giới thiệu cho tôi về việc chuyển nhượng hạng mục lần này.

“Biệt thự này là công trình lớn nhất ở thành phố Tam Á, chiếm diện tích hơn 1000 mẫu, dự kiến diện tích kiến trúc gần 8 vạn m², thực ra ban đầu từng thi công rồi, cũng dựng mô hình thu nhỏ, nhưng do nền kinh tế Hải Nam bị suy thoái, toàn bộ đình công, vẫn gác lại nơi đó. Lâm tổng tới xem qua 2 lần, cho rằng ở đây rất có tương lai khai thác, quyết định mua lại hạng mục này. Phá bỏ kiến trúc cũ ban đầu, thiết kế lại, thi công lại từ đầu, muốn trở thành khu biệt thự du lịch cao cấp nhất phía nam Trung Quốc.”

“Trời ạ, mua lại đã hơn một trăm triệu rồi, xây dựng căn hộ lên phải tốn bao nhiêu tiền nữa!” Tôi than thở.

“Đúng vậy, trên dưới Trí Lâm đều vô cùng coi trọng hạng mục này, nhất định không thể xảy ra sai lầm! Đặc biệt là tòa nhà chưa hoàn thành, sợ nhất quan hệ luật pháp trước đây chưa làm rõ, sau này để lại hậu họa, vì vậy nhiệm vụ của chúng ta rất nặng nề.” Về mặt trưởng phòng Âu Dương chính là trọng trách đặt lên vai.

Tôi gật đầu, ra sức tách mai cua.

“Đây cũng là hạng mục Lâm tổng chủ trì từ đầu tới cuối sau khi nhậm chức, vì vậy thành bại thế nào ảnh hưởng rất lớn tới anh ấy.” Trưởng phòng Âu Dương tiếp tục nói.

“Vậy có ảnh hưởng gì chứ? Dù sao là công ty nhà họ, thắng cũng là anh ấy, thua cũng là anh ấy.” Tôi giả vờ không biết gì.

“Đâu có, nhà họ Lâm rất phức tạp. Có thể cô không biết, chủ tịch Lâm kết hôn 3 lần, ly hôn với bà vợ đầu rồi, giữ lại cậu con trai lớn Lâm Khải Trọng. Vợ thứ hai chết, để lại con trai thứ Lâm Khải Chính. Bà vợ thứ ba chính là bà vợ hiện tại, lại sinh cho ông ta một cặp song sinh, hai đứa con trai nhỏ, tên Lâm Khải Trí và Lâm Khải Tuệ, năm nay cũng tròn 18 tuổi rồi. Vì vậy, 4 anh em họ long tranh hổ đấu, đều muốn có được sự trọng dụng của chủ tịch Lâm, cuối cùng có thể quản lý gia sản. Có điều xem ra hiện tại khí lực Lâm Khải Chính tốt nhất.”

“Ý của anh là bây giờ ai là thái tử vẫn còn chưa nói rõ?”

“Đúng, chúng ta làm bè tôi, cũng không dễ dàng, có lúc thực sự không biết nên nghe ai. Đầu năm nay, Lâm Khải Chính vẫn còn là giám đốc phụ trách tài vụ, Lâm Khải Trọng qua mặt anh ấy, tự tiện cắt xén 2 triệu ngoại tệ, cô biết làm nhân viên cấp dưới có lúc cũng không có cách nào, kết quả để Lâm Khải Chính biết, nổi cơn lôi đình, sắp xếp lại toàn bộ phòng tài vụ, thay toàn bộ nhân viên. Lâm Khải Trọng cũng vì việc này mà bị thái thượng hoàng mắng một trận to, điều sang bên Mỹ làm về tài chính.”

Tôi nhớ lại rất lâu trước đây, nhìn thấy cảnh Lâm Khải Chính nổi giận trong văn phòng, nhất định là chuyện đó.

“Vì chuyện này Lâm Khải Chính được thăng chức phó tổng?” Tôi hỏi.

“Đây là cũng một lý do, nhưng còn có một lý do khác, chính là Lâm Khải Chính theo đuổi được cô con gái độc nhất của nhà họ Giang, hai nhà thông gia, thực lực tự nhiên tăng mạnh, từ cổ chí kim cách này luôn là cách có hiệu quả nhất. Không có sự ủng hộ của nhà họ Giang, hạng mục lần này sợ rằng Lâm Khải Chính cũng không có gan làm. Mà vợ của Lâm Khải Trọng chỉ là một công chức bình thường, đương nhiên không có sức cạnh tranh.”

Hóa ra như vậy, tình tiết và thủ đoạn lạc hậu vẫn có tác dụng trong hiện tại.

“Có điều tôi cũng từng gặp qua Giang tiểu thư, vô cùng đáng yêu. Lâm Khải Chính theo đuổi cô ấy chắc cũng tốn không ít công sức?” Tôi như vô ý dò hỏi.

Trưởng phòng Âu Dương lắc đầu nói: “Tôi chưa từng gặp qua, lần trước khi cô ấy đến, tôi đi công tác. Nghe người khác nói, quả thật xinh đẹp. Có điều, con người Lâm Khải Chính nhả nhận, thận trọng, đừng thấy

anh ý trẻ tuổi mà coi thường, thật sự anh ấy rất lão luyện, trên mặt ít khi biểu lộ yêu thích hay giận dữ, tôi còn thực không nghĩ ra đáng về anh ấy theo đuổi người khác như thế nào nữa.”

Nhớ tới đáng về anh trước mặt người khác quả thật là như vậy, anh tuy trẻ tuổi nhưng có sự uy nghiêm. Còn Lâm Khải Chính mà tôi đã từng thấy qua – người đàn ông khi cười có phần ngượng ngập, người nào mới là chân thực đây?

Trường phòng Âu Dương vẫn đang tự nói: “Có điều dường như người như Lâm Khải Chính, luận về tài sản có tài sản, luận tướng mạo có tướng mạo, luận học vấn có học vấn, luận xuất thân có xuất thân, chỉ sợ không cần theo đuổi, con gái cũng sẽ tranh nhau đòi gả cho anh ấy, tôi nghe nói rất nhiều người còn muốn sống chết vì anh ấy.”

“Không phải chứ!” Tôi giả vờ kinh ngạc, trong lòng nghĩ, sao ai cũng biết việc này.

“Ôi, yêu người đàn ông như vậy có gì tốt, tự mình chuốc khổ, họ đều là người bị tiền và quyền dắt mũi, phụ nữ tính đạt được cái gì chứ?” Trường phòng Âu Dương vừa nói vừa nhìn tôi, trong mắt anh ta, tôi dường như đọc ra vài ám thị.

Tôi vội kêu no, đứng lên cáo từ, trở về phòng.

Đứng trên ban công, nhìn ra bãi cát trắng, nhưng nhìn thấy từng lớp sóng biển cuộn trào, hàng dừa nghiêng trong gió, thế giới trở nên vô cùng giản đơn thuần túy dưới ánh sáng mặt trời nhiệt đới. Nhớ lại lời của trưởng phòng Âu Dương, lòng tôi rất xúc động, anh ta cũng là ý tốt, sợ tôi giống như những cô gái ngốc nghếch khác, yêu đơn phương. Còn tôi, trước nay tuy không hiểu gia thế Lâm Khải Chính, cũng biết tuyệt đối không hề đơn giản, hôm nay mới hiểu thực sự vì sao trên gương mặt Lâm Khải Chính thường thoáng hiện lên sự lo lắng. Tiền và quyền thế, đằng sau đều là sự đấu đá không nề mặt, ngày tháng như vậy khổ cực biết bao?

Thời gian cuộc đời nếu có thể giống như biển cả ngày hè thì tốt quá.

Mấy ngày tiếp theo, tôi toàn tâm với công việc, khối lượng lớn hợp đồng phải kiểm tra, tình trạng thực thi cẩn thận và hiện trạng nợ nần với quyền chủ nợ, còn phải cùng bộ phận khai thác tiến hành bàn bạc hết lần này tới lần khác với đối phương, sửa đi sửa lại thỏa thuận. Công việc không phải quá vất vả nhưng cũng lộn xộn.

Đáng mừng là tôi có thể ngày ngày làm bạn với gió, với biển, đi dạo dọc bờ biển vào lúc hoàng hôn, thật là hạnh phúc lớn trong đời.

Bất giác đã ở Tam Á được 2 tuần, đàm phán cuối cùng cũng xong một giai đoạn.

Một hôm, tôi ăn tối ở phòng ăn, trưởng phòng Âu Dương chạy vào, vội vàng nói với tôi: “Tiểu Trâu, cô sắp xếp những tài liệu hợp đồng của chúng ta cho tốt, bây giờ tôi phải ra sân bay đón Lâm tổng, anh ấy muốn chúng ta báo cáo.”

Vẫn chưa đợi tôi phản ứng, anh ta đã vội vàng chạy ra khỏi phòng ăn.

Tôi vội vàng kết thúc bữa tối, trở về phòng, sắp xếp một bộ tài liệu có liên quan, dùng giấy trắng ghi rõ thứ tự giấy tờ tiện tìm kiếm.

Trời đã dần tối, tôi vào phòng tắm, ngắm mình trong gương. Tuy da rám nắng đen hơn chút nhưng vẫn ổn. Tóc nên thả xuống hay buộc lên? Tôi do dự một lúc, vẫn buộc đuôi ngựa.

Ngồi trên giường, tiện tay mở ti vi, một tiết mục nghệ thuật tổng hợp của Hàn Quốc đang trình diễn, hơn chục nam nữ đang thể hiện tâm tình, cười hi hi ha ha, tôi xem mà tư tưởng không tập trung.

Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, tôi vội vàng nhảy xuống giường, mở cửa.

Trưởng phòng Âu Dương đứng ở cửa, nói với tôi: “Đưa mấy tài liệu cho tôi, nhanh lên!”

Tôi quay người lấy tài liệu đã chuẩn bị xong trên bàn đưa cho anh ta.

Sau khi nhận xong, anh ta lại nói: “Cô không cần đi nữa, Lâm tổng kêu mình tôi báo cáo anh ấy là đủ rồi. Bản thỏa thuận này là bản sửa cuối cùng hả?”

Tôi sững một chút, vội đáp: “Vâng, chỉ có thời gian chuyển khoản cụ thể chưa điền, còn đợi quyết định cuối cùng của Lâm tổng.”

“Được, được, được, cô nghỉ ngơi đi.” Trưởng phòng Âu Dương đi ra phía thang máy.

Tôi quay trở về phòng, đóng cửa, nằm nhoài lên giường, nhìn trần nhà, sững sờ rất lâu.

Bắt đầu vang lên tiếng nhạc trên bãi biển, mở màn sự vui chơi hết mình vào buổi tối. Tôi xốc lại tâm trạng, ra khỏi phòng. Cho dù thế nào cũng sắp rời Tam Á rồi, không thể bỏ qua thời khắc đẹp đẽ ở đây. Buổi tối trên bãi biển có biểu diễn khoảng 1 tiếng, có ca hát, có khiêu vũ, còn có xiếc và ảo thuật. Người biểu diễn thường là dân nghiệp dư, nhưng biểu diễn trên bờ biển và giao lưu với người xem, cũng rất sinh động thú vị. Mỗi tối tôi đều tới cổ vũ, vừa nói chuyện phiếm vừa cười đùa vui vẻ.

Tối nay thay một vị ảo thuật khác, khi diễn sai sót chổng chát, bắt đầu là con thỏ trắng từ trong tủ ảo thuật nhảy ra, tiếp đó lại là bài giấy rơi một cây xuống đất, cậu ta trấn tĩnh, cười tí mắt bắt đầu lại từ đầu, quả thật không phải ảo thuật mà là tiểu phẩm. Cả sân biểu diễn vang lên tiếng cười, tôi cười tới nỗi gần như chảy nước mắt, quá nhiều tâm tình giấu trong lòng, cười lớn cũng là tự mình tìm ra cách hay để thoải mái.

Tiết mục biểu diễn xong, tôi quay đầu rời đi theo đám người.

Vừa ngược mắt lại thấy anh, đứng ở nơi cách tôi không xa, mặc áo T shirt màu trắng, quần màu cát, hai tay đút trong túi, mắt nhìn tôi chăm chú. Gió biển thổi mấy sợi tóc trên trán anh, ánh mắt anh vẫn trong veo như thế.

Đã lâu lắm rồi không gặp anh, trừ lần lễ khởi công thư viện trường tôi đứng từ xa nhìn anh. Ngoài sự mong mỗi bao lần tan vỡ, lúc này hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý, bốn mắt nhìn nhau. Khoảnh khắc này, tôi lại có chút hốt hoảng.

Do dự hai giây, tôi tiếp tục đi về phía anh, bờ cát mềm khiến mỗi bước chân tôi có phần vấp vả, tới chỗ cách anh ba tấc, tôi dừng lại.

“Lâm tổng, lâu lắm không gặp.” Tôi nặn ra nụ cười, khách khí chào hỏi.

Anh gật đầu với tôi, cũng đáp: “Chào em.”

Nhất thời, hai người im lặng.

“Thỏa thuận thế nào? Có cần thay đổi gì không ạ?” Trong đầu tôi chỉ có thể tìm thấy chủ đề của công việc.

“Có vài chi tiết cần điều chỉnh, anh đã dặn dò lại Âu Dương rồi.” Anh đáp.

“Uhm... vậy ngày mai kí ạ?”

“Ừ.”

Đối thoại của hai người đình trệ, anh hướng ánh mắt ra phía biển xa xa, dường như không có ý muốn tiếp tục nói chuyện với tôi, tôi đành nói: “Vậy em về phòng trước.”

Anh hơi gật đầu.

Sau đó tôi tiếp tục đi về phía trước, càng lúc càng cách xa anh, hai thước, một thước, nửa thước, cho tới khi đi lướt qua anh, đi lên đường đi bộ bên bãi biển.

Trong gió biển tanh mặn, tôi dường như lại ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc trên người anh.

Anh không mời tôi ở lại bên anh thêm một lát, anh không giơ tay ra nắm tay tôi, anh cũng không điên cuồng bước lên hành động thể hiện sự nhiệt tình hoặc nói những lời nói mãnh liệt khi tôi đi được mấy chục bước. Những bức tranh tôi tưởng tượng trong đầu đều không xuất hiện. Anh lãnh đạm mặc kệ tôi rời đi sau sự vô tình gặp gỡ đã lâu không có.

Tôi không quay đầu, cố gắng để tư thế mình hoàn toàn tự nhiên. Nhưng lưng tôi cứng lại, trái tim tôi cũng vậy, từng tắc từng tắc cảm thấy lạnh lẽo.

Nhưng, Trâu Vũ, chẳng phải mày muốn kết cục này ư? Còn muốn thế nào nữa? Lẽ nào để hai người ôm nhau khóc ròng mỗi lần gặp mặt?

Tôi nghĩ ngợi lung tung trở về phòng, bước vào phòng tắm rửa mặt, muốn rửa cho sạch sẽ tất cả tâm tình suy nghĩ.

Tóc ẩm ướt không thể ngủ ngổ, tôi bước tới ban công, để gió biển thổi khô tóc.

Đột nhiên, tôi nhìn thấy, trên bãi biển tôi và anh gặp nhau cách đây nửa tiếng vẫn có bóng dáng màu trắng.

Mượn ánh sáng yếu ớt, tôi nhìn kỹ — là anh! Anh vẫn đứng nơi đó! Hai tay rút túi quần, nhìn thẳng ra biển, vẫn giữ tư thế khi chia tay tôi. Trong bóng tối, sóng biển vô bờ dập dềnh, bóng dáng anh, xa xa, mờ mờ, cô đơn đứng.

Giọt nước trên tóc tôi đã làm ướt sũng toàn bộ phần sau của áo ngủ. Gió thổi qua sóng biển, thổi qua bãi cát, thổi qua anh, thổi qua hàng dừa rậm rạp, cuối cùng lướt nhẹ qua mặt tôi, thổi toàn thân tôi lạnh buốt.

Tôi chỉ biết ngơ ngẩn nhìn chăm chú bóng dáng sau lưng anh, đầy thương cảm. Có lẽ tôi nên ra cửa, xuống tầng, chạy ra ngoài, tới phía sau anh, ôm chặt eo anh, dán sát vào lưng anh, nói với anh suy nghĩ trong lòng tôi. Nhưng, tôi sao có thể làm như vậy chứ? Lâm Khải Chính, chúng ta duy trì bao lâu thế, chẳng phải chính vì sự lựa chọn của chúng ta là lý trí và đúng đắn ư?

Anh nhìn ra biển, tôi nhìn anh tới tận đêm khuya, biển phía nam Trung Quốc như hòn đá quý óng ánh sâu thẳm dưới bầu trời đêm.

15. Chương 15

Khi cô biết vào những buổi sáng bản thân mình còn chưa tỉnh ngủ và hoàn toàn không biết, anh vẫn luôn đứng trong góc lặng lẽ nhìn cô chăm chú thì tất cả lý trí, sự lo lắng và đấu tranh của cô hoàn toàn sụp đổ, sự hy vọng và chờ đợi vô bờ bến đối với anh ở nơi sâu thẳm trái tim bỗng phun trào.

Chương 15.1

Buổi sáng ngày hôm sau, tôi bị điện thoại của Âu Dương đánh thức, làm công việc chuẩn bị cuối cùng để ký hợp đồng chiều nay, dựa theo chỉ thị của Lâm Khải Chính, điều chỉnh cuối cùng cho hợp đồng, đồng thời so tỉ mỉ bản chính và bản đính kèm của hợp đồng, đảm bảo chắc chắn không có bất kỳ sai sót nào.

Bốn giờ chiều, nghi lễ ký kết bắt đầu. Hội trường được đặt trong phòng khách hội nghị chính phủ của thành phố, mọi người đông đủ, không khí sôi động, rất nhiều các phóng viên ký giả đứng đợi chụp ảnh. Công việc của tôi đã xong, đứng một góc uống coca, đột nhiên thấy anh Phó cũng vô vị đi lại trong đám người, vội vàng vẫy tay, anh ta bước tới, cười phúc hậu: “Luật sư Trâu, vất vả rồi!”

“Anh Phó, anh tới khi nào vậy?” Tôi hỏi.

“Tôi à, Lâm tổng tới khi nào thì tôi tới khi đó!”

“Như hình với bóng?”

“Đúng, đúng, đúng.”

“Vậy lần sau tôi có việc tìm anh, chỉ cần xem Lâm tổng ở đâu là được rồi nhỉ.” Tôi cười nói.

“Ôi trời, luật sư Trâu, tôi sợ là cô nói ngược rồi, cô có thể có chuyện gì tìm tôi chứ, nhiều nhất là khi tìm Lâm tổng, tôi giúp cô thông báo một tiếng.” Anh Phó vội nói.

“Sau này tôi cũng chẳng có chuyện gì để tìm anh ấy, sắp tới tôi không làm ở Trí Lâm nữa.” Tôi nói.

“Vì sao? Chẳng phải đã giải quyết rồi ư?” Anh Phó kỳ lại hỏi.

Tôi kinh ngạc nhìn anh: “Phải giải quyết chuyện gì?”

Anh Phó vội giải thích: “Ồ, thời gian trước nghe nói cô muốn đi, sau này thấy cô vẫn làm, tôi tưởng không có gì thay đổi chứ.”

“Chỉ là văn phòng nhất thời chưa tìm được người tiếp nhận công việc của tôi, vì vậy tạm thời vẫn làm, sẽ có luật sư khác lập tức tới thay tôi.”

“Thực ra các lãnh đạo rất hài lòng với công việc của cô, cô đi rồi cũng là tổn thất của công ty chúng tôi.”

“Ha ha, anh Phó quá khen rồi, nói thật, như công việc của chúng tôi chỉ cần cầm một quyển luật, ai đều chẳng làm được.” Tôi nói khiêm tốn.

“Vậy không thể nói thế, ví dụ như tôi, đưa cho tôi một quyển, tôi cũng không biết lật từ đâu!” Anh Phó gây cười bằng động tác lật sách.

Hai chúng tôi cùng bật cười.

Lúc này, xuất hiện tình trạng hỗn loạn trước cửa, ánh đèn bắt đầu thi nhau chớp, chúng tôi đều quay đầu nhìn ra, chỉ thấy một hàng người bước vào, đều là những nhân vật nét mặt hồng hào mang dáng dấp lãnh đạo, đương nhiên Lâm Khải Chính kẹp giữa, anh mặc một bộple màu đen hoàn toàn phù hợp với cơ thể, sơ mi trắng kết hợp với cà vạt màu xám sẫm kẻ chéo, giữa những người đàn ông trung niên béo mập, anh hiện lên vô cùng anh tuấn, sáng sủa, cao ráo, phong thái phi phàm. Tôi thán phục trong lòng, anh mặc theo kiểu phối hợp cũ này mà cũng có thể toát lên khí chất phú quý, thật không đơn giản!

Nghi thức ký kết tiến hành theo đúng trình tự, anh vẫn điềm đạm, khiêm tốn như vậy, không lên bục phát biểu để thu hút sự chú ý mà đưa cơ hội phát ngôn cho trưởng phòng Âu Dương, khi Âu Dương đang hùng hồn thuyết trình, anh ngồi trên ghế chủ tọa, nhìn về phía trước, vẻ mặt lãnh đạm, dường như vô can với tất cả mọi thứ.

Tôi đứng trong góc ánh sáng tối tăm, chỉ ngáy ngốc nhìn anh, như muốn học thuộc từng biểu hiện của anh.

Sau khi ký kết, bữa tiệc lớn được sắp xếp ở trong khách sạn.

Tôi vốn muốn trốn đi, kết quả bị trưởng phòng Âu Dương hào hứng kéo lại: “Luật sư Trâu, lại đây, lại đây, vất vả lâu như vậy, nhất định phải cạn một ly!”

Không còn cách nào, tôi đành cùng anh ấy bước vào phòng tiệc.

Cũng may chức vụ của tôi không quan trọng lắm nên bên tổ chức sắp xếp chỗ tôi ở bàn khác, không ngồi cùng Lâm Khải Chính và khách quý, tôi thầm thở phào.

Sau khi mọi người ổn định chỗ ngồi, lại bắt đầu những lời chúc rượu dài dòng vô vị, cùng với a dua nịnh bợ Lâm tổng “tuổi trẻ tài cao”, sau đó chính là đan xen tiến hành kính rượu và đáp lễ. Tôi không ở trong khu vực lửa đốt, có thể an toàn ăn các món hải sản ngon, quay đầu nhìn Lâm Khải Chính, chung quanh toàn là các thuyết khách tay nâng ly rượu, anh khách khí mỉm cười, khách khí uống rượu mọi người kính. Tôi hơi lo cho anh, uống như vậy khi nào mới có điểm dừng?

Mà đầu khác của bàn ăn, trưởng phòng Âu Dương là nhân vật đứng đầu sòng ngọn gió nhất của Trí Lâm hôm nay cũng đã bị bao vây chặt như nêm, còn đâu mà quan tâm tới việc cạn ly với tôi?

Đang ăn, di động của tôi trong túi rung, Cao Triễn Kỳ gọi tới: “Người đẹp, cô sống ở Tam Á dễ chịu chứ? Vui quên đường về rồi hả?”

“Ngày mai về rồi, sốt ruột gì chứ?” Tiếng ồn ào xung quanh, tôi vô tình nâng cao giọng nói.

“Sổ tiết kiệm tôi mang theo bên người gần 1 tháng rồi, chỉ đợi cô về kiểm tra thôi đấy!”

Tôi cười: “Đồng chí, thái độ rất tốt, đợi tôi trở về, nhất định sẽ ưu tiên suy nghĩ tới anh!”

Đúng lúc này, một ly rượu đặt trước mặt tôi, tôi ngẩng đầu nhìn, là Lâm Khải Chính. Tôi vội cúp máy, đứng lên nghiêng tiếp.

Trên người anh toàn mùi rượu, mắt đã có những tia máu, anh nâng ly lên với tôi: “Thời gian này vất vả rồi, tôi thay mặt công ty cảm ơn cô!”

Tôi vội nâng ly rượu trên bàn, khách khí trả lời: “Đây là điều tôi nên làm.”

“Tôi uống hết, cô cứ tùy ý!” Lời chưa dứt, anh đã ngửa cổ, trút cả ly rượu đầy xuống, ly của tôi còn chưa kịp đưa sát tới miệng, anh đã quay người rời đi.

Anh làm cái gì vậy?! Tôi lúng túng nâng ly đứng tại chỗ, nhìn bóng anh, cũng may mọi người xung quanh đều đang mãi ăn uống, không ai chú ý tới tôi, tôi ngượng ngùng ngồi lại chỗ cũ.

Đợi bữa tiệc kết thúc, cả căn phòng bữa bãi, trưởng phòng Âu Dương sớm đã bất tỉnh nhân sự ngã trên ghế, Lâm Khải Chính vẫn tiếp mấy quan chức địa phương rượu xong nói nhảm . Người cùng bàn đều đi gần hết, tôi khó xử không biết nên làm thế nào, anh Phó đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi, nói: “Luật sư Trâu, tôi tìm hai người đưa Âu Dương về phòng, cô tìm cách giải vây cho Lâm tổng, sau đó đưa anh ấy về phòng, anh ấy cũng uống không ít rồi.”

Tôi vội gật đầu đồng ý.

Anh Phó không biết gọi từ đâu ra hai trợ thủ, nhắc Âu Dương say quắc cần câu lên, đưa ra khỏi phòng.

Tôi bước tới bên cạnh Lâm Khải Chính, nói với anh: “Lâm tổng, có họp tối nay không ạ?”

Lâm Khải Chính quay đầu nhìn tôi, lập tức hiểu ý đồ, thuận theo lời tôi mà nói: “Có, đương nhiên phải họp rồi.” Sau đó quay đầu nói với mấy vị quan chức: “Xin lỗi, buổi tối tôi còn có cuộc họp nội bộ, không thể tiếp các vị rồi. Hôm nay vô cùng cảm ơn!”

Mấy vị quan chức đó đành đứng lên tiễn. Chúng tôi cuối cùng cũng ra khỏi phòng tiệc.

Sau khi tới sảnh lớn khách sạn, Lâm Khải Chính quay đầu nói với tôi: “Cảm ơn em đã giải vây giúp anh, Âu Dương đâu?”

“Anh ấy đã say lắm rồi, được anh Phó và hai người đưa về phòng.”

Anh gật đầu, sau đó nói: “Anh không sao, em về phòng nghỉ trước đi.”

“Vậy còn anh?” Tôi hỏi.

“Anh đi dạo một mình, không vấn đề gì, em về nghỉ trước đi.” Anh nói xong liền đi thẳng ra cửa sau của sảnh lớn, do uống không ít rượu nên bước chân anh có phần không vững.

Tôi đứng yên, hơi do dự . Gặp mặt lần này ở Tam Á, biểu hiện của anh vừa xa cách vừa xa lạ, tất nhiên là không muốn tiếp xúc với tôi quá nhiều, tôi cũng nên biết điều trốn ra xa mới đúng, nhưng tối nay anh ấy đã không thắng nổi men rượu, một mình ra ngoài như vậy, không ổn lắm. Nghĩ đi nghĩ lại, tôi vẫn quyết định đi theo sau anh.

Cách xa, tôi đi theo anh, nhìn anh bước trên bãi cát, bước chân dừng lại, tiếp đó ngồi xuống, bất động. Sao vậy, không phải xảy ra chuyện gì chứ?

Tôi lặng lẽ lại gần, phát hiện anh đang bật lửa lên đốt cái gì đó, gió biển to quá, lửa vừa lên lại bị gió dập tắt, anh lại bật, lại bị gió thổi tắt, lại bật, lại bị gió thổi tắt, cứ như vậy nhiều lần.

Tôi nhìn thấy không chịu được nữa, không biết rốt cuộc anh đang làm gì? Dứt khoát ngồi phía trước, ngồi trước mặt anh, dùng cơ thể chắn gió cho anh, anh ngẩng đầu nhìn tôi một cái, im lặng, tiếp tục bật lửa đốt thứ trong tay, ngọn lửa lần nữa nẩy lên, tôi dùng tay khum lấy ngọn lửa giúp anh, mượn ánh sáng của lửa, tôi phát hiện, thứ anh đang đốt chính là bức ảnh của mình, trong ảnh, anh đang ngồi trước bàn làm việc vẽ mặt nghiêm túc.

Với sự giúp đỡ của tôi, bức ảnh cuối cùng cũng đốt xong, trong bóng tối, gương mặt anh bị lửa gặm nhấm từng chút từng chút.

Ánh lửa tắt, xung quanh trở nên vô cùng tối tăm, tôi không nhìn rõ mặt anh, chỉ thấy đường nét bóng dáng anh trước mặt tôi. Thủy triều ban đêm đánh lên bờ biển và đá ngầm, tiếng sóng biển vầy lầy xung quanh chúng tôi. Tôi không còn lý do ở cùng anh, đứng lên chuẩn bị rời đi.

Giây phút tôi đứng lên, anh giơ tay nắm lấy tay tôi, khẽ giọng nói: “Ồ bên anh một lúc nữa?” Ngón tay anh lạnh buốt, giọng nói chán nản, tôi lại hơi đau lòng, quay người, ngồi cùng hướng với anh, ngồi trên bãi biển. Anh lập tức buông bàn tay nắm lấy tay tôi.

“Sao em không hỏi anh vì sao phải đốt ảnh?” Anh nói.

“Có lẽ đây là thói quen của anh.” Tôi đáp.

Anh trầm mặc một lúc, rồi nói: “Hôm nay là ngày giỗ của mẹ anh, mỗi năm anh đều đốt một bức ảnh cho bà, để bà biết hình dáng hiện tại của anh.”

Là chủ đề nặng nề như vậy, tôi nhất thời không biết nên trả lời câu hỏi thế nào, nghĩ một chút mới cố ra vẻ nhẹ nhàng nói: “Vậy cũng nên chọn lấy một tấm vui vẻ một chút chứ, sao chọn tấm nghiêm túc như vậy?”

“Có việc gì đáng vui vẻ.” Giọng anh vẫn chán nản như thế.

“Sao không có, anh vừa ký được một hợp đồng lớn, nên để bà thấy dáng vẻ đáng để nở mày nở mặt trên bực của anh chứ!”

“Lần đầu tư này là canh bạc của anh, còn chưa biết là phúc hay họa.”

“Cho dù thế nào, bây giờ anh đã là phó tổng của công ty, hơn nữa lại sắp kết hôn, mẹ anh trên trời nhất định sẽ cảm thấy được an ủi!” Tôi cố gắng an ủi anh.

“Chẳng có gì đáng an ủi cả. Những thứ anh làm chỉ là để bảo vệ chính mình mà thôi.” Anh đáp.

Tự bảo vệ — Anh dùng từ như vậy khiến tôi bất ngờ. Nhớ tới hoàn cảnh gia đình anh mà trưởng phòng Âu Dương từng nhắc tới, tôi có phần hiểu được tâm tình anh.

Anh cúi đầu châm điếu thuốc, dưới ánh lửa mờ ảo của đầu thuốc, vẻ mặt anh có phần cô đơn.

Một lúc lâu sau, đột nhiên anh gọi tên tôi: “Trâu Vũ, có thể nói cho anh biết bí quyết của em không?”

“Hả? Bí quyết gì?” Tôi chẳng hiểu gì.

“Làm thế nào mới có thể sống thật vui vẻ như em?”

“Anh cảm thấy em sống rất vui vẻ ư?” Tôi hỏi ngược lại.

“Ngày hôm đó trên bãi biển nhìn em, đứng trong đám người, tiết mục đó anh cảm thấy chẳng đáng cười chút nào, em lại cười vui vẻ đến vậy, còn có hôm nay lúc ăn cơm, thấy dáng vẻ em nhận điện thoại cũng tràn đầy sự vui vẻ, anh thật sự hy vọng có thể giống như em, vô lo vô nghĩ!”

Vô lo vô nghĩ? Anh cho rằng tôi vô lo vô nghĩ? Sao anh biết cảm giác khó khăn và giằng xé trong nội tâm tôi? Sao anh biết những đêm khó ngủ mà tôi đã trải qua? — Nhưng như vậy cũng tốt, tôi không muốn anh nhìn thấy trái tim vì anh mà trở nên yếu đuối của tôi.

Thế là, tôi nói bằng ngữ khí vui vẻ: “Người nghèo có cách sống của người nghèo. Lẽ nào anh chưa từng nghe từ “Nghèo vui sống” ư?”

“Nghèo vui sống?” Anh lặp lại lời tôi, sau đó hỏi: “Em rất nghèo ư?”

“So với anh, chúng em đều là người dân nghèo khổ.”

“Vậy anh ... có thể thu mua em không?” Trong lời nói của anh còn có hàm ý khác.

“Anh đã thu mua em rồi, chẳng phải em đang làm công cho anh ư?” Tôi hiểu ý anh nhưng vờ như không biết.

“Nếu ... anh còn muốn nhiều hơn nữa?” Anh cuối cùng lại nhắc tới chủ đề này.

Tôi nên trả lời thế nào? Nội tâm tôi có một tiếng nói nho nhỏ, cổ vũ tôi đồng ý, nhưng trong đầu tôi, lý trí mạnh mẽ lại chiếm thế thượng phong. Tôi không thể trực tiếp trả lời câu hỏi của anh, không thể từ chối trước mặt anh, trải qua hơn một tháng xoay chuyển, tôi sớm đã không còn sự kiên quyết và dũng khí như lần đầu đứng bên bờ biển nữa.

Suy nghĩ một lát, tôi trả lời quanh co: “Chẳng phải anh đã thử qua rồi ư?”

Nghe thấy câu trả lời của tôi, anh lại trầm lặng.

Một lúc lâu sau, anh đứng lên, giơ tay ra cho tôi: “Muộn rồi, về thôi.” Tôi đưa tay về phía anh, anh hơi dùng lực kéo tôi lên, quay người đi về phía khách sạn.

Tôi đi theo sau anh, hai người bước vào thang máy đại sảnh.

Cửa thang máy mở ra, anh ra hiệu tôi vào trước, tôi bước vào thang máy, anh đứng sau tôi, ấn tầng của tôi và của anh. Khi cửa thang máy chuẩn bị đóng, đột nhiên một đám khách du lịch bước vào, hơn chục người, chật kín thang máy, hai chúng tôi bị chèn vào góc, vai tôi chạm tới cánh tay anh, hai người dựa sát vào nhau.

Thang máy đi lên, khách du lịch lú lo nói chuyện, tôi thực sự muốn dựa đầu lên vai anh, thực ra chỉ cần hơi nghiêng nhẹ là có thể, nếu như vậy, người khác nhất định sẽ tưởng rằng chúng tôi là tình nhân, sợ gì khi chỉ có vài chục giây trong thang máy.

Nhưng tôi chỉ là vừa nghĩ vừa biểu hiện vô cảm đứng bên anh, cho tới khi thang máy dừng ở tầng tôi ở.

Tách khách du lịch, tôi cố gắng chen ra khỏi thang máy, muốn quay đầu nói tạm biệt anh, khoảnh khắc tôi quay7 đầu cửa thang máy đã đóng lại.

Trở về phòng, tôi ngồi ngơ ngẩn trên giường. Tôi lại từ chối anh một lần nữa, cho dù tôi từng hy vọng biết bao được gặp anh, Trâu Vũ, Trâu Vũ, mày làm vậy có đúng không? Mày thực sự nghe theo suy nghĩ nội tâm chứ? Mày chắc chắn sẽ không hối hận chứ? Tôi lần lượt chất vấn bản thân, sau đó lại lần lượt trả lời một cách mạnh mẽ để bản thân thêm kiên định.

Buổi sáng, tôi tỉnh dậy trong tiếng sóng vỗ, phát hiện mình lại mặc bộ quần áo hôm qua, tối qua mệt quá mà thiếp đi trong sự mâu thuẫn và phiền nhiễu.

Tôi vội vàng đi tắm rồi xuống lầu ăn sáng.

Bước vào phòng ăn, thấy anh Phó đang ngồi ở vị trí sát cửa sổ, quan sát xung quanh, không thấy bóng dáng của Lâm Khải Chính, tôi khẽ thở phào, bụng đói, lấy bữa hai món, ngồi đối diện với anh Phó.

Anh Phó cười chào tôi: “Chào buổi sớm, luật sư Trâu!”

“Không sớm nữa, sắp 9 giờ rồi!”

“Có thể ngủ thêm chút nữa, máy bay của chúng ta là chuyến 12 giờ.”

“Các anh hôm nay cũng về à?”

“Vâng, ba chúng ta đi trước, Âu Dương đi sau, anh ta không nói cho cô à?”

“Anh ấy chỉ nói với tôi hôm nay tôi về trước, tôi tưởng Lâm tổng còn phải ở thêm 2 ngày nữa chứ?”

“Lâm tổng còn có cuộc họp hội đồng quản trị lúc chiều, anh ấy cả ngày từ sáng tới tối đều vô cùng bận. Đúng rồi, tối qua Lâm tổng vẫn ổn chứ?”

“Vẫn ổn, vẫn ổn.” Tôi trả lời lấy lệ: “Trưởng phòng Âu Dương thế nào?”

“Ôi! Tối qua nôn một đồng, hại tôi khôn khổ.” Anh Phó lắc mạnh đầu.

“Vậy chắc anh không được nghỉ ngơi rồi?” Tôi thông cảm hỏi.

“Cơ bản không ngủ tí nào.”

“Vậy hôm nay sao không ngủ thêm chút?”

“Quen dạy lúc này rồi, muốn ngủ cũng không thể ngủ nổi.” Anh Phó vừa nói vừa giơ tay gọi phục vụ: “Thêm một cốc café. Luật sư Trâu, cô có uống không?”

Tôi xua tay: “Cảm ơn, tôi không quen uống thứ đó.”

Café bừng lên, anh Phó nhấp một ngụm, vẻ mặt mãn nguyện. Tôi trêu: “Anh Phó, anh rất thời thượng nhé!”

Anh Phó ngại ngùng nói: “Ban đầu tôi đâu biết uống thứ này, chỉ là nửa năm nay, hàng sáng đi cùng Lâm tổng uống café nên mới có cảm giác khi uống.”

“Hả? Lâm tổng có sở thích này ư?” Tôi tò mò hỏi. Đối với mọi thứ liên quan tới Lâm Khải Chính, kỳ thực tôi đều rất tò mò.

“Đúng thế. Hơn nữa hàng sáng anh ấy đều cố định tới quán Starbucks trên đường Trung Sơn.”

“Starbucks trên đường Trung Sơn? Đó chẳng phải đối diện văn phòng tôi ư?” Tôi hơi ngạc nhiên.

“Đúng vậy, cũng không biết vì sao Lâm tổng chỉ tới quán đó? Kỳ thực dưới tầng anh ấy ở có một quán Starbucks, nhưng chỉ cần không đi công tác thì mỗi sáng anh ấy đều sẽ lái xe nửa tiếng từ nhà tới quán trên đường Trung Sơn, khoảng từ 8h30 đến 9h, sau đó lại lái xe 20 phút đi công ty. Có lẽ vị café quán đó đặc biệt ngon. Vì vậy tôi theo anh ấy uống hàng sáng cũng bị nghiện.”

Tôi nghe những lời anh Phó nói, nhất thời không suy nghĩ được.

Anh Phó nhìn tôi, tiếp tục nói: “Có điều, chúng tôi ngồi uống café ở đó thường có thể nhìn thấy cô đi làm. Mỗi ngày khoảng 9h cô sẽ xuống xe taxi trước cửa quán Starbucks, sau đó băng qua đường lớn đi tới văn phòng đối diện, đúng không?”

Tôi ngơ ngẩn gật đầu.

Ánh mắt anh Phó có chút ý tứ sâu xa, anh nói: “Ngày mai nếu cô đi làm, lưu ý nhìn xe đỗ ở ven đường một chút, chắc chắn có xe BMW của Lâm tổng. Thật kỳ lạ, mấy lần nơi cô xuống xe chính là trước cửa sổ Lâm tổng ngồi nhưng cô chưa bao giờ phát hiện ra anh ấy, ngày mai nhớ nhìn kỹ nhé!”

Tôi ngây ngốc nhìn ngoài cửa sổ, linh hồn tôi bắt đầu bay khỏi cơ thể tôi – hàng sáng Lâm Khải Chính đúng giờ đến Starbucks đối diện văn phòng tôi uống café ư? Hơn nữa chính là thời gian tôi đi làm? Mỗi ngày anh đều có thể nhìn thấy tôi ra khỏi taxi, đáng vẻ vội vàng đi làm? Chuyện này là thế nào? Anh chưa bao giờ nhắc tới với tôi, tôi cũng mãi mãi không thể liếc một cái về phía quán café đó, nhưng, lẽ nào vào những buổi sáng sớm tôi còn lơ đãng nghĩ anh đã luôn chăm chú dõi theo tôi?

Tim tôi cuộn trào, không thể ngồi thêm được nữa, đứng lên ra khỏi phòng ăn, không biết khi nào anh Phó đã rời đi.

Tôi bước vào thang máy, trực tiếp ấn tầng cao nhất. Tôi chỉ muốn gặp Lâm Khải Chính, hỏi anh rốt cuộc làm vậy là vì sao?

Tôi không biết anh ở phòng nào, thế là tôi ấn chuông từng phòng, gấp gáp ra sức ấn.

Phòng thứ nhất là một ông khách người nước ngoài thò đầu ra, phòng thứ hai không ai trả lời, phòng thứ ba cũng vậy, phòng thứ tư cũng vậy, khi tôi ấn tới phòng thứ năm, cửa mở, Lâm Khải Chính mặc áo tắm xuất hiện trước mặt tôi. Thấy tôi, anh vô cùng ngạc nhiên, hỏi: “Có chuyện gì à?”

Tôi không trả lời, tiến vào trong, đóng cửa lại, sau đó, tôi bước lên, ôm chặt anh, kiễng chân hôn lên má, lên môi anh. Tôi đã quên tôi muốn hỏi gì, tất cả lý trí của tôi giây phút này hoàn toàn tan biến, chỉ còn lại sự chờ đợi và mong mỏi không điểm cuối đối với anh trong sâu thẳm trái tim, dâng trào, không thể chặn lại.

Anh đáp ứng tôi, nhưng hiển nhiên có chút bàng hoàng và đột ngột không hề đề phòng. “Được không? Thực sự được không? Trâu Vũ, thực sự được không?” Anh hôn lên cổ tôi, hôn lên vành tai tôi, thẳng thốt hỏi. Tôi lấy tay tháo đai áo tắm của anh, anh lại có chút ngượng ngùng.

Có lẽ là chờ đợi quá lâu, hai người đều dốc hết sức lực, nhưng không biết vì sao, tôi lại khóc khi anh bùng nổ, sự vui vẻ và bi thương trong trái tim đồng thời đạt tới đỉnh điểm, điều này dường như khiến tôi không cách nào chấp nhận.

Anh hoảng hốt ôm tôi: “Xin lỗi, xin lỗi.”

“Không phải do anh.” Tôi đáp.

“Đừng khóc, anh không muốn thấy em khóc.” Anh dịu dàng nói, dùng miệng uống đi những giọt nước mắt trên mặt tôi.

Tôi lật người nhìn anh, trên mặt anh có nụ cười mỉm mê người, điều này thực sự khiến tôi đắm đuối.

“Vì sao?” Anh hỏi

“Hử?” Tôi vờ ngốc.

“Vì sao lại đổi ý?”

Tôi hôn khẽ lên đôi mắt anh, sau đó nói: “Vì sắc đẹp của anh.”

“Ha ha ha.....” Anh cười thành tiếng.

Tôi vùi mặt vào lồng ngực anh, buồn rầu nói: “Em thích mùi nước hoa anh dùng.”

“Thế ư? Còn thích cái gì của anh?” Anh khép vòng tay ôm lấy tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, vờ suy nghĩ: “Thích ... tiền của anh này, xe BMW của anh này, công ty của anh này, thích dáng vẻ của anh này.....”

Anh nhìn tôi có phần thú vị mặc dù không coi lời nói của tôi là thật, sau đó anh nói: “Em biết anh thích em vì cái gì không?”

“Thích vẻ ngoài xinh đẹp như hoa của em.” Tôi đáp.

Anh lại cười, lộ ra hàm răng đều tắp, trắng bóng, sau đó tiến sát lên hôn tôi thật sâu, nói: “Đúng, em là người phụ nữ đẹp nhất anh từng gặp.”

Đột nhiên tôi lật người dậy khỏi giường, anh vội hỏi: “Sao vậy?”

Tôi vừa mặc quần áo vừa đáp: “Bây giờ 12h, chúng ta nên xuất phát rồi. Em còn phải thu dọn hành lý.”

Anh rời giường, mặc áo tắm, lại ôm chặt tôi trong vòng tay.

Tôi vùng ra khỏi anh, đi về phía cửa. Anh đi theo sau tôi, nói: “Đợi lát anh gọi em.” Tôi không quay đầu, mở cửa đi ra.

Trở về phòng mình, tâm trạng tôi thật khó cân bằng. Với sự cảm động khó nói, tôi đã nghe theo dự vọng nội tâm của bản thân, nhưng tôi làm sao đối mặt với những ngày tháng về sau. Xúc cảm mãnh liệt như vỡ òa, bát nước đã đổ đi khó mà lấy lại, tôi bây giờ lại có sự đau buồn không thể chịu đựng nổi dù chỉ một ngày vì không thể không chế được vận mệnh của chính mình.

16. Chương 16

Tình cảm mãnh liệt như vỡ òa, nước đổ khó hót lại. Cô đột nhiên cảm thấy bản thân mất sạch dùng khí. Tiếp theo nên làm thế nào đây?

Tương lai không chắc chắn khiến trái tim người ta dâng lên cảm giác sợ hãi và đau buồn.

Tôi thu dọn qua loa đem tất cả đồng quần áo nhét hết vào trong va ly, đồ vừa nhiều vừa lung tung, tôi dùng hết sức mới có thể đóng vali lại.

Lúc này, chuông cửa reo. Tôi mở cửa, Lâm Khải Chính đang đứng ở ngoài. Tôi vội nói: “Đợi em chút!” Rồi quay người kéo va ly ra cửa.

Anh đưa tay ra nhận, tôi dùng tay ngăn lại, nói: “Không cần, không cần, em tự làm được.”

Anh không thèm để ý, khăng khăng giành lấy va ly, nói với tôi: “Đi thôi, mấy vị lãnh đạo đã đợi ở dưới tầng.”

Cửa thang máy mở, bên trong trống rỗng không người. Hai chúng tôi bước vào, trong không gian kín đáo, một lần nữa tôi lại đứng kề vai với anh. Tôi quay đầu nhìn anh, vẻ mặt anh lãnh đạm, đang ngược mắt nhìn con số trên thang máy. Thấy tôi nhìn anh, anh quay đầu hỏi: “Sao thế?”

Tôi không trả lời. Anh quay đầu lại, đột nhiên nắm lấy tay tôi.

Trong lòng tôi cảm thấy thật ngọt ngào.

Thang máy xuống đến tầng một, tôi giơ tay định giành lấy hành lý lần nữa : “Để em cầm cho, người khác thấy không hay đâu.”

Anh lắc đầu, kéo hành lý của tôi ra khỏi thang máy.

Trong đại sảnh đã có một đám người đều là những gương mặt quen thuộc trong bữa tiệc tối qua. Thấy Lâm Khải Chính đang mang hành lý, một vị quan chức vội chỉ huy thuộc hạ: “Mau cầm lấy, mau cầm lấy, sao lại để Lâm tổng tự mang hành lý.”

Lập tức có người chạy lên, nhận lấy va ly hành lý của tôi.

Lâm Khải Chính quay đầu qua nói với tôi: “Em lên xe trước đi.”

Tôi nhìn xung quanh, hỏi: “Anh Phó đâu ạ?”

“Anh kêu anh ta ra sân bay trước rồi.”

Tôi đi ra phía cửa, Lâm Khải Chính vẫn đang mỉm cười tạm biệt mấy người đó, liên tục bắt tay.

Một lúc lâu sau, nghi thức cáo biệt cuối cùng cũng kết thúc, xe ra khỏi khách sạn, đi về phía sân bay.

Vừa rẽ ra đường lớn, Lâm Khải Chính đột nhiên kêu dừng xe, xe nhanh chóng dừng lại đường.

Tôi đang khó hiểu, anh xuống xe, mở cửa chỗ tôi rồi nói: “Ngồi xuống ghế sau đi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, anh đứng dưới bầu trời xanh thẳm, một tay vịn cửa xe, một tay chống lên đỉnh xe, cúi người chờ tôi. Tôi ngoan ngoãn xuống xe, đứng thẳng người lên, trong khoảng không anh dang hai tay, anh chỉ nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng, một lúc sau mới lấy lại tinh thần, đỡ vai tôi, đưa tôi vào ghế sau.

Trên đường, vương người lái xe nên hai chúng tôi đều im lặng, ai nấy nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm phong cảnh, anh lại nhẹ nhàng nắm tay tôi, đặt lên đầu gối mình.

Xe rất nhanh đã tới sân bay, anh Phó đang đợi chúng tôi ở bên đường. Tôi ra khỏi xe, thấy nụ cười hiểu biết trên mặt anh Phó liền đỏ mặt.

Anh Phó đặt vé máy bay và giấy tờ chứng nhận vào tay Lâm Khải Chính, nhận hành lý từ tay lái xe, rồi đi vào sân bay.

Lâm Khải Chính trực tiếp đưa tôi tới khoang hạng nhất. Tôi kì lạ: “Em không thể ngồi bên này.”

“Đã làm thủ tục đổi khoang rồi.” Anh nhướn mày trêu: “Lần này chắc không có việc gì phải khóc chứ?”

Tôi đánh vào cổ tay anh, anh giơ tay nắm chặt lấy.

“Lần đó em thực sự không nhớ anh à? Anh còn đưa nước, còn đưa giấy, chỉ thiếu chưa đưa bờ vai cho em dựa nữa thôi.” Anh lại hỏi, vẻ mặt không tin.

“Có lẽ cho em mượn bờ vai, em sẽ nhớ anh!”

“Nhưng anh đẹp trai như vậy, chắc em nhìn sẽ không quên chứ?” Anh nói mà không biết ngượng.

“Sai! Người đẹp trai hơn anh có rất nhiều, nhưng nhiều tiền hơn anh thì ít. Khi đó anh nên đeo biển, viết rằng: “Tôi siêu giàu!” Vậy em nhất định nhìn rồi sẽ không thể quên.” Tôi vừa nói vừa khoa chân múa tay ra.

Anh cười, phản đối: “Không công bằng!”

“Vì sao?” Tôi không rõ.

Anh cúi người nói khẽ vào tai tôi: “Từ khi em còn hoàn toàn không biết anh, anh đã yêu em rồi.”

Hơi thở của anh ngay bên tai tôi làm tôi nhột tới nỗi khẽ bật cười.

Trong máy bay đầy tiếng huỳnh náo của những người xa lạ, hai chúng tôi giống như cặp tình nhân bình thường, thì thầm bên tai, liếc mắt đưa tình, giây phút này khiến người ta lưu luyến không rời.

Sau khi máy bay cất cánh, anh lấy máy tính ra, áy náy nói với tôi: “Chiều có cuộc họp hội đồng quản trị, anh phải giới thiệu tình hình thực hiện các hạng mục, vì vậy phải sửa soạn đề cương phát biểu, không thể nói chuyện cùng em được.”

“Không sao.” Tôi quan tâm nói.

Anh bắt đầu chăm chỉ làm việc. Tôi buồn chán lật xem mấy tờ báo tạp chí.

Một lúc lâu sau, tôi thò đầu nhìn máy tính của anh, cả màn hình toàn tiếng Anh.

“Nói vấn đề của Trung Quốc, sao lại viết tiếng Anh?” Tôi hỏi.

“Tiếng Trung của anh rất kém, nói và đọc còn được, không thể viết.” Anh ngại ngùng đáp.

“Vậy chiều nay khi phát biểu anh không phải cần người phiên dịch sao?”

“Không, khi anh nói thì đổi sang tiếng Trung.”

“Vậy khi anh nói chuyện với em, có phải cũng nghĩ bằng tiếng Anh trước rồi mới đổi sang tiếng Trung?” Tôi tò mò hỏi.

Anh nhìn tôi, đột nhiên thấp giọng nói: “I love you!”

“Nghĩa là gì?” Tôi giả ngốc: “Mong anh phiên dịch giúp em.”

Anh bật cười, lộ rõ núm đồng tiền trên má. Quen anh lâu vậy, chưa bao giờ thấy anh cười vui vẻ đến thế. Có lẽ tôi thực sự có ma lực khiến anh vui vẻ.

Máy bay sắp hạ cánh, tiếp viên hàng không nhắc nhở mọi người thắt dây an toàn, dọn chiếc bàn nhỏ, vãn vãn.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, công trình kiến trúc dưới mặt đất đã nhìn thấy rõ ràng, do máy bay đang hạ xuống nên màng nhĩ bắt đầu đau lâm lâm. Hiện thực trở lại, đột nhiên tôi cảm thấy mất hết dũng khí. Tiếp theo nên làm thế nào? Tôi sẽ phải trả giá bao nhiêu vì thứ hạnh phúc ăn trộm này? Sau này sẽ đi theo hướng nào? Tôi bất giác nghĩ tới mức ngơ ngẩn.

Lâm Khải Chính chắc nhìn ra sự bất an của tôi, giơ tay ra sau ôm cổ tôi, mặt anh dán chặt lên mặt tôi.

“Đừng nghĩ tới sau này.” Anh nói khẽ bên tai tôi: “Sau này, để anh nghĩ!”

Lời nói như vậy khiến tôi cảm động. Tôi quay đầu hôn nhẹ anh, mang theo tâm trạng có chút tuyệt vọng, kỳ thực trong lòng tôi rất rõ, cho dù ai đứng ra nghĩ sau này, tất cả đều sẽ không có gì thay đổi.

Xuống máy bay, đứng ở băng tải chờ hành lý, Lâm Khải Chính dựa sát vào tôi nói: “Đợi lát tiền em về trước, chiều anh phải họp, tối cùng ăn cơm nhé.”

Tôi cười gật đầu. Bắt đầu hẹn hò rồi.

Anh nhặt hành lý của tôi từ băng tải xuống, tôi giành lấy. Lần này anh không tranh với tôi nữa, chắc là về tới bản địa, tự thấy có chừng mực.

Anh Phó cũng mang hành lý của họ.

Ba người cùng đi ra khỏi cửa đón, vài người nhìn quen quen bước lên, đều là nhân viên của anh.

Sau đó, tôi phát hiện ra Cao Triển Kỳ trong đám đông, anh ta cười hì hì đi đến, nhiệt tình chìa tay ra với Lâm Khải Chính, nói: “Lâm tổng, vất vả quá, vất vả quá.”

Lâm Khải Chính nhìn tôi một cái, có chút ngạc nhiên bắt tay anh ta “Không vất vả đâu, luật sư Cao sao lại tới vậy?”

“Đón bạn gái của tôi!” Cao Triển Kỳ vừa nói vừa nhận hành lý của tôi, thân mật nói với tôi: “Thế nào? Có phải cảm thấy kinh ngạc và vui mừng không?”

“Anh lại lên cơn đấy à, sao biết tôi về?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Tôi hỏi Âu Dương!” Anh ta đáp, tiếp tục quay người nói với Lâm Khải Chính: “Lâm tổng, mấy hôm tới anh có thể sắp xếp chút thời gian không, tôi muốn báo cáo với anh về hồ sơ của Thâm Quyển?”

Lâm Khải Chính hơi miễn cưỡng gật đầu: “Tôi về kêu họ sắp xếp thời gian rồi thông báo cho anh.”

“Vâng, vâng. Vậy Lâm tổng đi cẩn thận, tôi và Trâu Vũ đi trước.” Cao Triễn Kỳ không cho nói xen vào liền ôm tôi ra.

Tôi vừa nghiêng người tránh cánh tay anh ta vừa quay đầu nhìn Lâm Khải Chính, anh cũng đang nhìn tôi, nhưng sắc mặt có phần không vui.

Tôi quay đầu nói với Cao Triễn Kỳ: “Đi trước? Đi bằng gì? Lẽ nào đi bộ về?”

“Tôi có xe mà!”

“Anh lại ...” Tôi nhớ lần trước anh ta mượn xe của Tả Huy tới đón tôi, không nén được kêu lên.

“NO, lần này không liên quan tới Tả Huy, cô yên tâm.” Cao Triễn Kỳ vẫn đẩy tôi đi về phía trước.

Đang nói chuyện với Cao Triễn Kỳ, Lâm Khải Chính đã vượt qua chúng tôi, bước nhanh về phía bãi đỗ xe. — Tôi và anh, rốt cuộc là vụng trộm, vì vậy, bất cứ ai đều có thể chen vào, Cao Triễn Kỳ, chẳng qua chỉ là người bắt đầu. Tôi nhìn theo bóng dáng đã xa của Lâm Khải Chính, trong lòng nghĩ ngợi buồn rầu.

Tôi theo Cao Triễn Kỳ bước vào bãi đỗ xe, anh ta chạy vài bước, đứng trước chiếc xe nhỏ màu xanh mới tinh, tạo dáng giống như người mẫu ô tô xinh đẹp.

Tôi hét lớn: “Anh mua xe rồi à?”

Cao Triễn Kỳ hãnh diện lấy ra chìa khóa xe, mở cửa xe, sau đó dùng tay vẽ một vòng cung với tôi: “Hoan nghênh cô trở thành hành khách đầu tiên lên chiếc xe mới của tôi.”

Tên này, không nói tiếng nào đã thực sự mua chiếc xe mới về, tôi cũng vui cho anh ta, hào hứng ngồi lên xe.

Cao Triễn Kỳ đặt hành lý của tôi vào cốp, cũng ngồi vào vị trí lái xe, mặt mày hớn hỏ nói với tôi: “MAZDA 6, thế nào? Được chứ? Tuy không bằng BMW 750 của Lâm Khải Chính, có điều không kém Honda của Tả Huy đâu!”

Tôi liếc xéo anh ta một cái: “Nhiều người như vậy, sao anh chỉ so với hai người họ?”

Anh ta cười hi hi, lái xe đi.

“Sao đột nhiên nghĩ tới việc mua xe vậy?” Tôi hỏi: “Chẳng phải muốn tiết kiệm tiền lấy vợ ư?”

“Ban đầu định như vậy, nhưng sau này tôi phát hiện, nếu không có xe thì đến lòng của vợ cũng chẳng kiếm nổi!”

“Thật đáng ghét! Anh ăn nói kiểu gì vậy chứ!” Tôi kêu lên.

Đột nhiên điện thoại trong túi tôi rung, tôi rút ra nhìn, là Lâm Khải Chính.

“Luật sư Cao lái xe à?” Lâm Khải Chính đầu bên kia hỏi.

“Vâng.” Tôi trả lời ngắn gọn.

“Chắc không phải lái cái xe không giấy tờ chứ?”

“Không ạ.” Tôi tiếp tục ngắn gọn.

“... Vậy được, tối anh sẽ liên lạc với em sau.”

“Vâng ạ.” Tôi cúp máy.

Cao Triễn Kỳ hỏi: “Ai vậy?”

“Một người bạn.” Tôi nói qua loa.

“Bạn gì? Nói gì mà ngắn gọn thế — Vâng, không ạ, vâng ạ. Nghe rất lạ.”

“Có gì lạ chứ? Vấn đề người ta hỏi, đáp án chính là “Vâng” và “Không”. Tôi chợt dạ che đây.

“Cô xem qua phim “Điện thoại di động” chưa?” Cao Triễn Kỳ đột nhiên hỏi.

“Xem rồi, rất buồn cười.”

“Trong đó có một tình tiết kinh điển, chính là một người khi hộp nhận điện, chỉ là âm âm ừ ừ, kết quả bị giữ kín một đoạn: Đang hộp à? Đúng. Nói chuyện bất tiện à? Ừ. Vậy em nói anh nghe. Được. Em nhớ anh. Ồ. Anh nhớ em không? Ừ...” Cao Triễn Kỳ vừa giả giọng nam vừa giả giọng nữ, bắt chước vô cùng hăng say, tôi bên cạnh nghe xong có phần đứng ngồi không yên.

“Anh không phải chồng tôi, tôi chẳng việc gì phải giả vờ?” Tôi ngắt lời anh ta.

“Vậy cũng phải, tôi chưa đủ tư cách.” Cao Triễn Kỳ thất vọng.

Tâm trạng tôi đột nhiên trở nên suy sụp. Có tật giật mình, nghe người khác nói, từng câu dường như đều là mỉa mai, bây giờ tôi chính là trạng thái này.

17. Chương 17

Cô tự nói với bản thân rằng cô yêu anh nhất, nếu không sao cô có thể giấu đi sự đau buồn vào tận sâu thẳm trái tim mà chỉ mỉm cười với anh.

Chương 17.1

Xe tới ngõ, tôi thu nhật hành lý xuống xe, nói với Cao Triễn Kỳ : “Cảm ơn nhé!”

“Tối hôm nay cô nhớ qua bên chỗ chủ nhiệm Trịnh sớm một chút đấy?” Cao Triễn Kỳ nói.

“Chủ nhiệm Trịnh à? Chỗ nào?” Tôi nhất thời không phản ứng kịp.

“Đại thọ 50 của chủ nhiệm Trịnh, chẳng phải phân công cô phát lì xì ở cửa còn gì!”

Tôi đột nhiên nhớ ra, trước khi đi công tác, chủ nhiệm Trịnh quả thật có nhắc qua với tôi việc này. Ở Tam Á lâu quá tôi hoàn toàn quên lên tận chín tầng mây rồi.

“Được rồi, 5 giờ đến khách sạn được chưa? Tôi vội đáp.

“Được. Tôi không đến đón cô nữa, tôi phải đi chở rượu thuốc cho chủ nhiệm.” Cao Triễn Kỳ nói xong liền vẫy tay tạm biệt tôi, lái xe một cách quy củ tới đèn xanh đèn đỏ trước mặt, mới quay đầu xe đi. Rốt cuộc anh ta còn có chút kiêng dè với quy tắc giao thông hơn Lâm Khải Chính.

Tôi nhớ ra cuộc hẹn ăn tối với Lâm Khải Chính, vội vàng rút di động, ấn số anh, di động chỉ hiển thị “thuê bao quý khách vừa gọi hiện tắt máy”, nghĩ chắc đang họp.

Tôi bước tới hiệu thuốc nhỏ ven đường, mua một hộp thuốc tránh thai khẩn cấp. Tôi không muốn xảy ra điều gì ngoài ý muốn, gây phiền phức cho mọi người.

Trở về nhà nghỉ ngơi chút, tôi lại vội tới khách sạn tổ chức lễ mừng thọ của chủ nhiệm Trịnh. Tuy thời gian bữa tiệc là 6 giờ, nhưng đã có không ít người tới phòng tiệc rồi, đứng trước bàn nhận lễ chuẩn bị nộp tiền phạt. Chủ nhiệm Trịnh nét mặt hồng hào, đi lại giữa mọi người, phu nhân của ông ta cùng đi bên cạnh. Tôi chào họ, lập tức tập trung tinh thần vào công việc nhận tiền biếu.

Tôi một mặt bận thu tiền, một mặt luôn luôn nhớ tới cuộc hẹn với Lâm Khải Chính, muốn thông báo cho anh ấy sớm nhất, tránh tới khi đó anh lại thất vọng. Nhưng gọi điện cho anh trước sau đều trong trạng thái tắt máy. Không còn cách nào, tôi đành gọi tới số của anh Phó.

“Luật sư Trâu, chào cô!” Anh Phó nhận điện thoại liền nói. Nghĩ chắc anh ấy đã lưu số tôi vào danh bạ rồi.

“Anh Phó, Lâm tổng đang họp à? Tôi gọi cho anh ấy toàn tắt máy.”

“Họp xong rồi, có điều... bây giờ chủ tịch Lâm đang ở đây.” Ngữ khí của anh Phó có phần nặng nề.

“Có việc gì à?” Tôi quan tâm hỏi.

“Hình như hai cha con cãi nhau. Tôi cũng không rõ lắm.”

Nghe anh ấy nói vậy, tôi hơi lo lắng, trước mặt anh ta, cũng không dám để lộ, thế là tôi nói: “Vây phiền anh chuyển lời tới Lâm tổng, mong anh ấy khi nào tiện thì gọi lại cho tôi.”

“Được, gặp anh ấy tôi sẽ nói.”

Cúp máy, trong lòng tôi có chút bất an.

Lại một tốp khách tuôn ra từ thang máy, phong bì to phong bì nhỏ đưa tôi, tạm thời cắt đứt suy nghĩ của tôi.

6h, bữa tiệc bắt đầu. Tôi đang vui đầu đếm tiền, điện thoại reo.

Bây giờ khác rồi, không cần chào hỏi khách sao trong điện thoại nữa, câu đầu tiên anh trực tiếp hỏi tôi: “Đang làm gì đấy?”

“Đang đếm tiền này!”. Tôi nói thật.

“Đếm tiền? Hôm nay bọn em phát lương à?”

“Không, hôm nay đại thọ 50 của chủ nhiệm Trịnh, em bị sắp xếp nhận tiền biếu . Anh sớm không gọi muộn không gọi, khi em đếm tới một nửa lại gọi đến, hại em phải đếm lại!” tôi giả vờ cả vú lấp miệng em mà oán trách, đây là đặc quyền khi yêu chỉ phụ nữ mới có.

“Như vậy đi, anh tới đếm giúp em nhé!” Anh nói

“Nhất định đừng tới, đợi khi chủ nhiệm Trịnh vừa đi ra mà thấy anh đang đếm tiền chắc sẽ bị anh dọa cho ngất xỉu lắm.” Tôi cười nói.

Anh cũng bật cười bên kia điện thoại.

“Anh vẫn ổn chứ?” Tôi hỏi.

“Ổn mà!” Anh đáp như không có chuyện gì. Chắc là chuyện nhà không muốn người ngoài biết.

“Bữa tối chắc không thể cùng ăn rồi. Em phải ở đây tiếp khách giúp họ.”

“Cuộc hẹn đầu tiên em đã không đến rồi, rất không nể mặt anh đấy nhé.” Anh dùng ngữ khí dụ dỗ mà trách tôi.

“Xin lỗi, em quên mất việc chủ nhiệm Trịnh đãi khách hôm nay.” Tôi áy náy giải thích.

“Em ở đâu? Khi nào xong anh qua đón nhé?”

“Không cần đâu, không cần đâu, lát nữa còn phải sắp xếp các hoạt động cho khách, chắc sẽ rất muộn. Anh nghỉ sớm chút đi nhé.” Tôi vội vàng từ chối.

“Vây cũng được, liên lạc sau nhé.” Anh không tiếp tục kiên trì nữa. Hai chúng tôi cùng nói tạm biệt, kết thúc cuộc nói chuyện.

Nói chuyện điện thoại với anh, thấy tâm trạng anh khá tốt, tôi cũng yên tâm không ít, sắp xếp lại số tiền trong tay, đếm lại từ đầu.

Đếm tới một nửa, không biết Cao Triển Kỳ chui ra từ chỗ nào, ghé sát mặt tôi nói: “Trâu Vũ, tình hình khẩn cấp, cô qua đây chút.”

“56, 57, 58.....” Tôi vẫn đếm.

“Đợi lát hãy đếm, nhanh qua đây đi.” Cao Triển Kỳ sốt ruột giậm chân.

Tôi đành nhét đồng tiền vào trong túi, cúi kính nói: “Làm gì vậy, để tôi đếm xong không được à!”

“Không được, không được, sắp xảy ra án mạng rồi.” Cao Triễn kỳ một mặt nói, một mặt túm tôi ra góc không người.

“Người phụ nữ bên ngoài của chủ nhiệm Trịnh chính là Tiểu Mạnh đó, đến rồi.” Anh ta nói một cách thần bí.

“Hả? Cô ta đến làm gì?”

“Đại khái là chủ nhiệm Trịnh muốn đá cô ta, cô ta muốn tới tìm chủ nhiệm Trịnh phân xử đúng sai, muốn tiền bồi thường tuổi xuân!”

“Lần trước đi Bắc Kinh, cô ta còn đi cùng? Sao lại muốn đá cô ta?” Tôi kinh ngạc hỏi.

“Ai biết đâu được đấy.”

“Cô ta ở đâu?”

“Khó khăn lắm tôi mới khuyên cô ta tới phòng kia, cô đi an ủi cô ta, tôi thông báo chủ nhiệm Trịnh.” Cao Triễn Kỳ chỉ phòng bên cạnh.

Tôi gạt đầu, đẩy cửa bước vào.

Tiểu Mạnh gương mặt tiêu tụy ngồi trước bàn, thấy tôi, cô ấy đứng dậy kêu: “Luật sư Trâu.....” Nước mắt tuôn ra.

Tiểu Mạnh từng là nhân viên văn phòng chúng tôi, từ quê ra, tuổi tác rất trẻ, gương mặt xinh xắn, làm chưa được một năm thì bị chủ nhiệm Trịnh sắp xếp đi. Trước khi đến đã theo chủ nhiệm Trịnh hay là trong thời gian làm việc va vào nhau mà tóe lửa thì chúng tôi không biết được, chỉ biết sau này chủ nhiệm Trịnh đặc biệt thuê cho cô ấy một căn hộ, còn bỏ tiền cho cô ấy làm đại lý tiêu thụ vé số, thi thoảng còn đưa cô ấy xuất hiện ở những nơi không có người ngoài, chỉ có những người biết rõ họ là tình nhân để gặp gỡ mọi người. Mọi người cũng đều biết rõ trong lòng, coi như không, vì vậy tôi và cô ấy cũng có thể coi là người quen.

Tôi bước tới, vỗ vỗ cô ấy, để cô ấy ngồi xuống, dùng khẩu khí chị cả tri âm nói: “Sao thế, chịu uất ức gì vậy?”

“Trịnh Quang Minh chẳng ra gì, khi đó ông ta dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa được tôi, giờ muốn một chân đá tôi đi, kêu tôi về quê. Tôi theo ông ta năm năm, tổn hại năm năm này ông ta đền bù thế nào? Luật sư Trâu, cô giúp tôi nói một tiếng!”

Tôi vẫn chưa kịp lên tiếng, cửa đằng sau mở ra, chủ nhiệm Trịnh chạy vào, toàn thân đầy hơi rượu: “Cô còn ở đây gây gỗ gì nữa? Cố tình khiến tôi khốn quẩn trước mặt mọi người có phải không?”

Tiểu Mạnh bắt đầu khóc: “Trịnh Quang Minh anh thật vô tình, anh lừa con người tôi, lừa tình cảm tôi, bây giờ anh chơi chán rồi thì muốn đá tôi đi. Tôi nói cho anh biết, không dễ thế đâu, anh không dễ tôi sống dễ chịu, tôi cũng không để anh vui vẻ. Hôm nay tôi muốn tất cả mọi người biết anh chính là tên lưu manh lừa giỡn phụ nữ!” Nói xong cô liền chạy ra khỏi cửa.

Tôi vội vàng ngăn cô lại, khuyên bảo: “Tiểu Mạnh, bình tĩnh chút đi, có gì nói, đừng làm mất mặt.”

Chủ nhiệm Trịnh cũng không tỏ ra yếu kém, mượn rượu thấp giọng rít lên: “Cô tưởng cô là cái thứ gì, bên này lừa tiền tôi, bên kia đi nuôi trai, tôi đều biết hết, tôi không tìm cô tính toán đã là tốt lắm rồi, cô còn tìm tôi, xem lần sau tôi tìm người đánh gãy chân thẳng đó ra!”

Trời ạ! Đây đều là những việc lộn xộn gì vậy! Tôi than thầm.

Lúc này, trong phòng một nam một nữ, một già một trẻ, vì tiền và tình cảm mà cãi nhau, tôi cùng Cao Triễn Kỳ phát huy sở trường luật sư tại chỗ, ngon ngọt dỗ dành, mất gần nửa tiếng mới miễn cưỡng ổn định được cục diện. Tiểu Mạnh đồng ý sẽ cùng tính toán với chủ nhiệm Trịnh món nợ tình cảm này một cách sạch sẽ khi khác, chủ nhiệm Trịnh cũng bày tỏ không nhắc chuyện cũ, nhất định sẽ đáp ứng hợp lý cho Tiểu Mạnh.

Cao Triễn Kỳ đưa chủ nhiệm Trịnh trở lại bữa tiệc, tiếp tục bộ mặt cười nói tiếp khách. Bên này tôi đưa Tiểu Mạnh ra khỏi khách sạn lên taxi, đảm bảo cô ấy sẽ không nửa đường đâm ngọn thương hồi mã.

Đứng trước cửa khách sạn đợi xe, Tiểu Mạnh mặt đầy nước mắt nói với tôi: “Luật sư Trâu, Trịnh Quang Minh là tên lừa đảo, khi đó ông ta luôn nói hôn nhân không hạnh phúc, lừa lấy sự thông cảm của tôi, còn đồng ý trong vòng hai năm sẽ ly hôn lấy tôi, kết quả tôi đợi ông ta năm năm, ông ta cũng không ly hôn. Trước sau tôi đã phá thai 7 lần vì ông ta, bác sỹ nói tôi có thể mất đi khả năng sinh đẻ. Bây giờ tôi 30 rồi, ông ta lại lấy cớ nói tôi có đàn ông khác, muốn đá tôi, cô nói tôi sao có thể cam tâm chứ?”

Tôi nhìn cô ấy, đột nhiên có sự cảm thông sâu sắc. Tuy người bên cạnh xem ra, đây thực sự là trò hề kinh khủng, nhưng hai người bọn họ, chắc chắn đã từng có thời gian thực sự yêu thương nhau, thề non hẹn biển chứ? Nếu việc này xảy ra ngày hôm qua, tôi có lẽ chỉ âm thầm làm khách cười xem bọn họ, nhưng việc này lại xảy ra vào ngày hôm nay, lại khiến tôi có cảm giác đồng cảm như bản thân đã từng xảy ra.

Sau khi Tiểu Mạnh lên xe liền buồn bã vẫy tay với tôi. Tôi nhìn theo cô ấy, thầm nghĩ, có lẽ, tôi đang lặp lại con đường cô ấy đã đi.

Tiệc tan, tiễn một phần khách về, một phần khách thì sắp xếp tới phòng đánh mạt chược và phòng hát karaoke, rồi đưa chủ nhiệm Trịnh say quắc cần câu về nhà. Tôi và Cao Triễn Kỳ đã mệt kinh khủng rồi. Tôi vốn định gọi taxi, nhưng anh ta cứ khăng khăng đưa tôi về.

Ngồi trên xe, đột nhiên anh ta kêu than: “Thật không ngờ chủ nhiệm Trịnh thông minh cả đời lại không qua được ải mỹ nhân!”

“Anh nói với chủ nhiệm Trịnh một chút, vẫn nên giải quyết tốt, cho dù thế nào Tiểu Mạnh rút cuộc cũng theo ông ta năm năm, một người có mấy lần năm năm chứ?” Tôi nhờ vả nghiêm túc.

“Ôi, những người phụ nữ này, không biết tự trọng, làm kẻ thứ ba sớm muộn cũng sẽ bị đá, muốn phù chính *(Thiếp lên làm vợ), ở đâu ra việc dễ dàng thế! Biến tình nhân thành vợ, chẳng phải vẫn phải tìm nhân tình sao, thật phiền phức mà!” Cao Triễn Kỳ nói bằng ngữ khí khinh thường.

Nghe những lời này đặc biệt chướng tai. Tôi quay đầu ra phía cửa xe, không muốn nhiều lời.

Cao Triễn Kỳ có lẽ cảm giác được lời nói của mình quá tàn nhẫn, vội vàng giải thích: “Ý tôi là, có nhân tình chung quy là sai. Có xem bây giờ Tả Huy chẳng phải hối hận rồi ư? Chứng tỏ phạm là đàn ông có nhân tình chẳng có kết cục tốt! Tôi đã thấy vết xe đổ, tuyệt đối sẽ không vì phạm phải lỗi lầm nghiêm trọng mà đáng tiếc cả đời, vì vậy phụ nữ nếu lấy tôi sẽ an toàn nhất.”

Anh ta nào biết sự hoang mang trong lòng tôi, càng nói càng khiến tôi không vui.

Tới nơi, tôi không còn hơi sức nào mà nói với anh ta nữa, chỉ vẫy vẫy tay rồi xuống xe.

Chưa đi được mấy bước, điện thoại đột nhiên reo, là Lâm Khải Chính.

“Alo.....” Tôi nhận điện.

“Sao về muộn vậy?” Anh nói trong điện thoại.

“Nhìn ra phía sau.” Anh lại nói.

Tôi vừa quay đầu chỉ nhìn thấy một chiếc BMW đen đỗ bên lề đường, thân xe dưới ánh đèn đường chiếu vào sáng tới nỗi có thể soi gương được.

Tôi chạy nhanh tới, anh ngồi trong xe mỉm cười với tôi.

Thấy anh, lòng tôi liền tràn đầy sự ngạc nhiên vui mừng, tất cả những thứ không vui tạm thời đều biến mất. “Sao anh ở đây?” Tôi hỏi

“Lên xe đi!” Anh vẫy tay nói.

Tôi ngồi lên xe, anh vừa lái xe về phía trước vừa hỏi: “Đưa em về là ai đấy?”

“Cao Triễn Kỳ ạ.”

“Đó là xe của anh ta à?”

“Vâng. Anh ta vừa mua.”

“Em biết lái xe không?” Anh quay đầu hỏi tôi.

“Khi đó cũng thi lấy bằng lái cùng họ, nhưng chưa bao giờ lái xe.” Tôi đáp.

“Anh mua xe cho em nhé? Audi A4 cũng được lắm.” Anh hỏi qua loa.

“Thu mua em à?” Tôi trề mắt với anh.

“Bây giờ anh còn cần không?” Anh có chút đắc ý hỏi ngược lại.

Tôi giả vờ nhụt chí: “Lúc nào cũng quên không nói điều kiện trước với anh!”

Anh cười, một tay nắm vô lăng, một tay nắm tay tôi: “Không sao, em mãi mãi đều có thể nói điều kiện với anh.”

Tôi nhìn anh, anh nhìn về phía trước, trong mắt thấp thoáng ý cười. Anh không giống người đàn ông khác, luôn miệng những lời ngọt ngào, mà thường trong lúc vô tình, nói ra những lời có thể đánh trực tiếp vào nội tâm tôi, khiến tôi bất giác cảm động.

“Chúng ta đi đâu?” Tôi hỏi.

“Bất cứ nơi nào, chúng ta đi vòng vòng.” Anh nói

Chúng tôi đi trong cảnh đêm của thành phố, nói chuyện linh tinh, anh chỉ một vài tòa nhà đã thi công xong, hoặc chưa xong, cho tôi biết đây là sản nghiệp của công ty họ.

Đột nhiên khi tới trước quán starbucks, anh chỉ lên tầng trên nói: “Anh sống ở đây.”

“Thật ư?” Tôi nghiêng đầu nhìn lên trên, sau đó hỏi: “Tầng cao nhất?”

“Đúng, sao em biết?” Anh có chút ngạc nhiên.

“Người có tiền chẳng phải đều ở tầng cao nhất ư?” Tôi đáp. Tôi thường luôn miệng nhắc tới chữ người có tiền, anh cũng đành lắc đầu chịu thua.

“Lên trên ngồi một chút không?” Anh mời.

“Được ạ! Xem căn phòng anh ở hào nhoáng bao nhiêu?” Tôi vui vẻ đồng ý.

Anh cười không nói.

Theo anh vào thang máy lên tầng trên cùng, tôi đứng đợi trước cửa với sự hy vọng tràn trề, mong ngóng nhìn thấy một toà cung điện.

Anh dùng chìa khóa mở cửa, nói với tôi: “Mời vào.”

Tôi bước vào trong phòng, nhất thời không tin vào mắt mình, căn hộ này ư? Chính là nơi ở của đại công tử đại phú ông Lâm Khải Chính?

Đây là căn hộ hai phòng thường thấy, tuy thu dọn rất sạch sẽ, nhưng hoàn toàn có thể dùng từ “sơ sài” để miêu tả. Nền nhà sử dụng gạch men sứ, đồ gia dụng bình thường, tivi thậm chí là 28 inch, trong phòng ngủ chỉ có một chiếc giường đơn simmons??? và một tủ quần áo, trên bàn của giá sách chất đầy giấy tờ, máy tính, máy in, máy fax các loại.

Tôi không tin nổi hỏi anh: “Anh sống ở đây á?”

“Đúng, nếu không anh nên sống ở đâu?” Anh thản nhiên trả lời.

“Em cảm thấy người như các anh, chắc sống ở căn nhà rất to, tầng trên có hơn chục phòng, tầng dưới có hơn chục phòng, toàn bộ là cửa kính, một màn hình tivi lớn như một mặt tường, tủ lạnh to như một căn phòng, vòi hoa sen và bệ xí đều dát vàng, người giúp việc mặt đồng phục xếp hàng đứng sau ghế sofa đợi để chào hỏi, nhưng, anh lại sống ở căn hộ như thế này?” Tôi nói với vẻ khoa trương.

Anh cười gò trán tôi: “Em xem tivi nhiều quá rồi đấy. Sống ở căn hộ như vậy khó chịu lắm! Một người đủ dùng là được rồi, đây là căn hộ của một nhân viên cũ, anh thấy thích hợp, liền chuyển qua, đến đồ gia dụng

cũng đều có sẵn rồi . Bình thường anh về nhà, ngoài tắm gội thì là ngủ, thi thoảng có thời gian cũng phải xử lý việc công ty.”

“Vậy làm người có tiền có gì thú vị chứ?” Tôi kinh ngạc kêu lên: “chẳng trách anh đã phá sản rồi mà em còn không biết?”

Anh cười, đưa tôi vào phòng ngủ, thần bí nói: “Để chứng minh anh không phá sản, cho em xem đồ đáng tiền nhất ở đây.”

Anh cúi người xuống mở két bảo hiểm, lấy ra hơn chục hộp to nhỏ, tôi mở một hộp ra nhìn, toàn là những chiếc đồng hồ nổi tiếng cực kỳ đẹp. Anh thuộc như lòng bàn tay, giới thiệu cho tôi từng chiếc, đa phần đều là tiếng Anh , tôi hoàn toàn chẳng hiểu, chỉ biết một mực khen ngợi mà thôi. Đột nhiên tôi nhìn thấy đồng hồ trên cổ tay anh, da đen, mặt đồng hồ trắng, kim đồng hồ đen, tôi nói: “Cái này đẹp quá!”

Anh gật đầu: “Ừ, anh cũng thích cái này nhất, của Dufour, cực đơn giản nhưng vô cùng tinh xảo và đẹp đẽ. Lần sau có của nữ, anh nhất định sẽ mua cho em.”

“Đồng hồ ở đây tổng cộng bao tiền?” Tôi hỏi

Anh nghĩ một chút rồi nói: “Đủ cho anh và em không phải lo cơm áo nửa đời sau.”

“Vậy chúng ta mang những chiếc này trốn đi nhé?” Tôi đùa.

Đột nhiên không khí giữa hai người trở nên nặng nề, anh nhìn tôi, vẻ mặt dần trở nên nặng nề. Tâm tư của chúng tôi đã bị tôi vô tình nói ra.

Tôi không muốn đối diện với vấn đề này, đứng lên ra ngoài, nói như không có việc gì: “Em muốn uống nước.”

Đột nhiên anh kéo tay tôi từ đằng sau: “Trâu Vũ, cho anh thời gian 3 năm, đợi anh sắp xếp mọi thứ, anh nhất định sẽ để chúng ta bên nhau.”

Anh nói những lời này, khiến tôi nhớ tới Tiểu Mạnh vừa nãy khóc bên cạnh tôi, dường như mỗi một câu chuyện đều vận hành theo quỹ đạo giống nhau.

Tôi quay người nhìn anh, vẻ mặt của anh hoàn toàn nghiêm túc. Tôi nói: “Những điều anh vừa nói, em có thể nói điều kiện với anh bất cứ lúc nào, bây giờ, chúng ta nói điều kiện, được không?”

“Được!” Anh gật đầu.

Tôi nhìn anh, trịnh trọng nói: “Đừng tặng em xe đẹp, đừng tặng em đồng hồ đẹp, đừng tặng em bất cứ thứ gì quý giá, đừng giúp em làm những việc anh có thể làm, hơn nữa, đừng cho em bất cứ lời hứa nào, cho dù là 3 năm, 5 năm hay 10 năm.”

“Vì sao? Đây đều là việc anh thực sự muốn làm.”

“Đừng! Em không cần! Anh có tiền có thể là việc của anh, đừng kéo lên đầu em!” Tôi kiên định nói: “Hai chúng ta vẫn như xưa, làm việc mình nên làm, làm việc mình có thể làm, không cần lo lắng cho đối phương, không cần gò ép đối phương. Có thời gian có không gian thì nhớ tới nhau, chúng ta liền gặp mặt, không có thời gian, không có không gian, nên làm gì thì chúng ta làm việc đó. Nếu anh muốn rút lui, anh có thể rời bỏ tùy lúc, nếu em muốn rút lui, anh cũng đừng níu giữ. Anh đồng ý không? Đây chính là điều kiện của em.” Tôi một hơi nói hết, rồi đợi anh trả lời .

Anh nhìn tôi chăm chăm rất lâu, mới u ám gật đầu nói: “Nếu em cảm thấy như vậy khá ổn, anh đồng ý. Nhưng với anh mà nói, anh hy vọng chúng ta mãi mãi bên nhau.”

“Không cần nghĩ tới sau này, anh cũng đừng nghĩ, em cũng không nghĩ, chỉ cần bây giờ chúng ta bên nhau.” Tôi chậm rãi trả lời.

Anh tiến lên một bước, ôm tôi vào lòng, tôi lại đánh mất bản thân một lần nữa trong nụ hôn của anh.

Trở về nhà đã là 11 giờ. Cửa phòng Trâu Nguyệt vẫn lờ mờ ánh đèn lọt qua khe, chắc vẫn đang lên mạng. Tôi lấy từ hành lý của mình ra vòng ngọc trai mang về cho nó, gõ cửa phòng.

Nó ở trong nói: “Mời vào.” Tôi đẩy cửa vào, kinh ngạc phát hiện nó lại vùi đầu trong đồng sách, miệng lẩm nhẩm.

“Em đang làm gì đấy?” Tôi hỏi

Nó ngẩng đầu: “Em đang ôn tập, chuẩn bị thi.”

“Thi?”

“Bên cục thuế của anh rể cần tuyển mười viên chức, tháng sau thi. Em đăng kí rồi.”

“Thật à?” Tôi có phần vui mừng, đối với Trâu Nguyệt mà nói, đây lại là cơ hội tốt.

“Vâng, anh rể còn nói, chỉ cần em qua kỳ thi viết, anh ấy sẽ nghĩ cách về vấn đáp.”

“Đừng nghe anh ta khoác lác, anh ta lấy đầu ra bản lĩnh lớn vậy? Em vẫn nên dựa vào thực lực bản thân mà thi. Cố gắng hết sức là được, bây giờ thi viên chức cạnh tranh rất quyết liệt.”

“Chị đừng coi thường anh rể, bây giờ anh ấy ở cơ quan anh ấy rất được trọng vọng đấy, là tâm phúc bên cạnh cục trưởng, người phụ trách bộ phận trẻ nhất đấy!”. Trâu Nguyệt vội vàng phản bác lại tôi.

“Em nghe ai nói?”

“Anh rể!”

“Vậy sao em biết những điều anh ta nói là thật hay giả? Còn nữa, chị nói qua hàng vạn lần rồi, đừng có gọi anh rể anh rể nữa, em cố tình khiến chị không vui phải không?”

“Được, được, được. Gọi thế nào nhỉ? Anh Tả? Anh Huy?” Trâu Nguyệt lè lưỡi: “Khó nghe chết đi được!”

“Khó nghe thì đừng gọi!” Tôi đưa sợi dây chuyền trong tay cho nó: “Quà cho em này!”

“Cảm ơn chị!” Trâu Nguyệt nhận lấy, ngẩng ngửa ướm thử trước chiếc gương nhỏ đặt trên bàn.

“Em nghỉ sớm đi, đừng làm muộn quá.” Tôi quay người định rời đi.

“Chị...” Trâu Nguyệt đột nhiên gọi tôi lại.

Tôi quay đầu hỏi việc gì.

“Chị ở Hải Nam lâu thế, lần này đàm phán rất thuận lợi chứ?”

“Cũng được, dù sao cuối cùng cũng ký được hợp đồng, coi là thành công.” Tôi đáp

Trâu Nguyệt lại bắt đầu lộ ra vẻ định nói rồi thôi, tôi đại khái biết suy nghĩ của nó, liền nghiêm khắc nói: “Nếu em hỏi Lâm Khải Chính, thì miễn mở miệng.” Nói xong, tôi lập tức đóng cửa, chạy trở về phòng mình.

Nằm trên giường, tôi không kịp nhớ lại dư vị thay đổi nhanh chóng của ngày hôm nay, mà ngược lại còn chìm vào việc tự trách bản thân vô cùng. Tôi thực ích kỉ, tôi thực đê tiện, tôi lại yêu người em gái mình luôn thâm yêu, thậm chí đau khổ tới nỗi tự sát vì anh ấy. Tôi không dám tưởng tượng, có một ngày, nếu Trâu Nguyệt biết chân tướng, tình hình sẽ như thế nào. Thượng đế ơi, Chúa trời ơi, xin hãy để chân mệnh thiên tử của nó sớm xuất hiện đi!

Ngày hôm sau, tôi dậy sớm, ngoài cửa sổ ánh mặt trời đã rực rỡ, chan hoà.

Sau khi rửa mặt chải đầu gọn gàng, tôi xuống tầng đi làm. Trong lòng nhớ mãi không quên người đó có lẽ đang ngồi ở quán Starbucks đợi tôi liền dâng lên một niềm vui nho nhỏ.

Tới tầng một, nhìn thấy Tả Huy đang mở cửa. Anh ta nhìn về phía tôi, biểu hiện mong chờ.

Nhớ tới kỳ thi viên chức của Trâu Nguyệt, tôi nhiệt tình chào hỏi anh ta: “Đi làm à?”

Anh ta ngạc nhiên, lập tức gạt đầu: “Ừ! Hôm nay em đi sớm thế?”

“Vâng, văn phòng có cuộc họp.” Tôi đi lướt qua anh ta về phía cổng.

Anh ta đuổi theo: “Anh đưa em đi nhé.”

“Không cần đâu. Tôi gọi taxi được rồi.” Tôi không dừng bước.

Anh ta đi theo sau tôi: “Trâu Vũ, nếu có thời gian anh muốn nói chuyện với em.”

“Nói chuyện gì?”

“Chỉ là nói chuyện chút thôi, giống như bạn bè vậy.”

“Tôi không định làm bạn với anh.” Tôi nói không thèm quay đầu.

Anh ta trầm lặng. Tôi đột nhiên quay đầu: “Việc Trâu Nguyệt thi, nhờ anh giúp đỡ.”

Anh ta vội đáp: “ Anh sẽ cố gắng hết sức.”

Tôi cười với anh ta, giơ tay chặn một chiếc taxi trống.

Xe tới gần quán Starbucks, tôi xuống trước. Bước tới cửa nhìn, xe của Lâm Khải Chính quả thật dừng bên lề đường. Tôi thò đầu nhìn, anh ngồi trước cửa sổ, đọc một số giấy tờ, không ngừng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi đứng trong dòng người và xe đi lại vội vàng buổi sáng sớm, nhìn chăm chú từ xa người đang đợi tôi sau cửa sổ. Anh mặc áo sơ mi dài tay màu sồi, dáng vẻ tĩnh lặng, ánh mặt trời trên người anh khiến anh có phần rạng rỡ. Nhìn anh, tôi đột nhiên sinh ra cảm giác hèn mọn, nghĩ tới cái gì đạo đức, cái gì bản lĩnh của tôi – Trâu Vũ mà có thể khiến nhân vật cỡ này hàng ngày chờ đợi? Giây phút này trái tim của tôi giống như một nữ tác gia đã nói: Rất thấp, rất thấp, thấp đến nỗi lẫn vào trong cát bụi, nhưng lại từ trong cát bụi nở hoa.

Rất lâu sau, tôi lấy lại tinh thần, bước vào quán.

Anh Phó đang ngồi bên bạn cạnh cửa, mỉm cười gật đầu với tôi.

Tôi đi về phía trước, anh vẫn cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, cho tới khi tôi ngồi đối diện với anh, anh mới giật mình, biểu hiện đó giống như đứa trẻ phạm lỗi sai, có chút thẹn thùng.

“Sao em biết anh ở đây?” Anh hỏi.

“Em không biết mà!” Tôi vờ như không có gì: “Em chỉ định vào uống cốc café. Anh thường tới đây à?”

Anh cũng tùy ý gật đầu: “Thi thoảng tới.”

Có những việc không cần để đối phương biết. Cách nghĩ của chúng tôi không hèn mà tương đồng.

Anh hỏi: “Uống gì? Anh mời.”

“Anh uống gì em uống cái đó.” Tôi thân mật trả lời.

“Anh uống café đen, có thể em sẽ cảm thấy đắng, gọi em cốc Capuchino nhé?”

“Được ạ.”

Café đưa lên bàn, trên đó nổi lên bọt mịn. Tôi uống một ngụm, ngược mắt nhìn anh mỉm cười.

Anh giơ tay ra, lau bọt trên miệng tôi, hỏi: “Bình thường có uống café không?”

“Ít khi uống, uống không quen.” Tôi thành thực trả lời.

Anh cười: “Đi theo anh sẽ học được uống café.”

Tôi nói: “Không bằng đổi lại, anh đi theo em sẽ học được cách uống trà.”

“Được.” Anh đáp.

Ngồi một lúc, tôi nói: “Em phải đi rồi, buổi sáng văn phòng có cuộc họp, thảo luận lại vấn đề phân chia công việc.”

“Có gì thay đổi không?”

“Sau này toàn bộ nghiệp vụ công ty các anh do Cao Triển Kỳ phụ trách, em sẽ tiếp nhận công việc cố vấn của một ngân hàng.”

Anh dựa người về phía sau, dường như có chút thất vọng: “Vì sao? Bây giờ còn cần làm như vậy không?”

“Càng cần chứ!” Tôi đáp: “Nếu em làm sai, anh mắng em thế nào đây?”

“Anh chưa bao giờ mắng nhân viên.”

Tôi bĩu môi: “Nói phét! Em đã từng thấy anh nổi giận.”

Anh nghĩ lại một chút: “Lần đó là trường hợp đặc biệt.”

“Có lần một thì sẽ có lần hai, một trong những đặc quyền của ông chủ chính là có thể nổi nóng.”

Anh nhún vai mỉm cười, đứng lên cùng tôi ra khỏi quán café.

Hai người đi bên đường, tôi giơ tay tạm biệt anh. Sau đó băng qua đường, tới chỗ đối diện.

Quay đầu, anh vẫn đứng trước xe, nhìn về phía tôi. Tôi lại vẫy tay lần nữa với anh, anh mới lên xe, lái đi.

Có người nhìn mình qua đường, cảm giác đó thật tốt.

Tôi mang tâm trạng vui vẻ bước vào cuộc họp, mọi người đã đầy đủ rồi, tôi cười hi hi . Cao Triễn Kỳ ngồi bàn đối diện, vùi đầu đọc báo, thờ ơ với việc tôi đến. Tôi bước tới giật lấy tờ báo trong tay anh ta, nói: “Xem cái gì thế? Tôi cũng muốn xem.”

Anh ta giật lại: “Đợi chút, tôi chưa xem xong.”

Lúc này, chủ nhiệm Trịnh tuyên bố cuộc họp bắt đầu.

Cao Triễn Kỳ đặt tờ báo dưới khuỷu tay, tôi lại giơ tay ra giật, muốn xem có tin tức gì hay. Anh ta nắm chặt, tôi âm thầm giơ tay ra cù anh ta, đây là điểm yếu của anh ta. Quả nhiên, anh ta vừa cong người, tôi liền giật lấy tờ báo.

Tiếng động này khiến chủ nhiệm Trịnh lớn tiếng mắng, Cao Triễn Kỳ quay đầu dùng ánh mắt khiển trách nhìn tôi, tôi vênh cằm, không chút yếu đuối mà chống lại.

Cuộc họp kéo dài, mất cả buổi sáng, chủ nhiệm Trịnh liệt kê thành tích giai đoạn gần đây của văn phòng, đồng thời biểu dương Cao Triễn Kỳ và tôi. Cuối cùng, điều chỉnh phân công công việc , Cao Triễn Kỳ tiếp nhận Trí Lâm, tôi cuối cùng cũng nói bye bye công ty Trí Lâm, chuyển hướng công việc cổ vấn mới.

Tôi thầm vỗ tay vui sướng, trước đây không muốn làm vì sợ gặp người đó khi làm việc, bây giờ không muốn vì không nhất định phải gặp người đó khi làm việc. Công việc và tình cảm nên phân định rạch ròi, đây là nguyên tắc từ trước đến nay của tôi.

Khi tan họp, tôi đưa tờ báo cho Cao Triễn Kỳ: “Này, trả anh, tôi còn tưởng có thứ gì hay chứ, chỉ là vài mục quảng cáo.”

Cao Triễn Kỳ nhận tờ báo: “Tôi đang xem thông báo tìm bạn trăm năm!”

“Có gì hay không, giới thiệu cho tôi với?” Tôi đùa.

“Cô?” Cao Triễn Kỳ liếc tôi một cái: “Yêu cầu của cô cao quá.”

Tôi giơ đầu ngón tay nói: ‘Yêu cầu của tôi vô cùng thấp, chỉ có 3 thứ: 1: nam; 2: còn sống; 3: chưa già.’

Cao Triễn Kỳ “xì” một tiếng, ra khỏi phòng họp.

Tôi đi theo sau anh ta nói lớn: “Họ Cao kia, chúng ta phải bàn giao chứ?”

“Sốt ruột cái gì?” Anh ta nói không thèm quay đầu.

Tôi theo sau, vào văn phòng anh ta. “Cao Triễn Kỳ, tôi có chỗ nào đắc tội anh hả? Sao thái độ như vậy?”

“Tối qua tôi uống nhiều, cô thì sao?” Anh ta không thèm để ý vấn đề của tôi, đứng trước cửa sổ tự nói.

“Còn may, tôi không uống rượu. Có điều rất mệt.”

“Rất sớm đã đi nghỉ à?”

“Uhm...” Tôi do dự một giây, nói: “Ừ.”

Anh quay phắt người lại: “Nhưng 10h 50” tôi gọi tới nhà cô, Trâu Nguyệt nói cô vẫn chưa về!”

Tôi sững người.

Tôi ấp a ấp úng: “Tôi ... đi thăm mỹ viện... đi làm thẩm mỹ.”

“Ngồi xe BMW đi ư?” Cao Triễn Kỳ dùng khẩu khí có phần sắc nhọn.

“Anh nói linh tinh gì vậy?” Tôi không ngừng chột dạ, nhưng vẫn muốn giấu.

“Tối qua cô xuống xe, tôi quay đầu lại bên đường phía trước, đúng lúc nhìn thấy BMW của Lâm Khải Chính đỗ cạnh cô, cô không cần nói với tôi là người khác lái xe của anh ta, vì tôi biết xe anh ta chưa bao giờ để người khác chạm tay vào.” Cao Triễn Kỳ hung hãn nói.

Bị anh ta phát hiện! Thẩm! Loại này sớm muộn cũng bị người đời biết! Lòng tôi có vài phần chán nản, nhưng cũng không muốn giải thích nhiều với anh ta. Tôi dừng cảm ngắc đầu nói: “Anh ít để ý chuyện của tôi đi!”

Nói xong tôi quay người chuẩn bị rời đi, anh ta chạy lên trước chặn tôi lại, cho tay ra phía sau đóng cửa phòng.

“Cô có thể giải thích chút đi, ví dụ anh ta tìm cô nói việc công ty, ví dụ anh ta thông báo cho cô ngày mai họp, ví dụ cô có thứ gì rơi trên xe anh ta, cô chính là không muốn giải thích gì với tôi hả?”

“Chẳng có gì hay để giải thích cả, không liên quan tới anh!”

“Trâu Vũ, cô nói thật đi, cô thực sự cùng với anh ta?” Anh ta đi thẳng vào vấn đề.

Trong lòng tôi cũng có phần mâu thuẫn, nhưng, phủ nhận chẳng thể giải thích được tất cả vấn đề, tôi cũng không muốn dây dưa chuyện riêng với anh ta.

“... Tôi cùng ai là tự do của tôi.” Thế là tôi đáp.

Nhưng câu trả lời của tôi lại ngầm thừa nhận sự suy đoán của anh ta, sắc mặt anh ta trở nên hoàn toàn thất vọng: “Tôi sớm đã phát hiện hai người có chút gì không bình thường, hóa ra quả đúng như vậy. Trâu Vũ, cô điên rồi! Cô điên rồi! Người đàn ông đó sắp kết hôn rồi, cô còn ở bên anh ta?! Cô tưởng cô là ai? Cô tưởng anh ta sẽ không kết hôn vì cô? Cô tưởng anh ta thật sự sẽ lấy cô? Anh ta chỉ chơi đùa cô thôi! Anh ta sẽ không nghiêm túc! Cô đừng hy vọng hảo huyền nghĩ có một ngày có thể gả vào nhà giàu sang quyền thế! Cô không có cái số đó!”

Lời của anh ta thật cay nghiệt, tôi không còn lời nào để đáp, chỉ muốn rời khỏi căn phòng này.

Anh ta lại chặn cửa, nói tiếp: “Cô tỉnh táo, tỉnh táo lại đi, anh ta không hoàn mỹ thế đâu, anh ta cũng có rất nhiều khuyết điểm, tiền anh ta là do cha anh ta khổng chế, nhà anh ta còn có 3 anh em trai nữa, sau này ai quản lý còn chưa chắc? Cô theo anh ta sẽ chỉ đau khổ, chẳng có gì tốt cả. Trâu Vũ, cô đừng u mê không tỉnh ngộ nữa.”

“Tôi sẽ không theo anh ấy, tôi sẽ không sống dựa vào anh ấy.” Tôi nói khê.

“Vậy vì sao cô ở cạnh anh ta, cô yêu anh ta rồi ư?” Trong mắt Cao Triễn Kỳ có hàm ý hơi khinh thường: “Phụ nữ yêu anh ta không chỉ hàng trăm nghìn, cô thật tầm thường,, cũng đi lao đầu vào chỗ náo nhiệt này? Nếu Lâm Khải Chính phá sản rồi, cô còn yêu anh ta không?”

Ngữ khí của anh ta khiến tôi khó chịu, thần kinh kiên cường của tôi bắt đầu phát huy tác dụng, tôi nhìn thẳng vào vẻ mặt hỗn loạn của anh ta, dần từng câu từng chữ: “Tôi yêu ai? Vì sao yêu? Điều không cần nói lý do cho anh, anh lo chuyện bản thân anh là được rồi. Việc của tôi, anh không cần đoán bừa, cũng không cần bình luận bừa, tôi sẽ chịu trách nhiệm với hành vi của tôi!”

Nói xong, tôi ra sức đẩy anh ta ra, mở khóa cửa chuẩn bị ra ngoài.

“Cô hoàn toàn chưa từng nghĩ tới tôi sao? Trước nay chưa từng nghĩ tới tôi ư?” Anh ta đột nhiên hỏi.

Lời anh ta khiến động tác của tôi tạm thời dừng lại.

“Tôi luôn ở bên cô, tôi thường tưởng rằng bản thân còn có cơ hội, nhưng, cô thà chọn làm tình nhân của người khác cũng không muốn thử xem có khả năng với tôi không? Có tiền quan trọng như vậy ư? Có quyền có thể quan trọng vậy ư? Trâu Vũ, tôi quá thất vọng với cô rồi!” Tôi chưa từng nghe qua ngữ khí ủ rũ như vậy của anh ta.

Tôi quay đầu lại nhìn anh ta, trên mặt anh ta là biểu hiện tổn thương.

“Xin lỗi, tôi luôn coi anh là người bạn tốt nhất.” Tôi chân thành nói, nhưng lời này sợ rằng đã được phụ nữ trên đời này dùng hàng trăm triệu lần rồi, trò cũ không hề có tác dụng. Cao Triển Kỳ quay người bước tới trước bàn, cầm cốc trà của mình đột nhiên ném mạnh xuống đất.

Tôi nghĩ lúc này tôi nên cách anh ta xa một chút, thế là tôi mở cửa bước ra, tất cả mọi người đứng dậy khỏi chỗ ngồi, quan tâm tới nơi phát sinh ra tiếng vỡ, tôi trở về phòng mình, lấy túi xách, đi ra ngoài. Đứng trên đường, đột nhiên đầu tôi trống rỗng, không biết mình nên đi đâu, tôi đứng sững lại bên đường, gần nửa tiếng đồng hồ, lời của Cao Triển Kỳ không ngừng vang lên bên tai tôi, còn có biểu hiện hỗn tạp của thất vọng, khinh thường, đau khổ. Tôi mất anh ta rồi ư? Tôi mất người bạn ồn ào nhưng thân thiết rồi ư? Cuộc sống của tôi vì buổi sáng ở Tam Á, bắt đầu chấn động và thay đổi, tiếp theo, sẽ còn thế nào nữa đây?

18. Chương 18

Tình yêu này dây dưa hơn, bất lực hơn, khác xa với tưởng tượng của cô. Bản thân chỉ có thể lún sâu vào, muốn thôi mà không thể.

Chương 18.1

Lâm Khải Chính đi nhưng không nhanh trở về, từ Hồng Kông lại đi New York, sau đó lại tới Thượng Hải. Anh đứng như hẹn ước, ngày ngày gọi điện thoại, nhưng thường trong bối cảnh cực kỳ yên tĩnh, chắc là tìm nơi nào không có người mới bắt đầu gọi. Còn tôi thấy số của anh cũng sẽ nghiêng người tránh những kẻ nhàn rỗi xung quanh. Nghĩ tới bản thân cũng cảm thấy thật buồn cười, tôi vốn là một người cực ngay thẳng, lại vì tình yêu với người đàn ông này mà làm ra việc như vụng trộm.

Nhưng có lẽ cũng chính vì như vậy, ngọt ngào lại tăng lên gấp bội.

“Thật muốn nhanh chóng trở về, nhưng quả thật không thể rút ra được.” Anh thường nói một cách vô cùng áy náy.

“Không sao, anh chú ý sức khỏe.” Tôi thường chu đáo trả lời.

“Có nhớ anh không?”

“Có chứ.”

“Khi nào?”

“Bây giờ.”

“Nhưng anh thì khác. Chỉ có lúc này, khi nghe thấy giọng của em mới không nhớ em.” Giọng nói thì thâm của anh khiến trái tim tôi như cắt lời ca, cúp máy, tôi nhìn ra xa, cười ngốc nghếch hồi lâu mới thu lại tâm tư bay xa trở về.

Chỉ điện thoại lại có thể ngăn lại nỗi nhớ nhưng như thủy triều dâng trào mỗi sáng, tuy là tình yêu vụng trộm lại đặc biệt dày vò trái tim tôi.

Cao Triển Kỳ lật mặt triệt để với tôi. Từ hôm đó, anh ta hiếm khi gặp mặt tôi, cho dù bắt buộc dĩ phải tiếp xúc, cũng thể hiện hoàn toàn lãnh đạm. Nhưng thi thoảng tôi cũng nghe thấy anh ta gọi điện thoại người khác, thái độ thân thiết, đoán chắc quan hệ không bình thường, cộng thêm việc nghe các đồng nghiệp bàn luận, nói anh ta và con gái của chánh án toà án nào đó qua lại rất thân mật, khiến tôi nhẹ nhõm. Vốn nên như vậy, mất đi khả năng với tôi còn có thể tạo ra càng nhiều khả năng.

Một tuần sau, một công ty tôi cổ vắn bị kiện cáo vì tranh chấp bản quyền, tôi nhất định phải đi Bắc Kinh biện hộ. Ngày tôi xuất phát cũng chính là ngày Lâm Khải Chính trở về. Muốn gặp anh ấy một lần, vì

vậy tôi đặt vé máy bay chuyến cuối cùng hôm đó, giữa thời gian bay và thời gian hạ cánh có hai tiếng, còn có thể gặp nhau.

Nhưng, thời tiết không tốt, Thượng Hải mưa đông, toàn bộ chuyến bay bị chậm lại. Anh gọi cho tôi trong tiếng huyền não ở sân bay kêu tôi nhất định đợi tới thời gian cuối cùng mới vào kiểm tra an ninh.

Tôi vẫn cứ trì hoãn trong sảnh lớn, cho tới khi trên loa thông báo chuyến bay của tôi bắt đầu soát vé mới không lưu luyến không rời mà vào cửa kiểm tra an ninh.

Lúc vội vàng xếp hàng soát vé, nghe thấy loa thông báo chuyến bay của Thượng Hải đã hạ cánh. Thật không đúng lúc, chính là 10 phút trước sau, anh đến tôi đi.

Điện thoại đột nhiên reo, anh sốt ruột hỏi: “Em lên máy bay chưa?”

“Đang xếp hàng chuẩn bị lên rồi.” Tôi thất vọng trả lời.

“Anh vừa xuống. Em có thể ra ngoài cửa kiểm tra an ninh không?”

“Không được đâu, sắp cất cánh rồi.”

“Có thể đi chuyến bay sáng sớm ngày mai không?”

“Không kịp, sáng mai tòa án có cuộc họp hòa giải, nhất định phải tham gia.

“Vậy được rồi, sớm trở về em nhé!” Anh nói một cách thông cảm.

Tôi đồng ý rồi cúp máy, tâm trạng suy sụp. Từ chỗ tôi xếp hàng có thể lơ mơ nhìn thấy chỗ đỗ máy bay, biết rõ không thể nhìn thấy cái gì, tôi vẫn cố gắng phân biệt những chiếc máy bay to nhỏ ngoài kia, đoán xem anh xuống từ cái nào.

Thỉnh thoảng có cảm giác về số mệnh, dường như tôi với anh luôn bỏ lỡ giống như duyên phận chưa sửa chữa được. Hoặc có lẽ, khi đầy hoài nghi lo lắng cho tương lai sẽ dễ dàng trở nên mê tín nhĩ.

Tiếp viên hàng không bắt đầu cho khách qua, tiếng “ding ding” của máy kiểm tra vé vang lên. Tôi chấn chỉnh lại tâm trạng, di chuyển lên phía trước theo đoàn người, phía sau có người áp sát lên, tôi vội tiến lên trước nhường đường, nhưng người đằng sau vẫn áp sát lên, lại nhường, lại áp sát lên. Chuyện này làm tôi rất khó chịu, định quay đầu nổi giận, trong giây phút quay đầu, ngửi thấy mùi nước hoa nhàn nhạt cực quen thuộc, sau đó lại thấy gương mặt mỉm cười của Lâm Khải Chính.

Tôi ngạc nhiên vui vẻ kêu to một tiếng, hai chúng tôi ôm chặt nhau. Mọi người xung quanh chắc là kinh ngạc không hiểu, tôi đã không còn để ý nhiều nữa, chỉ vui mặt lên vai anh, ra sức cọ đi cọ lại, tới khi hai má ửng đỏ mới ngừng đầu cười ngốc với anh.

“Sao anh vào được?” Tôi hỏi

“Đương nhiên anh có cách.” Anh đáp

Cuối cùng cũng thấy anh, cảm giác tiếc nuối vừa này biến thành hư không.

Mọi người xung quanh đều vào cửa soát vé, anh ôm tôi lên trước, tôi đưa vé cho tiếp viên, quay đầu định nói tạm biệt với anh. Nhưng anh cười không nói, lại lấy ra tấm vé đằng sau, đưa tiếp viên hàng không.

Tôi càng kinh ngạc: “Anh cũng đi Bắc Kinh?”

“Không, anh tiễn em đi Bắc Kinh.” Anh đáp.

“Tiễn em?!” Tôi không tin hỏi lại.

“Đúng, tiễn em. Sáng mai anh trở lại, chiều có cuộc họp nhất định phải tham gia.” Anh vừa nói vừa lấy túi máy tính trong tay tôi.

“Cảm ơn.” Tôi cảm động chỉ nói được hai từ này.

“Không cần cảm ơn.” Anh lại trả lời một cách nghiêm túc, tôi đánh nhẹ anh một cái.

Hai chúng tôi lên máy bay, anh không ngồi ghế mình, mà cùng tôi tới khoang thường, thương lượng đổi vị trí với người ngồi cạnh tôi, hạng thường đổi lấy hạng VIP, người đó đương nhiên chọn cái tốt, đứng lên rời đi. Sau đó, anh ngồi cạnh tôi, dáng cao chân dài, có phần hơi chật.

Lần gặp mặt không ngờ này hoàn toàn khiến tôi choáng váng đầu óc. Tôi chỉ biết ngây ngốc nhìn anh, nhìn anh cởi áo khoác ngoài, tháo lỏng cà vạt, thắt dây an toàn, chỉnh lại tư thế ngồi.

Anh thấy tôi như vậy, giơ tay véo cằm tôi: “Ngốc à?”

“Không ạ, trở thành si tình rồi.” Tôi nói: “Con gái của văn phòng chúng em từng hỏi em, khi ở cùng anh có chảy máu mũi, chảy nước miếng, tầm nhìn bị mờ hồ, kích động muốn phạm tội không? Còn nói đây là triệu chứng bệnh si tình.”

“Nói gì vậy? Làm như anh giống heroin.” Anh ra làm vẻ không vui.

“Đừng đắc ý, không tốt như vậy đâu, em nói giống như bệnh chó điên.” Tôi phản bác.

Anh cười, nhưng mặt lại lộ ra vẻ mệt mỏi, hốc mắt có phần sâu xuống.

“Gần đây có phải rất vất vả không?” Tôi hỏi

“Ừ, một tuần chạy 3 nơi, tham gia không dưới 20 cuộc họp, gặp không dưới trăm người, mỗi ngày ngủ không quá 4 tiếng, em nói vất vả hay không?”

“Sao còn gặp thế? Không thể sắp xếp nghỉ ngơi một chút à?”

”Anh muốn nhanh về gặp em, liệu mạng thu ngắn thời gian, kết quả em lại phải đi, anh không cam tâm, vì vậy sắp xếp bọn họ mua vé cùng chuyến bay với em, may mà vé máy bay hạng nhất chưa bán hết.” Anh giơ tay ôm tôi vào lòng: “Không gặp em lần nữa, anh sẽ phát điên mất.”

Máy bay bắt đầu lên không trung, tôi dựa vào lòng anh, cảm nhận được hạnh phúc và yên ổn.

Tôi cầm tay anh lên, nhìn đường chỉ tay: “Em biết xem tay à?” Anh hỏi

“Biết ạ.” Tôi đáp bừa.

“Nhìn thấy gì rồi?”

“Nhìn thấy nhà anh gia sản bạc triệu, thê thiếp thành đàn, trai gái quanh chân.” Tôi dùng tay vẽ nhẹ vào lòng bàn tay anh.

“Vậy em có nhìn thấy công việc hàng ngày của anh, tâm sức quá mệt mỏi, không cách nào hưởng thụ cuộc sống không?”

“Thế ư? Bận thật vậy à?” Tôi ngẩng đầu đau lòng nhìn anh.

“Cơ thể đã không còn của mình, hoàn toàn không có tự do.” Anh than thở

“Không bằng làm ít đi một chút, dù sao anh cũng có đủ tiền rồi.”

“Nhà anh rất phức tạp, không biết em đã từng nghe qua chưa.”

“Biết một chút.”

“Bố anh đã lùi lại phía sau, kinh doanh tạm thời giao anh quản lí, nếu anh có chỗ sơ suất, ông ấy có thể thay người bất cứ lúc nào. Vì vậy, anh phải tự mình làm mọi việc, không thể dựa vào ai.

“Đổi thì đổi, cùng lắm em nuôi anh.” Tôi nửa đùa nửa thật.

Anh cười khê, không trả lời.

Trên cổ tay anh vẫn đeo đồng hồ, dây đồng hồ toàn bằng thép, khá dày, ánh vàng rực rỡ. Tôi hỏi: “Chiếc đồng hồ này sao có hai vòng số?”

“Thiết kế hai múi giờ, khi ra nước ngoài sẽ tiện hơn.” Anh đáp

Tôi nghịch đồng hồ của anh, đột nhiên phát hiện trên cổ tay và mu bàn tay anh có vài vết sẹo nhỏ. “Đây là thế nào? Mẹ kể ngược đãi anh à?”

Anh véo tai tôi nói: “Trong đầu em đâu ra lắm suy nghĩ khác thường thế hả? Chỉ là hồi nhỏ anh nghịch ngợm, thường hay đánh nhau với bạn học.”

“Thắng nhiều hay thua nhiều hơn?”

“Mỗi thứ một nửa. Anh đánh nhau từ tiểu học tới trung học, từ trong nước tới nước ngoài, người nước ngoài khá khỏe, độ khó càng lớn.”

“Thật nhìn không ra, anh nho nhã vậy, giống một đứa trẻ ngoan hơn.” Tôi thắng người, nhìn kĩ anh.

“Càng trông không giống, càng biết đánh.” Anh có phần đắc ý.

“Bây giờ còn đánh không?”

“Không đánh nữa, khi sắp tốt nghiệp trung học, đột nhiên anh hiểu ra một đạo lí, vũ lực không tốt như tiền bạc. Vì vậy về sau, anh không còn đánh nhau nữa.”

“Là cha dạy anh à?”

“Đúng, ông dạy anh học cách biết khi nào dùng tiền mua chuộc lòng người.” Ngờ kìa anh có phần tự chế giễu.

“Khải Chính...” Tôi phủ lên ngực anh, lần đầu tiên gọi tên anh.

“Gì em?” Anh kẻ mặt hỏi.

“Em chỉ cần một nửa của anh, chỉ cần một nửa, hoặc có thể ít hơn, 30%, 20%, 10%, kể cả 1% cũng được.”

“Anh muốn cho em 100%”

“Không cần nhiều đến vậy, chỉ cần một chút chút bé nhỏ, nhưng, nhất định là điểm tốt nhất của anh, được không?” Tôi dùng đầu ngón tay biểu thị một chút chút.

Anh giơ tay ra nắm tay tôi: “Phần tốt nhất của anh không chỉ một chút chút.”

“Vậy anh có thể để lại một ít cho người khác.” Tôi trả lời.

Anh biết tôi nói gì, anh biết tôi chỉ ai, vì vậy anh im lặng. Còn tôi, nhất thời nhớ lại gương mặt tươi cười của Giang Tâm Dao đứng trước Quan Âm nghìn tay, trong lòng cũng dâng lên cảm giác có tội.

Một lúc lâu sau, anh lên tiếng: “Vì sao em chưa từng hỏi về Giang Tâm Dao?”

“Muốn hỏi nhưng không biết nên hỏi thế nào?” Tôi trả lời thành thật.

“Đối với Tả Huy, anh cũng như vậy.” Anh nói

“Tả Huy? Rất đơn giản, yêu nhau thời đại học, tốt nghiệp xong kết hôn, sau đó anh ta ngoại tình, đòi ly hôn, em đồng ý, chỉ đơn giản như vậy thôi.” Tôi dùng vài câu ngắn gọn khái quát 10 năm trước của mình.

“Nhưng em từng khóc rất thương tâm vì anh ta.”

“Cảm giác bị người khác phản bội thật không dễ chịu. Vì vậy, anh cũng đừng để Giang Tâm Dao biết tới sự tồn tại của em.”

“Cô ấy sớm muộn cũng sẽ biết.”

“Hy vọng cô ấy mãi mãi không biết. Cô ấy là một người con gái đáng yêu.” Tôi tự nói.

“Anh quen cô ấy nhiều năm rồi, hồi ở Mỹ, bọn anh ở cùng một khu phố. Cha anh từ lâu đã nói cho anh biết, nếu anh muốn thành công trong sự nghiệp nhất định phải lấy cô ấy làm vợ. Vì vậy, anh liền theo đuổi cô ấy, tặng cô ấy hoa, tặng cô ấy quà, anh luôn cố gắng để bản thân thích cô ấy, cũng khiến cô ấy thích anh.”

“Hai người quả thực vô cùng xứng đôi.”

“Đúng vậy, tất cả đều rất hợp, cũng rất thuận lời. Nhưng sau khi gặp em, anh mới phát hiện, nếu thực sự yêu một người, trái tim của mình sẽ không nghe theo khối óc chỉ huy, anh không cố gắng làm gì cả nhưng chỉ cần nhìn thấy em, anh đã không còn thuộc về chính mình nữa.” Anh dùng cảm chạm nhẹ lên tóc tôi.

“Em cũng vậy. Nhưng Cao Triễn Kỳ nói, phụ nữ yêu anh trên cả trăm nghìn?” Tôi phải công nhận, lời nói của Cao Triễn Kỳ trước sau đều khiến tôi canh cánh trong lòng.

“Nhưng người phụ nữ Lâm Khải Chính yêu từ đầu đến cuối lại chỉ có mình em.” Anh khẽ trả lời.

Nhìn từ cửa sổ bé nhỏ, chúng tôi bay lượn trên tầng mây, dưới những vì sao dày đặc. Tôi dựa lên ngực anh, đếm nhịp tim anh. Mỗi một giây đều quý giá như vậy.

Tối Bắc Kinh đã 8h tối.

Anh nắm tay tôi ra khỏi máy bay, ngồi lên chiếc xe đã đợi từ lâu.

Chúng tôi trải qua một buổi tối cực kỳ vui vẻ, bữa ăn phong phú cùng với triền miên cả đêm.

Ngày hôm sau, tôi tỉnh dậy trong ánh nắng buổi sớm, anh vẫn ngủ say cạnh tôi, gương mặt đẹp trai nhìn nghiêng thật khiến người ta rung động. Tôi nhẹ nhàng vào nhà tắm, sợ làm anh tỉnh giấc.

Nhưng khi tôi bước ra khỏi nhà tắm, phát hiện anh đã mặc quần áo xong, đứng bên cửa sổ nghe điện thoại, sắc mặt trầm xuống.

“Cho dù thế nào, tôi không đồng ý. Cuộc họp chiều nay tôi vẫn giữ ý kiến này.” Anh nói chắc như đinh đóng cột trong điện thoại, sau đó gấp máy một tiếng “bụp”.

Anh quay người, thấy tôi, sắc mặt dịu lại, tôi hỏi: “Không có chuyện gì chứ?”

“Không có gì.” Anh bước tới ôm nhẹ tôi: “Ngủ ngon không?”

“Ngủ ngon ạ.”

“Anh phải đi rồi, chuyến bay lúc 10h, Bắc Kinh lại hay tắc đường.” Anh vừa nói vừa bước vào nhà tắm.

Tôi buồn bã nằm lên đệm vẫn còn hơi ấm, không ngừng lưu luyến.

Anh bước ra, cúi người nhìn tôi: “Không vui à?”

“Vâng.”

“Không nhớ ư?”

“Vâng.”

“Lần sau chúng ta sẽ đi tới nơi khác, đi xa hơn một chút, lâu hơn một chút, được không?” Anh dỗ dành tôi.

“Vâng.”

“Đi ăn sáng thôi, anh phải ra sân bay rồi.” Anh kéo tôi lên, ôm tôi rời phòng.

Phòng ăn trên tầng hai, sáng sủa sạch sẽ, tràn ngập ánh nắng mặt trời, bữa sáng phong phú đa dạng. Tôi đói bụng, cầm đĩa chọn trái lựa phải, chất thức ăn lên đĩa thành ngọn núi nhỏ. Lúc này quay đầu tìm người, Lâm Khải Chính đã ngồi bên bàn cạnh cửa sổ, đang uống café.

Tôi bước tới, thấy trước mặt anh chỉ có cốc café. “Sao anh không ăn gì?” Tôi hỏi

“Không đói, uống chút café là được rồi.” Anh đáp

“Vậy không được, ít nhất cũng phải ăn chút gì, em đi lấy giúp anh.” Tôi đặt đĩa trong tay xuống, chuẩn bị quay người.

Anh nắm lấy tay tôi: “Không cần, đừng lãng phí, mình em ăn đi.”

Tôi nhìn anh, vẻ mặt anh rất nghiêm túc. Với tâm trạng của tôi bất kể thế nào cũng thật muốn nhét chút đồ vào miệng anh, nhưng thái độ của anh khiến người ta không có chỗ mà phản đối.

Tôi đành ngồi xuống, cảm giác đói cũng bị giảm đi.

Anh nhắm ngum café, nhìn ra ngoài cửa sổ, đầy tâm sự.

“Anh có chuyện gì à?” Tôi hỏi

Anh nhìn tôi, trả lời: “Không có, bữa sáng thế nào?”

“Khá ngon, anh có muốn ăn một chút không?” Tôi tiếp tục nói.

“Cảm ơn, không cần đâu, em ăn nhiều hơn chút.” Anh nói xong lại nhìn ra xa, bắt đầu suy nghĩ. Di động trong tay không ngừng đóng mở.

Tôi ăn một cách cực kỳ vô vị. 10 phút sau, không nén được lại lặp lại chủ đề cũ: “Xảy ra việc gì rồi, đáng vẻ anh hình như rất lo lắng?”

Suy nghĩ của anh lại bị tôi lôi về, nhưng anh trả lời một cách dễ chịu: “Không có gì, việc công ty thôi.”

“Hoặc anh có thể nói ra, chúng ta thảo luận một chút, em cũng biết ít nhiều việc công ty bọn anh mà.”

Anh nhìn tôi, do dự vài giây rồi nói: “Cha anh muốn anh trai anh Lâm Khải Trọng trở về làm giám đốc bộ phận tài vụ công ty, anh luôn phản đối, nhưng xem ra vẫn không thay đổi được tâm ý của cha anh.”

“Chẳng phải anh ta từng chiếm dụng tiền của công ty à?” Tôi hỏi.

“Em biết việc này à?”

“Em có nghe qua.”

“Vì vậy, anh kiên quyết phản đối anh ấy trở về phòng tài vụ, căn bản không có cách nào giám sát quản lý anh ta, ai biết anh ta có thể làm ra việc như vậy nữa không!”

“Cha anh chẳng phải không biết anh ta đã từng phạm sai lầm, vì sao còn khẳng khái sử dụng anh ta?”

“Anh ta là con trưởng, mẹ anh ta vẫn còn sống, hàng ngày tìm cha anh muốn để con trai bà ta hơn hẳn mọi người.”

Lời của Khải Chính đột nhiên khiến tôi có phần chua xót, mẹ của người khác còn sống, còn có thể ra mặt đi giành lấy cho con trai, còn anh, chỉ có thể dựa vào bản thân.

Tôi gơ tay ra nắm tay anh, cổ vũ: “Không sao, anh là phó tổng, lớn hơn anh ta, giám sát anh ta chặt hơn chút, tìm cơ hội hạ thủ “chặt”. Tay kia của tôi thể hiện động tác chém.

Biểu hiện của tôi khiến anh mỉm cười, anh lật ngược tay nắm lấy tay tôi: “Trâu Vũ, anh biết anh nói những lời này không có ý nghĩa nhưng anh thực sự muốn nói, kế thừa gia sản Trí Lâm là lý tưởng của anh, anh không thể từ bỏ, nhưng ở cùng em là tâm nguyện của anh, anh cũng hy vọng thực hiện. Vì vậy, thiết thời cho em, nhẫn nại chờ đợi anh, chờ anh đứng vững, anh nhất định sẽ.....”Đột nhiên anh dừng lại, dường như khó mở miệng.

“Anh sẽ ly hôn rồi kết hôn với em.” Tôi nói trôi chảy những lời anh không dám nói.

Anh có chút băn khoăn nhưng vẻ mặt kiên định gặt đầu.

“Nếu đến lúc đó em vẫn chưa kết hôn, em sẽ suy nghĩ đề nghị của anh.” Tôi trả lời một cách nghiêm túc.

Nghe thấy lời của tôi, anh bật cười, nếp nhăn mờ mờ nơi khóe mắt, khiến anh thêm vài phần hấp dẫn. Anh sát lại gần, nói thầm: “Phụ nữ từng yêu anh, sẽ không thể yêu người khác được nữa.”

Tôi dùng tay vỗ nhẹ lên má anh: “Đừng kích động em, cẩn thận em thử đấy.”

Anh nắm chặt hai tay tôi, mỉm cười, nói từng chữ: “Anh sẽ không cho em có cơ hội.”

Tôi nhìn anh, đột nhiên thấy được ý quả quyết trong mắt anh, đấy là sự ngang ngược mà tôi không nhìn thấy trong mắt người khác. Lâm Khải Chính, một người nỗ lực vì đỉnh cao quyền thế, chung quy không phải người đàn ông bình thường. Cho dù anh sẽ lo lắng, cho dù anh sẽ băn khoăn, nhưng anh sẽ vẫn nghĩ cách để nắm mọi thứ trong tay.

Điện thoại của anh reo, anh liếc nhìn số gọi đến, buông tay tôi, nói: “Xin lỗi, anh nhận điện chút.”

Sau đó anh đứng lên, tới ban công phòng ăn, mới đặt điện thoại lên tai.

Tôi ngồi trước bàn, tuy nghe không rõ anh đang nói gì nhưng có thể thấy rõ biểu hiện của anh, khuôn miệng của anh. Anh đang nói tiếng Anh, ngắt quãng, không có trọng điểm, khóe mắt hẹp lại hoặc lộ ra vẻ dửng dưng.

Là với người phụ nữ đó? Là với người phụ nữ sắp gả cho anh? Tôi thầm tự suy đoán trong lòng. Khi nói chuyện điện thoại với tôi cũng có vẻ dửng dưng như thế không? Hay còn ngọt ngào hơn? Sẽ cười vui vẻ hơn?

Tôi luôn cố gắng muốn quên đi tháng 10 sắp đến, nhưng, quên không có nghĩa là sẽ không đến.

Dường như rất lâu sau, anh mới trở về ghế ngồi.

“Ăn xong chưa? Anh phải đi rồi.” Anh giục tôi.

Tôi nhìn thẳng anh, thỉnh thoảng nói: “Anh định khi nào kết hôn?”

Anh sững lại, suy nghĩ hồi lâu, trả lời một cách khó khăn: “18 tháng 10.”

“Ồ, ở đâu?” Tôi hỏi

“Cái gì ở đâu?” Anh hỏi lại.

“Tổ chức tiệc ở đâu?”

“Không có tiệc, chỉ đăng kí.”

“Uhm, em vốn định đi phong bì đây này.” Tôi muốn đùa nhưng nghe ra lại đầy ý ghen tuông.

“Trâu Vũ.” Anh nắm chặt tay tôi, nhìn sâu mắt tôi: “Giữa anh và em, không liên quan tới chuyện này. Em đừng nghĩ tới nó, OK?”

Tôi nỗ lực lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, gạt đầu với anh: “Vâng, em chỉ thuận miệng thôi. Đi nào, anh sắp muộn rồi.”

Tiến anh lên xe, nhìn xe rời khách sạn, trái tim tôi có chút hiu quạnh.

Trở về phòng, quần áo anh mặc hôm qua còn vắt trên ghế sofa, sự xa xỉ của con nhà giàu không giống mọi người, anh không có hành lý, tối qua cửa hàng độc quyền lầu dưới mang tới tận tay, sau đó tất cả quần áo thay ra đều tận tay vứt đi. Tôi ngỡ ngàng dựa lên ghế sofa, đầu gối lên quần áo anh, chiếc áo tỏa ra hương thơm rừng cây quen thuộc, còn có mùi rượu và thuốc lá tối qua, giống như một giấc mơ.

“Phụ nữ từng yêu anh sẽ không thể yêu người khác.” Lời anh nói vang lên trong đầu. Tôi vốn tưởng rằng, tôi có thể kiểm soát được tình cảm này, nhưng, có lẽ thực sự như anh nói, tình yêu này, đây đây, bất lực, khác xa tôi tưởng tượng, còn tôi đã giẫm chân xuống hố bùn, muốn thôi mà không được rồi.

Tuy anh dặn dò khách sạn để lại căn phòng tới khi tôi rời Bắc Kinh nhưng căn phòng xa hoa của khách sạn 5 sao lại há là nơi ở lâu dài cho tầng lớp lao động chúng tôi. Tôi trả phòng, kéo hành lý trở về ký túc xá của công ty cổ vấn. Tôi không nhớ vứt quần áo anh thay ra nên mang theo luôn. Buổi tối, tôi giặt sạch chúng, treo trên ban công ngoài phòng. Áo sơ mi màu xám nhạt nhảy múa đung đưa trong gió, tôi ngồi bên giường nhìn đến mê mẩn.

Di động reo, là điện thoại của anh.

“Sao không ở khách sạn?” Anh mở đầu đã hỏi.

“Không tiện.” Tôi đáp.

“Anh đã thông báo khách sạn chuẩn bị cho em một chiếc xe.”

“Không cần, em ở bên công ty cũng rất tốt, rất quen.”

“Thế à? Anh nghĩ ở khách sạn thoải mái hơn chút.”

“Cảm ơn. Còn nữa, em không vứt quần áo của anh đi, giặt sạch rồi, về sẽ đưa anh.”

“Được rồi. Trước giờ chưa có người phụ nữ nào giặt quần áo cho anh cả.”

“Không lẽ anh tự giặt?”

“Đều là người giúp việc, người làm công theo giờ giặt.”

“Đó chẳng phải phụ nữ ư?” Tôi nắm vào điểm sơ hở.

“Ừ, sửa lại, chưa có người phụ nữ anh yêu thương giặt quần áo giúp anh.” Anh vội nói

“Là trước giờ chưa từng có người phụ nữ anh yêu thương? Hay là chưa có người giặt quần áo? Anh phải nói rõ ràng.”

“Nói chuyện với luật sư thật tốn sức. Ngoài em ra, chưa từng có người phụ nữ nào anh yêu thương, càng không nói tới giặt quần áo. Hài lòng chưa?”

“Còn được. Dưới sự dẫn dắt của em, logic chặt chẽ hơn rồi.”

Anh cười bên đầu kia điện thoại, tôi lại có phần vui vẻ yên tâm, nói chuyện với tôi, chắc anh thường cười nhiều hơn.

“Khải Chính.” Tôi gọi tên anh, dường như là đặc quyền của tôi.

“Ừ.” Anh trả lời.

“Em thấy bộ quần áo của anh khiêu vũ trong gió, lần sau anh đưa em đi nhảy nhé?”

“Được, lần sau anh đưa em đi Châu Âu, Paris, London, Vienna, Venice, đi từng nước từng nước để khiêu vũ, được không?”

“Vâng.”

“Trâu Vũ.....” Đổi lại, anh gọi tên tôi.

“Dạ?”

“Phải vui nhé? Đừng vì nghĩ tới anh mà em trở nên không vui.”

“Vâng.”

“Về sớm nhé!” Anh dặn dò.

Tôi gấp điện thoại, tiếp tục nhìn chiếc áo sơ mi nhảy nhót đó, lòng thầm nghĩ, đi Châu Âu khiêu vũ thật tuyệt, nhưng, nhảy ở Trung Quốc, nhảy trên đường lớn, nhảy trong PARTY toàn người quen, đó mới là sự mong mỏi của tôi.

19. Chương 19

Cô tin vào duyên phận giữa cô và anh. Nhưng trong lòng lo sợ bất an, cô suy nghĩ rằng: không phải duyên phận nào trước sau cũng đều tốt đẹp.

Tôi ở Bắc Kinh 5 ngày, nỗi nhớ nhà canh cánh không cách nào điều chỉnh, thường lãng phí thời gian và sức lực, loanh qua loanh quanh, khó mà nhanh chóng kết thúc công việc được. Vì vậy về sau để trung gian hai bên đạt được thỏa thuận, tôi bắt đầu làm công việc một bên của mình.

Lâm Khải Chính thường xuyên gọi điện, tuy vẫn ngắn gọn như trước, sự bận rộn của anh không phải điều tôi có thể tưởng tượng. Còn tôi, chưa bao giờ chủ động gọi cho anh, có lẽ là thiếu tự tin, sợ sẽ làm anh cảm thấy mất tự nhiên trong hoàn cảnh không thích hợp.

Chiều hôm trước khi đi, mưa rất to, tôi ngồi xe công ty tới tòa án để tham gia đối chất. Xe đi tới nửa đường, đột nhiên một chiếc xe lao ra từ trong ngõ, tài xế căng thẳng phanh xe, may mà không đâm. Anh tài xế hạ kính xuống, dùng giọng Bắc Kinh chửi ầm lên với người kia.

Cổ tay tôi do dùng lực chống lên ghế trước nên bị đau, trong phút chốc nhớ lại tối hôm mưa to đó, từng ngồi trên xe Lâm Khải Chính, gặp phải trường hợp tương tự. Nhớ lại dáng vẻ toàn thân đầm mưa của anh [ini83.wordpress, nhớ lại khoảnh khắc cùng anh che chung chiếc ô, nhớ lại biểu hiện định nói rồi thôi

của anh khi đó, nhớ lại sức hút và kháng cự mãnh liệt đến vậy giữa tôi và anh, nhất thời, nỗi nhớ nhưng trở nên vô cùng nóng rát, tôi không nén được, liền đánh bạo gọi điện cho anh, đây là lần đầu tiên tôi chủ động gọi cho anh, có lẽ là một việc kinh ngạc đáng ngạc nhiên.

“Alô.....” Giọng nói rõ ràng nhưng xung quanh có tạp âm, dường như có người đang nói to.

“Alô.....” Tôi nhất thời không biết nói gì, đành trả lời bằng một tiếng.

“Có việc à?” Giọng anh rất quan cách, hoàn toàn không có sắc thái tình cảm.

“Không có việc gì.” Tôi đành đáp.

“Tôi đang họp, đợi lát liên hệ với cô.” Anh nói.

“Vâng.” Tôi trả lời.

Anh lập tức cúp máy. Tôi hoàn toàn có thể tưởng tượng, anh đặt điện thoại trên bàn trước bàn hội nghị, sau đó ngồi ngay ngắn, dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, tôi nhìn vệt mưa vẽ trên cửa kính, tâm trạng nhất thời sa sút, không thể trách anh, đương nhiên không thể trách anh. Nhưng khi tôi phát hiện tôi không phải là phần anh coi trọng nhất [jini83.wordpress](http://jini83.wordpress.com), tôi bất giác cảm thấy thất vọng. Trái tim con người thường lòng tham không đáy.

Nửa tiếng sau, khi tôi ngồi trong tòa án, trao đổi chứng cứ với đối phương, điện thoại trên bàn rung. Anh gọi tới.

Tôi không nhận, dường như muốn nói cho anh biết, tôi cũng có việc quan trọng hơn.

Di động không ngừng rung, một cuộc, hai cuộc, ba cuộc, cuối cùng dừng lại. Sau đó, một tin nhắn gửi tới: “Sorry,I’m very busy.I’ll call you later”

Anh sẽ không dùng di động gửi tin nhắn bằng tiếng Trung, tôi từng vì thế mà lấy làm tiếc, thiếu đi một phương thức tỏ tình thời thượng. Nhưng xem ra bây giờ, anh tuyệt không phải là nhân vật có thể ngồi đó, mang theo nụ cười ôm di động nhắn qua lại.

10h tối, anh lại gọi đến.

Tôi nhận máy, rốt cuộc đã không còn là thiếu nữ mới yêu lần đầu, cho dù bất mãn cũng hiểu phải giữ một thước đo. Không đàn ông nào thích phụ nữ quá không nhèo.

“Tức rồi à?” Anh dịu dàng hỏi.

“Không có, điện thoại rung trong túi nên không biết.” Tôi nói dối.

“Vậy sao không gọi lại?”

“Sợ anh không tiện.” Tôi lãnh đạm nói.

“Xin lỗi, khi em gọi tới, anh đang nghe Triệu tổng bên công ty logistic báo cáo công việc.”

“Không sao, em biết anh rất bận.”

“Rất vui vì em gọi điện cho anh, em chưa bao giờ gọi tới trừ khi vì công việc.” Anh cuối cùng nói ra lời này. Tôi cười, có phần miễn cưỡng.

“Đúng rồi, Triệu tổng nói, Trâu Nguyệt muốn từ chức. Hỏi anh nên xử lý thế nào.” Anh nói.

“Muốn từ chức? Em không thấy nó nói.” Tôi hơi ngạc nhiên.

“Em hỏi cô ấy xem, nếu nhận chức vụ cao hơn, anh có thể xử lý một chút.”

“Có người quen liền khác ngay.” Tôi xúc động ca thán. “Nhớ năm đó, em tìm anh nói bao nhiêu.”

“Bộ dạng em không giống như tới tìm anh nói lời hay, mà giống tìm anh để đánh nhau.” Anh cười nói.

“Thật ư? Em rất dữ à?”

“Ừ, hơn nữa sau này trong thang máy em nói Tả Huy là chồng trước của em, thực sự dọa anh.”

“Em là người thành thật mà.” Tôi hơi lúng túng.

“Thật ghen tị với anh ta, gặp em trước anh.” Anh đột ngột nói.

“Sẽ khác ư?”

“Đương nhiên, nếu để anh gặp em sớm vài năm, sự an bài của anh hoàn toàn sẽ khác.”

Tôi im lặng. Chủ đề này, thảo luận không có ý nghĩa gì.

“Vụ án tiến triển thế nào, nên về rồi chứ?”. Anh rất miễn cảm, lập tức thay đổi chủ đề.

“Ngày mai bay.”

“Khi nào tới nơi?”

“4h chiều.”

“Ừ ... có thể anh không rảnh để đón em, tới khi đó sắp xếp xe tới.”

“Không cần!” Tôi vội vàng từ chối: “Không cần đón!”

”Có người đón em à?”

“Không có, em lại không có hành lý, tự mình gọi xe về.”

“Trâu Vũ, vì sao em toàn từ chối sự sắp xếp của anh?”

“Em quen tự do rồi, không cần người khác chăm sóc.” Tôi đáp, nhưng trên thực tế, tất cả sự từ chối trong nội tâm tôi là tất cả những thứ đại diện cho đằng sau sự sắp xếp ấy, quyền thế của anh, tài sản của anh, những thứ đó không phải là thứ tôi nên hưởng thụ, mà tôi sao có thể nói thật suy nghĩ của tôi với anh?

Anh dường như có phần bất lực, nửa đùa nửa thật nói: “Anh chỉ muốn lấy lòng em nhưng xem ra lấy lòng em rất khó.”

“Bây giờ anh chắc không cần lấy lòng em rồi chứ?” Tôi nói có chút ám muội.

“Không.” Anh dịu dàng trả lời: “Đối với em, anh mãi mãi đều nghĩ nên lấy lòng thế nào?”

Tôi cười, cười tới mức trái tim thấy ngọt ngào, giận hờn ban đầu sớm đã tan tành mây khói. Người đàn ông này, ở tít trên cao, giắt lưng bạc triệu lại có thể khom người nói ra với tôi những lời nhún nhường này[jini83.wordpress, bất luận là thật hay giả đều đã khiến tôi mãn nguyện.

Sau khi đây đưa nói với anh lời tạm biệt, tôi nhớ tới việc của Trâu Nguyệt, gọi điện về nhà, không ai nhận. Tôi lại gọi vào di động Trâu Nguyệt.

Chuông kêu hồi lâu, Trâu Nguyệt mới nghe máy: “Chị về à?”

Giọng nói con bé có vẻ rất hứng khởi, có tiếng nhạc trong điện thoại.

“Không, mai mới về. Muộn rồi, em ở đâu đấy?”

“Em ở quán bar, anh rể đưa em tới, em còn gặp anh Cao và bạn gái anh ấy.”

“Sao em lại ở cùng bọn họ, về nhà mau!” Tôi nhíu mày.

“Vâng, đợi lát em về.”

“Nghe nói em muốn từ chức? Làm trò gì thế?”

“Em thi qua bài viết bên này rồi, anh rể nói giúp em nghĩ cách thi qua phỏng vấn, vì vậy em phải từ chức.”

“Việc vẫn chưa thành, em đi khắp nơi khoe khoang cái gì? Nhỡ may không vào được thì sao?”

”Anh rể nói không vấn đề gì, chị, sao chị biết em muốn từ chức?”

“Chị đương nhiên có cách.” Tôi nói bừa, sau đó ra lệnh: “Em về sớm chút, 11h đến nhà, tới khi đó chị gọi điện về nhà.”

“Vâng, đúng rồi, chị, bạn gái anh Cao rất đẹp, anh ấy còn nói chị đá anh ấy, ha ha ha, chị và anh ấy yêu đương khi nào thế?”

“Đừng nghe anh ta nói lung tung, em nhớ về sớm, đừng uống nhiều rượu.”

”Vâng vâng vâng!” Trâu Nguyệt đồng ý rồi cúp máy.

Tôi lắc đầu bất lực, đột nhiên có chút lo lắng Cao Triễn Kỳ nói ra những lời không nên nói sau ba tuần rượu, cầm điện thoại lên định cảnh cáo anh ta, nhưng suy xét một lần nữa lại từ bỏ dự định này. Tôi có thể nói thế nào chứ? [jini83.wordpressTôi có lập trường gì chứ? Tôi chẳng qua chỉ là tên trộm bị Cao Triễn Kỳ tóm được, không thể nói được gì, chỉ có thể mặc cho số phận.

Nếu nói bên Lâm Khải Chính, Giang Tâm Dao là khu vực nguy hiểm, bên tôi Trâu Nguyệt chính là quả bom hẹn giờ, không biết sẽ bùng phát lúc nào. Thử tôi có thể làm chỉ là cầu nguyện ngày này đến muộn hơn một chút..

Tôi bước ra khỏi cửa sân bay, thấy anh Phó đang vẫy tay với tôi trong đám đông.

Tôi đi về phía anh, anh cũng bước tới, nhận lấy hành lý trong tay tôi.

“Ngại quá, vất vả anh một chuyến. Tôi đã nói không cần đón rồi.” Tôi áy náy nói.

“Cô nên nhận ý tốt của Lâm tổng đi.” Anh đáp.

Tôi chỉ có thể mỉm cười.

Sau khi lên xe, anh Phó gọi cho Lâm Khải Chính, báo cáo đã đón được tôi. Sau đó đưa điện thoại tới tay tôi.

“Cả chuyến đi vẫn ổn chứ?” Anh hỏi trong điện thoại.

“Vẫn ổn, cảm ơn anh.” Tôi nói.

“Giữa chúng ta hình như nói cảm ơn nhiều quá rồi.” Anh đáp.

“Vậy thì không cảm ơn nữa.” Tôi lập tức thay đổi.

Anh cười, sau đó hỏi: “Buổi tối có thời gian gặp mặt không?”

“Em đồng ý với Trâu Nguyệt về nhà ăn cơm tối, em trai em cũng sắp về, ăn xong thì liên lạc với anh nhé.”

“Được, liên lạc sau.” Anh cúp máy.

Lúc này, xe đã chạy trên đường cao tốc, tôi trả di động lại cho anh Phó.

Anh Phó mỉm cười nói với tôi: “Gần đây cảm thấy thế nào?”

Tôi thẹn đỏ mặt, ngại ngần đáp: “Vẫn tốt.”

“Luật sư Trâu.” Anh Phó nói một cách trịnh trọng: “Tôi phải cảm ơn cô.”

“Vì sao?”

“Nói thật, tôi đi theo Lâm tổng bao năm rồi, chưa bao giờ thấy anh ấy vui như bây giờ, cô thực sự là người có duyên với anh ấy.”

“Nếu không nhờ những lời của anh Phó, tôi và anh ấy cũng không có ngày hôm nay, cũng phải cảm ơn anh chứ.” Tôi nói từ tận đáy lòng.

“Họ tuy đều là người giàu có, nhưng sống rất cực khổ, không phải việc gì cũng có thể làm theo suy nghĩ của bản thân, vì vậy, cô thông cảm cho anh ấy, đôi khi khó tránh khỏi chịu thiệt thòi.” Anh Phó nói một cách nghiêm túc.

“Không sao, tôi biết chỗ khó của anh ấy.”

“Ôi.....” Anh Phó đột nhiên thở dài: “Ngày hôm nay của Lâm tổng cũng là do bản thân từng bước từng bước vật lộn mà có, tôi nhớ khi anh ấy về nước, làm việc trong công ty, cũng chịu đựng rất nhiều sắc mặt, cô biết đấy, mẹ anh ấy sớm đã không còn, không ai nói giúp anh ấy, vợ đầu và vợ bây giờ của chủ tịch Lâm đều là người rất lợi hại, đâu dễ dung nạp anh ấy, Lâm Khải Trọng càng không ngừng chà đạp lên anh ấy. Dịp lễ Tết anh ấy đều một mình, thật đáng thương, đôi khi Tết tôi còn đón anh ấy về nhà ăn cơm tất niên, có điều cũng may anh ấy đã vượt qua.”

Nghe những lời này tôi cũng đột nhiên thấy thông cảm, “Cha anh ấy lẽ nào không thích anh ấy ư?” Tôi hỏi.

“Vợ con nhiều như vậy, sao ông ấy thích cho hết đây? Hơn nữa đôi khi ông ấy bị kẹt ở giữa cũng khó. Bản thân Lâm tổng rất nỗ lực, rất có tài, bây giờ cũng coi như đứng đầu rồi.”

“Hôn sự của anh ấy và Giang tiểu thư cũng rất quan trọng nhỉ?” Tôi không nén được mà hỏi.

“Đương nhiên rồi, tôi còn nhớ năm ngoái sau khi anh ấy và Giang tiểu thư chính thức yêu nhau, thái độ chủ tịch Lâm đối với anh ấy lập tức thay đổi, thường đưa anh ấy đi gặp khách hàng, trước đây đều mang anh trai anh ấy. Người làm kinh doanh đều thực tế vậy. Con trai quan trọng, kinh doanh càng quan trọng hơn. Có sự ủng hộ của nhà họ Giang, sự nghiệp nhà họ Lâm chắc chắn càng phát triển, cô phải biết, Giang tiểu thư là con gái duy nhất, sau này tất cả tài sản nhà họ Giang đều là của cô ấy. Năm nay sau khi định việc hôn sự, Lâm tổng lập tức thăng chức phó tổng, đây cũng là để nhà họ Giang thấy.”

Nghe những lời của anh Phó, tôi chỉ cảm thấy buồn, trong việc kinh doanh gia tộc lâu dài to lớn này, tôi thì coi là cái gì chứ?

Có lẽ là thấy tâm trạng không vui của tôi, anh Phó lập tức nói: “Có điều, tôi thấy Lâm tổng và Giang tiểu thư ở bên nhau, nào giống hai người trẻ tuổi yêu nhau chứ? Ngồi cách xa nhau, nói chuyện cũng rất khách khí, không ngớt thank you, thank you.”

Anh Phó nói tiếng Anh, vừa cứng nhắc vừa khác lạ, tôi không nén được mà bật cười. Anh Phó cũng then thừng, thật thà cười “ha ha”. Cười xong, anh nói tiếp: “Lâm tổng đối với cô thực sự rất dễ tâm, có lúc thấy ánh mắt anh ấy nhìn cô, tôi rất cảm động. Vì vậy, tiền nhiều tiền ít không quan trọng, mấu chốt là hai người phải có duyên phận, hơn nữa phải trân trọng duyên phận này.”

Tôi gật đầu, lời của anh Phó rất giản dị, chân thành. Quả thật, duyên phận có thể gặp nhưng không thể cầu, nhưng trong đó cũng phân ra năm bảy loại, không phải duyên phận nào trước sau cũng tốt đẹp, tôi lo sợ bất an suy nghĩ trong lòng.

Về đến nhà, vừa mở cửa nhìn, thấy phòng khách bừa bộn. Quần áo, đồ ăn, vật kỷ niệm gì đó, thậm chí cả một cái đầu trâu cũng bày trên bàn. Trâu Thiên và một cậu tôi chưa từng gặp qua đang ngủ say trên ghế sofa. Xem ra, chuyến đi Tây Tạng thu hoạch được khá lớn.

Tôi không đánh thức nó, rón rén về phòng thu dọn hành lý. Mở va li, đầu tiên nhìn thấy vài bộ quần áo của Lâm Khải Chính, tôi vội vàng cầm ra, đặt ở ngăn cuối cùng trong tủ, trầm nghĩ, cố gắng nhanh chóng tìm cơ hội trả anh ấy, để ở trong nhà không an toàn.

Buổi tối, Trâu Nguyệt trở về, tôi và nó bận rộn trong bếp, làm một bàn lớn thức ăn, hai thằng nhóc kia vẫn đang ngủ say. Tôi nói với Trâu Nguyệt: “Đi gọi chúng nó dậy.”

Cũng thật chịu thua Trâu Nguyệt, không biết lấy đâu ra cái sáo, thổi mạnh hai tiếng bên tai Trâu Thiên. Trâu Thiên đang trong giấc mộng bị dọa tới mức ngã lộn xuống đất, Trâu Nguyệt và tôi cười lớn.

Tôi nói: “Dậy đi, ăn cơm thôi.”

Trâu Thiên ngái ngủ đỡ đầu gối đánh thức dậy, hai đứa lau mắt ngồi trước bàn.

Hai thằng nhóc này có lẽ là đói điên rồi, chưa đầy một lúc đã ăn sạch cả bàn lớn thức ăn, để tôi và Trâu Nguyệt trở mắt nhìn.

Sau khi ăn no ngủ say, cuối cùng Trâu Thiên cũng có sức nói chuyện: “Chị cả, chị hai, quên không giới thiệu, vị này là Đinh Giáp, con trai thầy hướng dẫn của em, bây giờ đang làm thầy giáo khoa Hóa. Chị cả tớ Trâu Vũ, luật sư, chị hai – Trâu Nguyệt, kế toán.”

Cậu ta thẹn thùng đứng lên chào hỏi chúng tôi. Tuy khuôn mặt cậu ta và Trâu Thiên đều bị ánh nắng mặt trời Tây Tạng làm cho đen đúa, nhưng nhìn ra cũng là thanh niên nho nhã có giáo dục.

Tôi nhớ ra đây là người Trâu Thiên từng nhắc tới, muốn giới thiệu cho Trâu Nguyệt, nhìn Trâu Thiên, nó nhảy mắt với tôi, hai chúng tôi ngẫm hiểu trong lòng.

Tôi cười tươi như hoa, nói với Đinh Giáp: “Chào cậu, tên cậu thật thú vị, là Đinh và Giáp trong chữ Giáp Ất Bính Đinh à?”

“Vâng.” Cậu ta trả lời: “Em họ Đinh, mẹ em cảm thấy thành tựu cái họ này vẫn còn kém quá nên thêm chữ Giáp đằng sau cho em.”

Tôi vỗ tay cười lớn: “Rất có ý nghĩa.” – Xem ra cha mẹ cậu ta cũng có khiếu hài hước, tôi rất thích gia đình như vậy.

Trâu Nguyệt chẳng chút thích thú, vừa gấp thức ăn trong bát cho vào miệng vừa cười ngốc nghếch theo chúng tôi.

Tôi nhìn Trâu Nguyệt, trầm nghĩ: Xin em đấy, nhìn trúng cậu ta đi.

Buổi tối, tôi biểu hiện sôi nổi khác thường, không ngừng tìm chủ đề nói chuyện, để hai người có cơ hội thể hiện, hơn nữa chuyển đi Tây Tạng, không nghĩ ngờ gì, chắc chắn trở thành tiêu điểm chính trong cả buổi tối, khi mọi người đều chụm đầu trước màn hình vi tính của Trâu Nguyệt để thưởng thức các bức ảnh, tôi dường như có dự cảm thành công. Tóc Trâu Nguyệt dài tới vai, ánh mắt mơ màng, dịu dàng nội tâm, chắc chắn là đối tượng đầu tiên lựa chọn trong trái tim đàn ông.

Bất giác đã 10h đêm, Trâu Thiên và Đinh Giáp vác hành lý xuống lầu, tôi tiễn hai đứa, trên đường còn nhiệt tình mời Đinh Giáp rảnh thì lại tới.

Đi tới ven đường, ba chúng tôi đều thò đầu tìm taxi trống, đột nhiên một chiếc xe màu trắng dừng bên cạnh chúng tôi, Tả Huy bước xuống xe đi tới.

“Anh rể!” Trâu Thiên gọi lớn. Tôi đứng sau đá mạnh lên chân nó. Thằng nhóc này, hình như có ý không thay đổi cách gọi.

“Tiểu Thiên, về trường à?” Tả Huy hỏi.

“Vâng.”

“Anh đưa bọn em về nhé, muộn thế này không dễ gọi xe.”

“Vâng ạ, nghe chị hai nói anh mua xe từ lâu rồi, vẫn luôn muốn ngồi thử.” Trâu Thiên không chút khách khí, nói xong liền trèo lên xe, Đinh Giáp cũng lên theo.

Tôi đành nói với Tả Huy: “Vất vả cho anh rồi!” Quay người chuẩn bị về nhà.

Tả Huy đuổi theo sau tôi nói: “Trâu Vũ, chuyện của Trâu Nguyệt, ngày mai anh hẹn cục trưởng Lý bên phòng nhân sự ăn cơm, em cũng quen, chính là trưởng phòng cũ của anh, em đi cùng nhé.”

“Không cần đâu, chúng ta đi cùng không thích hợp.” Tôi do dự nói.

“Sao không thích hợp, cục trưởng Lý cũng chẳng phải không biết chuyện giữa chúng ta, em đi càng thể hiện chút thành ý mà.”

Anh ta nói cũng đúng, vì Trâu Nguyệt, tôi đành bỏ qua thể diện, cùng đi với chồng cũ. Thế là tôi nói: “Được, ngày mai anh nói cho tôi biết địa chỉ cụ thể.”

“Ngày mai anh tới đón em nhé.” Xem ra, nhượng bộ của tôi khiến anh ta rất vui.

Tôi liếc xéo anh ta một cái: “Không cần anh đón, tự tôi đi.”

“Được, được, ngày mai anh gọi điện cho em.” Anh ta nói xong liền quay người vào xe, lái xe về hướng trường học.

Trâu Thiên và Đinh Giáp hạ cửa kính xe xuống vẫy tay chào tạm biệt tôi.

Trở về nhà, Trâu Nguyệt đang đắp mặt nạ, xem ti vi trong phòng khách, thấy tôi vào, nó nói: “Điện thoại của chị kêu suốt.”

Á, Lâm Khải Chính, nhất định là anh. Tôi nhìn kĩ biểu hiện của Trâu Nguyệt, đắp mặt nạ nên nhìn không ra.

Tôi vào phòng, di động trên bàn trang điểm hiển thị 4 cuộc gọi nhỡ, toàn bộ đều là một số. Nguy hiểm quá! Chắc nó không nhiều chuyện mà xem điện thoại của tôi chứ.

Tôi đóng cửa phòng, gọi lại. Câu đầu tiên hỏi Lâm Khải Chính: “Anh gọi mấy cuộc điện thoại cho em?”

“Nếu nhớ không nhầm thì là 4 cuộc, sao vậy?” Anh thấy rất khó hiểu.

Tôi thầm thở phào một cái: “Em để điện thoại trong nhà, sợ bị Trâu Nguyệt nhìn thấy.”

“Anh biết anh không nằm trong danh bạ điện thoại của em, trên đó chắc không hiển thị tên anh.” Anh đáp, không ngờ anh quan sát tỉ mỉ vậy.

“Nhưng nhớ đâu nó nhớ đó là số của anh thì sao?”

“Anh vẫn là câu nói đó, khó mà đề phòng, sớm muộn gì cô ấy cũng biết.”

“Càng biết muộn càng tốt.”

“Được rồi, sau này chúng ta cẩn thận hơn chút.” Anh đáp, chuyển sang hỏi: “Tối này bận gì? Anh cứ đợi điện thoại của em.”

“Trâu Thiên đưa một giảng viên đại học về giới thiệu cho Trâu Nguyệt, em phải tiếp đón họ.”

“Thành công rồi?”

“Vẫn còn chưa biết, chắc có hy vọng.”

“Nhưng đừng nhìn trộm em, giống như anh.” Anh cười nói.

“Không thể, đó là một cậu nhóc mà.”

“Đúng rồi, anh đổi xe, đổi sang Jeep, Land Rover màu đen, biển số 66888.”

“Xe cũ vẫn rất tốt mà, vì sao phải đổi?”

“Không có gì, dùng lâu rồi, muốn đổi thôi.” Anh nói qua loa.

“Xa xỉ!” Tôi than.

“Nghỉ sớm đi, anh cũng về nhà đây.” Anh nói

“Anh vẫn ở ngoài à?”

“Anh ở văn phòng.”

Chắc là đợi tôi, tôi nói áy náy: “Xin lỗi.”

Anh vội vàng ngăn tôi: “Đừng nói xin lỗi, cũng đừng nói cảm ơn, nói nhiều quá sẽ tỏ ra xa lạ.”

“Khi cần nói vẫn muốn nói.” Tôi nói một cách vô tội.

“Đổi sang cách khác đi.” Anh nói khẽ.

Tôi bắt giắc bật cười, đối thoại giữa nam nữ, nói rồi lại nói có chút mờ ám, nhưng đây chính là thú vị nhỏ trong tình yêu. Đêm nay, tôi ngủ vô cùng ngon, có lẽ, nghĩ một cách lạc quan, khi tình yêu của Trâu Nguyệt bắt đầu, mọi thứ đều sẽ có khả năng biến chuyển tốt hơn.

20. Chương 20

Cuối cùng cô đã hiểu bản thân thật ngây thơ mót đặc biệt bao, lấy tình yêu che lấp đôi mắt mình, cam tâm tình nguyện làm người lừa mình dối người nhất trong vở kịch này.

Chương 20.1

Sáng ngày hôm sau, thời tiết mát mẻ.

Tôi ngồi taxi, đang dừng trước cửa quán Starbucks, khi xuống xe, tôi cố gắng để tư thái mình thanh nhã hơn chút, thậm chí còn thuận theo hướng gió thổi nhẹ qua tóc tôi.

Nhưng, mắt tôi tìm kiếm mỗi một vị trí gần cửa sổ trong quán Starbucks, vẫn không thấy bóng dáng Lâm Khải Chính, bên đường cũng không có chiếc xe Jeep màu đen biển số 66888. Tôi không cam tâm, lại bước vào Starbucks tìm kĩ lưỡng, vẫn không có. Ông này, chắc hôm đó bị tôi bắt gặp, ngại ngùng không muốn chơi tiếp mảnh cảm sào chờ nước đây.

Có điều vẫn thật hơi thất vọng, rốt cuộc đã mấy ngày không gặp. Bước vào văn phòng, trên bàn có thiệp mời màu đỏ.

Tôi mở phong bì, đập vào mắt đầu tiên chính là bức ảnh cô dâu, hai gương mặt dính sát vào nhau, trong đó lại là Cao Triển Kỳ!

Tôi nhất thời không dám tin vào mắt mình, mở thiệp mời, trên đó rõ ràng ghi: “Cao Triển Kỳ, Bạch Lệ lúc 12:08 ngày 28 tháng 9 tổ chức hôn lễ tại tầng hai khách sạn Quân Hoàng.”

Bạch Lệ? Là người thế nào? Chưa từng nghe qua, chuyện này cũng nhanh quá. Tôi rút thiệp mời trên bàn, không kìm được bật cười khanh khách. Cùng lúc, tâm trạng tôi cực kỳ phức tạp. Tuy tôi chưa từng nghiêm túc đối diện với tình cảm của anh ta, nhưng anh ta đứng sau lưng tôi nói những lời đó, rốt cuộc khiến tôi không thể quên được. Nhưng, sau khi nói xong, anh tay quay người liền kết hôn với người khác, đây cũng có phần quá sức châm biếm! Lẽ nào đây chính là mất cái này được cái khác?

Đang nghĩ thì Cao Triển Kỳ gõ cửa bước vào văn phòng tôi, anh ta gõ cửa khi nào? Thật là hôm nay không giống hôm qua.

“Nhìn thấy chưa?” Anh ta cong môi chỉ thiệp hồng.

“Thấy rồi.” Tôi bình tĩnh trả lời.

“Có cảm nghĩ gì?”

“Mừng cho anh chứ sao.”

“Tôi còn tưởng cô có chút huyệt hăng?” Còn may anh ta hồi phục lại mấy phần việc ăn nói đưa đẩy.

“Huyệt hăng vì anh còn có nhiều người, chưa tới lượt tôi.” Tôi đáp.

Anh ta phải gھے, ngồi đối diện tôi: “Giao cho cô ba nhiệm vụ.”

“Nói đi, đương nhiên công hiến.”

“Thứ nhất, hôm đó giúp tôi nhận tiền mừng.”

“Không vấn đề.”

“Thứ hai, mượn cho tôi hai chiếc Mes đón dâu.”

“Hai chiếc?” Tôi trợn to mắt: “Một chiếc tôi cũng mượn không được, tôi không quen ông chủ lái Mes.”

“Cô không quen, có người quen!” Cao Triển Kỳ nói bằng ngữ khí mờ ám.

“Người khác quen thì anh đi mà tìm người khác, tìm tôi làm gì?” Tôi không vui.

“Tôi nói với người đó không có giá trị gì cả, cô thì khác.”

“Cao Triển Kỳ!” Tôi nghiêm khắc nói: “Nếu anh còn coi tôi là bạn thì mong anh tôn trọng tôi, đừng nói với tôi kiểu đó!”

“Được được được, tự tôi tìm anh ta.” Cao Triển Kỳ nhượng bộ: “Công ty anh ta xếp vài chiếc đấy.”

“Đó là việc của anh.”

“Nhưng việc thứ ba, mong cô nhất định giúp đỡ, dù sao cũng đừng tức giận!” Anh ta biểu hiện một cách chân thành.

“Còn phải xem là việc gì?” Tôi vòng hai tay trước ngực, biểu thị đề phòng.

“Cô biết đấy, thế giới này chính là nịnh bợ như vậy, chính là nhìn người tới tham dự, bạn của cô có đẳng cấp, có trình độ, cô cũng sẽ có đẳng cấp, có trình độ theo, nếu cô dở tới mức không mời nổi bạn bè tới dự, cô cũng bị người ta coi thường. Đặc biệt là làm trong lĩnh vực luật sư như chúng ta, chính là theo ai có quan hệ tốt, ai có hầu thuẫn tốt...” Anh ta bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Tôi đại khái đã nghe ra ý tứ của anh ta, giơ tay ngắt lời: “Được rồi, được rồi, anh muốn tôi làm gì? Nói thẳng đi.”

“Mời Lâm Khải Chính nhất thiết phải tham dự tiệc cưới của tôi!” Anh ta cũng không úp mở, nói dứt khoát.

“Anh phát cho anh ấy một cái vé phạt là xong.”(Vé phạt = thiệp mời)

“Sai, theo tôi biết, Lâm Khải Chính cực kì ít tham dự những trường hợp thế này, hơn nữa quan hệ giữa tôi và anh ta rất bình thường.”

“Anh ấy lại chẳng phải lãnh đạo nhà nước, vì sao nhất định phải mời anh ấy tới?”

“Anh ta rất khủng! Anh ta có sự thần bí! Bình thường anh ta không bao giờ tham dự những trường hợp này, thế nhưng anh ta lại đích thân tham dự lễ cưới của tôi, chứng tỏ quan hệ giữa tôi và anh ta không phải loại thường!”

Tôi nhìn Cao Triển Kỳ, mất hết kiên nhẫn kêu lên: “Lão Cao, chúng ta chẳng qua chỉ là một luật sư nho nhỏ, có nhất định phải làm vậy không?”

“Luật sư chẳng phải dựa vào thể diện mà kiếm cơm hay sao? Thể diện ai lớn, người đó ăn nhiều. Những thẩm phán, chánh án nho nhỏ kia thấy quan hệ của tôi và ông chủ lớn mật thiết thế, còn không nhìn tôi bằng con mắt khác? Sau này còn hy vọng tôi tìm nguồn gốc vụ án hoàn thành nhiệm vụ cho họ nữa ấy chứ!”

Tôi nhìn anh ta, không còn gì để nói.

Anh ta chấp tay thi lễ: “Xin cô đấy, giúp tôi nói với Lâm tổng đi. Một câu nói của cô là có thể xử lí được...”

“Cao Triển Kỳ!” Tôi ghét anh ta cứ luôn nhắc tới mối quan hệ giữa tôi và Lâm Khải Chính, vội vàng ngắt lời anh ta.

Anh ta lại làm lơ, tiếp tục nói: “Thật đấy, Trâu Vũ, giúp tôi việc này đi! Chỉ cần anh ấy có thể tới, tôi đặc biệt miễn cho cô không phải nộp phong bì.”

“Tự anh đi nói với anh ấy, kéo tôi vào làm gì?”

“Tôi nói với anh ta cũng chẳng có giá trị gì, đáng vẻ ngạo nghễ trên cao của anh ta căn bản không cách nào có thể tiếp xúc.” Cao Triển Kỳ có chút tức giận.

Có thể thế ư? Tôi trầm nghĩ. Tôi luôn cảm thấy anh ấy có thể coi như ông chủ không tự cao tự đại, lẽ nào trước mặt tôi anh ấy biểu hiện khác?

Cao Triển Kỳ dựa người vào thành ghế, bày ra bộ dạng uể oải: “Trâu Vũ, tôi bắt đầu thực sự rất không phục, cảm thấy bản thân mình đợi cô lâu như vậy hết sức uống phí, nếu cô gả cho anh ta, vậy tôi chịu thua, nhưng cô.....” Anh ta nuốt phần sau xuống.

Tôi trừng mắt với anh ta, nhưng lại thấy anh ta không nói ra được lời nào.

Anh ta dịch dịch chân, nói tiếp: “Tôi một bụng phần nộ, chạy đi tìm anh ta, kết quả anh ta nói qua loa: “Chuyện giữa tôi và Trâu Vũ không cần thảo luận cùng anh”. Mẹ kiếp, thật lợi hại! Hoàn toàn không thêm đặt tôi trong mắt mà, tôi càng tức giận, thực sự ghét muốn làm việc cho anh ta nữa. Kết quả sau này, lời nói của một người bạn đã nhắc nhở tôi, người phụ nữ đó cũng biết Lâm Khải Chính, tôi hỏi cô ấy, nếu giữa Lâm Khải Chính và Cao Triễn Kỳ, cô chọn ai, người phụ nữ ấy không thêm nghĩ liền nói, “Nếu câu hỏi lựa chọn có Lâm Khải Chính, cho dù là A, B, C hay D, anh ấy vĩnh viễn là đáp án đúng.”

Cao Triễn Kỳ đập mạnh lên bàn một cái: “Câu nói đó khiến tôi hoàn toàn nghĩ thông, tôi đấu hơn thua với anh ta, thật tội gì chứ. Không bằng cảm ơn ông trời cho tôi có một người bạn có quan hệ vô cùng vững chắc với anh ta, càng có lợi với tôi. Vì vậy, bây giờ, tôi hoàn toàn không có ý kiến với sự lựa chọn của cô.”

Nghe anh ta nói vậy, tôi chỉ cảm thấy chán nản, Lâm Khải Chính đối với tôi là tình yêu, nhưng trong con mắt người khác lại chỉ là tiền tài và quyền thế.

Cao Triễn Kỳ còn nói: “Vì vậy, Trâu Vũ, cô có nghĩa vụ cải thiện quan hệ giữa tôi và Lâm Khải Chính, tiệc cưới lần này chính là khởi – động – nghi – thức.”

Tôi chuẩn bị trả lời anh ta thì điện thoại reo, Tả Huy gọi tới.

“Buổi tối ở đâu?” Tôi hỏi.

“Lô Như Ý trong khách sạn Thiên Nhất, anh hẹn lúc 6h30.”

“Lại là Thiên Nhất, không ngán à, trong thành phố này không có nơi nào khác ăn được à?” Tôi trách móc.

“Lãnh đạo đều thích ăn bào ngư ở đây mà.”

“Được thôi.”

“Hay anh thuận đường tới đón em?”

“Không cần, không cần đâu, tự tôi qua.”

Tôi nói bên này, bên kia Cao Triễn Kỳ dùng biểu hiện ám muội biết rõ mười mươi ra khỏi văn phòng, vừa lùi vừa dùng khuôn miệng nói với tôi: “Đừng quên để anh ta đến!”

Nhất định anh ta tưởng tôi đang nói chuyện với Lâm Khải Chính. Tôi đành lắc lắc đầu.

Buổi chiều, khi tôi chuẩn bị tới khách sạn Thiên Nhất, Lâm Khải Chính gọi điện tới, tôi áy náy nói với anh buổi tối có một bữa tiệc không thể không đi, vừa vặn anh cũng nói phải đi tiếp khách, thế là hai chúng tôi hẹn gặp nhau sau bữa tối.

Tôi vừa bước vào căn phòng đã được bao sẵn thì Tả Huy và cục trưởng Lý cũng tới. Cục trưởng Lý là lãnh đạo của Tả Huy, cũng coi như là người quen với tôi, vì vậy gặp mặt vô cùng nồng nhiệt, ba người nói chuyện vui vẻ, về việc của Trâu Nguyệt, ông ấy cũng đồng ý cố gắng giúp đỡ hết sức.

Sau ba tuần rượu, cục trưởng Lý bắt đầu làm Nguyệt lão, nói với tôi một cách chân thành: “Tiểu Trâu, Tả Huy là nhân viên tốt, làm việc chăm chỉ, tác phong nghiêm cẩn, rất có tiền đồ. Trước kia, cậu ta đi qua vài đường vòng, đây cũng là do tôi làm lãnh đạo không biết cách, giám sát chưa nghiêm, trách nhiệm chủ yếu ở tôi. Có điều thanh niên phạm chút sai lầm cũng khó tránh, cô cũng cần bớt phiền muộn, khoan dung độ lượng mà tha thứ cho cậu ấy, cho cậu ta một cơ hội. Tôi biết, cậu ta vẫn luôn có tình cảm với cô, cũng chưa hề quên cô. Gương vỡ lại lành, đó cũng là việc tốt mà. Đúng không?” Ông vừa nói vừa vỗ vai tôi.

Tôi không thể nói gì, đành cười gật đầu.

Tả Huy ngồi bên cạnh cúi đầu uống rượu, dường như nói trúng tâm sự trong lòng.

Cũng vừa may điện thoại của Cục trưởng Lý reo lên, mới hóa giải cục diện khó khăn này.

Lại tán gẫu thêm một lúc, tôi đề nghị mời cục trưởng Lý đi mát – xa chân, cục trưởng Lý liên tục nói “Được, được”. Tả Huy đứng lên ra khỏi phòng, tôi đoán anh ta chuẩn bị thanh toán vội vàng đi theo.

Quả thật anh ta tới quầy thanh toán tiền, tôi bước lên ngăn cản: “Không cần, không cần, để tôi.”

“Không sao, anh thanh toán cũng thể mà.” Anh ta cố chấp lấy tiền thẻ tín dụng trong ví ra.

“Không! Không! Đây là việc em gái tôi, sao có thể để anh trả tiền!” Tôi giữ tay anh ta, cũng lấy tiền từ trong ví ra.

Đúng lúc chúng tôi lôi lôi kéo kéo, nóng hổi không chịu được, đột nhiên tôi thấy một đôi mắt quen thuộc. Lâm Khải Chính và một đám người từ cầu thang đi xuống, đang thấy cảnh này.

Lòng tôi phát hoảng, oán hận nghĩ sao mà đúng lúc vậy, y như phim truyền hình.

Lâm Khải Chính bỏ đám người lại, tới thẳng chỗ tôi và Tả Huy. mấy ngày không gặp anh, vừa gặp liền có chút xao động. Xem ra anh ấy cũng uống không ít, sắc mặt hơi đỏ.

“Trưởng phòng Tả, lâu rồi không gặp.” Anh bắt tay với Tả Huy trước rồi mới nhìn tôi một cái, gật đầu.

Tả Huy vội nói: “Lâm tổng, hai lần trước tới công ty các anh, muốn gặp anh nhưng không may là anh đều đi công tác.”

“Thật ngại quá, hôm khác tôi đặc biệt mời trưởng phòng Tả tới công ty chỉ đạo công việc.”

“Không dám, không dám, chỉ cần Lâm tổng có thời gian gặp chúng tôi một lát là được rồi.” Hai người bắt đầu lên giọng quan cách, tới tai tôi lại có chút khó chịu.

“Hôm nay hai người cũng ăn cơm ở đây à?” Lâm Khải Chính hỏi.

“Đúng vậy, chúng tôi mời một vị lãnh đạo.”

Lâm Khải Chính ngẩng đầu sang nhân viên phục vụ đối diện: “Tính vào của tôi.”

Tả Huy vội vàng nói không cần, Lâm Khải Chính nào từ chối vì anh ta, dẫn đầu đám người nghênh ngang đi trước.

Tôi vẫn đứng ngây ra ở đó, từ đầu đến cuối, vẻ mặt vô cảm, chẳng nói câu nào.

Tả Huy nhún nhún vai, nói với tôi: “Cũng tốt, có ông chủ lớn trả tiền.”

Tôi miễn cưỡng nặn ra nụ cười, gật đầu.

Một lúc sau, tôi và Tả Huy đi cùng cục trưởng Lý nửa say ra khỏi cửa lớn của Thiên Nhất, Tả Huy để tôi đỡ cục trưởng Lý đi lái xe tới.

Tôi đứng ở cửa, ra sức chống đỡ cơ thể lắc trái lắc phải của cục trưởng Lý, vô tình phát hiện, một chiếc xe Jeep màu đen to lớn biển 66888 đối diện cửa lớn.

Sau đó, tôi lơ mơ nhìn thấy Lâm Khải Chính đang ngồi ở vị trí lái xe, trong xe tối đen, tôi không nhìn rõ biểu hiện của anh ấy.

Lúc này xe Tả Huy cũng dừng bên cạnh tôi. Tả Huy xuống xe, dìu Cục trưởng Lý vào ghế sau, tôi không còn cách nào, đành ngồi lên ghế phụ cạnh Tả Huy.

Xe rời khách sạn, điện thoại của tôi reo.

“Em nhất định phải ngồi cạnh anh ta ư?” Lâm Khải Chính hỏi trong điện thoại, ngữ khí tương đối cứng nhắc.

“Không phải.” Trước mặt Tả Huy và cục trưởng Lý, tôi không có cách nào trả lời.

“Em còn phải đi đâu?”

“Em còn có việc?”

“Còn có việc gì?” Anh truy hỏi đến cùng.

“Em sẽ liên lạc với anh sau.”

“Vậy được, anh đợi điện thoại của em.” Anh ngắt máy trước, thể hiện rõ sự bất mãn.

Tôi để di động vào túi, trong lòng có chút muộn phiền, nghĩ tới việc khiến anh không vui, lại có phần tự trách.

“Ai vậy?” Tả Huy hỏi một cách không thích hợp.

“Không liên quan tới anh!” Đúng lúc tôi đang không biết nổi nóng với ai liền đắp lại một câu.

Anh ta coi như không có chuyện gì, vẫn nói: “Trâu Vũ, cục trưởng Lý là lãnh đạo cũ của anh, hiểu anh nhất, ý tốt của ông ấy, em đừng trách.”

Tôi quay đầu nhìn cục trưởng Lý đã nằm liệt trên ghế sau bất tỉnh nhân sự.

“Cục trưởng Lý cũng là vì chúng ta...” Tả Huy tiếp tục nói.

“Tả Huy!” Tôi ngắt lời anh ta: “Nếu anh cho rằng tôi vẫn luôn một mình là vì chờ đợi anh thì anh nhầm hoàn toàn rồi.”

Câu này của tôi chẹn họng Tả Huy không nói lên lời. Một lúc lâu sau, anh ta buồn bã hỏi: “Giữa chúng ta, một chút khả năng cũng không ư?”

“Không, một chút khả năng cũng đều không có!” Tôi dữ dằn trả lời.

“Anh sẽ ở bên cạnh đợi em, đợi tới ngày em tha thứ cho anh.”

Tôi đột nhiên muốn cười, đàn ông thường dễ dàng nói từ vĩnh viễn, Cao Triễn Kỳ, Tả Huy, còn có Lâm Khải Chính, đều như nhau, nhưng phụ nữ, như tôi chỉ lựa chọn câu nói tôi nguyện ý cảm động.

“Tiễn cục trưởng Lý về nhà đi,” Tôi đề nghị.

Tôi và Tả Huy, thêm cục con trai cục trưởng Lý, mất sức của ba bò chín trâu mới đỡ nổi cục trưởng Lý lên lầu.

Trở về lấy túi trong xe ra, tôi nói với Tả Huy: “Anh về trước đi, tôi còn có việc.”

“Muộn thế này em còn đi đâu? Nếu không anh đưa em đi.” Tả Huy thấy kỳ lạ hỏi.

“Không cần đâu, tự tôi đi.”

Tả Huy đành lái xe đi. Thấy xe anh ta biến mất trong tầm mắt, tôi gọi điện cho Lâm Khải Chính.

“Alo?” Anh đáp.

“Anh đang ở đâu?” Tôi hỏi.

Một chiếc xe phanh kết ngay cạnh tôi, mang theo một cơn gió. Hóa ra anh luôn đi theo chúng tôi.

Hạ cửa xe, anh ra hiệu cho tôi lên xe.

Tôi ngồi lên xe, thấy vẻ mặt anh vẫn không vui, nâng kính xe lên, lái xe về phía trước mặt.

“Sao thay xe lớn thế này, còn dán tối hù nữa, ở ngoài nhìn vào trong chẳng thấy gì cả, giống như xe thiết giáp.” Tôi ngo xung quanh nói với anh, muốn phá vỡ không khí.

Anh không đáp, chỉ nhìn về phía trước.

“Hôm nay vì việc của Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt thi viên chức bên cục thuế vụ, qua môn viết rồi, còn cửa phỏng vấn nữa, Tả Huy cục phó quản lý nhân sự ăn cơm, hỏi thăm chút.” Tôi đành trực tiếp giải thích bữa cơm tối nay.

“Muốn vào cục thuế sao không tìm anh! Không chỉ cục thuế? Trâu Nguyệt muốn vào cơ quan nào, anh không thể làm ư?” Anh lên tiếng nhưng ngữ điệu vẫn có chút bất mãn.

“Trước mắt ghi danh, thi gì gì đó đều là tự Trâu Nguyệt, đã tới bước này rồi, hôm qua nói đến chuyện này, em liền nghĩ có thể lại càng tốt, dù sao em cũng quen cục trưởng Lý, vì vậy đồng ý đến ăn cơm.” Tôi giải thích thêm.

“Hôm qua em và Tả Huy ở bên nhau? Chẳng phải em đang giới thiệu đối tượng cho Trâu Nguyệt ư?” Anh còn nhớ rõ ràng.

“Không có, khi tiễn Trâu Thiên và bạn xuống lầu, tình cờ gặp anh ta, nói tới chuyện này.”

“Muộn vậy? Còn có thể tình cờ gặp anh ta ư?”

“Anh ta sống ở tầng dưới mà.”

Anh không nói gì nữa, xe dừng ở ngã tư, đèn xanh, chiếc xe phía trước đi chậm, anh nhú mào, ra sức bấm còi, âm thanh của còi xe cực lạ khiến tôi giật nảy mình.

“Lần sau còn phải đưa cục trưởng đi ăn cơm không?” Đột nhiên anh hỏi.

“Chắc là không cần đâu.”

“Hoặc anh ta lại nghĩ cách để kéo em vào?”

“Anh nói gì vậy?” Lời của anh khiến tôi có chút không vui.

“Vì sao ý tốt của anh, em đều không đồng ý tiếp nhận, nhưng anh ta giúp thì em lại phối hợp?” Anh đột nhiên lớn giọng chất vấn tôi.

Tôi nhất thời không biết nói gì: “Khải Chính, anh hiểu lầm rồi, em không phải ý đó.”

“Em biết rõ anh ta có ý khác với em, em còn cùng vào cùng ra với anh ta, lồi lồi kéo kéo, em làm như vậy là đang cổ vũ anh ta ư?” Ngữ khí anh càng lúc càng nghiêm khắc.

“Nhưng em đã cự tuyệt anh ta một cách rõ ràng rồi.” Tôi bắt lực biện bạch.

“Nhưng em cũng từng cự tuyệt anh một cách rõ ràng!” Anh thêm một câu.

Tôi đuối lý, cảm thấy rất oan ức. Đột nhiên, logic của tôi bị bẻ ngoặt, quay đầu lớn giọng nói với anh: “Em muốn ở cùng ai thì có thể ở cùng người đó, anh dựa vào cái gì mà quản em? Anh có tư cách gì mà quản em?”

Đổi lại là anh nhất thời sững sờ. Lúc này, đèn đường chuyển sang màu đỏ, anh vội đạp phanh xe, xe đã vượt qua vạch đỏ xe, dừng ở ngã tư. Xe lưu hành đèn xanh vây quanh xe chúng tôi, bấm còi inh ỏi. Anh mặc kệ, mắt nhìn chăm chú về phía trước.

Tôi cũng không nói gì, ngồi co lại trên ghế.

Đột nhiên, anh ử rử nói: “Chính vì anh không có tư cách quản em, vì vậy anh rất sợ sẽ mất em.”

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên phát hiện trước mắt mơ hồ.

Anh giơ tay ra ôm chặt tôi vào lòng, hai chúng tôi không nói gì nữa.

Tình yêu như vậy thật khiến người cực khổ.

Anh đưa tôi tới căn nhà thô sơ của anh, hai chúng tôi mãnh liệt ôm hôn trong tâm trạng đau buồn, cho tới khi cao trào.

Anh giữ tôi lại qua đêm, tôi kiên quyết không đồng ý, đây dường như là một đường biên.

Hai giờ sáng, anh tiễn tôi về nhà. Tôi đi qua cửa sổ nhà Tả Huy, phát hiện bên trong vẫn sáng đèn.

Sáng sớm, tôi đang trong giấc mộng thì bị điện thoại của Cao Triển Kỳ đánh thức: “Tiểu thư, tám giờ rồi, còn đang ngủ ư? Dậy nhanh lên!”

“Làm gì? Hôm nay lại chẳng phải ngày anh kết hôn!” Tôi còn mơ màng, ngái ngủ, giọng nói không rõ ràng.

“Cấp cứu, cấp cứu, vừa này viện tối cao thông báo cho tôi, công ty Trường Sơn đột nhiên đồng ý hòa giải, kêu tôi 9h tới tổ chức cuộc họp hòa giải, Trí Lâm bên này sáng nay có một hạng mục kí kết thỏa thuận, cũng là 9h. Tôi chỉ có một người, hai bên đều hẹn cả rồi, cô giúp chút đi, tới Trí Lâm chống đỡ hộ nhé.”

“Tôi không, tôi đi viện tối cao.”

“Hi! Vậy không được, tôi mất rất nhiều sức lực mới đổi được cuộc hòa giải hôm nay, nếu thành thì trích 10%, sao có thể làm lợi cho cô.”

“Vậy thì thế này, hôm nay tôi giúp anh đi Trí Lâm, trong 10% đó tôi được 5%.”

“2%?”

“4%.”

“3%?”

“Xong.” Tôi vỗ chần, ngồi dậy.

“Cô thật dã man!” Cao Triển Kỳ oán hận nói: “Lần sau đừng cầu cứu tôi!”

Tôi cười: “Trước khi tôi cầm được 3%, đánh chết tôi cũng không cầu cứu anh!”

Cúp máy xong, tôi đã hoàn toàn tỉnh táo. Vào nhà vệ sinh thay quần áo.

9 giờ kém 10, tôi đã tới tầng một Trí Lâm, trước khi vào sảnh lớn, quay đầu nhìn không thấy chiếc xe nào, Lâm Khải Chính chắc chưa tới. Bây giờ bước vào nơi này, đột nhiên cảm thấy có vài phần quen thuộc, hoặc có lẽ vì người tôi yêu hàng ngày đều ở đây, vì thế, tôi cũng có tình cảm kiểu khác. Hơn nữa cảnh vệ cũng biết tôi, gật đầu mỉm cười với tôi, không giống như vị khách tới lần đầu, kiểm tra giấy tờ xác minh thân phận.

Thang máy đã có không ít người đứng đợi, di động của tôi reo, trưởng phòng Âu Dương hỏi tôi trong điện thoại: “Luật sư Trâu, hôm nay là cô thay luật sư Cao tới à?”

“Vâng, tôi đã tới tầng một.”

“Được, chúng tôi ở phòng họp tầng 7.”

Tôi đồng ý. Đột nhiên nghe thấy giọng nói quen thuộc bên tai, quay đầu nhìn, Lâm Khải Chính đang cùng hai người nước ngoài đi tới.

Anh cũng vừa vặn nhìn thấy tôi, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên và vui mừng, nhưng miệng vẫn lú lo nói chuyện với hai người kia.

Người bên cạnh đều cung kính chào hỏi anh, anh cũng gật đầu lấy lệ. Còn tôi dáng điệu nghênh ngang quay đầu, làm ra vẻ xa lạ. Trong lòng thầm vui, bây giờ không giống ngày trước, cuối cùng không cần phải lễ độ cung kính như thế.

Cửa thang máy mở, anh vẫn phong độ như thường mời tất cả phụ nữ vào trước, tôi đứng trong góc dựa vào thang máy, anh cùng người nước ngoài bước vào, như vô tình đứng ngay cạnh tôi.

Thang máy đi lên, trong không gian nhỏ hẹp vô cùng yên tĩnh, đột nhiên có người lẳng lẽ nắm tay tôi, tôi ngẩng đầu nhìn anh, anh vờ như không có chuyện gì, mắt nhìn thang máy đi lên, trên mặt lại mờ mờ lộ ra ý cười.

Trong khoảnh khắc đó, lòng tôi tràn ngập hạnh phúc vì tình yêu bí mật không nói ra này, chỉ có thể ngấm ngấm chịu đựng, lại ngấm ngấm chịu đựng, cố gắng không để biểu hiện của mình tiết lộ thiên cơ.

“Đỉnh” Thang máy dừng ở tầng 5, anh nắm chặt lòng bàn tay tôi, tựa như nói tạm biệt, sau đó theo khách rời thang máy. Tôi nhìn bóng dáng anh, thực sự có chút luyến tiếc không rời.

Cửa thang máy vừa đóng, một người con gái đột nhiên thở dài, vỗ ngực thấp giọng nói với người con gái khác: “Không được, không được rồi, mình vừa gặp Lâm tổng là choáng váng rồi.”

Người con gái khác dùng lực chọc cô ta một cái: “Vây cậu dứt khoát trực tiếp hôn mê trên người anh ấy đi.”

Hai cô gái cười co người, nghe đối thoại của họ, trong lòng tôi có vài phần thỏa mãn, hư vinh, có người phụ nữ nào không có chứ? Huống hồ yêu Lâm Khải Chính và được Lâm Khải Chính yêu, cho dù thể nào đều nên coi là việc khiến người ta đắc ý đi.

Thế là tôi bước vào phòng họp tầng 7 với tâm trạng lảng lảng.

Việc ký kết thỏa thuận hoàn toàn thuận lợi, một hạng mục nhỏ một trăm vạn đối với Trí Lâm mà nói có thể do giám đốc bộ phận ký tên là được, vì vậy, mọi người đề hoàn toàn nhẹ nhõm.

Kết thúc, trưởng phòng Âu Dương giữ tôi lại ăn trưa, bị tôi khéo léo từ chối. Tôi thà về văn phòng ăn cơm hộp, 10 phút có thể giải quyết được vấn đề.

Thang máy xuống tầng một, bước ra khỏi cửa thang máy, đột nhiên tôi nhìn thấy chủ tịch Lâm – cha của Lâm Khải Chính đang đứng trước mặt, tôi chợt dạ, cúi đầu bước nhanh rời đi, liếc qua thấy ông ta đang nghe cấp dưới báo cáo công việc, trong lòng thầm may, chắc không chú ý tới tôi, cho dù nhìn thấy, chỉ gặp tôi một lần, ông ta chắc sẽ không nhớ tôi là ai.

Sau đó chưa đi được hai bước, ông ấy đã gọi phía sau tôi: “Xin hỏi là luật sư Trâu à?”

Thăm rồi, bị bắt sống! Tôi đành quay người, nặn ra nụ cười: “Chủ tịch Lâm, chào ông! Thấy ông đang nghe báo cáo, ngại không dám làm phiền ông!”

“Không sao, hôm nay cô tới là ...?”

“Tôi tới tham gia việc ký kết thỏa thuận hạng mục thang máy trên công trình.”

“Nhưng tôi nghe nói bây giờ cô không phụ trách công việc pháp luật của công ty chúng tôi rồi?”

Thái thượng hoàng này thật là minh mẫn.

“Vâng, do luật sư Cao của văn phòng chúng tôi phụ trách nhưng hôm nay anh ấy tạm thời phải tham gia cuộc hòa giải của toà án tối cao, vì vậy tôi tới giúp anh ấy.” Tôi giải thích.

Chủ tịch Lâm gật đầu, không hỏi tiếp. Tôi thầm nghĩ trong lòng, cuộc sát hạch kết thúc! Thế là, cung kính nói với ông ta: “Chủ tịch Lâm, vậy tôi đi trước.” Nói xong, quay người, hận không thể biến mất lập tức.

“Luật sư Trâu, cô tới văn phòng tôi một lát, tôi có chuyện tìm cô!” Chủ tịch Lâm đột nhiên lên tiếng.

Ngày nắng có sét, nhất thời nổ bên tai khiến tôi hoang mang lo sợ, thái thượng hoàng khi nào có việc phải tìm tôi? Công việc? Không thể nào! Ông ta chưa từng hỏi cụ thể! Cuộc sống? Lẽ nào, lẽ nào, lẽ nào.....

Tôi theo ông ta vào thang máy, ông ấy vẫn thảo luận công việc với cấp dưới, nhưng tôi hoàn toàn không nghe được họ đang nói gì? Nào tôi hoạt động cực nhanh, tưởng tượng các loại khả năng ông ta tìm tôi nói chuyện, ông ấy đã biết quan hệ giữa tôi và Lâm Khải Chính hay là lờ mờ nghe được chút tin tức, tôi nên giả vờ vô tội phủ nhận toàn bộ hay dứt khoát dừng cảm thừa nhận thực tế? Nếu ông ấy si nục tôn nghiêm của tôi, ra lệnh tôi rời xa Lâm Khải Chính hoặc giống như phim truyền hình, đưa ra một tờ chi phiếu lớn đổi lấy sự rút lui của tôi, tôi nên nghiêm chỉnh biểu thị tình yêu cao nhất hay điềm đạm chấp nhận sự sắp xếp?.....

Thật muốn gọi điện cho Lâm Khải Chính hoặc hy vọng điện thoại anh ấy sẽ reo lúc này biết bao, hy vọng nghe thấy giọng nói của anh lúc này, khi thang máy đi qua tầng 5, tôi lại mong chờ nghe thấy tiếng “đỉnh”, sau đó Lâm Khải Chính đứng trước cửa, đang thấy tôi như con cừu đang chờ bị giết đứng cạnh cha anh, hào hùng cứu tôi khỏi nước sôi lửa bỏng.....

Nhưng, cầu nguyện thường không có tác dụng, trên đời này đâu ra sự trùng hợp may mắn thế, thang máy dường như lên thẳng tầng 9 trong phút chốc, còn tôi cũng dường như tới văn phòng vô cùng rộng lớn của chủ tịch Lâm trong phút chốc.

So với văn phòng của Lâm Khải Chính, văn phòng của chủ tịch Lâm có thể coi là nguy nga lộng lẫy, đồ dùng đều bằng gỗ lim, trên tường treo đầy các chữ lớn nhỏ của các họa sĩ nổi tiếng. Tôi đứng giữa phòng, cố gắng nhắc nhở bản thân: Trâu Vũ, bình tĩnh, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Chủ tịch Lâm ngồi trước bàn làm việc to lớn, sau đó, gơ tay tỏ ý mời tôi ngồi đối diện ông ta. Xem ra biểu hiện ông ta hòa nhã bình tĩnh, dường như không giống muốn làm khó tôi.

“Luật sư Trâu làm nghề này rất lâu rồi nhỉ?” Ông ta lên tiếng hỏi han.

“Hơn năm năm rồi ạ.” Tôi dè dặt đáp.

“Lần trước thấy bản hợp đồng cô làm, rất chuyên nghiệp, chắc cô sẽ có tiền đồ lớn!”

“Cảm ơn chủ tịch Lâm khen ngợi.”

Tôi trong lòng biết không hay, bắt đầu khen ngợi sau chắc có chỗ làm khó.

Biểu hiện của chủ tịch Lâm trước sau đều như nhau, dáng vẻ mỉm cười của ông ta và Lâm Khải Chính cực giống nhau, nghĩ tới năm đó chắc cũng là thanh niên tài năng, tuần tú tướng mạo siêu phàm.

Khi tôi đang suy nghĩ linh tinh, chủ tịch Lâm đột nhiên đi vào chủ đề chính: “Cô và Lâm Khải Chính ở bên nhau bao lâu rồi?”

Không ngoài dự liệu, quả nhiên sự việc đã sáng tỏ, nhưng đoán được không có nghĩa đã nghĩ ra câu trả lời, tôi nhất thời nghẹn giọng, mặt trở nên đỏ rực.

Còn chủ tịch Lâm, mỉm cười nhìn bộ dạng lúng túng của tôi, cũng không nói lời nào, dường như không đợi câu trả lời của tôi thì sẽ không dừng lại.

Một lúc lâu sau, tôi lấy lại tinh thần, nói một câu tạm thời: “Chủ tịch Lâm, tôi không hiểu ý ông.”

“Cô đương nhiên hiểu. Cô là người thông minh.”

“Tôi quen Lâm tổng sắp được nửa năm, làm việc ở Trí Lâm cũng một thời gian.....”

Chủ tịch Lâm ngắt lời tôi: “Tiểu thư Trâu, không cần nói những cái đó, cô nói cho tôi biết, cô yêu Khải Chính không?”

“Tôi... Tôi... Chủ tịch Lâm, có thể ông hiểu nhầm rồi ... Tôi và Lâm tổng không có gì, chỉ là bạn bè...” Tôi bất lực biện bạch một cách vô thức.

Chủ tịch Lâm mở ngăn kéo, lấy trong đó ra một phong thư, sau đó rút ra một sấp ảnh, nhẹ nhàng đặt trước mặt tôi.

Tôi nhìn những bức ảnh đó, sau đó tôi thấy, tôi và Lâm Khải Chính ở nhà ăn, ở sân bay, trên xe, bên đường, có ôm, có hôn, có tay nắm tay, có nhìn nhau cười, thậm chí còn có một tấm, Lâm Khải Chính mỉm cười giơ tay lau đi bọt café viền môi tôi trước cửa sổ quán Starbuck.

Tôi kinh hoàng nhìn những bức ảnh thơm dịu đó, chỉ cảm thấy sờn gai ốc, vẫn luôn có người bên cạnh chúng tôi, chú ý nhất cử nhất động của chúng tôi!

Tôi nhìn chủ tịch Lâm ngồi đối diện bằng ánh mắt khiến trách, cho dù thế nào, ông ta cũng không cần dùng thủ đoạn đê tiện này để đối phó với con trai mình.

Chủ tịch Lâm thấy vẻ mặt của tôi, nhẹ nhàng xoa tay với tôi: “Cô hiểu nhầm rồi, đây không phải là ý của tôi.”

Tôi càng kỳ lạ, vậy có thể là ai? Giang Tâm Dao?

Nhìn ra vẻ nghi hoặc của tôi, chủ tịch Lâm tiếp tục nói: “Mấy ngày trước, có người gửi tới những tấm ảnh này, hết giá 200 vạn, nếu không sẽ gửi ảnh tới Hồng Kông cho nhà họ Giang, khiến hôn sự của Khải Chính và Tâm Dao bị hủy . Thông qua hắc đạo bạch đạo, rất nhiều quan hệ, mặc cả, cuối cùng mất 80 vạn để đổi lấy những tấm ảnh này. Cục công an sớm đã nói sẽ có người có kế hoạch trị nhà họ Lâm chúng tôi, không ngờ là thông qua cách này.”

Đầu óc tôi hỗn loạn, việc ông ta nói đã vượt quá phạm vi tưởng tượng của tôi, trong thực tế lại có thể phát sinh sự việc như vậy!

Biểu hiện của chủ tịch Lâm càng lúc càng nghiêm túc: “Trâu tiểu thư, cô và Khải Chính bên nhau làm gì, tôi chẳng buồn quản, đàn ông có vài phụ nữ ở ngoài là việc rất bình thường, nhưng, hôn sự của chúng tôi và nhà họ Giang tuyệt đối không thể xảy ra sơ sót, nếu xảy ra sơ sót, bồi thường là gia sản của nhà họ Lâm tôi.”

“Vì vậy, nếu cô muốn chút tiền tài, tìm chỗ dựa, sống những ngày tháng tốt đẹp, vậy hai chúng ta cố gắng hết sức bình tĩnh một chút, chú ý ảnh hưởng, nếu thực sự có tình yêu gì đó, còn muốn nghĩ tới tương lai ở bên nhau, tôi khuyên cô sớm bỏ đi ý nghĩ này, tôi có thể nói với cô một cách rõ ràng rằng Giang Tâm Dao là con gái duy nhất nhà họ Giang, ai lấy được nó , người đó sẽ là người thừa kế tương lai nhà họ Giang, Khải Chính không dễ dàng gì mới đạt được mục tiêu này, cô nhất định không được làm hỏng việc tốt của

nó. Hơn nữa, sức khỏe cha mẹ Giang Tâm Dao rất tốt, sống 10, 20 năm không thành vấn đề, trước đó, Khải Chính tuyệt đối không thể ly hôn nó.”

Lời của ông ta khắc sâu vào lòng tự tôn của tôi, tôi phản bác: “Ông hiểu nhầm rồi, tôi chưa từng nghĩ qua việc muốn Khải Chính cho tôi cái gì, tôi không vì tiền của anh ấy, cũng không cần danh phận nào cả.”

Ông ta nhếch khóe miệng chậm rãi cười cười: “Vậy thì tốt! Tóm lại, cô đừng ép Khải Chính, nếu cô ép nó chính là làm hại nó. Khải Chính là đứa con tôi yêu thích nhất, tôi cũng muốn giao gia nghiệp cho nó, nhưng, điểm yếu chí mạng của nó chính là quá coi trọng tình cảm, nếu cô ép nó từ bỏ Giang Tâm Dao vì cô, vậy chính là ép cả đời nó mãi mãi không thể cất đầu dậy.”

Tôi bị chọc giận, nhảy bổ lên, nhìn chằm chằm người đàn ông cao ngạo này, nói ra từng câu từng chữ: “Tôi sẽ không ép anh ấy, từ khi bắt đầu, tôi chưa từng nghĩ qua sẽ đạt được từ anh ấy, hay từ Lâm gia các người, ông có thể yên tâm hoàn toàn!”

Ông ta cũng nhìn chăm chú lại tôi, đột nhiên hỏi: “Cô nhìn thấy vết thương trên tay nó chưa?”

Tôi nhất thời ngớ ra, nhớ lại, trên tay Khải Chính quả thật có vài vết sẹo mờ mờ, thế là tôi gật đầu.

“Nó giải thích thế nào với cô về những vết thương đó?” Ông ta lại hỏi.

“Anh ấy nói do hồi nhỏ đánh nhau.”

“Nó lừa cô. Mẹ nó nhảy xuống sông tự sát do tinh thần uất ức, khi đó nó chỉ có 12 tuổi, không thể chấp nhận được hiện thực này, một thời gian dài cũng rất hỗn loạn về mặt tinh thần, những vết sẹo đó kỳ thực là tự nó dùng dao lam tự làm thương chính mình. Tôi đưa nó ra nước ngoài, mắt không biết bao nhiêu tiền, nghĩ không biết bao nhiêu cách mới cứu được nó trở về. Vì vậy tôi có thể nói cô căn bản không hiểu nó!”

Tôi không dám tin vào những gì mình nghe được, chỉ ngây ngốc nhìn miệng chủ tịch Lâm lúc khép lúc mở.

Chủ tịch Lâm đứng dậy, đi qua bàn làm việc, tới trước mặt tôi: “Trâu tiểu thư, tôi không muốn làm khó cô cũng không muốn ép buộc cô rời ra Khải Chính, tuy Khải Chính chưa từng nói về cô với tôi, nhưng tôi cũng nhìn ra, từ khi Khải Chính ở bên cô, nó trở nên rất vui vẻ, có lẽ cô có thể khiến nó hạnh phúc, nhưng tôi lo sự việc phát triển sẽ không đơn giản đến thế, cô có thể bảo đảm cô không chế được tất cả không? Cô có thể bảo đảm khi nên đến thì cô đến, khi nên đi thì cô đi không? Cô có thể bảo đảm sẽ không tổn thương tới bất kỳ người nào không?”

Tôi có thể bảo đảm không? Tôi cũng đang tự hỏi bản thân, nhất thời lại tìm không ra đáp án khẳng định.

Chủ tịch Lâm nhìn tôi, nói một cách chân thành: “Trâu tiểu thư, tự cô giải quyết ổn thỏa, tôi chỉ mong cô đừng vì yêu Khải Chính, cuối cùng lại làm hại nó.” Nói xong, ông ta trở về sau bàn làm việc ngồi xuống, tỏ ý tôi có thể rời đi.

Tôi không biết bản thân làm thế nào mà ra khỏi văn phòng của chủ tịch Lâm, làm thế nào vào thang máy, làm thế nào rời công ty Trí Lâm. Ánh nắng tháng 9 vẫn hừng hực như vậy, tôi xách túi, ven theo đường, đi về phía trước không mục đích. Trong lòng tôi có hàng trăm cảm giác: nhục nhã, thất vọng, kinh ngạc, đau khổ, chán nản, khó chịu, trộn lẫn cả vào nhau thành một đồng, khiến người ta cảm thấy không còn đường trốn tránh.

Đột nhiên tôi bật cười bản thân, nhớ ra, tôi thật trẻ con ngu dốt biết bao, lấy tình yêu để che mắt mình, còn tưởng rằng nhân thế đều ngu ngốc, Lâm Khải Chính, người vừa nãy còn lạnh lẽo nắm tay tôi đó, người tôi tưởng rằng tôi hiểu mọi thứ về anh ấy, sau lưng tôi lại làm biết bao việc giấu diếm giả dối. Đương nhiên, anh ấy không làm sai gì cả, anh ấy giấu tôi cũng là điều nên làm, từ khi bắt đầu, tôi chính là cam tâm tình nguyện làm người lấy vãi thừa che mắt thánh trong vở kịch này. Tôi bịt tai mình để đi lấy cái chuông trên mái nhà, bị người ta tóm được, thật là ngàn vạn đáng đời.

21. Chương 21

Ban đầu khi cô nói điều kiện với anh, nếu cô muốn đi thì anh sẽ để cô đi hôm nay cô thực sự muốn đi rồi, cô nói với bản thân rằng dù đau thêm nữa, lâu hơn nữa cũng sẽ có ngày kết thúc. Thực sự sẽ có ngày

này ư?

Chương 21.2

Tôi bụng đói cồn cào trở về nhà, Trâu Nguyệt đang ngồi trên ghế sofa tập trung tinh thần xem ti vi, thờ ơ với sự trở về của tôi. Tôi cũng chẳng buồn hỏi han nó, vứt túi xuống, đi thẳng vào bếp tìm đồ ăn.

Trong tủ lạnh vẫn còn lại ít rau, tôi cho nồi lên bếp, đổ nước, chuẩn bị nấu mì ăn.

Bộ quần áo công sở mặc trên người khiến tôi cảm thấy ngột ngạt, tôi rời bếp, vào phòng mình.

“Chị!” Trâu Nguyệt trong phòng khách gọi tôi.

Tôi quay đầu, nó nói: “Cục thuế thông báo ngày mai em đi phỏng vấn, em muốn mượn chị bộ quần áo nào nghiêm chỉnh chút.”

“Được, cứ tùy ý tìm.” Tôi đáp, tiếp tục đi vào phòng.

“Chị đợi một chút.” Trâu Nguyệt lại gọi tôi: “Kỳ thực em đã tìm qua rồi.”

“Có bộ nào thích hợp không?” Tôi quay đầu hỏi.

“Có một bộ thích hợp nhất.” Nó nói.

“Được, em mặc đi.” Quả thật tôi chẳng có tinh thần đâu mà nói chuyện với nó.

“Chị xem bộ nào?” Nó nói ngay đằng sau tôi.

Tôi vừa quay đầu, trong tay nó cầm chính là áo sơ mi màu xám nhạt của Lâm Khải Chính, vẻ mặt oán hận.

Trong đầu tôi “vù” một tiếng, chỉ cảm thấy đau khổ tới nỗi không thốt lên lời, với tâm trạng lúc này của tôi, chỉ nhìn thấy chiếc áo này đều đã sắp sụp đổ, hướng hồ nó lại nằm trên tay Trâu Nguyệt.

Tôi trấn tĩnh lại tâm trạng và suy nghĩ một chút, vờ như không có chuyện gì: “Sao em bỏ cái áo này ra?”

“Đây là của ai?” Trâu Nguyệt rít họng lên hỏi

“Một người bạn.”

“Là ai?”

“Em không quen.”

Tôi bước lên hai bước, muốn kéo cái áo đó về. Nó nhanh chóng thu lại sau lưng, cố chấp hỏi: “Chị nói cho em biết đây là của ai?”

“Em thật vô vị, chị không thêm dây dưa với em, trả cái áo cho chị!” Tôi nói lớn.

“Đây là áo của Lâm tổng! Sao chị có áo của anh ấy!” Trâu Nguyệt hỏi một cách hung dữ.

“Lâm Khải Chính? Em nghĩ tới anh ta đến mức điên rồi, sao chị có áo của anh ta chứ?” Tôi thể hiện kinh ngạc.

“Chính là của anh ấy, áo sơ mi của anh ấy hoàn toàn đều là hàng thủ công Italia, ngoài anh ấy không ai mặc nhãn hiệu này.” Trâu Nguyệt chỉ Logo trên áo sơ mi cho tôi nhìn.

Tôi chưa bao giờ biết rốt cuộc Lâm Khải Chính mặc nhãn hiệu gì, Trâu Nguyệt lại rõ ràng đến vậy, tôi chỉ có thể thể thốt phủ nhận: “Đâu ra chuyện đó, nói rồi, không phải của anh ta, em đừng bậy bạ, đây là của một người bạn của chị!”

“Chính là của anh ấy! Chị và anh ấy rốt cuộc có quan hệ gì, chị nói! Chị nói đi!” Trâu Nguyệt hét lên.

“Chị và anh ta không thể có quan hệ gì cả.” Tôi nói thật, bây giờ không thể nói tôi đang nói dối.

Trâu Nguyệt không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt thù hận nhìn chăm chăm tôi.

Tôi muốn kết thúc trận cãi cọ vớ vẩn này, thế là quay người đi về phòng.

Trâu Nguyệt lại chạy lên, chặn đường tôi: “Chị không nói rõ thì không được đi, chị nói không phải của Lâm tổng, vậy là của ai?”

“Chị không cần phải nói cho em. Trâu Nguyệt, em đừng có chọc chị, hôm nay tâm trạng chị không tốt!”

“Chính là của anh ấy! Chính là của anh ấy! Nhất định của anh ấy! Không ai có thể có loại quần áo này!” Trâu Nguyệt cố chấp chỉ nói câu nói đó.

Tôi đã không còn cách nào, nhất thời tìm không ra cách để xóa tan sự nghi ngờ của nó, để thoát khỏi sự dây dưa của nó, tôi đành sử dụng tuyệt chiêu, thế là tôi nói: “Không tin, tự em đi hỏi Lâm Khải Chính.”

Không chỉ như vậy, tôi lấy di động, tìm số điện thoại của anh ấy, bước tới máy bàn, mở loa ngoài, bắt đầu bấm số.

Kỳ thực tôi đã thuộc như lòng bàn tay số của Lâm Khải Chính từ lâu rồi, nhưng tôi ấn rất chậm, đợi Trâu Nguyệt chạy lên cắt ngang vào hành động của tôi, với bộ dạng e lệ rụt rè mỗi lần nó gặp Lâm Khải Chính, chắc tuyệt không dám trực tiếp chất vấn anh ta, còn tôi cũng có thể chứng minh sự “trong sạch” của mình.

Nhưng cái bàn tính như ý của tôi bị sai rồi, Trâu Nguyệt đứng bên cạnh, nhìn nhất cử nhất động của tôi, không hề có bất cứ hành động nào.

Cho dù ấn rất chậm, khi 11 con số cũng ấn xong, tôi đã đâm lao phải theo lao, chỉ có thể ngồi ngây ra tại chỗ, nghe thấy sự tĩnh mịch ngán ngùi, âm thanh kết nối vẫn kêu.

“Tu – tu – tu – tu –” Tiếng kết nối vang lên, khi tôi may mắn tưởng rằng nhất định anh không nghe thấy, đột nhiên vọng lại âm thanh khàn khàn trầm thấp của anh: “Alo, xin chào!”

Rồi anh mới chỉ 1 tiếng ngán ngùi, nhưng dường như đã rời xa anh cả một thế kỷ, tôi và Trâu Nguyệt ngồi ngây tại chỗ, nghe tiếng anh trong điện thoại: “Alo alo.....”

Tôi chưa bao giờ dùng máy bàn gọi cho anh, vì vậy anh không biết số điện thoại nhà tôi. Nghe thấy không ai trả lời, anh cúp máy.

Không biết giờ anh đang ở đâu, trên đường? Trên xe? Hay trở về nhà? Chỉ cảm thấy sự mệt mỏi, bi thương vô cùng trong giọng nói vừa nãy của anh, khiến tôi đau đớn tới mức không thể nào kiềm chế được, tôi quay đầu hét lớn với Trâu Nguyệt: “Em hỏi đi? Sao em không hỏi? Em trực tiếp hỏi anh ta, xem anh ta nói thế nào? Em đã không thể buông tay với anh ta, em vẫn đa nghi như vậy thì em dứt khoát hỏi cho sướng đi! Để anh ta biết, em trở thành con điên vì anh ta! Xem anh ta trả lời thế nào với em, xem anh ta có cảm động không, có tới bên em không!”

Trâu Nguyệt vứt áo xuống đất, quay người chạy vào phòng mình, khóa cửa lại.

Tôi tiếp tục hét lớn với nó ở ngoài cửa: “Anh ta sắp kết hôn rồi, vợ anh ta vừa xinh đẹp vừa giàu có, đừng nói anh ta căn bản không đặt em trong trái tim, cho dù anh ta yêu em, anh ta cũng không thể ở bên em, em sớm hết hy vọng đi!” Những lời này nói cho nó nghe, cũng là nói cho trái tim đau khổ của tôi, nói rồi cũng không tỉnh, tôi dùng chân đá mạnh lên cửa nó, mới bớt tức.

Lúc này, đột nhiên tôi ngửi thấy mùi khó chịu, chạy vào bếp, nước trong nồi trào xuống bếp, cả căn phòng đều mùi ga nồng nặc. Tôi vội vàng tắt bếp, mở cửa sổ, đứng giữa bếp hét to với bản thân: “Sao cái gì cũng đều không thuận lợi, dứt khoát trúng khí độc ga mà chết cho rồi!”

Nói xong, tôi hùng hổ chạy ra khỏi bếp, xách túi lên, chạy nhanh xuống tầng dưới.

Ở dưới lầu, tôi tình cờ gặp Tả Huy mặc cả bộ đồ thể thao, toàn thân ướt đầm mồ hôi vừa đi thể dục về.

Thấy bộ dạng nóng như lửa đốt của tôi, anh ta kỳ lạ: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Không có gì.” Tôi đáp ngắn gọn, đi qua anh ta.

Bước tới quán ăn nhỏ ven đường, tôi gọi một đĩa trứng rán, một đĩa rau xào to, ăn như hổ đói, hôm nay thật cực khổ, dạ dày cũng cực khổ, trái tim cũng cực khổ, bây giờ để tôi vỗ về cái dạ dày trước đã.

Ăn cơm xong, tôi thở một hơi dài, ra khỏi quán ăn, lại thấy Tả Huy đang đợi bên đường.

“Sao anh vẫn còn ở đây?” Tôi bước lên trước, kỳ lạ hỏi.

“Ừ, muộn quá rồi, ở đây không an toàn lắm, anh có vài người bạn nữ từng bị cướp túi xách.” Anh giải thích. Ý tốt hiem có của anh ta, tôi đành nói cảm ơn.

Hai người cùng bước về khu nhà.

“Sao giờ mới ăn cơm? Đã hơn 10h rồi.” Anh ta hỏi.

“Hôm nay rất bận.” tôi đáp qua loa.

Tôi im lặng. Hôm nay gặp anh ta, đột nhiên không còn tâm thái từ chối, thậm chí tôi nghĩ tới một chủ đề nói chuyện mới.

“Anh và cô bạn gái kia sao không thành?” Tôi hỏi một cách thẳng thắn.

Anh ta bất ngờ không kịp phòng bị, ấp úng: “Cái đó cái đó... không nói rõ được...”

“Vì sao? Khi đó anh hình như rất yêu cô ta?”

“Cái đó .. hoàn toàn là ma quỷ ám ảnh, bản thân đều không biết vì sao có thể như vậy?”

“Hạ quyết tâm đến vậy, chắc không phải là ý nghĩ nông nổi nhất thời chứ?”

Anh ta nghĩ một chút, nói một cách nặng nề: “Có lúc, khi tình cảm lên lút lại rất muốn để nó được quang minh chính đại, nhưng ngay sau khi thực hiện nguyện vọng lại phát hiện hai người không thích hợp.”

Lúc này, sự phản bội của anh ta không còn khiến tôi oán hận nữa, thậm chí tôi có thể hiểu tâm trạng đó, thế là tôi than thở: “Các người khi đó nhất định rất yêu nhau, bây giờ anh rời xa cô ta há chẳng phải rất không công bằng với cô ấy?”

Anh ta cúi đầu nói: “Cũng ổn, đây cũng là quyết định chung của cả hai.”

Tôi gật đầu, tâm trạng thê lương.

“Gần đây em vẫn ổn chứ?” Anh ta hỏi

“Vẫn ổn.”

“Có bạn trai rồi à?” Anh ta hỏi có chút khó khăn.

“Không có.”

“Trâu Vũ.” Đột nhiên anh ta trịnh trọng gọi tên tôi, tôi nhìn anh ta, anh ta nhìn tôi rồi nói: “Nếu muốn yêu, nhớ chọn con đường dễ đi, em không phải là một người giỏi bảo vệ bản thân, rất dễ bị tổn thương.”

Lời anh ta là ý gì, lẽ nào chỉ... Tôi đầy nghi ngờ nhìn anh ta.

Anh ta quay đầu đi tiếp về phía trước, dường như tùy ý để lại một câu: “Lâm Khải Chính không hợp với em.”

Nghe thấy lời anh ta nói, tôi dừng bước, bật cười tự chế giễu bản thân.

Thấy tôi cười, anh ta khá ngạc nhiên: “Sao vậy?”

“Hóa ra mỗi một người trên thế giới này đều biết.” Tôi tiếp tục cười, không thể dừng lại.

“Trâu Vũ, đừng như vậy!” Anh ta bước tới vỗ vỗ vai tôi. “Anh quá hiểu em vì thế cái ngày vừa thấy dáng vẻ em và Lâm Khải Chính nhìn nhau, sau này anh ta còn đi theo xe chúng ta, anh đã biết rồi. Người bên cạnh sẽ không miễn cảm như anh.” Anh ta lại an ủi tôi.

Tôi đang làm một việc điên rồ giống anh ta năm đó, đúng thật là “thể sự khó lường” *, nghĩ đến đều khiến người ta không còn lời nào nói được.

Nháy mắt đã tới tầng một anh ta ở, anh ta dừng trước cửa, nói khề với tôi: “Nếu em vẫn có thể kiên trì thì kiên trì, nếu kiên trì không được nữa thì rời đi, không sao, tình cảm không có đúng sai. Khi cần anh thì cứ nói một tiếng.”

Bây giờ đã không cách nào kiên trì nữa, đầu ra sau này, sự tuyệt vọng đau khổ trong lòng tôi cứ vương vấn không rời, nhất thời không rảnh để ý tới ý tốt của anh ta, không trả lời, tôi lên thẳng tầng trên.

“mười năm hà đông, mười năm hà tây” * (đông, tây chỉ phía nam bắc của con sông, chỉ thế sự thay đổi thất thường)

Trở về nhà, phòng khách tối om, Trâu Nguyệt không biết lúc nào đã tắt tất cả đèn đi ngủ rồi.

Tôi mò mẫm vào phòng, có đồ vật trong bóng tối quần vào chân tôi, khiến tôi loạng choạng. Tôi cúi người, sờ thấy áo anh, chất vải mềm mại và hơi mát, nhẹ nhàng quần lấy mắt cá chân tôi, giống như ngón tay dài và mát từng nắm lấy tôi.

— “Em nhìn bộ quần áo anh nhảy múa trong gió, lần sau anh đưa em đi khiêu vũ nhé?”

— “Được, lần sau anh đưa em đi Châu Âu, đi Paris, đi London, đi Vienna, đi Venice, nhảy ở từng quốc gia, được không?”

Đối thoại giữa chúng tôi lại xuất hiện trong đầu, tôi ngồi trong bóng tối, lồng ngực đột nhiên đau đến nghẹt thở. Ánh mắt kiên cường đó của tôi, cố chống đến lúc này đã gần như bị tan vỡ. Tôi giấu mặt vào hai đầu gối, chỉ có như vậy mới có thể có được một ít dựa dẫm.

“Tu – tu- “ Điện thoại bàn bên cạnh vang lên không đúng lúc.

Để không đánh thức Trâu Nguyệt, tôi vội sờ ống nghe: “Alo.....”

Sau đó, bên kia nhất thời không trả lời, nhưng có tiếng thở vang bên tai tôi. Tôi lập tức ý thức được, là anh ấy, bên kia điện thoại. Xem ra anh ấy vẫn không bỏ qua cuộc điện thoại không âm thanh đó.

“Trâu Vũ.....” Anh gọi tôi, giọng nói khê khàng, dường như sợ tôi giạt mình.

Trái tim tôi rối loạn tê liệt, do dự có nên cúp máy không? Nên cúp máy thôi, đã thực sự muốn rời xa mà? Nhưng giọng nói của anh đang gọi tên tôi, cảm giác hạnh phúc vừa quyết định quên đi gần ngay trong gang tấc. Tôi lưỡng lự, chỉ ngậm ngốc giữ ống nghe.

“Trâu Vũ.....” Đầu kia, anh tiếp tục gọi tôi.

“Alo?” Tôi bắt giác trả lời.

“Vừa nãy là em gọi điện à?”

“Em ... gọi nhầm.” Tôi khê nói quanh co, quay lưng lại cửa phòng Trâu Nguyệt.

“Thế ư? Gọi nhầm cũng có thể nói chuyện mà.” Giọng nói anh khàn và nhỏ.

“.....” Tôi không biết nên trả lời thế nào.

“Nếu lần sau còn gọi nhầm nữa thì nói với anh vài câu, em muốn làm gì cũng được, anh đều đồng ý, nhưng cho dù chia tay cũng giữ lại vài điều, có thể nói chuyện được chứ? Thi thoảng cũng có thể gặp nhau chứ? Đừng biến mất một cách nhanh quá, triệt để quá, được không?” Anh nói rất chậm, rất dịu dàng, sự khổ đau lại giống như nước chảy, từ ống nghe tràn ra chìm ngập trái tim tôi.

Nước mắt tôi lặng lẽ rơi, trượt qua hai má, trút xuống mu bàn chân.

“Trâu Vũ..... em còn đó không?” Anh không đợi tôi trả lời, vẫn hỏi bên đầu điện thoại kia.

Đột nhiên phòng Trâu Nguyệt đằng sau sáng đèn, vang lên tiếng bước chân, bộ dạng nước mắt đầy mặt này của tôi làm thế nào gặp người khác chứ, vội vàng cúp máy, trốn vào phòng.

Ngoài cửa, tiếng “loẹt quẹt” dép lê của Trâu Nguyệt về phía nhà vệ sinh.

Tôi nằm lên giường, nước mắt vẫn chảy, ôm áo sơ mi trong lòng, ngửi thật kỹ, vẫn phảng phất mùi của anh.

Đây là lần đầu tiên không nói lời tạm biệt, dứt khoát cúp máy. Anh chắc sẽ buồn đau biết bao, thất vọng biết bao, anh chắc sẽ nghĩ trái tim của tôi tàn nhẫn biết bao, không hề giữ lại chút gì.

Tôi xúc động cầm di động, định gọi cho anh, nói cho anh biết tôi không phải cố ý, tôi chỉ không muốn để Trâu Nguyệt thấy bộ dạng của tôi, kỳ thực tôi vẫn đang nghe, nghe từng câu nói của anh.....

Nhưng, tay tôi vẫn giữ điện thoại, chán nản nằm trên giường. Nếu kết quả đã được định trước, nói những điều đó còn có ý nghĩa gì?

Đèn tín hiệu di động nhấp nháy trong bóng tối, giống như trái tim yếu đuối đó của tôi, mỗi lần nhấp nhô, chỉ còn lại đau khổ.

Ngày hôm sau, tôi lấy hết tinh thần đi làm, vừa tiếp nhận đơn vị cổ vắn mới còn có rất nhiều công việc đang đợi tôi.

Taxi vẫn dừng trước cửa quán Starbuck như trước. Tôi xuống xe, dường như không dám nhìn lên cửa sổ đó, cho dù tôi biết bây giờ không thể nhìn thấy bóng dáng anh. Tôi ngẩn ngơ, vội vàng băng qua đường, một chiếc xe máy vọt qua tôi, suýt chút đụng tôi ngã, người đó vừa đi vừa mắng: “Này! Đi đường chú ý chút chứ!”

Làm việc tới trưa, tôi ăn cơm hộp trong văn phòng. Cao Triển Kỳ vui vẻ, bưng cơm hộp đi vào.

Tới trước bàn tôi, anh ta mở hộp cơm ra, bên trong có 6 cái bánh trứng nóng hổi.

“Làm gì?” Tôi hỏi

“Chẳng làm gì, mời cô ăn, chẳng phải cô thích ăn nhất cái này ư?” Anh ta đặt mông lên bàn ngồi trước mặt tôi, nói một cách niềm nở.

Tôi lập tức nâng cao cảnh giác: “3% hôm qua vẫn chưa thực hiện, hôm nay còn làm cái quái gì vậy, tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không đi Trí Lâm lần nữa đâu.” Lời vừa nói ra, trái tim tôi lại nhói đau.

Về mặt Cao Triển Kỳ đau khổ nói: “Ồi, đừng nhắc tới 3% nữa, hôm qua đàm phán cả buổi sáng, khô cả miệng, kết quả chỉ vì 60 vạn tiền vi phạm thỏa thuận, vẫn cứ chưa xong. Vì vậy cô không thể trách tôi, tôi cũng đã cố hết sức rồi.”

“Tóm lại, cho dù sau này thành, 3% vẫn có hiệu lực chứ?” Tôi trợn mắt hỏi anh ta.

“Có hiệu lực, có hiệu lực, đưa cô chứ có phải đưa người khác đâu.” Cao Triển Kỳ vẫn rất thoải mái.

“Vậy thì tốt, nói, những cái bánh trứng hôm nay vì việc gì?” Tôi cầm bánh trứng lên cắn một miếng, mùi vị lòng đỏ trứng nóng hổi không gì so được.

“Hôm nay, tôi tuân theo kiến nghị của cô đi tìm Lâm Khải Chính, một là đưa thiệp mời, hai là mượn xe...” Nghe anh ta nhắc tới Lâm Khải Chính, tôi bất giác căng thẳng, miếng trứng trong miệng nhất thời quên cả dư vị thế nào. Gặp anh ấy rồi ư? Anh ấy sẽ nói cái gì? Anh ấy vẫn ổn chứ? Trong lòng tôi bắt đầu nghĩ ngợi lung tung.

Bên này, Cao Triển Kỳ sắc mặt cũng khó coi: “Nhưng, tôi đợi anh ta cả một buổi sáng bên đó, nói chuyện với thư ký tới nỗi sắp nảy sinh tình cảm cũng không thấy anh ta xuất hiện, theo như thư ký nói, cả ngày hôm nay anh ta đều có cuộc họp, đến buổi tối cũng sắp xếp họp. Vậy thì làm thế nào?”

Sao anh ấy lúc nào cũng bận nhỉ, cũng tốt, bận một chút có thể bớt nghĩ đi một số chuyện không nên nghĩ.

“Trâu Vũ! Cô nhất định phải giúp tôi, tuần này tôi sắp đại hỷ rồi, nếu không mượn được xe bên anh ta, tôi còn phải tìm người khác.” Cao Triển Kỳ khẩn nài nhìn tôi.

“Anh trực tiếp gọi điện cho anh ấy là xong.” Tôi đề nghị anh ta với vẻ mặt vô cảm.

“Điện thoại của anh ta thường có người khác nhận máy, nhờ người khác chuyển đi chuyển lại, ai biết lúc nào có tin?”

“Anh không có số điện thoại cá nhân của anh ấy à?” Tôi kỳ lạ hỏi.

“Cá nhân, cá nhân, đương nhiên là cá nhân dùng rồi, loại người như chúng ta sao có thể có?” Cao Triển Kỳ nhìn tôi lại lộ ra biểu hiện mờ ám.

Tôi không chịu nổi bộ dạng đó của anh ta, lấy ra một tờ giấy, viết số di động của Lâm Khải Chính lên, đưa cho anh ta: “Đây, tự mình tìm anh ấy đi, thành thì tốt, không thành, anh cũng nghĩ tới cách khác.”

Cao Triển Kỳ reo lên: “Ôi! Trâu Vũ, bánh trứng cô cũng cắn một miếng rồi, nhờ cô giúp đỡ, cô giơ tay mở miệng là giúp được, chẳng tốn chút công sức nào, chỉ cần trước khi tạm biệt, nhớ nhắc tới chuyện này, cô không muốn, thật không phải bạn chí cốt gì cả?”

“Tôi nói với anh từ lâu rồi, sẽ không giúp anh hỏi những chuyện này.” Tôi cúi đầu bắt đầu làm việc để che đi biểu hiện có chút đau buồn của bản thân.

Thấy cứng không ổn, Cao Triển Kỳ lại chuyển sang mềm: “Trâu Vũ, cô đồng ý đi mà, nếu tôi có thể mượn thì đã tới chỗ khác mượn từ lâu rồi, bà xã tôi yêu cầu đội xe nhất định phải là xe Mec, tôi cũng phết lác, nhưng bây giờ chỉ còn hai ngày, tôi khó khăn lắm mới gom được 6 chiếc, phải có 8 chiếc mới giống một đội xe!”

“Đâu ra nhiều người muốn ngồi thế, nhà cô dâu cũng nhiều quá hả? Vợ anh cũng hư vinh quá đi nhỉ?” Tôi nói không khách khí.

“Có cách nào chứ, cô không hư vinh, nhưng cô thấy tôi chướng mắt, cô ấy và tôi cắt đứt rồi lại nối lại dây dưa cũng mấy năm rồi, gần lúc lấy nhau thì muốn nở mày nở mặt trước chị em, điều này cũng có thể hiểu mà?”

Thấy bộ dạng khó xử của anh ta, tôi có vài phần thông cảm, nhưng, với tình trạng trước mắt của tôi sao có thể nhắc tới vài yêu cầu này với Lâm Khải Chính chứ?

Tôi đành cứng rắn nói: “Tóm lại tôi sẽ không giúp anh nói, tự anh hỏi đi, đây cũng không phải việc gì khó xử, chắc anh ấy sẽ đồng ý thôi.”

Cao Triển Kỳ thở dài: “Ôi, nói thật nhé, đừng thấy Lâm Khải Chính không lớn hơn tôi mấy tuổi, tôi còn thực không dám giao tiếp với anh ta, người đó, giấu tài, suy nghĩ rất sâu sắc, có lúc tôi nói 10 câu, anh ta chỉ đáp không tới 1 câu, câu trả lời còn khiến tôi nghĩ cả ngày mới hiểu ý gì, nếu tôi hỏi mượn xe anh ta, anh ta không nói đồng ý, cũng không nói không đồng ý, tôi nên làm thế nào mới được?”

Đã không chỉ một người trước mặt tôi đánh giá Lâm Khải Chính trưởng thành hơn tuổi, suy nghĩ tinh tế, nhưng tôi lại không nhìn ra, hay tình yêu có thể ảnh hưởng tới năng lực phán đoán của con người đây, tôi thầm nghĩ, miệng lại đáp: “Nghĩ nhiều vậy làm gì, hỏi trước đi rồi nói sau, chắc chắn anh không phải người đầu tiên mượn anh ấy xe Mec.”

“Vậy được, bây giờ tôi hỏi!” Cao Triển Kỳ một bước lớn, nhắc điện thoại bàn trên bàn tôi bắt đầu bấm số, vừa bấm vừa nói: “Gọi bằng điện thoại của cô, anh ta bận mấy cũng sẽ nghe.”

Thấy động tác của anh ta, tôi nhảy lên, định giật điện thoại trong tay anh ta: “Đừng gọi, đừng gọi, đừng điện thoại của anh, đừng dùng của tôi.” Cao Triển Kỳ ôm ống nghe cười hi hi trốn, tôi đứng lên khỏi chỗ ngồi vòng quanh anh ta, chỉ muốn ngăn cản anh ta lại.

Nhưng chính trong quá trình tôi và anh ta giành đi giành lại, điện thoại đã kết nối, Cao Triển Kỳ cười ha ha nói điện thoại: “Alo, Lâm tổng ạ? Tôi là Tiểu Cao mà, tôi đang ở chỗ Trâu Vũ, anh thấy cô ấy có keo kiệt biết bao, tôi còn chưa kịp nói với anh được câu nào, cô ấy đã không ngừng giật lấy.”

Đã kết nối rồi, đã kết nối rồi, tôi cũng đành nản lòng ngồi lại vị trí cũ, cầm hồ sơ vụ án lên vờ bắt đầu làm việc nhưng tai vẫn chăm chú chép lấy từng câu Cao Triển Kỳ nói với anh.

“Lâm tổng, tuần này tôi chuẩn bị tiệc cưới, muốn mời anh tham gia, tôi đã để thiệp mời ở chỗ thư ký rồi.”

.....

“Cảm ơn, cảm ơn, nếu anh có thời gian đến chính là vinh hạnh lớn nhất của tôi, vô cùng hy vọng anh có thể tới.”

...

“Đương nhiên, đương nhiên, tôi biết anh rất bận.”

....

“Được ạ, được ạ. Ngoài ra, Lâm tổng, có việc này muốn nhờ anh ban ơn giúp cho?”

....

“Tôi muốn mượn công ty anh xe Mec một chút, không biết có được không?”

...

“Tôi biết có quy định, trưởng phòng Âu Dương cũng nói qua rồi, mượn xe nhất định phải thông qua anh phê chuẩn, nhưng quả thực tôi không mượn được ở nơi khác mới lên tiếng với anh, anh có thể cho tôi mượn chút được không?”

.....

“Trâu Vũ? Cô ấy ở đây, anh đợi chút.” Cao Triển Kỳ đột nhiên nhắc tới tên tôi, tôi ngẩng đầu, Cao Triển Kỳ đưa ống nghe cho tôi, còn chấp tay thi lễ với tôi một cách khoa trương. Tôi không còn cách nào, đành nhận lấy ống nghe “Alo.”

“Rất bận à?” Anh hỏi rất bình thường.

“Cũng bình thường.” Tôi cũng trả lời một câu rất bình thường, nhưng cảm thấy giọng nói gượng gạo.

“Xe công ty bọn anh thường không cho ngoài mượn, đặc biệt là dùng cho những chuyện này, ảnh hưởng tới hình tượng công ty.” Anh nói việc công ty.

“Vâng.” Tôi nhìn dáng vẻ hy vọng của Cao Triển Kỳ, đành thêm một câu: “Có thể nghĩ cách không?”

Anh dường như suy nghĩ một chút, hỏi: “Muốn mượn mấy chiếc?”

“Hai chiếc nhỉ?” Tôi đáp, Cao Triển Kỳ gật mạnh đầu bên cạnh.

“Được, thứ 6 kêu anh ta liên hệ với anh Phó, nhưng khi dùng nhất định phải che biển số xe đi.” Anh nói dứt khoát.

“Vâng, cảm ơn.”

“Không cần, đừng nói cảm ơn với anh.” Ngữ khí anh đột nhiên giảm xuống.

Tim tôi thất lại đến đau đớn, đầu bên kia anh cũng không nói gì, cứ im lặng như vậy mấy giây, anh mới nói: “Anh đang họp, cúp máy trước, tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Tôi cũng đáp, chờ tiếng cúp máy của anh, sau đó đợi rất lâu, đột nhiên nghe thấy anh “Alo...”

“Dạ?” Tôi đáp.

“... Có lẽ em cúp trước đi.” Anh nói, hóa ra anh vẫn đợi tôi cúp máy, hai người lại lưu luyến không rời.

Tôi nhìn Cao Triển Kỳ đang nhìn chằm chằm trước mặt, đành đặt ống nghe về vị trí cũ.

“Sao? Không vấn đề chứ?” Cao Triển Kỳ mừng khắp khởi hỏi.

“Kêu anh thứ 6 liên hệ với trợ lý Phó của anh ấy, khi dùng phải che biển số xe đi.” Tôi thuật lại chỉ thị của Lâm Khải Chính.

Cao Triển Kỳ than: “Tôi biết chỉ cần cô ra tay, chắc chắn không vấn đề. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà!”

Tôi cúi đầu làm việc, không muốn lằng nhằng với anh ta. Anh ta lại tiến lên tiếp tục nói: “Bước tiếp theo nghĩ cách để anh ta tới tham dự bữa tiệc, tôi sẽ miễn phí phong bì cho cô.”

Tôi không đáp, dường như không nghe thấy, anh ta biết điều rời văn phòng, vừa đi vừa hối hận: “Sớm biết mượn 4 chiếc, đủ 10 xe!”

Tôi cúi đầu xem hồ sơ vụ án, nhưng chữ mờ không rõ, khó mà phân biệt. Tôi ra sức mở to mắt, hy vọng nước mắt có thể nhanh chóng bốc hơi trong thời gian ngắn nhất.

Rõ ràng muốn rời xa, sao vẫn lại vì nguyên nhân này nguyên nhân kia, nghe giọng nói của anh, lại giống như trở về bên anh lần nữa vậy? Khi mới bắt đầu đã rất nhiều vương vấn, giờ muốn rút ra, sao có thể đơn giản thế được? Trâu Vũ ơi, là mây gây ra, cũng chỉ có bản thân mây mới từ từ thu dọn được. Đau nhiều hơn, lâu hơn nữa cũng có ngày kết thúc. Tôi thâm tự nhủ với bản thân.

22. Chương 22

Lần đầu tiên nghe thấy anh nín giữ, trái tim cô yếu mềm tới nỗi không thể chạm vào nỗi.

Nhưng một tình yêu không thực tế thì thôi đi, anh cũng đầy mâu thuẫn và đấu tranh trong nội tâm như cô.

Chương 22.1

Buổi tối, Cao Triển Kỳ mời tất cả các đồng nghiệp ăn cơm, để tăng thêm nhiệt cho đám cưới hôm chủ nhật của anh ta, vì chúng tôi đều bị anh ta phân công công việc, trở thành nhân viên làm việc ngày hôm đó.

Lần đầu tôi thấy Bạch Lệ – vợ sắp cưới của anh ta, người như tên, trắng trẻo, xinh đẹp, duyên dáng, đầy đặn khiến người ta suy nghĩ xa xôi, tiếng “Triển Kỳ” cất lên ngọt ngào không gì sánh được, lúc nào cũng dính lên người anh ta, dường như sợ mất đi bảo bối trong chớp mắt. Còn Cao Triển Kỳ lại biểu hiện hơi hợm, có lúc dính chặt, còn lớn tiếng trách, nhưng Bạch Lệ không để ý, vẫn cười cười.

Tôi rất vui, cười đùa với mọi người, cũng uống không ít rượu, uống tới nỗi mặt đỏ ửng.

Khi Bạch Lệ vui lại tiến gần tôi nói: “Luật sư Trâu, hôm nay tuy là lần đầu gặp nhưng tên của cô tôi đã nghe thuộc rồi, cô là bạn tốt nhất của Cao Triển Kỳ nhà chúng tôi, sau này phải giúp đỡ anh ấy nhiều hơn nhé!” Nói xong, nâng cốc vang đầy.

Tôi cười đáp: “Tôi nào giúp được anh ta cái gì, sau này anh ta nhất định lên như điều gặp gió!” Nói xong, một ngụm uống cạn cốc rượu cô ta mời.

Cao Triển Kỳ cũng tới, nói: “Sôi nổi nhỉ! Có mới nói cũ, tụ tập đông đúc nhân tài!”

Bạch Lệ bắn ánh mắt quyến rũ qua: “Anh sao xứng với luật sư Trâu chứ?”

Tôi chỉ cảm thấy buồn cười.

Rượu tàn, tôi đứng bên lề đường bắt xe, Cao Triển Kỳ bước tới nói: “Tôi tiễn cô.”

“Tiễn tôi? Đùng đùa, vợ anh làm thế nào?”

“Tôi để cô ấy tự bắt xe về.” Anh ta bắt giác phân trần, ôm tôi về phía xe anh ta.

Tôi cũng có chút say say, đành ngồi vào.

“Vợ tôi thế nào?” Anh ta hỏi.

“Khá lắm, hình như cũng thuộc dòng dõi danh vọng.”

“Khụ, cũng chẳng phải là danh vọng gì, cha cô ấy là phó chánh án đã nghỉ hưu của toàn án trung cấp.”

“Cô ấy rất yêu anh.”

“Thì thế, ngoài cô ra, những phụ nữ khác đều rất yêu tôi.”

“Tôi tính gì?” Nghe những lời đó, tôi nói tự giễu mình.

“Coi như một đối tượng yêu đương rất tốt, độc lập, thông minh, có tư tưởng, cũng rất xinh đẹp.” Cao Triển Kỳ vừa nói một cách hưng phấn, vừa lái xe lắc bèn này lắc bèn kia.

Tôi cười, bắt lực dựa đầu lên cửa kính xe.

“Hôm nay cô uống không ít nhỉ?” Anh ta nói

“Mừng cho anh mà. Sau này anh kết hôn rồi, cơ hội uống cùng anh sẽ ít đi.” Tôi tùy tiện đáp.

“Trâu Vũ, có phải tôi kết hôn khiến cô buồn không?” Anh ta lại có thể hỏi vậy. Anh ta nhìn ra tôi buồn, nhưng anh ta tưởng rằng đó là vì anh ta.

Tôi cười lớn: “Đúng thế, người đàn ông muốn tôi cuối cùng đều kết hôn cả. Xem ra tôi hết hy vọng rồi.”

“Trâu Vũ, tôi nói thật đấy! Có phải bây giờ cô mới phát hiện ra điểm tốt của tôi?” Anh ta nói, động tác không nghiêm túc, nắm lấy tay tôi.

Tôi giật mạnh tay anh ta ra, đấm mạnh anh ta một cái: “Bớt cái tính tưởng ai cũng mê mình đi, lo việc kết hôn của anh cho tốt đi!”

Anh ta tự chuốc lấy sự bẽ mặt, ngoan ngoãn ngậm miệng, lái xe tới giao lộ chỗ nhà tôi.

Tôi xuống xe, bước chân không vững, lắc lư đi về phía nhà mình.

Khi bước tới tầng trệt, đột nhiên cảm thấy dạ dày cuộn lên, vội vàng chạy tới vườn hoa nhỏ bên cạnh, mặc kệ tất cả, nôn ra hết, có điều cảm giác này cũng khá, hai ngày nay trong lòng luôn cảm thấy tắc nghẽn, cố gắng hết sức đảo lộn lục phủ ngũ tạng như hôm nay, thậm chí vì quá sức còn bật ra cả nước mắt, nhất thời có cảm giác dễ chịu, thoải mái.

Đột nhiên, đằng sau có người vỗ nhẹ lên lưng tôi, còn đưa ra bình nước khoáng. Có thể là ai chứ?[jini83.wordpress] Trong phút chốc, tâm trạng tôi hốt hoảng, nảy sinh ra sự mong chờ không hề thực tế, muốn quay đầu, có lẽ có thể nhìn thấy dáng vẻ cúi người xuống của Lâm Khải Chính. Tuy tôi nhếch nhác như vậy, nhưng nếu lúc này là anh ấy, tôi nhất định sẽ mượn rượu lao vào vòng tay anh, giơ tay đầu hàng. Sớm biết rồi xa cực khổ như vậy, có lẽ, không bằng cứ dứt khoát liều mình chìm đắm trong trụ lạc.

Nhưng, tôi quay đầu, chỉ thấy Trâu Nguyệt.

“Chị uống nhiều rồi ư? Về thôi!” Nó đỡ tôi đi về nhà.

Tôi loạng choạng lên lầu, nằm lên giường ngủ luôn.

Chủ nhật, hôn lễ của Cao Triển Kỳ tiến hành đúng thời gian.

Hai chiếc Mec đó đương nhiên là đi mượn rồi, thứ sau khi Cao Triển Kỳ băng qua văn phòng tôi, đứng ở cửa nói lớn: “Này, cậu bạn đó thật tuyệt, cho tôi mượn hai chiếc mẫu mã mới toanh!” Lời tuy không đầu không cuối nhưng tôi biết ý anh ta muốn nói tới ai.

Khi đội xe lái tới cửa khách sạn, tôi nhìn không khí náo nhiệt, chạy ra khỏi quầy tiếp nhận đồ mừng cưới, đứng ở cửa. Cô dâu chú rể đi qua tôi cũng không hề biết, chỉ biết đứng ở đó, thử phân biệt hai chiếc xe nào là anh tự sắp xếp, nhưng từng chiếc từng chiếc đều màu đen, chiếc nào cũng cùng nhãn hiệu, lái xe đều là gương mặt xa lạ, trong đám người rộn ràng nhộn nhịp, tôi không tìm thấy chút liên quan nào của anh, không ngừng thất vọng.

Khi tôi trở về quầy tiếp nhận đồ mừng cưới, đúng lúc thấy trưởng phòng Âu Dương tới trao, ký thay, ba chữ rồng bay phượng múa “Lâm Khải Chính” chằm vào hai mắt tôi đau nhói. Đương nhiên, anh tuyệt đối không thể xuất hiện. Cao Triển Kỳ ngày ngày hỏi han anh sẽ đến tham gia không, tôi chỉ đáp không biết, trong lòng rất rõ, anh là loại người sống trong nhung lụa, hiếm khi ra ngoài, vì một người còn chẳng được coi là bạn, một nơi hỗn tạp ồn ào, sao có thể hạ cố tới đây chứ? Cao Triển Kỳ đánh giá cao bản thân anh ta rồi, càng đánh giá cao tôi.

Chưa đầy một lúc, Tả Huy cũng tới, đặt phong bì trước mặt tôi, cúi đầu ký tên mình trên sổ ghi lễ vật.

Tôi vừa cầm phong bì, vừa hỏi: “Bao nhiêu?”

“2000.” Anh ta đáp.

“2000?” Tôi kêu lên: “Anh nhiều quá đấy tôi chỉ đưa 800 thôi.”

Anh ta có chút ngại, nói khẽ bên tai tôi: “Chúng ta hồi đó... anh ta mừng 1600 đấy.”

Trước đây tôi không để ý tiền, nào biết những thứ này, nghe thấy anh ta nói thế, nghẹn không lên lời, anh ta cũng ngượng ngập rồi đi, chạy qua bắt tay Cao Triển Kỳ. Nhìn bóng dáng anh ta, tôi thầm nghĩ, bởi tôi biết bao, chúng tôi cũng từng đứng ở nơi đó, nhận chúc phúc của mọi người, hôm nay lại là người đứng.

Đội tiệc rượu bắt đầu, tất cả khách khứa đều đã vào chỗ, tôi giao chỗ tiền đã đếm cho người chủ quán, lặng lẽ rời khách sạn.

Ra khỏi sảnh lớn, cảnh vật ngoài kia vẫn đẹp dễ sáng bừng, sắp tới lễ Quốc khánh rồi, nên về nhà với mẹ thôi. Tôi xách túi uể oải đi bên đường.

Lúc này, một chiếc xe Jeep ở bãi đỗ trước khách sạn thu hút sự chú ý của tôi, xe đỗ chính giữa, trước sau xung quanh đều vây quanh bởi các xe khác, đen đen, cao tới nửa đầu. Do biển số xe bị che mất, tôi không thể khẳng định có phải là chiếc xe của Lâm Khải Chính không, vì tò mò, vì mong chờ, tôi rẽ ngoặt, nghiêng người vượt qua các xe khác, tới trước xe đó.

Lại gần nhìn, 66888, chính là xe của anh. Tôi bỗng cảm thấy bất ngờ, anh có thể ở nơi nào? Tôi bất giác quay đầu tứ phía tìm bóng dáng anh.

Nhưng bãi xe dưới ánh mặt trời chói chang buổi trưa không một bóng người.

Nghĩ lại, chắc đi bơi rồi, anh Phó chẳng phải từng nói anh thích nhất bơi ư? Tôi còn nhớ bể bơi yên tĩnh trong vắt đó, chính là trên tầng 19 khách sạn.

Quay đầu nhìn khách sạn, tầng nào cũng giống nhau, có lẽ là quá nhỏ, tôi nhất thời nổi hứng, híp mắt trước ánh mặt trời, ngẩng đầu đếm số tầng, thật là hành động rất vô vị, tôi chỉ muốn biết, tầng 19 đó rốt cuộc ở đâu? Người đó rốt cuộc đang ở chỗ nào?

“7, 8, 9, 10...” Tôi không ngừng tự nói một mình, di động trong túi reo không đúng lúc, không thể dừng được, nếu dừng lại phải đếm từ đầu, thế là tôi vừa kiên trì đếm số tầng, vừa lấy di động ra khỏi túi.

“17, 18, 19.” Tôi mặc kệ điện thoại reo, cho tới khi xác nhận vị trí của tầng 19 mới hài lòng đặt di động lên tai nghe.

“Alo, xin chào!” Tôi trả lời một cách công thức.

“Nhìn thấy anh chưa?” Bên tai vang đến giọng nói của Lâm Khải Chính.

Tôi ngại quá, bản thân lại có hành vi trẻ con đến thế, lẽ nào bị anh bắt gặp! Ngẩng đầu nhìn tầng 19, chớp mắt không biết vị trí cụ thể nào nữa, tầng nào của khách sạn cũng giống nhau, anh có thể ở đằng sau cửa kính nào chứ?

“Uhm... không có.” Tôi ngại ngần trả lời..

“Nhìn lên trên, anh ở trên tầng cao nhất.” Anh nói.

Tôi cố gắng hết sức ngẩng đầu tìm kiếm, dưới ánh nắng chói mắt, tầng cao xa quá thực có một bóng dáng nho nhỏ.

“Thấy anh rồi chứ?”

“Thấy rồi. Anh ở đó làm gì?”

“Phong cảnh ở đây rất đẹp. Có muốn lên ngắm chút không?”

“Cao quá, em không dám.”

“Em đoán xem, nếu anh nhảy từ đây xuống, có trực tiếp rớt trước mặt em không?” Ngữ điệu nhẹ nhõm, lại khiến tôi dựng đứng lông tơ.

Tôi nghiêm giọng: “Anh nói linh tinh gì thế?”

Anh bật cười khê: “Yên tâm, anh không dám, anh không có dũng khí đó, như vừa nãy, anh ở bên sảnh lớn, nhìn em rất lâu, thấy em cúi đầu đếm tiền, từng lần đếm, đếm rồi lại loạn, đếm rồi lại loạn, thực sự rất đáng yêu, nhưng, anh cũng không có dũng khí tới bên cạnh em.” Ngữ điệu của anh ảm đạm.

“Đừng nói như vậy, kỳ thực em cũng thế, em cũng không có dũng khí đối diện với anh.” Tôi nói khê, hy vọng ăn ủi trái tim anh.

Anh không nói gì, tôi gơ điện thoại ngẩng đầu, cố gắng nhìn rõ bóng hình anh trên cao.

Rất lâu, rất lâu sau, anh nói một cách khó khăn trong điện thoại: “Trâu Vũ, nếu ... cái gì anh cũng không cần, em còn yêu anh không?”

Cuối cùng, cuối cùng, anh nói tới đề bài khó khăn nhất này, nói tới sự lựa chọn thê thảm nhất này, tôi lại không ngót đau lòng cho anh, chỉ là một tình yêu không phù hợp với thực tế thì thôi đi, lại có ý định lật đổ mục đích cuộc đời từ trước đến nay của anh, nhưng có thể thấy trái tim anh đã chịu sự đấu tranh và mâu thuẫn như thế nào. Tôi nên lấy đó làm an ủi chứ, đây nên là lời khen ngợi lớn nhất đối với tôi.

Thế là tôi nói: “Cảm ơn anh, thực sự cảm ơn anh.”

Nghe thấy câu trả lời của tôi, có lẽ anh tưởng rằng tôi tán thành cách nghĩ của anh, thế là anh nói: “Vậy em đợi anh, đợi anh sắp xếp ổn thỏa....”

Tôi cắt lời anh: “Đừng, Khải Chính, dù sao cũng đừng làm vậy, nhất định đừng vì em mà bỏ đi cuộc đời và sự nghiệp của anh, em không cần anh hy sinh nhiều như vậy, em không tiếp nhận nổi. Nếu anh làm vậy, em cũng sẽ không yêu anh.” Tôi nhìn anh chăm chú từ xa, nhận mạnh từng chữ từng câu: “Người em yêu là anh – người có tiền, có quyền thế, anh biết không?”

“..... vậy em trở về đi, trở về bên anh đi, được không?” Anh khẽ thỉnh cầu.

Đây là lần đầu tiên nghe thấy anh giữ tôi lại, trái tim của tôi yếu đuối tới nỗi không cách nào chạm vào nhưng tôi vẫn lắc đầu như cũ, cố gắng nói một cách qua quýt: “Kỳ thực em không thích hợp làm tình nhân, em quá tham lam.”

Chúng tôi cách nhau xa như thế, tôi không nhìn rõ dáng vẻ anh, nghĩ chắc anh cũng không nhìn thấy biểu hiện của tôi, không nhìn thấy khi tôi nói câu này, lệ chảy từ khóe mắt, lạnh lẽo trượt xuống cổ tôi.

Anh lại trầm mặc lần nữa. Hai chúng tôi cứ như vậy, nhìn nhau từ xa, muốn tiến lên một bước, nhưng hoàn toàn không có khả năng.

Cuối cùng, tôi nhẫn tâm nói câu “Tạm biệt”, không đợi anh trả lời, cúp máy, quay người bỏ đi.

Vừa may trước cửa khách sạn luôn có taxi đỗ chờ khách, tôi ngồi lên một trong những chiếc đó, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi tầm nhìn của Lâm Khải Chính.

Lái xe hỏi tôi đi đâu? Tôi ngỡ ngàng, mặt mũi, bỗng nhiên nhìn thấy trước mặt có xe bus, đuôi xe có dòng quảng cáo: “Triển lãm ảnh của chuyến du lịch một mình – khoác ba lô chụp ảnh.”, tôi rất thích chương trình này, thuận tay chỉ nó rồi nói: “Ồ chỗ kia, nhà triển lãm!”

Xe khởi động đi về phía trước, chỗ giao nhau đúng lúc đèn xanh, rẽ trái là ra đường lớn.

Cổ tôi cứng ngắc, ngồi trên xe, không dám quay đầu, dường như tầm nhìn của anh vẫn trên đỉnh đầu tôi như cũ. Cho tới khi xe chạy rất xa rất xa, tôi mới nhẹ nhàng nhìn lại đằng sau, lúc này, tầng cao nhất của khách sạn Quân Hoàng đã bị các kiến trúc lớn nhỏ hoàn toàn che lấp.

Chiều chủ nhật, trong triển lãm có rất nhiều trẻ con, lúc nào cũng có thể nghe thấy tiếng vui đùa của chúng và tiếng trách mắng của cha mẹ, nhưng những bức ảnh đẹp đẽ kia vẫn khiến tâm trí tôi tập trung. Đang nhìn đến say sưa, đột nhiên nghe thấy người gọi: “Chị Trâu.”

Quay đầu, là Đinh Giáp, cậu ta đeo trên thắt lưng một cái loa nhỏ, bên tai đeo tai nghe, cười tươi như hoa.

“Cậu đây là ...?” Tôi chỉ chỉ trang bị của cậu ta.

“Em là hướng dẫn viên của triển lãm, có cần em phục vụ chị không?” Cậu ta đáp.

“Có cần tiền không?” Tôi nhướn mày hỏi.

Cậu ta lắc đầu: “Không cần, em có nghĩa vụ giới thiệu mà.”

“Vậy thì đương nhiên là được rồi.”

Thế là cậu ta bắt đầu giới thiệu cho tôi từng bức từng bức ảnh, dưới sự chỉ bảo của cậu ta, quả thật tôi mới nhìn ra điều huyền diệu trong ảnh, có phần ngạc nhiên, thích thú. Người lớn và trẻ em tập trung cạnh tôi càng lúc càng nhiều. Khi kết thúc thuyết minh, khán giả và tôi đều nhiệt liệt vỗ tay cho cậu ta.

Mọi người dần di tản, Đinh Giáp đi cùng tôi ra khỏi phòng triển lãm.

Tôi dừng bước, tạm biệt cậu ta, đột nhiên cậu ta lấy ra vài tờ giấy nhỏ: “Em có vài phiếu miễn phí ở quán café này, hay là em mời chị cốc café?”

Tôi không có lý do để từ chối, hơn nữa, lúc này tôi đến bước đường cùng rồi, cũng thích có người nói chuyện, giết thời gian. Tôi hỏi: “Cậu không cần tiếp tục làm việc à? Có thể nghỉ không?”

“Vừa nãy em chuẩn bị tan làm, chị đợi em lát, em trả máy móc này.” Nói xong, cậu ta vội vàng quay người chạy về phía quầy lễ tân, dừng lại ở đó một chút, khoác túi bỏ lên rồi quay lại, bước chân cậu ta nhẹ nhàng khiến tôi bỗng chốc cảm giác mình đang già đi nhiều quá.

Quán kinh doanh có vẻ kém, phải tới tận lúc khách đến mới đun nước nóng, tôi và cậu ta ngồi ở bàn tròn nhỏ chờ đợi.

Tôi nói: “Chị mời em mới phải, hôm nay em vất vả làm thêm rồi, nói đi, muốn ăn gì?”

Cậu ta cười: “Chị làm em như trẻ con ấy, còn muốn ăn vặt ư?”

“Trâu Thiên tham ăn kinh khủng.” Tôi cũng cười.

“Trâu Thiên thường nói tới chị gái, biết chị rất vất vả vì cậu ta.”

“Không có gì, nó có thể học, đương nhiên nên nuôi nó ăn học.”

Cậu ta vẫn cười như thế. Tôi nhìn dáng nghiêng nghiêng của cậu ta, mặc dù cười nhưng khóe mắt cũng không có chút vết nhăn, đời người tốt biết bao, nỗi lo lắng lớn nhất chẳng qua là tất cả vẫn chưa bắt đầu.

“Có thời gian tới nhà chị chơi.” Tôi quan tâm, y hệt như phụ huynh.

Đột nhiên cậu ta đỏ mặt, mắc cỡ xoa cằm sau đầu: “Em đã hẹn Trâu Nguyệt hai lần nhưng cô ấy thường từ chối, nói không có thời gian.”

Nhất thời tôi quên cả sự đau buồn của bản thân, thực lòng mừng cho Trâu Nguyệt, người con gái khuê nữ có thể gặp được người theo đuổi khỏe mạnh đáng yêu, quang minh chính đại như thế, thực sự là phúc của người đó. Tôi mỉm cười an ủi: “Không sao, con gái thường hơi mắc cỡ.”

Phía bên chủ quán gọi, cậu ta nhảy qua, bưng hai cốc café nóng hổi.

“Xin lỗi, ở đây chỉ có café nhanh, có lẽ chị uống không quen.” Cậu ta ngồi xuống, áy náy nói.

“Không sao, tôi không biết uống café.” Tôi mỉm cười. — Trong phút chốc lại nhớ tới Lâm Khải Chính ngồi trong quán Starbuck, cười nói với tôi: “Theo anh sẽ học được cách uống café.” Nghĩ tới vẻ yêu chiều trên gương mặt khôi ngô của anh, bất giác tâm trạng ngẩn ngơ, vội cúi đầu uống một ngụm café, để che giấu sự đau thương.

Sao biết café vô cùng nóng, bỏng cả đầu lưỡi tôi, tay tôi run lên, café đổ ra ngoài một nửa, hắt cả lên người tôi, vạt áo màu kem bị loang một mảng lớn.

Tôi vội đứng lên, dùng tay phủi nhẹ, Đinh Giáp cũng lấy khăn giấy đưa tôi, không ngừng xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi, quên không nhắc chị, café rất nóng.”

Tôi nhận lấy tờ giấy lau đi, cười nói: “Không sao, chỉ trách bản thân chị không cẩn thận.”

Café thấm vào từng sợi nhỏ một đoạn áo, cho dù lau thế nào, vẫn để lại vết mờ mờ. Đây là trừng phạt ư? Tôi trầm nghĩ. Cũng có lẽ đến hoài niệm sâu xa tận đáy lòng của bản thân đều không nên có nữa!

Do bất đồng tối hôm đó, giữa tôi và Trâu Nguyệt trước sau đều có chút xa cách. Với tôi kỳ thực trong lòng áy náy, với nó có lẽ vẫn nghi ngờ không tan như cũ.

Sau bữa tối nó đang rửa bát, tôi dựa bên cửa hỏi: “Phỏng vấn thế nào?”

“Xếp thứ 14. Em quá căng thẳng.”

“Chẳng phải chỉ tuyển 10 người ư? Còn có hy vọng không?”

“Anh rể nói anh ấy sẽ hỏi han hộ, chắc vấn đề nhỏ thôi.”

Tôi gật đầu, dặn dò: “Nếu cần tặng quà, nhất định nhớ phải nói cho chị biết, không thể cứ bắt anh ta bỏ tiền.”

Nó vâng một tiếng.

Tôi vờ như vô tình nói: “Đình Giáp ấy, hôm nay chị vô tình gặp cậu ta.”

Nó cúi đầu rửa bát, dường như không nghe thấy.

“Thực ra em có thể suy nghĩ một chút, cậu con trai này trông rất đứng đắn, nghề nghiệp cũng khá, điều hiếm có là gia thế trong sạch, rất chất phác, đáng tin.”

Nó vẫn không nói gì như cũ, chăm chỉ đặt từng cái bát đã rửa, khô coong nước lên giá bát.

“Tuổi tác em cũng không còn nhỏ nữa, hôm trước mẹ cũng hỏi về vấn đề cá nhân của em đã giải quyết thế nào đấy? Vẫn luôn không thấy em chính thức yêu đương lần nào, cứ như vậy sẽ bỏ qua cơ hội.” Tôi nói một cách chân thành.

“Anh ấy không phải mẫu em thích.” Trâu Nguyệt buồn bã nói, lau lau tay, ra khỏi bếp, bước vào phòng nó.

Nghe thấy lời nói này của nó, tôi có chút bức mình, đi theo sau nó hỏi: “Rốt cuộc mẫu người nào mới là mẫu em thích, em nói xem nào?”

“Chị biết đấy, còn cần em nói ư?” Nó buông ra một câu, chuẩn bị đóng cửa.

Tôi bước nhanh lên hai bước, dùng chân chặn cửa phòng nó, nói một cách khó chịu: “Trâu Nguyệt, chị nghiêm túc thảo luận với em, em đừng có không biết tốt xấu.”

Nó quay đầu, biểu hiện ngạo mạn: “Em cũng nghiêm túc trả lời câu hỏi của chị! Đình Giáp căn bản chỉ là một đứa trẻ, em không muốn yêu đương với một đứa trẻ!”

“Vậy em muốn yêu đương với ai? Muốn cùng người có sự nghiệp? Trưởng thành ổn định? Có nhà có xe? Đàn ông như thế trên đời này có mấy người?”

“Cho dù chỉ có một người em cũng cam tâm tiếp tục đợi.”

Tôi biết nó chỉ ai, trong lòng cực kỳ tức giận, ngữ điệu bất giác trở nên cay nghiệt: “Người xếp hàng đợi đàn ông thượng hạng đó rất nhiều, em còn không biết đứng ở số thứ mấy?”

“Chỉ cần đợi được anh ấy, cho dù là số thứ mấy, khi người khác vứt bỏ, em sẽ có cơ hội.” Trâu Nguyệt trước nay chưa bao giờ ngẩng đầu hiên ngang như thế trước mặt tôi, thậm chí nó còn mỉa mai lại tôi: “Không biết chủ nhân chiếc áo đó trong tủ chị có phải cũng là đàn ông thượng hạng không? Không biết chị lại xếp thứ mấy đây?”

Tôi nhất thời ghen giọng, đang định bày ra dáng điệu lý luận một trận với nó, nó quay đầu đóng cửa, còn khóa luôn.

Tôi chán nản ngồi trên ghế sofa, cảm thấy rất nản lòng, đúng thế, tôi sớm đã không có lập trường chỉ trích nó u mê không tỉnh ngộ rồi, so sánh ra, việc tôi làm có lẽ còn ngu xuẩn đê tiện gấp trăm lần.

23. Chương 23

Tâm ý của con người thường xoay chuyển, như cô, cũng như anh. Sau khi rời xa ngoài đau lòng còn có oán hận.

Cứ như vậy đi, giống như anh đã nói: cho dù thêm một ngày cũng đều tốt. Chỉ cần đừng rời xa, chỉ cần đừng rời xa.....

Chương 23.1

Thứ hai, tiết trời ẩm đậm, giống như lòng tôi vậy.

Tôi vẫn xuống taxi ở chỗ cũ, phát hiện một công trình thi công rào tường vây bên đường, quán Starbuck ấy bị chắn hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng. Trong không khí dày đặc mùi bụi đất nồng đậm, ở đây chuẩn bị xây cầu vượt dành cho người đi bộ rồi. Đối với tôi mà nói, coi như một tin tốt, thứ nhất là tương lai không cần mạo hiểm băng qua đường, thứ hai là tôi cũng không cần đối diện với quán café từng khiến lòng tôi hướng về trong một thời gian dài nữa.

Bước vào văn phòng, chủ nhiệm Trịnh xách túi công văn đi ra, thấy tôi, vui vẻ nói: “Tiểu Trâu, đến vừa lúc, công ty Trí Lâm thông báo chúng ta họp khẩn cấp, Tiểu Cao đang trong thời gian nghỉ kết hôn, cô đi một chút nhé.”

Tôi dùng thời gian 0.1 giây quyết định nói dối: “Ôi chết, không may rồi, tôi trở về lấy hồ sơ vụ án, 9 giờ 30 sáng nay tôi có một vụ mở phiên tòa.”

Chủ nhiệm Trịnh xoa xoa cái trán hói, không còn cách nào đành nói: “Vậy chỉ còn tôi có thể tham gia, nhưng tôi hoàn toàn không hiểu tình hình công ty bọn họ!”

”Không sao, Âu Dương rất hiểu tình hình, anh ấy có thể giới thiệu cho ông.”

“Được được được, cũng đành như vậy.” Chủ nhiệm Trịnh gật đầu, bước nhanh ra khỏi văn phòng.

Tôi đứng trước cửa sổ, nhìn chủ nhiệm Trịnh vội vàng vàng lên taxi. Sau giây phút dờ dẫn, tôi lấy lại tinh thần, bắt đầu làm việc.

Chạng vạng tối, tôi xách thức ăn mua bên đường, đi về nhà.

Có người đứng ở chỗ đỗ xe của cục thuế gọi tôi: “Luật sư Trâu!”

Quay đầu nhìn, là anh Phó: “Anh Phó, sao anh ở đây?” Tôi bước tới chào hỏi.

“Cục thuế mời Lâm tổng tới nói chuyện, nói cả một buổi chiều rồi, tới bây giờ hơn 6 giờ, vẫn chưa ra.” Anh vừa nói vừa giảo môi về chiếc xe bên cạnh, hóa ra tôi đang đứng sau xe của Lâm Khải Chính.

“Nói chuyện? Xảy ra chuyện gì rồi?” Tôi hỏi một cách quan tâm.

“Ôi, cục thuế điều tra chúng tôi rất lâu rồi, thực ra Lâm tổng luôn để ý xử lý việc này, nhưng không biết vì sao vẫn chưa xử lý được.”

“Chắc không vấn đề gì chứ?”

“Ai biết được? Nghe nói lần này khá nghiêm trọng, có điều, sẽ nghĩ ra cách giải quyết thôi, chẳng qua là tốn thêm ít tiền.”

Anh Phó đang cùng tôi nói chuyện, đột nhiên quay đầu, theo hướng đầu xe gọi một tiếng: “Lâm tổng...”

Tôi căng thẳng trong lòng, do chiếc xe vừa cao vừa to, tôi đứng sau xe, hoàn toàn không phát hiện anh tới, còn anh chắc cũng không phát hiện ra sự tồn tại của tôi.

Chỉ nghe thấy anh nói với anh Phó bằng giọng nói nghiêm khắc: “Anh đi điều tra cho tôi, là ai cung cấp những sổ sách nội bộ năm ngoái của chúng ta cho cục thuế, ngoài ra, thông báo bên văn phòng, tôi đưa ra đề nghị tạm thời, tới nay triệu tập cuộc họp hội đồng quản trị! Nhanh lên!”

Sau đó là một tiếng “Rầm”, anh lên xe, đóng mạnh cửa xe.

Anh Phó nhìn anh, lại nhìn tôi, do dự không biết có nên nhắc anh rằng tôi ở đằng sau chiếc xe không, nhưng thái độ nghiêm khắc Lâm Khải Chính khiến anh ấy không dám nhiều lời, đành cười cười với tôi, quay người lên xe mình.

Tôi đứng sau xe, không nhúc nhích, thầm nghĩ trong lòng, như vậy cũng tốt, đừng để anh ấy nhìn thấy, gặp mặt chẳng qua càng thêm lúng túng.

Trong phút chốc, xe Land Rover khởi động, đèn hậu lóe sáng, hơi nóng trong ống khói trực tiếp hướng vào mu bàn chân tôi, lập tức, một tiếng “ầm”, xe lao về phía trước, anh sắp đi rồi, tôi thầm tạm biệt trong lòng.

Nhưng xe đi về phía trước chưa tới 5m, thì phanh khựng lại.

Trong giây lát lòng tôi chợt căng thẳng, có lẽ tôi bị anh ấy phát hiện ra rồi, nếu anh ấy xuống xe đi về phía tôi, tôi nên quay người bỏ đi hay duy trì nụ cười? Tôi nhất thời không nghĩ ra cách nào.

Nhưng xe chỉ im lặng dừng lại, không có người xuống xe, không có người bước tới, đèn phanh xe trong ánh chiều chạng vạng tối sáng lên trong mắt tôi. Đuôi xe cao to đen đen đó giống như bóng dáng cao to của anh quay lưng về phía tôi.

Tôi xách túi thức ăn, ngơ ngẩn đứng nguyên tại chỗ, lúng túng không biết làm thế nào.

Lại qua một lúc, xe lại khởi động, gào rít ra khỏi bãi đỗ xe, đi ra đường lớn, dề lên vạch vàng, quay đầu bay nhanh về hướng nam. Xe anh Phó đi sát phía sau.

Mắt dõi theo xe anh dần biến mất trong dòng xe, lòng tôi vô cùng phiền muộn. Anh thấy tôi rồi ư? Hay không nhìn thấy? Do dự nhiều lần muốn gặp hay ngẫu nhiên dừng xe, có lẽ nhận được điện thoại quan trọng?..... Tôi thầm đoán nhưng lại cảm thấy không cam lòng.

Bàng hoàng rất lâu, cho tới khi trời đã tối hẳn, tôi mới chậm bước về nhà.

Quả nhiên, Trâu Nguyệt gọi điện về nhà nói buổi tối có cuộc họp gấp của tổng công ty, không thể về nhà ăn cơm. Xem ra sự việc nghiêm trọng rồi, tôi bất giác nảy sinh sự lo lắng cho Lâm Khải Chính.

Ngồi trên ghế sofa vô vị xem ti vi, đột nhiên có tiếng xe dưới lầu, sau đó là tiếng “tách”, điều khiển đóng cửa xe. Tôi thò đầu ra nhìn, Tả Huy trở về.

Cuối cùng không chịu được, tôi bước xuống, gõ cửa nhà anh ta.

Cửa mở, anh ta nhìn thấy tôi, có chút kinh ngạc, vội vàng né người, nói: “Mời vào.”

Ngoài lần trước tôi vào gọi anh ta một lần khi anh ta say, tôi chưa bao giờ bước vào nhà anh ta. Hôm nay là lần đầu tiên chính thức đứng trong nhà, nhìn xung quanh, bày biện vẫn sơ sài vắng vẻ như cũ, chẳng qua là nơi ở của tạm thời của người đàn ông độc thân.

“Tìm anh có việc à? Ngồi đi.” Anh ta đứng phía sau tôi hỏi.

Tôi quay người: “Không ngồi đâu, tôi chỉ muốn hỏi một chút, chuyện Tiểu Nguyệt còn có hy vọng không?”

“À, qua Quốc Khánh sẽ thảo luận trên cuộc họp đảng ủy của cục, tuy kết quả thi phỏng vấn không thể coi là lý tưởng nhưng lại có lợi thế về tuổi trẻ, ngoại hình lại tốt, chắc không có vấn đề gì lớn, anh đã nhờ đồng nghiệp bên phòng nhân sự rồi.”

“Nếu cần dùng tiền hoặc tặng lễ vật, anh chỉ cần nói một tiếng, không thể cứ để anh bỏ ra.”

“Không cần những thứ đó, mọi người đều là đồng nghiệp, trong công việc có thể giúp đỡ đều sẽ giúp mà.”

Tôi gật đầu, hào hứng nói: “Nghe Trâu Nguyệt nói anh bây giờ thăng quan tiến chức rồi, vẫn chưa chúc mừng anh.”

Anh ta cười cười: “Anh thì coi gì là quan? Vẫn là nhân viên thôi”.

Vẫn luôn có chút không cách nào đối mặt với anh ta, hai người không nói năng gì, anh ta lại mời: “Ngồi đi, ngồi đi, hiếm khi em tới được một lần.”

Thật bối rối, bản thân tới nhà chồng cũ, nói những lời chẳng quan trọng gì, tôi bắt đầu hối hận. Thế là nặn ra nụ cười nói: “Không ngồi nữa, tôi lên đây.”

Anh ta đột nhiên lên tiếng: “Em muốn hỏi việc của Trí Lâm à?”

Mặt tôi “xoẹt” cái đỏ lên, bị người nhìn thấu tâm tư, hận không thể chạy trốn vào đồng hoang.

Tả Huy biểu hiện lại như không có chuyện gì: “Bọn anh chú ý Trí Lâm từ lâu rồi, trước đây cũng từng điều tra họ, nhưng không điều tra ra. Có điều lần này bọn họ khá bị động, chứng cứ trong tay bọn anh rất chắc chắn, vì vậy hôm nay trong cục, bọn anh tìm Lâm Khải Chính nói chuyện, rất nhiều chỗ anh ta cũng không nói rõ ràng, bước đầu coi như vậy, mấy năm nay công ty bọn họ trốn thuế đại khoảng hơn 10 triệu.”

“Vậy sẽ thế nào?” Nghe thấy số tiền lớn thế, tôi không nén nổi lo lắng.

“Phải xem lãnh đạo quyết định thế nào, việc này nói lớn thì là lớn, nói nhỏ thì là nhỏ.” Anh ta đáp.

Tôi đương nhiên hiểu, trốn thuế nhiều như vậy, hình phạt cho người phụ trách chính dư xài.

“Có phải muốn nhờ anh?” Anh ta hỏi tiếp.

Tôi nhìn anh ta, biểu hiện anh ta bình tĩnh như vậy lại khiến tôi có chút tức giận, giống như chỉ có anh ta là người thông minh hiểu rõ tất cả, còn chúng tôi chỉ là lũ ngốc. Thế là tôi tiếp lời hỏi ngược lại: “Nhờ anh có tác dụng không?”

“Có lẽ anh có thể nghĩ cách.” Anh ta lại trả lời một cách nghiêm túc, dường như không nghe ra ý tại ngôn ngoại của tôi.

“Tự anh xem làm thế nào đi!” Tôi vớt lại một câu, bước lên lầu.

Ngày hôm sau, chủ nhiệm Trịnh vừa đi làm đã túm lấy tôi, gọi to khổ não: “Tiểu Trâu, hôm qua tôi ở Trí Lâm tới tận 10 giờ tối, lần này bọn họ rắc rối to rồi.”

“Là việc thuế à?” Tôi hỏi

“Cô biết ư!” Chủ nhiệm Trịnh rất kinh ngạc: “Lâm Khải Chính từng trưng cầu ý kiến cô rồi?”

“Có chủ nhiệm Trịnh đích thân ra tay, sao anh ta có thể tới trưng cầu ý kiến tôi?”

“Bọn họ làm sổ ngoài* (sổ đối phó với cục thuế) , báo cáo giả giá thành và thu nhập, toàn bộ đều bị cục thuế nắm được, hôm qua hỏi tôi có cách nào, trong chốc lát tôi nào nghĩ ra chiêu nào hay chứ!”

“Ông cho rằng sẽ như thế nào?” Tôi vờ vô tình hỏi.

“Hai năm trước tôi từng làm qua vụ án biện hộ hình sự, tình hình cũng gần như vậy, bổ sung nộp thuế không nói, phạt 10 triệu, tổng giám đốc công ty đó cuối cùng còn bị phạt 20 năm tù.” Chủ nhiệm Trịnh thần sắc nặng nề nghĩ lại.

Tôi nghe mà toát mồ hôi lạnh, vội hỏi: “Điều này ông nói với Lâm tổng rồi à?”

“Đương nhiên, phải tính toán tốt trong trường hợp xuất nhất.”

“Vậy anh ta nói thế nào?”

“Anh ta không nói gì, còn có thể nói gì? Chỉ có thể nhanh chóng nghĩ cách thôi! Anh ta định tới cục thuế Bắc Kinh bên đó vận động chút, làm chút việc.” Nói xong, chủ nhiệm Trịnh vội vã rời văn phòng.

Tôi im lặng, nhìn ra ngoài cửa sổ, máy đào đất khoét một lỗ to bên đường, cát bụi mịt mù cuốn bay, người đi đường cực kì thảm hại, bịt mặt mà đi. Bây giờ anh cũng có chút thảm hại chứ? Có lẽ lại là nhúu mày ngồi nơi đó, lo nghĩ gấp, mở điện thoại. Lúc này, chắc không có sức mà suy nghĩ chuyện chúng tôi, hoặc sau khi sống gió cuối cùng lặng đi, anh cũng sẽ quên tôi một cách tự nhiên thôi.

Lại là một đêm vô cùng buồn chán, ti vi thực chẳng có hứng thú gì, Trâu Nguyệt ngồi trước vi tính, thờ ơ với tôi, tôi đi về phòng, lật ra sách luật nặng nhất, bắt đầu đọc.

Ngôn ngữ pháp luật khó hiểu, thường khiến người ta phân tâm, rất lâu rất lâu sau, vẫn dừng ở phần lời tựa.

Đột nhiên di động trên bàn diên cuồng reo, tôi nhìn, lại là Lâm Khải Chính.

Tôi do dự một lúc, nhận máy.

Giọng nói của anh vọng ra từ ống nghe, cứng rắn lạ thường: “Trâu Vũ, em xuống cho anh!”

Tôi sững lại, hỏi: “Anh ở đâu?”

”Dưới lầu nhà em,” Anh đáp, sau đó tôi nghe thấy tiếng còi xe dồn dập vọng từ ngoài cửa sổ, nhìn ra quả thật có một chiếc xe Jeep vừa đen vừa to đang đỗ ở dưới.

“Có việc gì thế?” Tôi hỏi.

“Em xuống đây, nếu không anh lên!” Ngữ điệu anh cứng nhắc, khiến tôi có phần cảm thấy kì lạ.

“Anh đợi chút.” Tôi cúp máy, đi ra cửa. Trộm mắt liếc Trâu Nguyệt sát vách, còn may, nó đang đeo tai nghe nhìn màn hình, chắc không nghe thấy tiếng còi kỳ lạ.

Hành lang tối om, đèn đường hồng lúc nào rồi, tôi dò dẫm đi xuống, là anh Phó lên trước đón.

“Luật sư Trâu, Lâm tổng hôm nay uống nhiều rồi, cô đừng cãi nhau với anh ấy.” Anh Phó nói.

Cãi nhau với anh ấy, cãi cái gì? Tôi rất hoài nghi. Đột nhiên thấy Lâm Khải Chính bước xuống xe, đập mạnh cửa, xông tới trước mặt chúng tôi.

“Phó Cường, anh lên xe cho tôi!” Anh chỉ anh Phó, anh Phó nghe lời lui trở lại lên xe mình.

Toàn thân anh đầy mùi rượu, đứng trước mặt tôi, dường như lâu lắm rồi không gặp, như hôm nay vừa vô tình gặp, tôi bất giác tràn ngập niềm hân hoan trong lòng, dịu giọng hỏi: “Việc gì mà gấp thế?”

“Em dựa vào cái gì mà quản việc của anh?” Anh mở đầu liền hỏi, lời nói thô lỗ.

Tôi nhất thời không hiểu: “Anh nói gì? Quản việc của anh?”

“Có phải em chạy đi tìm Tả Huy, nhờ thuộc hạ anh ta nể tình?”

Hóa ra là việc đó, tôi vội vàng giải thích: “Chỉ là hôm qua vô tình nhắc tới chuyện này với anh ta, anh ta...”

Lời chưa nói xong, Lâm Khải Chính thô bạo cắt ngang: “Khi nào tới lượt em đi nói hộ anh? Việc này, nếu Lâm Khải Chính anh không xử lý được, ngồi tù, cũng không cần em đi nhờ anh ta giúp, anh ta chẳng qua chỉ là nhân viên quen, ở đâu có chỗ cho anh ta lên tiếng?”

Thái độ của anh tồi tệ, tôi vốn có chút không vui, nhưng nghe hai chữ “ngồi tù” anh nói ra, lại cảm thấy lòng mềm đi, lại nảy sinh yêu thương.

“Không đến nổi gay go vậy chứ?” Tôi vội hỏi một cách quan tâm.

“Việc này rõ ràng có người muốn nhắm vào anh, nhưng, đây là việc của Lâm Khải Chính, liên quan gì tới em? Cần phiền em đi nghe ngóng à?” Anh vẫn bức tôi như thế, dường như muốn chọc giận tôi.

“Nếu việc em không nên nghe ngóng, sau này em sẽ chú ý.” Tôi biết anh đang say rượu, không so đo với anh, thái độ nhường nhịn

“Đương nhiên không nên! Chẳng phải em một lòng một dạ muốn phân rạch giới hạn với anh à? Điện thoại cũng không nghe, đến gặp mặt cũng không muốn, hôm qua em thà trốn sau xe anh cũng không muốn để anh nhìn thấy, em không sợ anh nhất thời không lưu ý di chuyển xe đè chết em à?”

“Gặp mặt thì lại thế nào đây, hai người đều rất bối rối.” Tôi đáp.

“Đúng thế, vì vậy phải đi xa anh thật xa vào, đúng không? Có lẽ em sớm đã nghe được tin tức gì rồi, biết anh gặp khó khăn vì vậy mới trốn càng xa càng tốt, đúng không?”

Thấy mặt anh đỏ rực, hai lông mày nhíu chặt, khác xa với dáng vẻ bình tĩnh ung dung, lần đầu thấy anh tức giận như vậy, gay gắt như vậy, cứ như tôi là kẻ thù của anh. — Có lẽ không thể yêu, vì vậy sẽ hận nhĩ. Tôi nghĩ mà đau lòng, không hồi đáp sự khiêu khích vô lý của anh.

Anh vẫn nói: “Em giới thiệu thế nào với chồng cũ của em về mối quan hệ giữa chúng ta? Nói là bạn em? Hay là tình nhân của em? Hay nói, là tình nhân cũ bị Trâu Vũ em đá rồi? Em có thể khoe khoang trước mặt anh ta, đúng không? Đến Lâm Khải Chính cũng bị em đùa tới nỗi xoay vòng vòng, em và anh ta ngang bằng rồi, đúng không?...”

“Khải Chính, đừng nói vậy!” Tôi không nén được ngăn cản anh. “Anh uống nhiều rồi, về nghỉ ngơi sớm đi!”

“Hàng ngày anh đều uống rất nhiều, em biết từ lâu rồi, anh cũng không phải người tốt, em biết từ lâu rồi, anh sắp kết hôn, em biết từ lâu rồi, anh muốn em làm người tình của anh, em cũng biết từ lâu rồi, anh chưa bao giờ giấu em, cái gì em cũng đều biết, nhưng, trước đây vì sao em bắt đầu một cách dễ dàng đến thế, bây giờ lại nói kết thúc một cách dễ dàng như vậy chứ? Khi ở Tam Á, thực ra anh đã từ bỏ rồi, là tự em tìm đến, là tự em quyết định, khi đó, em có nghĩ tới tự tôn của em không? Em có nghĩ tới lòng tham của em không?” Anh đến gần tôi, oán hận nói ra những lời này.

Tôi nghe xong cảm thấy chấn động, tôi luôn cho rằng sự rời đi của tôi nhiều nhất cũng chỉ khiến anh đau lòng, nhưng tôi không ngờ, lại có thể là oán hận.

“Xin lỗi, em tưởng em có thể làm được, nhưng em làm không nổi, xin lỗi.....” Tôi lẩm bẩm nói, khoang mắt đỏ hoe.

“Làm không nổi thì căn bản đừng bắt đầu! Căn bản đừng để anh nếm được mùi vị của nó! Như thế chỉ cảm thấy nuôi tiếc mà thôi. Nhưng em bây giờ, nói đi liền đi, nói chia tay liền chia tay, em mở cánh cửa đó để anh nhìn thấy bên trong đẹp biết bao, sau đó em lại thuận tay đóng nó lại, lý do còn đường đường chính chính! Anh có thể làm thế nào? Anh nên làm thế nào? Em nói đi!” Anh truy hỏi đến cùng, từng câu từng câu đều hợp lý.

Tất cả đều do tôi sai ư? Tim tôi đau đến mức gần như nổ tung, không nhịn được, thấp giọng hét lên: “Em cũng không muốn! Em cũng không muốn mà! Nhưng, bây giờ kết thúc đối với hai chúng ta đều tốt, nếu kéo dài tới sau này, thì lại thế nào, lẽ nào để em ngày ngày dồn ép anh, anh mới vui ư?”

“Đúng! Anh thà rằng em ngày ngày dồn ép anh, giống như những người phụ nữ khác, ép anh đưa tiền cho em, ép anh trao tình cảm cho em, ép anh ly hôn để lấy em. Ép đi, đến ép anh đi, ngày ngày xuất hiện trước mặt anh, lấy cái chết ra uy hiếp, ép anh tới bước đường cùng!... Anh cũng không muốn giống như bây giờ, nhìn em biến mất trong cuộc sống của anh!” Giọng nói anh khàn khàn, chan chứa đau khổ và thương cảm, dưới ánh đèn đường mờ mờ, tôi thấy mắt anh lấp lánh những ánh lệ.

Tôi đã không còn gì có thể nói, chỉ nhìn anh, lòng đầy day dứt và nhớ nhung. Anh nhìn tôi chăm chú rất lâu, đột nhiên quay người lên xe, cửa xe đóng “sầm” lại trước mắt tôi, hai xe lập tức rời đi.

Cuối cùng anh cũng nói ra những lời anh muốn nói, mượn rượu vứt bỏ sự suy nghĩ, cuối cùng anh bắt đầu chỉ trích hành vi chơi chán rồi bỏ của tôi. Rất tốt, để chúng tôi tàn nhẫn làm tổn thương nhau đi, chỉ có như vậy, tất cả mới có điểm chấm dứt.

Tôi cảm thấy thế xác và tinh thần đều mệt mỏi, chân nhũn xuống, ngồi ở vườn hoa bên cạnh, trong đêm tối, bùng mặt khóc rưng rức.

Lúc này, bên đường vọng tới tiếng bước chân, tôi không muốn để người khác nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình, vội vàng đứng lên đi về phía hành lang, vừa đi vừa dùng tay áo chùi qua loa nước mắt trên mặt.

“Trâu Vũ!” Có người gọi tên tôi đằng sau, là Tả Huy.

Tôi không muốn để ý tới anh ta, đi thẳng lên lầu. Anh ta bước nhanh vượt qua tôi, chặn trước mặt tôi.

Hành lang rất tối, cho dù mặt đối mặt cũng nhìn không rõ nhau. Tôi nói một cách cảm hận: “Tránh ra, chần trước mặt làm gì?”

“Em và anh ta chia tay rồi à?” Anh ta hỏi.

“Không liên quan tới anh.”

“Anh đều nghe thấy hết rồi. Bọn họ mời lãnh đạo và anh em trong cục đi ăn, ăn xong, bọn anh cùng xuất phát, anh thấy anh ta lái xe vào khu nhà mình.”

“Là anh cố ý, đúng không? Anh có ý muốn làm khó anh ấy, đúng không?” Tôi nhìn chăm chăm anh ta trong bóng tối.

Anh ta biết tôi ám chỉ điều gì, im lặng một lúc rồi nói: “Đúng, anh cố ý nói. Anh ta luôn ngạo mạn trước mặt anh, anh muốn châm chọc anh ta chút, nhưng anh không ngờ bọn em đã chia tay rồi, không ngờ anh ta sẽ tới trách em.”

“Anh đã đạt được mục đích rồi, chúc mừng anh!” Tôi nói xong muốn vượt qua anh ta.

Anh ta giờ tay ra chặn tôi lại: “Trâu Vũ, khi đó, em cũng từng khóc vì anh chứ? Khóc giống như bây giờ vậy?”

Câu hỏi thật vô vị, mỗi một người đàn ông đều hy vọng người phụ nữ bị vứt bỏ nỉ non sau lưng mình, như vậy, phản bội trở thành ly biệt, còn có ngày quay đầu.

Tôi ngẩng đầu nói: “Cho dù tôi có khóc, khóc giống như bây giờ, cũng vì bản thân mình chứ không phải vì đàn ông các anh.” Nói xong, tôi lại thử đi qua anh ta lần nữa, lần này tôi thành công.

Hành lang tối tăm, chỉ nghe thấy bước chân thùng thùng của tôi, đột nhiên anh ta hỏi: “Trâu Vũ..... Bây giờ có phải em cũng hiểu hoàn cảnh anh khi đó? Có phải em có thể tha thứ cho anh nhiều hơn một chút không?”

Tôi thở dài, quay người nhìn anh ta, anh ta quay lưng với tôi, đợi câu trả lời của tôi.

“Đúng, bây giờ tôi mới biết, thực ra anh căn bản không yêu tôi! Tôi và anh ấy cho dù thế nào đều không nỡ làm tổn thương người khác, thà bản thân mình đau khổ, còn anh, khi đó trước mặt tôi, anh mong tôi tha cho anh một con đường sống, anh nói hợp tình hợp lý như vậy, không hề đặt tôi trong trái tim, bây giờ anh muốn tôi tha thứ cho anh, quá muộn rồi nhỉ?”

Trong bóng tối, lơ mơ thấy anh ta quay đầu, dường như muốn giải thích, nhưng rất lâu sau, anh ta chỉ thấp giọng nói một câu: “.... Nhìn thấy em đối với anh ta, anh mới biết, em yêu anh còn ít hơn.” Nói xong, anh ta lặng lẽ xuống lầu, mở cửa nhà, bước vào.

Lại là tiếng cửa nặng nề, tối nay thật là kém may mắn, hai người đàn ông trong cuộc đời tôi đều ở trước mặt tôi nặng nề đóng cửa. Tôi ngẩn ngơ đứng một lúc, mệt mỏi quay người, trở về nhà.

Đêm tối tĩnh mịch, tâm trạng tôi ngẩn ngơ nằm trên giường, nhìn bóng ngược của nhánh cây trên trần nhà, mỗi một phút trong đêm sao mà dài đến vậy. Cảm giác mất ngủ thật khó chịu, tôi ngủ đến khi toàn thân đau mỏi, dứt khoát đứng dậy tới bên cửa sổ, nhìn sắc trời phía xa, hai giờ sáng, trời hơi mờ mờ sáng dần lên.

Vẫn luôn cầm di động trong tay, liên tục ấn sáng màn hình, lại nhìn nó trở nên tối đen, tin nhắn đó vẫn lưu trong hộp thư nhận của tôi, tin nhắn tiếng Anh của anh: “sorry, I’m very busy. I’ll call you later”. Tôi dựa đầu xuống cửa kính lạnh lẽo, nhìn từng lượt, tưởng tượng dáng vẻ anh đang bận rộn, tranh thủ thời gian, ẩn từng chữ cái cho tin nhắn này.

Lúc này, dưới lầu loáng thoáng vang đến tiếng xe, tôi quay mặt, nhìn thấy một chiếc Jeep màu đen to lớn, không bật đèn, lặng lẽ lao lên đường đi bộ trước tòa nhà, dừng dưới cửa sổ của tôi.

Khu nhà nửa đêm đến đèn đường cũng đều tắt rồi, tôi cố gắng nhìn, vẫn không thể nào nhìn rõ biển số xe là bao nhiêu. Nhất thời có chút kích động, có thể là anh không? Là anh quay lại ư? Anh sẽ lại gọi điện cho tôi chứ? Tôi nhìn chăm chăm di động, đợi điện thoại rung, nhưng lâu sau vẫn không có động tĩnh.

Là anh ư? Có thật là anh không? Tôi không thể đợi hơn được nữa, tôi nhất định phải xác nhận có phải là anh không. Thế là tôi rón rén ra khỏi cửa, xuống lầu.

Đứng ở cửa tòa nhà, tôi dựa vào ánh sáng đằng xa, cuối cùng cũng nhìn rõ biển số xe, quả nhiên là anh, 66888! Nhưng nhìn ra, trong xe tối đen, không có chút động tĩnh.

Tôi còn nhớ dáng vẻ nổi giận đùng đùng khi rời đi, dường như cả đời này đều không muốn gặp lại tôi lần nữa, sao biết bây giờ anh trở lại chỗ này. Tâm ý của con người thường quanh co phức tạp, như tôi, như anh ấy.

Có nhà khoa học từng nói rằng, ban đêm khi vô cùng mệt mỏi, ý chí con người sẽ bị hạ thấp khoảng 50% . Bây giờ ý chí của tôi đang lúc yếu đuối. Tôi đứng đằng sau xe, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng đi về hướng về cửa của lái xe.

Chưa đợi tôi tới cửa, cửa xe mở, anh bước xuống, trong tay còn kẹp điều thuốc đang châm dở. Dưới ánh đèn trong xe, chỉ thấy gương mặt anh mệt mỏi không chịu được.

Anh đóng cửa xe, giữa tôi và anh lại chìm vào trong bóng tối.

“Anh tưởng em ngủ rồi, vì vậy không gọi điện cho em.” Anh nói, giọng khàn khàn.

“Em chưa ngủ, không ngủ được.” Tôi nói thật.

“Xin lỗi, Trâu Vũ, anh chỉ muốn xin lỗi em, anh uống nhiều quá, anh không nên nói những lời đó.”

“Không sao, là lỗi của em.” Tôi gấp gấp trả lời, ngữ âm lại nghẹn ngào.

“Không! Không! Không! Đó đều là rượu nói, em đừng để tâm. Sao có thể là lỗi của em? Sao có thể trách em?” Anh liên tục phủ nhận.

“Anh nói rất đúng, là em hại anh buồn, nếu hôm đó em không đi tìm anh, tất cả đều sẽ ổn, hai chúng ta cũng không đến nỗi như ngày hôm nay. Đều trách em, thực sự đều trách em, xin lỗi!.....” Tôi đầy hối hận, chỉ hận một bước sai mà hại người hại mình.

“Đừng nói như vậy, đừng nói như vậy.....” Anh đau lòng ngăn tôi lại, bước lên trước, trực tiếp ôm tôi vào lòng.

Cái ôm này khiến lòng tôi mềm lòng đến hồ đồ, chỉ biết vùi mặt vào trong lòng anh, ra sức chà đi chà lại, trên người anh vẫn còn mùi thơm tôi yêu, tôi cố gắng hết sức ôm chặt anh, lòng tràn ngập cảm giác lưu luyến không rời.

“Trâu Vũ, vì sao chúng ta phải như vậy? Đã bắt đầu rồi, thì qua ngày nào hay ngày đó được không? Cho dù thêm một ngày cũng đều tốt cả. Đừng rời xa anh, đừng rời xa anh, điều này khiến người ta rất khó chịu.” Anh nói khe bên tai tôi, sau đó, quay đầu tìm thấy môi tôi, ra sức hôn.

Tôi lại sụp đổ lần nữa, đến 50% ý chí cuối cùng cũng đều mất đi. Đúng vậy, dù sao đã bắt đầu rồi, dù sao đã yêu rồi, dù sao đã mang tiếng ác rồi, tiếp tục đi, chẳng qua cũng như vậy ư? Giang Tâm Dao, Trâu Nguyệt, tự tôn của tôi, tương lai của tôi.... Tất cả đều không quan tâm nữa. Trong đêm khuya tĩnh lặng im lìm này, người đàn ông tôi yêu đứng trước mặt tôi, trái tim anh đập ngay lồng ngực tôi, sao tôi có thể nở rời đi chứ? Cho dù chỉ có một ngày, cho dù chỉ có một giờ, thì cứ như vậy đi, để tôi hy vọng được hưởng thụ, được ngày nào hay ngày đó đi!

24. Chương 24

Cô hạ thấp cả phong thái vì anh. Cô nghe theo sự sắp đặt của anh. Không sao, đã là hạnh phúc vụng trộm thì giáo điều, sự ngu xuẩn, tự cho mình thanh cao trước đây, hết thấy đều từ bỏ. Bây giờ chỉ cần mỗi sáng thức giấc nhìn thấy đối phương ở bên là đã nở gan nở ruột rồi. Hôm sau là ngày lễ Quốc khánh, vốn định cùng Trâu Nguyệt, Trâu Thiên về nhà với mẹ vài ngày, nhưng Lâm Khải Chính nói: “Em đi Bắc Kinh với anh nhé?” Tim tôi lại mềm đi, theo anh lên máy bay. Lần đi du lịch này, tâm tình khác rất nhiều, một là anh còn gánh vác trọng trách, không thể sơ suất, hai là trải qua những dây dưa đó, giữa chúng tôi dường như tìm được con đường chung sống mới. Tôi tự giác chia tay với anh khi đến sân bay, đổi vé, tôi ngồi trong phòng đợi của khoang VIP xem tạp chí, anh ngồi trong phòng lớn chơi game vi tính. Lên máy bay hai người chúng tôi nhìn nhau cười, thân mật như lần đầu. Tới Bắc Kinh lại ai ngồi xe người đó, ai đi đường người đó, chia ra đến khách sạn, đến phòng ở. Kéo rèm, khóa cửa xong mới ôm ấp cười đùa. Ăn cơm cũng vậy, vào phòng ăn, nhân viên phục vụ hỏi: “Vị trí gần cửa sổ có được không ạ?” Tôi mỉm cười xua tay, có phòng riêng không? Có lô riêng không? Hoặc ở góc nào đó cũng rất tốt. Không sao, hạnh phúc này đã là trộm lấy thì để chúng tôi hoàn toàn thống nhất từ hình thức đến nội dung. Trước đây là tôi quá giáo điều, là tôi quá ngu ngốc, là tôi quá tự cho mình thanh cao. Bây giờ tôi chỉ muốn mỗi sáng tỉnh dậy, thấy anh ngay bên cạnh tôi thì đã nở gan nở ruột rồi. Anh thường hẹn bạn bè, hẹn gặp mặt, hẹn ăn cơm, hẹn uống trà, tôi tự

mình dạo chơi trong thành phố Bắc Kinh, có một hôm trước khi anh rời cửa, tôi giơ tay cho anh: “Đưa thẻ cho em, em muốn đi mua đồ.” Anh lấy ví tiền, nói: “Em chọn một cái, dùng thoải mái nhé!” Tôi uy hiếp anh: “Dùng thoải mái? Vậy em có thể quẹt tóe lửa!”

Anh cười: “Được! Nếu tóe lửa thật thì gọi điện cho anh, anh tới cứu em!” Sau đó đi vào trung tâm thương mại bên cạnh khách sạn, tôi hoang mang lo sợ, vốn không phải tín đồ mua sắm, lúc này chỉ có mua đồ, lại mua đồ, mọi thứ đều không hợp mắt. Đi tới cửa hàng trang sức, nhân viên lười biếng giới thiệu cho tôi một cách máy móc, tôi tiện tay chỉ vài mẫu, xem ra là trang sức đá lớn nhất, cô ta lập tức thay đổi một cách cung kính, kích động tới mức nói năng lộn xộn. Kỳ thực, tôi chẳng có niềm yêu thích đặc biệt với trang sức, đeo trên người nhìn trái nhìn phải cũng chẳng có cảm giác, nhưng để tiêu tiền thì cũng phải mua gì mới có thể thực hiện lời thề của tôi. [jini83.wordpress]Thế là, tôi chỉ vòng cổ đắt nhất, tùy tiện nói: “Viết hóa đơn.” Về mặt cô gái vui như hoa nở, quay người nhẹ nhàng giơ ngón tay hình chữ V với đồng nghiệp, tôi chỉ vờ như không thấy. Hóa đơn viết 26 vạn, tôi cầm nó tới quầy thu tiền, trong lòng có chút thấp thỏm, nhờ may không đủ thì xấu hổ quá. Thế là, giữa đường rẽ hướng, tìm một ATM, xem số dư. Trên màn hình nhảy ra dãy số lớn khiến tôi hoa mắt, đếm kĩ, có hơn 1 triệu. Chẳng trách biểu hiện của Lâm Khải Chính thoải mái thế, với sức chiến đấu và sức chịu đựng của tôi, có quẹt thẻ nào cũng không thể quẹt tóe lửa được. Tôi nhất thời nhụt chí, cũng không có hứng thú, trong lòng nói xin lỗi với cô nhân viên của quầy thu ngân, quay người rời cửa hàng. Bước đến cửa, điện thoại của anh: “Quẹt tóe lửa chưa? Phải cứu em không?” “Tóe rồi tóe rồi, nhanh nhanh đến.” “Ồ đâu? Anh sẽ đến. Mua gì rồi? Nhanh thế đã tóe lửa cơ à?” “Trang sức, đồng hồ, quần áo, túi xách... nói chung hết tiền rồi, nhanh đến đi.” Tôi bịa chuyện. Anh đồng ý, quả nhiên nhanh chóng đã tới, thấy tôi hai tay trống không đứng trước cửa hàng, vẻ mặt ngạc nhiên. Tôi trả thẻ cho anh, anh kỳ lạ hỏi: “Sao? Không ưng à? Hay chúng ta đổi chỗ?” Tôi cười, lắc đầu: “Em vẫn chưa quen dùng tiền, sau này học dần.” Anh nhét thẻ vào tay tôi: “Giữ lấy, khi nào học được thì dùng khi đó.” Tôi nắm chặt chiếc thẻ đó, chỉ cảm thấy bỏng tay, nhưng trong lòng thầm nói với bản thân, cầm đi, đây là nghi thức nhất định phải hoàn thành, để anh mua tôi đi, chỉ có như vậy, anh mới an lòng. Quả nhiên, về mặt anh mãn nguyện, hai người, người trước người sau, đi tới khách sạn, anh ở trước tôi không xa, thỉnh thoảng quay đầu nhìn tôi mỉm cười. Buổi chiều, anh đi bơi như thường lệ, lại bao cả bể bơi như thường lệ. Tôi ngồi bên bể bơi, nhìn anh ngụp lặn trong nước. Không gian rộng lớn chỉ nghe thấy tiếng nước ào ào, chỉ thấy bóng dáng lúc ẩn lúc hiện của anh. Anh bơi rất cừ, tư thế đẹp đẽ, tốc độ cũng rất nhanh. Nhưng, lần đầu tôi cảm thấy, đây là một loại vận động cô đơn đến thế. Anh bơi một hơi mấy chục vòng mới thở hổn hển lên bờ ngồi xuống cạnh tôi. Tôi theo phản xạ quay người nhìn ngó đằng sau, may quá, tầng này rất cao, xung quanh không có kiến trúc kề vai, sẽ không cho người ta cơ hội dòm ngó. Anh uống ngụm lớn coca-cola, tóc ướt đầm ép về đằng sau, nước trên mặt vẫn không ngừng chảy xuống, có lẽ là do nền áo khoác trắng nên da anh trông càng đen, bình thường sơ mi cà vạt, nơ nhả có thừa, hôm nay lại càng đẹp trai thêm mấy phần khi chơi thể thao. “Vì sao phải bao cả bể? Em vừa mới nghe thấy khách bên ngoài đang kêu ca.” Tôi hỏi. “Không thích bơi cùng người khác.” Anh trả lời ngắn gọn. Buổi tối, Lâm Khải Chính lại phải đi gặp khách hàng lần nữa, tôi nằm trên ghế sofa trong phòng xem ti vi, xem rồi ngủ mất. Hai má có cảm giác nhồn nhột, dần dần khiến tôi tỉnh khỏi giấc mộng, tôi vô thức dùng tay gạt ra, chạm phải một gương mặt, mở mắt, anh đang ở trước mặt tôi, dùng những sợi râu trên cằm cọ vào mũi tôi, [jini83.wordpress]mang theo mùi nồng đậm của rượu và khói thuốc, nhưng về mặt lại cực kỳ vui vẻ. “Nói cho em biết một tin tốt, việc đó anh xử lý được rồi.” Thấy tôi tỉnh dậy, anh hưng phấn nói. Nghe thấy tin này, tôi cũng vui mừng, vội hỏi: “Thật không? Hoàn toàn giải quyết rồi ư?” Anh vừa gạt đầu vừa tiến sát lại gần hôn lên mặt tôi. “Sao có thể giải quyết được? Bộ phận hình sự cũng không truy cứu nữa?” Tôi đẩy anh ra, nghiêm túc truy hỏi đến cùng. Anh tỏ ra biếng nhác lại áp tới: “Nói cho em biết đã xử lý rồi thì đừng hỏi nữa. Bây giờ..... anh lại chẳng phải đương sự của em.” “Khoản thuế phải bù chứ? Việc làm sổ sách giả có thể không quan tâm nữa ư?.....” Tôi còn đang hỏi thì anh dùng lực ôm tôi lên bước vào phòng ngủ. Hai người cùng ngã nhào xuống giường simmons* (thương hiệu Mỹ), tinh thần nghề nghiệp của tôi bị ngã tới mức bật vô âm tín. Rất lâu không thấy vẻ mặt nhẹ nhõm như vậy của anh rồi, tôi giơ tay ra cù anh, anh cười như một đứa trẻ, lộ ra hàm răng trắng và nướu đồng tiền đáng yêu đó. Đột nhiên tôi muốn náo động, dùng sức, lật người đè lên anh. Anh rất kinh ngạc, tròn mắt nhìn tôi. Tôi cười giả tạo, gian xảo: “Thành thực khai báo, tối nay gặp khách hàng là nam hay nữ? Dùng tiền hay sắc?”

”Báo cáo, tối nay nửa đầu gặp là nam, dùng tiền.” Anh cười cười đáp, hai tay hơi siết chặt lại, ôm tôi vào lòng: “Bây giờ nửa sau, bắt đầu dùng sắc...” Chúng tôi kết thúc một đêm cuối cùng ở Bắc Kinh trong niềm vui gấp bội. Ngày hôm sau, ngày cuối cùng của lễ Quốc khánh, hai người chúng tôi ngồi máy bay về. Trên

đường, chuyện trò vui vẻ, anh nói tới tôi về những chuyện thú vị khi học ở nước ngoài, chọc tôi cười ngả nghiêng. “Em chưa bao giờ biết anh còn có thể kể chuyện cười.” Tôi vỗ tay khen ngợi. “Anh ngoài có tiền ra, ưu điểm cũng rất nhiều đấy, em từ từ khám phá.” Anh trả lời một cách đắc ý. Máy bay hạ cánh, hai chúng tôi đứng lên, anh thuận tay mở máy, lập tức có chuông. Anh đi trước tôi mấy bước, nhận điện, thấp giọng nói chuyện với người ta, vừa nói bước chân vừa chậm lại, cuối cùng, dứt khoát dừng trên hành lang. “Xảy ra chuyện gì?” Tôi miễn cưỡng hỏi. Anh nhún mày, có phần khó xử, do dự hồi lâu mới nói: “Tâm Dao tới qua đã tới đây, bây giờ đang ở cửa đón sân bay.” Tim tôi trĩu xuống, trống rỗng, chỉ cảm thấy hoang mang. Anh nhìn tôi, vẻ mặt cũng tràn ngập áy náy khó xử. Nhưng tôi lập tức lấy trở lại bình thường, trấn tĩnh nói với anh: “Vậy anh đi trước đi, em đợi bọn anh đi rồi qua đó.” Anh ôm lấy vai tôi: “Xin lỗi, anh không biết cô ấy sẽ tới, anh cũng không thông báo cho cô ấy.” “Không sao, dù sao ra khỏi sân bay cũng là ai đi đường nấy.” Tôi mỉm cười. “Xe của anh Phó sẽ đợi em ở bãi đỗ xe.” “Không cần, em sẽ tự đi xe bus.” “Nghe lời anh, được không?” Anh kiên trì nói một cách dịu dàng. Tôi đành gật đầu. Anh ôm tôi, khẽ vỗ vỗ, tựa như an ủi, sau đó quay người đi về phía thang cuốn tự động. Tôi đứng sau cột thẳng đứng trong góc, nhìn chăm chú bóng dáng anh, chỉ thấy anh ra khỏi cửa đón, liền lập tức có một đoàn người ủa lên, trong đó một hình dáng xinh đẹp đứng gần nhất, thân mật nhất, Lâm Khải Chính cúi đầu nói vài câu với cô ấy rồi sánh vai nhau rời khỏi sân bay, đi khuất tầm mắt tôi. Một đôi vợ chồng xứng đôi biết bao, biển người mênh mông, cũng chỉ có cô ấy có thể quang minh chính đại xuất hiện bên cạnh anh bất cứ lúc nào ở đâu mà không cần hỏi lý do và địa điểm. Bây giờ dường như có hai con người trong tôi, một đang đứng chờ ra nhìn người con gái bé nhỏ đáng yêu kia, trong mắt đầy ánh lửa của sự ghen tị, một người khác lại đứng một bên, lạnh lẽo tự cười bản thân, thật đáng đời, làm thiếp đúng là làm thiếp, là tự con đường tự mình chọn, cuối cùng cũng chỉ có thể trốn trốn tránh tránh..... Kéo va li hành lý, ra khỏi sân bay, xa xa nhìn thấy xe anh Phó đang đỗ bên đường, tôi vội tránh đi, chạy tới bên xe bus bên cạnh, lên xe bus của sân bay. Tuy đã bất chấp tất cả để chấp nhận làm một người phụ nữ trong bóng tối, nhưng không có nghĩa tôi bắt buộc phải tiếp nhận tất cả sắp xếp của anh: anh ở đằng trước bày trận giả, đằng sau sẽ tới lượt tôi tung hoành, tôi không cần làm như vậy! Chỉ cần không ở bên cạnh anh, tôi là người tự do. Xe bus lên tới đường cao tốc, tôi muốn gọi cho anh Phó, cho dù thế nào, chắc không cần để anh ấy ngốc nghếch chờ đợi, giơ tay vào túi xách da tìm di động, đang mò mẫm thì đột nhiên chạm phải một vật lạ trong đồng tạt nham lớn nhỏ, lấy ra nhìn, là vòng cổ kim cương đã viết hóa đơn nhưng chưa trả tiền ở Bắc Kinh. Tôi nắm sợi dây trong tay, nhất thời sửng sốt, ánh mặt trời chói chang xuyên qua cửa xe phản chiếu lên nó, khiến nó trở nên rực rỡ lóa mắt, cô gái ngồi cạnh không nén được lên tiếng khen ngợi: “Trời ơi! Thật đẹp!” Tôi hơi lúng túng, vội cười gượng hai tiếng: “Là đồ giả đấy, rất giống thật nhỉ.” “Đây là giả ư?” Người phụ nữ nghe tôi nói liền rút sợi dây khỏi tay tôi, nhìn tỉ mỉ: “Giống y như thật, mua ở đâu vậy? Tôi cũng đi mua một sợi.” “Bạn tặng.” Tôi vội cầm sợi dây về, đặt trong túi, mắt nhìn ra cửa sổ, không thảo luận của cô ấy nữa. Cô ta vẫn còn tự nói: “Đồ trang sức giả bây giờ làm tốt thật.....” Trang sức tốt nhất mà cả đời tôi từng đeo là nhẫn bạch kim, khi kết hôn cùng Tả Huy đã bỏ ra hơn 1000 tệ để mua, sau khi ly hôn thì cất trong ngăn tủ. Hôm nay, lại có một sợi dây chuyền 26 vạn, khảm đầy kim cương lớn nhỏ, lẳng lẽ nằm trong túi tôi, khi đó viết hóa đơn, chỉ là muốn giận hờn tiêu tiền, chứ thực không muốn có, anh lẳng lẽ mua, nhất định cho rằng có thể đổi lấy sự ngạc nhiên vui mừng của tôi. Có điều, rất đáng tiếc, tôi hoàn toàn không hề có cảm giác vui vẻ, ngược lại chỉ cảm thấy hoang đường đáng cười. Sợi dây kim cương này hợp với vị tiểu thư giàu có, ăn mặc xinh đẹp khiêu vũ trong bộ dạ tiệc khiêu gợi khoét sâu hõm khe ngực, có ý khoe khoang, liên quan gì tới tôi? Tôi cảm thì có tác dụng gì? Nghĩ đến thật khiến người ta chán nản, quà tặng như vậy đối với tôi mà nói đã là trò cao, càng không dám nói đến người tặng quà. Xuống xe bus, xách túi, tôi kinh hồn bạt vía, nhìn mỗi người trên đường đều như tội phạm cướp giật, vội vàng tìm một ngân hàng gần đó, thuê một hộp bảo hiểm, gửi dây chuyền cùng với thẻ tín dụng, như thế mới an tâm. Điện thoại của anh gọi tới, trong điện thoại vẫn cực kỳ im lặng: “Em vẫn ở sân bay à?” Tôi kinh ngạc phát hiện ra bản thân bị sợi dây chuyền đó quấy rầy, hoàn toàn quên đi phải gọi điện cho anh Phó: “Xin lỗi, em quên không nói cho anh Phó biết, em đã lên xe bus trở về rồi.” “Sao em lại như vậy, chẳng phải đã nói rồi ư?” Ngữ khí anh có phần không vui. “Tự em có thể đi, không cần đón.” Tôi cũng không thể hiện sự yếu mềm. Có lẽ là trong lòng áy náy, ngữ khí của anh lập tức dịu lại: “Vậy anh gọi điện bảo anh Phó về, anh ấy vẫn còn ở sân bay đợi em. Vừa nghe anh ấy nói vẫn chưa đón được em, anh rất lo.” “Có gì đáng lo chứ? Em chẳng phải trẻ con.” “Xin lỗi, ngày mai Tâm Dao sẽ đi, cô ấy nghe nói anh gặp phiền phức nên qua xem thế nào.” Anh bắt đầu giải thích. “Thế à? Xem ra cô ấy rất quan tâm đến anh.” Tôi thực ghét khi nghe anh gọi tên người đó một cách thân mật như thế, nhưng tôi cố gắng khiến bản thân tỏ ra rộng rãi tùy ý. Anh nhất thời không nói được gì để trả lời, lúc sau mới nói: “Anh sẽ liên lạc với em sau.” “Vâng.” Tôi gật mạnh đầu, nói tiếp: “Sợi dây chuyền đó, cảm ơn

anh.” “Không có gì, em thích là được.” Anh không hề khoe công lao, chỉ nhàn nhạt trả lời. Nói tạm biệt với anh xong, tôi gấp điện thoại, đứng bên lề đường, muốn chặn một chiếc taxi về nhà. Nhưng thật không may, trên xe đều có khách, từng chiếc chạy qua tôi. Tôi nhẫn nại chờ, nhìn hướng xe đi, thầm nói với mình: Đừng vội, sẽ có, sẽ tới lượt mày, đợi nữa đi, đợi nữa đi.

25. Chương 25

Trở lại cuộc sống mỗi người, cô khó tránh khỏi băn khoăn mông lung, đặc biệt khi cô lại đối diện với người phụ nữ đã được định trước sẽ ở bên anh....

Chương 25.1

Thật chẳng dễ dàng gì mới chặn được một chiếc taxi trở về nhà. Vừa mở cửa, trong phòng bữa bãi, Trâu Thiên, Trâu Nguyệt, Đinh Giáp, còn có chú rể mới Cao Triển Kỳ, tập hợp thành một đồng đang đánh mạt chược.

Thấy tôi, Cao Triển Kỳ hét lớn: “Mỹ nhân, tới đây, tới đây, giúp tôi sờ hai phát, mấy tên này sắp lột sạch tôi rồi.”

“Đương nhiên là lột anh rồi, chẳng lẽ anh còn thắng tiền chúng nó?” Tôi phản bác.

“Tình trường thất bại, sao đến bài bạc cũng xui xẻo thế?” Anh ta ngậm điều thuốc, than thở.

Trâu Thiên ngồi cạnh giải thích: “Chị, anh Cao bị vợ đuổi rồi.”

“Ha, ngày này cũng đến sớm quá nhỉ?” Tôi cười cợt trên nỗi đau của người khác.

“Không đánh nữa, không đánh nữa.” Cao Triển Kỳ vung bài: “Đi, tôi mời mọi người ăn cơm.”

Bốn người chúng tôi cùng xuống lầu, Trâu Thiên đi đầu, Đinh Giáp chậm hơn nửa bước, sánh vai cùng Trâu Nguyệt. Còn tôi rút lại sau cùng với Cao Triển Kỳ.

“Tên nhóc kia đang theo đuổi Tiểu Nguyệt?” Cao Triển Kỳ hỏi tôi.

“Người khác đều đã là giảng viên đại học, còn tên nhóc gì nữa chứ?”

“Thế ư? Thất kính, thất kính. Tôi còn tưởng cậu ta là nghiên cứu sinh giống Tiểu Thiên.”

“Thấy thế nào, xứng đôi không?”

“Khá lắm, tiếc là hình như Tiểu Nguyệt chẳng có hứng thú gì với cậu ta.” — Lão này quan sát tình huống thật.

“Con gái thường hay mắc cỡ, có thể không biểu hiện ra ngoài.” Tôi cố lạc quan.

“Mắc cỡ và không hứng thú là hai trạng thái hoàn toàn khác nhau, đàn ông thông minh vừa nhìn đã biết.” Cao Triển Kỳ ra vẻ chuyên gia.

Tôi liếc mắt đánh giá anh ta: “Anh đừng tinh vi, anh nhìn ra được, vợ anh có thể đuổi anh ra khỏi nhà trong tuần trăng mật không?”

“NO! Thực ra không phải là cô ấy đuổi tôi đi, mà tự tôi ngênh ngang ra đi. Tôi đánh cuộc với cô, tối nay cô ấy nhất định sẽ gọi điện mong tôi về nhà.”

“Có lòng tin thế à?”

“Đương nhiên! Hơn nữa tôi nói cho cô biết, tối nay cho dù cô ấy cầu xin tôi, tôi cũng sẽ không về! Phụ nữ mà, cãi nhau lần đầu thì cần để cô ấy ném được sự lợi hại, tự nghiệm thấy mối nguy cơ.”

Tôi cười, không nói.

“Nghe Trâu Thiên nói lễ Quốc khánh cô còn đi công tác, thành thật khai báo, đi đâu? Châu Âu hay Châu Mỹ?” Anh ta thấp giọng ghé sát tai tôi.

Tôi vội đẩy anh ta ra, căng thẳng nhìn Trâu Nguyệt: “Đừng nói linh tinh, đơn vị cổ vẫn có việc gấp phải giải quyết!”

Cao Triển Kỳ cười khan “ hi hi” .

Chúng tôi ăn phàm uống tục một bữa trong quán ăn nhỏ ven đường. Cao Triển Kỳ lại đề nghị đi quán bar, anh ta vỗ ngực nói mình có phiếu miễn phí, không đi thì phí của.

Thực ra tôi không thích những nơi ồn ào, nhưng tối nay, ở một mình cũng tương đương với bị giày vò. Thế là mọi người lại chen vào xe Cao Triển Kỳ tới một quán bar sôi động nhất trong thành phố.

Âm nhạc trong quán đình tai nhức óc, ánh đèn rực rỡ, nam nữ thanh niên xem ra có vẻ say sưa. Cao Triển Kỳ gọi nhân viên phục vụ, thành thạo gọi rượu tây và đồ ăn vặt, Trâu Nguyệt, Trâu Thiên và Đinh Giáp cũng nhanh chóng nhập vai, cảm xúc sắc vui đùa ầm ĩ cả lên. Tôi lên tinh thần cũng nhập vào cuộc chiến.

Hôm nay trình độ chơi trò chơi của tôi vô cùng thấp, không ngừng bị phạt rượu, đổi lấy trà xanh thêm 20 Đế Vương lạnh, quả thực uống vào, vị không tồi.

Tuy chơi rất vui vẻ, nhưng tôi không quên nắm chặt điện thoại trong tay, quán bar quá ầm ĩ, căn bản không thể nghe thấy tiếng chuông chỉ nắm chặt trong tay mới có thể không bỏ lỡ điện thoại rung, nhưng cả một buổi tối điện thoại vẫn rất im lìm, im lìm tới mức khiến tôi lòng dạ rối bời.

Đột nhiên tôi nhìn thấy Tả Huy từ trong đám người đi về phía chúng tôi. “Sao anh ta lại tới?” Trong tiếng nhạc lớn, tôi ghé sát tai Cao Triển Kỳ hét to.

“Các người uống hơn 1000 tệ rồi! Con hổ cục thuế như anh ta không tới, sao tôi có thể được miễn phí đây? Ông chủ chẳng nhẽ sẽ thu tiền của tôi à?” Cao Triển Kỳ cũng hét to trả lời tôi.

“Tôi trả là được mà, hà tất phải tìm anh ta, hơn một nghìn thì hơn một nghìn.”

Cao Triển Kỳ giơ ngón cái lên: “Cô thật đỉnh, có ngọn núi cao để dựa dẫm rồi có khác, lần sau để cô mời!”

Tôi đá mạnh anh ta, anh ta chỉ cười ngốc.

Bên này, Tả Huy đã bước vào chỗ chúng tôi, “Còn cần gọi thứ khác không? Thêm rượu không?” Anh ta tránh ánh mắt của tôi, nói lớn với Cao Triển Kỳ.

Cao Triển Kỳ chỉ mấy chúng tôi: “Câu hỏi bọn họ đi, ai cũng đều là thần rượu hết.”

Trâu Thiên nhiệt tình chào hỏi Tả Huy, gọi một điều “anh rể” hai điều “anh rể”, gọi tới mức Đinh Giáp nhìn tôi kỳ quái.

Cuối cùng Tả Huy nhìn tôi, nói: “Còn muốn gì nữa, gọi thoải mái, anh đã nói với ông chủ rồi.”

Có lẽ do tác dụng của rượu, có lẽ vì di động của tôi vẫn im lìm, có lẽ vì lời thương tâm anh ta nói tối hôm đó, tóm lại tôi nhìn anh ta, cười gượng gạo, gật đầu nói: “Cảm ơn.”

Anh ta không chút phòng bị, nhất thời lúng túng.

Cao Triển Kỳ nâng ly rượu: “Tối đây, tối đây, anh em, uống hai ly.”

Tả Huy nhận lấy ly rượu một hơi uống cạn, Cao Triển Kỳ thuận thế để anh ta ngồi cạnh tôi.

Đúng lúc này, di động trong tay bắt đầu rung, tôi tràn đầy niềm vui, nhảy lên chạy ra ngoài.

Ngoài cửa, mọi người qua lại, cũng vô cùng náo nhiệt. Di động hiện lên một số lạ, lẽ nào di động của Khải Chính cũng có lúc hết pin? Tôi không nén được buồn bã.

Vừa nãy trong tiếng nhạc ầm ĩ, tôi lớn tiếng nói với người trong điện thoại: “Alo!” Lòng sốt ruột không chịu được muốn nói cho anh ấy biết, thực ra tối nay tôi rất vui vẻ.

Nhưng, trong điện thoại lại truyền đến một giọng phụ nữ: “Luật sư Trâu ạ!”

“Uhm ... Chào cô, xin hỏi ai vậy?” Tôi vội vàng điều chỉnh giọng nói về trạng thái bình thường.

“Tôi là Bạch Lệ đây!”

Bạch Lệ? Bạch Lệ? Tôi vội tìm kiếm trong đầu, một chốc không nhớ ra được là ai.

“Cao Triển Kỳ nhà chúng tôi có ở cùng cô không?” May mà cô ta lập tức tự giới thiệu.

“Có, nhưng bây giờ anh ta không ở đây.” Tôi nói có chút không đầu không cuối. “Cô tìm anh ta à?”

“Vâng! Gọi điện anh ấy không nghe, mong cô nói với anh ấy, kêu anh ấy gọi điện về nhà, tôi có chuyện tìm anh ấy.” Bạch Lệ nhờ vả một cách vô cùng khách sáo trong điện thoại.

“Được, được, chờ lát gặp anh ta, tôi sẽ nói.” Tôi cuống lên đồng ý.

Cúp máy, tôi không lập tức trở lại mà ngồi bên lề đường, hít sâu không khí lành lạnh của buổi đêm. Đã 1 giờ sáng rồi, đêm dài đến vậy, Khải Chính không có lúc nào rảnh để gọi điện cho tôi, anh đang làm gì nhỉ? Tôi tưởng tượng lan man, tâm tình phức tạp.

“Sao còn chưa vào? Không muốn chơi à?” Có người nói bên cạnh tôi, quay đầu, là Tả Huy.

“Cao Triển Kỳ đâu? Vợ anh ta tìm, gọi vào di động của tôi.”

“Đã say khướt rồi, dặn dò đi dặn dò lại anh, tối nay phải ngủ ở nhà anh.”

“Chưa từng thấy anh ta như vậy, vừa kết hôn đã cãi nhau, sau này sống thế nào?” Tôi than.

“Mỗi người có cách sống của mỗi người, không cãi nhau chưa chắc đã có hạnh phúc.” Tả Huy đáp lại một câu.

Lời của anh ta khiến tôi nhớ lại chúng tôi trước kia, nhìn anh ta, đúng lúc gặp ánh mắt của anh ta. Tôi không phải không có cảm giác, anh ta vội nhìn đi chỗ khác, dường như chạm đúng nỗi lòng anh ta.

“Tả Huy, anh hãy quên chuyện trước kia đi, tìm người thích hợp với anh hơn.” Tôi nói một cách chân thành.

Anh ta không lên tiếng, lúc sau mới nói: “Trước sau anh đều lo lắng cho em, bây giờ thấy em như vậy, anh càng lo lắng.”

“Em có gì mà phải lo lắng chứ? Tìm được một người đàn ông tốt, tự nhiên sẽ gả đi!” Tôi hài hước nói.

“Nếu em thực sự yêu Lâm Khải Chính, trong mắt em còn có thể nhìn thấy người đàn ông khác không? Nếu em thực sự yêu Lâm Khải Chính, em sao có thể lấy người khác được?” Tả Huy nói rất chậm, rất trọng tâm.

Tối nay tôi nhất định cực kỳ bồn chồn, cực kỳ mông lung. Vì tôi lại có thể mở miệng thảo luận vấn đề này với chồng cũ. “Không kết hôn cũng được mà, ngoài kết hôn ra, những thứ khác cũng có gì khác biệt chứ?”

“Sao lại không có khác biệt? Trong lòng là sự trống rỗng. Trâu Vũ, tình yêu như vậy, anh từng thử qua, trong lòng trống rỗng! Bây giờ mùa thu, còn may, nếu tới mùa đông, một trận gió thổi đến, em sẽ cảm thấy trận gió đó có thể trực tiếp xuyên qua cơ thể em. Bao nhiêu tiền, bao nhiêu ngọt ngào đều không thể chống đỡ được, ánh mắt mỗi một người nhìn em đều giống như chê cười.”

Nghe những lời anh ta nói, tôi có chút không rét mà run, nhưng tôi vẫn cứng miệng: “Em sẽ không như vậy, bản thân em có bản lĩnh kiếm tiền, không cần dựa vào anh ấy mà sống!”

“Thực ra tất cả những thứ gọi là danh phận, hôn nhân, nói cho cùng chẳng qua chỉ là giành lấy tôn nghiêm, nói rõ với bản thân. Đặc biệt là em, Trâu Vũ, tính cách của em luôn chính trực, hiếm người phụ nữ nào có được, sao có thể sống những ngày tháng trốn trốn tránh tránh chứ?”

Anh ta nói trúng nỗi lòng, tôi không cách nào che giấu sự không chắc chắn của bản thân, khe thờ dài một cái rồi nói: “Đã bắt đầu rồi, em cũng không biết nên làm thế nào để kết thúc? Nếu có thể rời xa anh ấy, thực ra cũng chẳng sống tốt hơn.....”

“Anh biết, Lâm Khải Chính không phải người bình thường. Anh cũng không có ý kiến nào hay, chỉ có thể nói, tương lai nếu có cơ hội rời đi thì nhất định phải đi, đừng lưu luyến! Em nhất định phải nhớ cho mình

một đường lui!” Trong lời Tả Huy chất đầy sự thương xót và lo lắng, cuộc đời thật thú vị biết bao, không biết bắt đầu khi nào, trên con đường tình cảm, tôi và anh ấy từ kẻ thù trở thành bạn chung hoạn nạn.

Di động được nắm chặt trong lòng bàn tay, vẫn im lìm như cũ.

Tối hôm ấy, Cao Triễn Kỳ say khướt, còn may Đinh Giáp có thể lái xe mới không để con Mazda của anh ta qua đêm tại cửa quán bar. Tuân theo chỉ thị khi anh ta tỉnh, chúng tôi bầy tay tám chân hò nhau khiêng anh ta vào nhà Tả Huy.

Sáng sớm hôm sau, tôi bị tiếng chuông di động đánh thức, lật người khỏi giường tóm di động, nhìn số, cuối cùng là anh.

Tôi nắm di động, ngồi mép giường, để đầu óc tỉnh táo mới nhận điện.

“Dậy rồi à?” Anh dịu dàng hỏi.

“Chưa ạ.”

“Còn ngủ à? Sắp 9h rồi.”

Do ảnh hưởng mạnh của rượu, đầu tôi vẫn có chút phình ra, nói cho lấy lệ:

“À, vậy thì dậy.”

“Hôm qua sau khi trở về vẫn luôn bận, đợi lúc rảnh đã hơn 12h rồi, nghĩ chắc em đang ngủ nên không gọi điện.” Anh giải thích dài dòng.

Bận gì? Tôi thực muốn hỏi ngược lại, nhưng lý trí mách bảo tôi, đây là lời nói ngu xuẩn nhất. Thế là, tôi chỉ lãnh đạm nói: “Anh bận việc của anh, không cần thường xuyên gọi điện cho em, có thời gian thì liên lạc sau.” — Giả tạo, nhưng rất phong độ.

Quả nhiên, anh lại áy náy: “Xin lỗi, em vẫn ổn chứ?”

“Ổn vô cùng, em phải dậy đi làm rồi, ngày đầu tiên sau ngày lễ đi muộn quá, chủ nhiệm sẽ mắng.” Tôi nói một cách cởi mở.

“Có một chuyện.....” Ngữ khí anh đột nhiên có chút do dự.

“Chuyện gì?”

“Hôm qua Tâm Dao nhắc đến, hôm nay có thể cô ấy sẽ liên hệ với em.”

“Cô ấy tìm em làm gì?”

“Cô ấy có bản hợp đồng, muốn xin em vài ý kiến.”

“Anh không nói cho cô ấy biết, bây giờ luật sư Cao phụ trách công ty anh à?” Tôi cảm thấy không vui, Khải Chính có trách nhiệm tránh xảy ra tình huống bất tiện như vậy.

“Cô ấy tin vào tố chất nghề nghiệp của em, cứ muốn liên hệ với em.”

“Hôm nay em tắt máy là được.” Tôi bực mình nói.

“Thực ra không sao đâu, cô ấy chỉ gọi điện xin tư vấn một chút thôi, hợp đồng nhỏ, em chỉ cần coi như hồ sơ bình thường mà trả lời là được.” Anh xoa dịu tôi.

“Em sẽ giới thiệu luật sư Cao.”

“Vậy cũng được, tự em xem làm thế nào nhé. Tối cùng ăn cơm được không?”

“Để sau hẵng nói.” Tâm trạng tôi không tốt, trả lời cũng rất khó chịu.

“..... Anh sẽ gọi điện lại.” Anh cũng nhạy cảm, không kiên trì nữa.

Vứt điện thoại một bên, tôi ngồi ngáy ở đầu giường, nhìn chăm chú lên lịch trên tường, ngày 18 tháng 10 sắp tới rồi.

Xuống tầng dưới, gọi Cao Triễn Kỳ dậy, tôi ngồi xe anh ta cùng đi làm.

Tầng dưới văn phòng, tôi vừa xuống xe, đột nhiên có một người phụ nữ tóc tai bù xù, âm thanh sắc nhọn lao về phía tôi: “Trâu Vũ, cô là con hồ ly tinh, quyến rũ chồng tôi, xem tôi xử lý cô thế nào!” Trong chớp mắt một cái bạt tai vù vù ngay trước mặt. May mà tôi thân thủ nhanh nhẹ, đầu nghiêng đi, tránh được đòn tấn công.

Lúc này, Cao Triển Kỳ nhanh chóng chạy tới, kéo thích khách ra xa tôi. Tôi nhìn kỹ lại, hóa ra là phu nhân Bạch Lệ của anh ta, tuy trong vòng tay của chồng nhưng cô ta vẫn căm ghét nhìn tôi, miệng không ngừng kêu gào: “Tôi đã biết cô chẳng phải thứ gì tốt mà, ý mình xinh đẹp, lẳng lơ, lẳng nhăng, bây giờ còn quyến rũ chồng tôi, tôi nói cho cô biết, cô cần thận một chút, sớm muộn cũng có báo ứng!”

Cao Triển Kỳ rít lên kêu cô ta câm miệng, xung quanh người đi đường tò mò vây lại.

Tôi dở khóc dở cười, xách túi quay người đi về phía văn phòng. Đi được vài bước, cảm thấy vẫn chưa thoải mái, lại quay đầu tới chỗ cô ta.

Thấy tôi quay lại trả đòn, Bạch Lệ nhất thời ngậm miệng. Tôi trực tiếp đi tới trước mặt cô ta, nhẹ nhàng nói: “Nếu tôi muốn quyến rũ chồng cô, căn bản không cần đợi tới ngày hôm nay, đâu tới lượt cô đến đây ghen tuông?”

Nói xong, tôi kiêu ngạo quay người rời đi. Cô ta im lặng mấy giây sau lưng tôi, lập tức bùng phát tiếng chửi rủa âm ỉ.

Có lúc tưởng tượng tới tình huống như vậy xảy ra, thậm chí đây cũng là đối thoại tôi sớm đã luyện tập, nhưng không ngờ lại ứng nghiệm chỗ Cao Triển Kỳ. Đáng buồn cười biết bao, quả xấu trồng chỗ khác lại báo ứng ở chỗ này.

Tôi nhếch miệng, mang theo nụ cười kỳ lạ vào văn phòng, bắt đầu làm việc.

10 giờ sáng, cửa phòng tôi có tiếng gõ nhẹ, tôi ngược mắt khỏi hồ sơ vụ án, một gương mặt xinh đẹp đáng yêu xuất hiện trước mắt tôi.

Tôi kinh ngạc, đứng hẳn lên, miệng lập tức chào hỏi: “Giang tiểu thư?!”

Sao cô ấy tới đây? Khải Chính vì sao không thể khống chế được cục diện như vậy chứ, chẳng phải đã nói chỉ cần gọi điện tư vấn ư? Không hề liệu trước được phải đánh giáp lá cà? Tôi cười tươi, trong lòng lại tức giận oán hận.

Giang Tâm Dao cười tươi rói, giọng nói vẫn đậm chất Hồng Kông: “Luật sư Trâu, ngại quá, lại tới làm phiền cô.”

“Không sao, không sao, mời ngồi!” Tôi hết sức niềm nở, dường như vô tình hỏi một câu: “Sao cô biết văn phòng tôi?”

“Trước đây cô cho tôi danh thiếp, cô quên rồi à?”

“À, đúng vậy. Có chuyện gì tôi có thể giúp?” Tôi không ngừng hỏi hận.

Giang Tâm Dao lấy vài tờ giấy trong túi, đưa tới trước mặt tôi: “Mấy người bạn của tôi quyền ít tiền, muốn trùng tu lại phật đường chùa Khởi Phúc thờ cúng Quan Âm, phương trượng trong chùa đã viết bản thỏa thuận, tôi muốn nhờ cô xem qua giúp tôi.”

Tôi vội trả lời: “Nghịệp vụ Trí Lâm hiện nay đều chuyển sang cho một luật sư khác của văn phòng chúng tôi phụ trách, không bằng trực tiếp nhờ anh ấy giúp cô xem?”

“Ken cũng nói như vậy, nhưng đây lại chẳng phải việc công ty, là việc cá nhân của tôi, tôi cảm thấy có duyên với cô, nên vẫn là muốn tìm cô, phí luật sư vẫn trả theo quy định.” Cô ấy trề môi, gọi tiếng tiếng Anh của Khải Chính bằng ngữ điệu yêu chiều, vào tai tôi khiến người ta ngẹt thở.

“Tôi không phải ý đó, Giang tiểu thư, nếu cô tin tưởng tôi, tôi sẽ giúp cô xem.” Tôi đành đồng ý.

Cô ấy cười, vẻ mặt hài lòng. Mặt cô ấy không đánh phấn, làn da rậm nắng, nhẵn bóng. Mái tóc thả ngang vai, bên thái dương có thể nhìn thấy những sợi tóc mới lờm chờm, rất đáng yêu. Máu chốt là cô ấy

mặc một bộ thể thao màu vàng sữa, cứ như mật ong và bơ chảy toàn thân, ngọt ngào thơm ngát, có lẽ, chỉ có người trong lòng không theo đuổi cái gì mới dám mặc màu này.

Không còn cách nào, tôi đành vùi đầu nghiên cứu bản thỏa thuận. Bản thỏa thuận do người tụng kinh niệm phật viết ra hoàn toàn chả có gì, tôi đành bắt tay vào làm lại bản mới mất gần tiếng đồng hồ.

“Cảm ơn cô nhé! Ở đây giờ luật sư một tiếng bao nhiêu tiền, tôi sẽ trả.” Nhận lấy tờ thỏa thuận đã in ra, Giang Tâm Dao rất vui mừng.

“Không cần, không cần, cô làm việc thiện, tôi nên giúp mới phải.” Tôi vội nói, trong lòng hy vọng cô ấy nhanh chóng rời đi.

“Tôi kêu Ken tới đón, trực tiếp ra sân bay.” Cô ấy nói xong bèn gọi điện.

Tôi đứng lên ra khỏi văn phòng, thực không muốn nghĩ tới dáng vẻ cô ấy khi nói chuyện cùng Khải Chính.

Chưa tới 2 phút, di động của tôi kêu, Khải Chính gọi tới: “Em ở đâu?”

“Ở văn phòng.”

“Tâm Dao sao chạy tới chỗ em?” Ngữ khí của anh dường như có chút căng thẳng.

“Anh không biết, sao em biết?” Tôi đứng ngoài cửa cố thấp giọng nói: “Xin anh nhanh tới đón cô ấy đi đi!”

“Anh lập tức tới ngay!” Anh đồng ý rồi cúp máy.

Tôi đứng ở cửa, hít sau hai hơi, điều chỉnh lại tâm trạng, trở về phòng làm việc.

“Sao rồi, Lâm tổng sẽ tới đón cô chứ?” Tôi ra sức hỏi to.

“Vâng, anh ấy lập tức tới ngay.” Cô ấy mỉm cười trả lời.

Tôi ngồi về chỗ cũ, cầm cốc trà của mình lên uống, âm thầm tính xem bao lâu Khải Chính mới có thể tới giải tỏa cục diện bế tắc này.

Cô ấy bước tới cửa sổ nhìn phong cảnh. Công trường ngoài cửa sổ bận rộn, khói bụi mịt mù. Trong phòng nhất thời im lặng, khiến con người bất an.

Tuy gặp nhau đã lâu nhưng có một chủ đề chúng tôi vẫn luôn chưa nhắc tới, nên nói hay không nói? Tôi suy nghĩ mấy lần. Cuối cùng, thầm hạ quyết tâm, nói một cách ngọt ngào: “Chúc mừng việc tốt của cô sắp tới.”

Cô ấy quay đầu lại, cười sáng lạn: “Cảm ơn! Thực ra lần này chúng tôi cũng sẽ mời vài người bạn tốt tới Hồng Kông tham gia hôn lễ, hôm qua tôi còn bàn bạc với Ken có mời cô cùng tham gia không, vì cô là người bạn duy nhất tôi quen bên này.”

Nghe thấy lời này, tôi bật cười. Thật hoang đường, người chỉ gặp mặt có hai lần, sao có thể nghĩ tới mời tôi? Hoặc lời lẽ sâu xa, đánh rần động cổ?”

Nhưng nụ cười ngây thơ và ánh mắt trong veo của cô ấy khiến tôi cắt đứt nghĩ ngờ không lí do này. Tôi đành khách sáo trả lời: “Những người như chúng tôi lấy đâu ra tư cách tham gia chứ?”

“Không có đâu, đều là bạn tốt thôi mà. Nhưng Hồng Kông rất vô vị, cũng không có gì thú vị.” Dường như cô ấy thực sự đang suy nghĩ tới khả năng mời tôi.

Tôi vội vàng làm gián đoạn suy nghĩ của cô ấy, nhắc tới chủ đề khác.

Khải Chính rất nhanh đã tới, tôi đứng lên tiễn khách. Giang Tâm Dao nói: “Đến đây, đi xuống cùng tôi, tôi có quà tặng cô.”

Tôi xua tay từ chối, lùi lại phía sau, nhưng cô ấy cố chấp nắm tay tôi, kéo tôi xuống lầu.

Thấy tôi và Giang Tâm Dao cùng nhau xuống lầu, Khải Chính đứng cạnh xe hơi biến sắc.

Giang Tâm Dao hào hứng nói: “Ken, vali hành lí của em đâu?”

Khải Chính mở cốp xe, Giang Tâm Dao lục tìm. Tôi đành đứng đợi một bên, không còn cách nào cả. Chỉ có thể thấy Lâm Khải Chính trộm nhìn tôi chăm chú, tôi vờ nhìn xung quanh coi như không biết.

Lúc này, Giang Tâm Dao lấy ra một hộp nhỏ đưa tôi, sau đó lùi về bên cạnh Khải Chính, ngừng đầu nói với anh: “Luật sư Trâu sửa lại thỏa thuận cho em rất lâu, lại không nhận tiền của em, em tặng luật sư Trâu bức tranh Đường Ca.”

“Ừ, được.” Khải Chính ập ứng nói.

Tôi mở hộp ra, trong đó là một bức tranh lụa được gấp ngay ngắn, mở ra nhìn là tượng phật, khuôn mặt hiền từ.

Giang Tâm Dao ở bên giải thích: “Đây là tranh Quan Âm của phần tử phật giáo truyền vào Tây Tạng, tôi nhờ người bạn Tây Tạng tìm cho, rất đẹp đúng không? Tặng cho cô đấy.”

Thực ra với tôi, tất cả Bồ Tát đều như nhau, không có xấu đẹp. Nhưng thành ý tốt của cô ấy, tôi đành lên tiếng cảm ơn. Nhận bức tranh, vô tình, trông thấy ánh mắt quan tâm sâu sắc của Khải Chính đang đứng ở phía sau Giang Tâm Dao, nhất thời, cảm thấy nụ cười trên mặt mình không cách nào duy trì được nữa.

Cũng may Giang Tâm Dao quay người lên xe, cuối cùng cứu tôi khỏi bối rối.

Đứng bên lề đường, mắt tiễn chiếc Land Rover to lớn rời đi, tiếng mày đào đất vang bên tai, tôi quên bịt mắt lại, mùi khói bụi, khô cằn, nóng hừng hực xộc vào mũi.

Đúng lúc tôi lơ đãng bên đường, có người ghé sát nói bên tai tôi: “Người phụ nữ vừa nãy là ai?”

Tôi giật nảy mình, quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt Cao Triển Kỳ, trên má anh ta hiện lên dấu 5 ngón tay ửng đỏ.

Anh ta nhìn tôi, hỏi tiếp: “Là vợ Lâm Khải Chính à?”

Tôi ừ một tiếng không tình nguyện.

“Trâu Vũ, cô hết hy vọng rồi.” Ngữ khí của Cao Triển Kỳ là kiểu cười trên sự đau khổ của người khác.

Tôi chẳng thèm để ý tới anh ta, quay người lên lầu. Anh ta đi theo sau tôi tiếp tục ồn ào: “Xinh đẹp như vậy, có tiền như vậy, cô hoàn toàn không có sức cạnh tranh mà. Vẫn nên thực tế chút đi, suy nghĩ tới người bên cạnh cô đi. Tôi quyết định ly hôn rồi, không cách nào sống tiếp với người phụ nữ điên ấy, quả thật biến thái! Tới lúc ấy, cô cũng là ly hôn, tôi cũng ly hôn, ai cũng không kém ai. Hai chúng ta ở bên nhau cũng hợp lý, sao nào? Suy nghĩ nhé!”

“Anh tưởng rằng anh muốn ly hôn là có thể ly hôn à, cẩn thận vợ anh bắt anh tự tử, cho dù không tự tử thì cũng sẽ khiến anh tán gia bại sản!” Tôi nói một cách ngoa ngoắt.

“Vậy cô không cần lo, đừng quên, tôi mới là luật sư, sao có thể không nghĩ tới đường lui?”

Bước vào văn phòng, tôi đặt cái hộp đó lên bàn. Cao Triển Kỳ cầm lên mở ra, nói: “Oa, đây là cái gì? Nhìn thấy tôi tắm.”

“Gọi cái gì mà Đường Ca? Đồ Tây Tạng.”

“Lâm Khải Chính tặng cô?”

“Không.”

“Vợ anh ta?”

Tôi không tiếp lời, biểu thị ngầm thừa nhận.

“Không có việc thì tặng cô làm gì? Người giàu thật lạ. Sẽ không có dụ ý gì chứ? Có lẽ viết lời nguyện rửa ở chỗ nào đó.” Cao Triển Kỳ cầm bức tranh lên xem trên xem dưới.

Tôi giật lại, bỏ vào trong hộp: “Không hiểu đừng nói lung tung! Làm việc của anh đi!”

Cao Triển Kỳ đột nhiên nhớ ra cái gì, sát lại tôi nói: “Đúng rồi, chuyện sát nhập của công ty Lâm Khải Chính và công ty vợ anh ta, có hy vọng không hả?”

“Sát nhập? Sát nhập làm gì?” Tôi ngạc nhiên.

“Cô chưa biết à? Kỳ trước đã tiến hành một thời gian rồi, sẽ lấy một phần của bên bất động sản công ty Trí Lâm sáp nhập với bên kia, đó lại là tài sản tốt nhất của Trí Lâm. Nghe nói cha vợ Lâm Khải Chính chuẩn bị giao cho con rể, sau này liên thủ mạnh mẽ, Lâm Khải Chính chắc chắn sẽ như điều gặp gió, tiền đồ không giới hạn!”

Sát nhập, nghĩa là bước nhảy vọt của sự nghiệp, cũng nghĩa là Lâm gia và Giang gia thân thiết không tách rời, nhưng Lâm Khải Chính lại chưa từng nhắc tới việc này với tôi. Có lẽ không cần nhắc nhỉ? Tôi nghĩ, hoặc nhắc tới cũng chỉ như thêm một cái gai dài trong lòng, còn nhớ tôi từng nói với anh, không cần cho tôi tất cả, chỉ cần 1% là được rồi, quả nhiên, anh chỉ cho tôi 1%.

Tôi trầm trở suy nghĩ, Cao Triển Kỳ càng đổ dầu vào lửa: “Việc lớn như vậy mà anh ta không nói cho cô à? Sau khi sát nhập sợ rằng tổng công ty chuyển tới Hồng Kông, tới lúc đó cô làm thế nào? Nạp thiệp? Cũng nói, nói chung không được người thì nghĩ cách lấy chút tiền, cô không thể mềm tay!.....”

Tôi đột nhiên quay phắt đầu lại, nhìn anh ta hét to: “Anh ở đây lải nhải cái gì? Cút ra xa cho tôi, việc của tôi sau này anh ít tự cho là mình thông minh đi, lắm mồm lắm miệng!”

Thấy tôi nổi giận, Cao Triển Kỳ biết điều, gơ hai tay đầu hàng, ỉu xiu đi ra. Còn lại tôi, ngơ ngẩn trước cửa sổ, trong đầu trống rỗng.

26. Chương 26

Nỗi đau khổ trong trái tim của cô và anh đều như nhau. Loại đau khổ trước nay vẫn sục sôi, không cách nào đè nén. Dày vò tới nỗi cô và anh chỉ có thể nghỉ ngơi và trách móc. Chia ly vẫn đến đúng hẹn. Chương 26.1 Buổi chiều vẫn phòng họp, các đồng nghiệp tụ tập lại, bàn bạc phương án phân chia hoa hồng 3 quý, hình thức gần đây rất tốt, ai nấy đều mặt mày rạng rỡ, trừ tôi. Di động reo, là Lâm Khải Chính. Tôi theo thói quen ra khỏi phòng họp, rẽ về phía ban công trên đỉnh đứng. Chắc anh muốn hẹn tôi đi ăn cơm, đột nhiên tôi cảm thấy tệ nhạt. “Mấy giờ tan làm? Anh tới đón em?” Anh hỏi bên đầu điện thoại. “Ừm.... Còn đang họp, tối nay chắc phải làm thêm.” Tôi ấp úng trả lời. “Có phải ... không vui không?” Anh hỏi thăm dò. “Không có, rất bình thường, sớm muộn cũng sẽ gặp phải, hơn nữa cô ấy cũng rất tốt, thực sự phải làm thêm, làm một bản hợp đồng, có thể rất muộn.” Tôi trả lời một cách thành thật, ngữ khí hoàn toàn tự nhiên. Anh dường như có chút thất vọng: “Vậy à! Vậy em làm thêm xong, anh tới đón em về nhé?” “Em sẽ gọi điện cho anh sau.” Tôi vui vẻ nói, sau đó vui vẻ tạm biệt anh. Nụ cười trên mặt cứng ngắc, nhất định cũng rất khó coi. Cụ tuyệt lần này thực ra không phải tức giận mà là sợ hãi, không có cách nào ngồi lên chiếc xe đó, cũng không có cách nào ở gần anh, mùi của người nào đó chắc vẫn chưa bay hết. Tôi nhìn ra mặt trời phía xa bắt đầu lặn xuống, trong lòng thầm trách bản thân, Trâu Vũ à Trâu Vũ, tóm lại kỹ năng của mày vẫn chưa tinh thông, tu luyện chưa được, hay là không làm được việc nhận lấy, bỏ xuống như tự nhiên. Thở dài một hơi, tiếp tục họp. Người trong đó đã tít tít với số tiền phân chia hoa hồng cụ thể rồi. Tan họp, ra khỏi phòng đã 6 giờ, thanh niên đều ngồi phía sau bàn làm việc, biểu hiện nghiêm túc. Cao Triển Kỳ kêu lên: “Chủ nhiệm Trịnh, có phải tối nay ông thông báo tụ tập ăn uống à? Đều đợi ở đây rồi?” Chủ nhiệm Trịnh trả lời: “Không có.” “Luật sư Cao mời đi, lần này anh cầm nhiều nhất, đúng lúc tôi này tôi cũng không có cơm ăn.” Tôi quay đầu thêm một câu. “Mời cô lúc nào cũng được, còn xem cô có cho tôi cơ hội không.” Cao Triển Kỳ đi theo tôi trả lời. “Lâu lắm rồi không đánh cầu lông, tối nay chơi mấy séc chứ?” Tâm trạng tôi buồn chán, thế là đề nghị, vừa nói vừa ra khỏi văn phòng. Chớp mắt thành linh thấy Lâm Khải Chính đứng ở giữa văn phòng. Cao Triển Kỳ ở sau tôi cũng bị dọa: “Ồi, Lâm tổng!” Lâm Khải Chính không trả lời anh ta, bước tới, cúi đầu nhìn tôi nói: “Bây giờ có thời gian rồi chứ?” “Emvẫn có việc, nhưng hoãn lại ngày mai...” Tôi đỏ mặt nói dối. “Anh đợi em dưới lầu.” Anh nói khê, đi ra ngoài cửa. Nghe thấy chủ nhiệm Trịnh niềm nở chào hỏi: “Lâm tổng, hoan nghênh, hoan nghênh! Có việc gì không? Cùng dùng bữa cơm nhé!”

”Không cần, tôi còn có việc, cáo từ trước.” Lâm Khải Chính lãnh đạm trả lời. Sau đó là tiếng tiễn khách xa dần của chủ nhiệm Trịnh. Tôi trở về chỗ ngồi thu dọn đồ đạc, Cao Triển Kỳ tiếp tục không biết lúc nào dò hỏi: “Hai người cãi nhau à?” “Nói ít hai câu đi, đừng có chọc vào tôi!” Tôi cảnh cáo anh ta, cầm túi ra cửa. Mấy cô nàng đi sau tôi xuống tầng dưới, líu lo hỏi: “Chị Trâu, Lâm tổng tìm chị có chuyện gì

à?” “Đúng vậy, đợi chị nửa tiếng, còn không cho bọn em vào gọi chị, kết quả gặp mặt chẳng nói tới hai câu liền đi rồi?” “Chuyện công việc, lấy tài liệu.” Tôi nói qua loa. Một người tiếp tục bàn luận: “Hại chúng em tưởng có việc gì, đều sợ không dám đi!” “Cô không phải không dám đi mà là không muốn đi?” “Hi hi, thật là khôi ngô quá đi! Khi em mang nước vào, nhìn kĩ một chút, ngũ quan thật không còn gì để nói!” “Có điều rất lạnh khốc, không hề cười. Bạn bè tôi làm ở công ty Trí Lâm cũng nói anh ấy rất nghiêm khắc, không dễ gần.” “Vậy đương nhiên, quá dễ gần, không biết có bao nhiêu người sẽ tìm anh ấy vay tiền.” “Còn có, không biết có bao nhiêu cô gái lao vào vòng tay mà giành lấy niềm vui. Ha ha ha...” Tôi không còn cách nào, đành cười ngốc theo. Xuống dưới lầu, xe của anh dừng bên đường, do vướng đồng nghiệp bên cạnh, tôi chỉ có thể đi chậm chậm về phía trước, tới giao lộ, các cô gái chia nhau tản ra. Quay đầu lần nữa, lại thấy xe của anh đỗ bên đường ngược chiều dành cho xe đạp, ngay sau tôi không xa. Tôi dừng bước chân, xe chậm chậm lên phía trước, anh ở trong xe nhìn tôi, biểu hiện rất phức tạp. Tôi đang do dự, lấy di động ra gọi cho anh. Anh lập tức nghe máy. “Như thế mà lên xe anh thì không ổn lắm?” Tôi hỏi. “Không sao, lên đi!” Anh đáp. “Hay là anh nói nơi nào, em gọi xe qua đó tốt hơn.” “Không cần như vậy, lên xe cùng đi.” “Nếu bị chụp ảnh sẽ thế nào, không ổn lắm đâu?” Tôi tiếp tục nêu ý kiến một cách thành khẩn, sâu thẳm trong lòng tôi một nửa vẫn lo sợ, nửa khác cũng vì hình ảnh Giang Tâm Dao ngồi trong xe vẫn rành rành trước mắt. Anh không nói nhiều lời, ngắt điện thoại xuống xe, mở cửa chỗ ghế phụ, quay đầu nói với tôi: “Đừng ngốc nữa, lên xe đi.” Anh đã như vậy, tôi đành ngoan ngoãn lên xe. Ngược mắt, lại thấy vật trang sức bằng ngọc óng ánh long lanh treo trên gương chiếu hậu, khẽ đung đưa, trực tiếp lay động mắt tôi. Bên này, Khải Chính cũng quay lên xe, thấy tôi nhìn chăm chăm trang sức bằng ngọc đó, anh giơ tay định lấy nó xuống. Tôi ngăn anh: “Làm gì thế? Rất đẹp mà, hơn nữa ngọc có thể trừ tà.” Anh không thêm để ý lời tôi, vẫn cố tình lấy xuống, vút vào trong hộp đựng đồ. “Anh không thích treo đồ vật trên xe.” Anh nói. “Nhưng là tâm ý của người ta.” Tôi tiếp lời. Anh quay người nhìn tôi: “Trâu Vũ, em không cần độ lượng như vậy. Nếu thấy cô ấy mà không vui, em hoàn toàn có thể nói ra.” Tôi chỉ mỉm cười, nói một cách nhẹ nhõm: “Em chẳng thấy sao cả, chỉ sợ cô ấy gặp em mới không vui, có lẽ hôm nay cô ấy đến tìm em chính vì cô ấy đã biết điều gì đó rồi.” Khải Chính suy nghĩ một cách nghiêm túc lời nói của tôi, trả lời chắc chắn: “Chắc không đâu, Tâm Dao là người có suy nghĩ đơn thuần. Nếu biết, cô ấy sẽ không thân mật với em như thế, còn tặng em quà tặng quý giá nữa chứ.” “Bức tranh đó rất quý giá à?” “Cô ấy đã bỏ ra mười vạn để mua từ chỗ người bạn”. Tôi hít một hơi không khí lạnh: “Bức tranh đó 10 vạn á? Em nghĩ nhiều nhất trị giá trăm tệ ấy!” “Đó là đồ cổ văn vật, có rất nhiều năm lịch sử”. Tôi chỉ cảm thấy không thể suy nghĩ được gì, nhớ lại những cử động của Giang Tâm Dao, tôi dùng ngữ khí của luật sư chuyên nghiệp nói: “Vì thế có thể đưa ra kết luận, cô ấy tặng em bức tranh này có hai khả năng”. “Hai khả năng gì?” “Thứ nhất là cô ấy biết chuyện giữa em và anh, muốn dùng cách này cảm hóa em, hoặc ít nhất cũng cảnh cáo em, Bỏ Tất biết mọi việc, có thể làm mọi thứ.” Khải Chính vẫn không tán thành, lắc đầu nói: “Em nghĩ quá nhiều, quá phức tạp rồi”. “Nếu không phải, vậy thì chỉ có khả năng thứ hai, vợ tương lai của anh căn bản là người phụ nữ phá gia chi tử, có thể tùy tiện tặng đồ quý giá cho một người lạ gặp hai lần, chỉ giúp một chuyện nhỏ, vậy áp lực ngày tháng sau này của anh há rất lớn? Coi chừng ngày nào cô ấy vui vẻ, lại đem nhà, xe, tiền tiết kiệm, cổ phiếu, tất cả đều tặng người khác!” Anh bất giác bật cười: “Bình thường cô ấy cũng không đến nỗi như vậy, có lẽ là đặc biệt hợp với em.” Thấy anh ra kết luận như vậy, tôi không nhịn được tiếp lời: “Đây là tình trạng anh hy vọng nhìn thấy nhất nhỉ? Tốt biết bao, em và cô ấy không chỉ hòa hợp còn có thể giả vờ quý nhau, vui vẻ!” Vừa nghe tôi nói vậy, nụ cười trên mặt anh lập tức tắt ngấm, quay người ngồi thẳng, thả phanh lái xe đi. Thấy sắc mặt anh ảm đạm, tôi thấy bản thân mình có lẽ quá cay nghiệt. “Xem ra anh dễ cáu hơn cả em.” Tôi chăm chú nhìn biểu hiện của anh, cố ý trêu đùa một cách nhẹ nhõm. Anh không trả lời, chỉ lái xe, rất lâu sau mới lắc đầu: “Em rất có bản lĩnh, chỉ có em mới có thể khiến anh ... nằm được dư vị của sự bối rối”. Cảm xúc của anh khiến tôi hơi bất ngờ: “Thật ư? Bối rối à?” “Em thường vào lúc anh không chú ý phòng bị... câu đó nói thế nào nhỉ?” Anh khép hờ mắt cố gắng suy nghĩ: “... giáng một gậy vào đầu anh!” Nghe anh nói vậy, tôi hơi áy náy: “Xin lỗi, thói quen nghề nghiệp”. Anh quay đầu nhìn tôi, giơ tay ra nắm lấy tay tôi, nắm đầu ngón tay đan chặt, nhẹ nhàng nói: “Không sao, cũng đáng đời anh.” Lời này khiến trái tim tôi đau nhói, tôi nhìn anh, cũng khẽ đáp: “Không chỉ là anh, cả hai chúng ta đều đáng đời.” Nói xong, tôi và anh như có thần giao cách cảm, nhìn nhau cười. Tình yêu lại một lần đánh tan sự tấn công của đạo đức. Buổi tối, chúng tôi không ra ngoài ăn cơm, tôi thực hiện lời mình từng hứa, nấu cơm cho anh ăn trong căn phòng bếp bé nhỏ. Đáng tiếc nguyên liệu và đồ đạc trong bếp nhà anh không đủ, cuối cùng cũng chỉ có thể nấu hai bát mì, thêm hai quả trứng gà trần nước sôi. Nhưng cho dù như vậy, hai chúng tôi ngồi đối diện vẫn ăn vui vẻ. “Từ lâu đã muốn ăn đồ em nấu rồi.” Anh buông đũa, lấy giấy ăn lau miệng, than thở. “Trình độ của em rất kém, cũng chỉ có thể làm tạm cho

anh thôi”. Tôi khiêm tốn. “Nhớ có một lần anh gọi cho em, sau khi nhận máy, nghe thấy bên đầu kia điện thoại em hét: “Con cá kia, chính là con cá đó.” Khi ấy trong lòng anh thật ngưỡng mộ người được ăn con cá đó.” Anh nhớ lại. Tôi đứng lên thu dọn bát đĩa: “Thế ư? Lúc nào? Chắc không phải chứ, em nhận điện thoại của anh lúc nào chẳng cung kính.” “Em nói sai rồi, nên là anh luôn cung kính mới đúng”. Anh không phục. “Được rồi, lần đầu gọi điện cho anh, cũng không biết là anh Phó, hại em bên đầu này điện thoại gọi nửa ngày tiếng “Lâm tổng”, hoàn toàn thể hiện nhảm đối tượng!” “Còn em, lần đầu nói chuyện với anh cứ như đe dọa anh cẩn thận chút, nếu không sẽ không xong với em đâu, khi đó anh nghĩ, người phụ nữ này thật là bất lịch sự!” Tôi cười tít: “Em nói không sai mà, anh quả thật không cẩn thận nên bây giờ em với anh mới không xong.” Anh cũng cười, đột nhiên đứng lên, đoạt đĩa trong tay tôi, vứt lên bàn. Ánh đèn phòng bếp chiếu lên đỉnh đầu anh, làm tăng thêm vẻ đẹp trai của anh. Tôi hiểu ý anh, cười trốn tránh, hét lên: “Vẫn chưa rửa bát, vẫn chưa rửa bát mà”. “Không cần rửa, đợt lát vứt đi”. Anh ra sức ôm tôi vào lòng, trực tiếp ngã lên ghế sofa bên cạnh. Trên người anh có mùi thơm trong của cây cỏ mùa hè, còn có mùi mồ hôi nhàn nhạt, tôi lấy răng cắn lên vai anh, chỉ có như vậy mới có thể xác nhận được mình thực sự đang sở hữu anh. “Khải Chính, em yêu anh.” Tôi thì thầm. “I Love You, too” Anh trả lời bên tai tôi. Đêm hôm đó, cuối cùng tôi không về nhà, mà còn mặc áo sơ mi của anh, ngủ bên cạnh anh. Nửa đêm tỉnh dậy, phát hiện anh không ở bên, lắng nghe kĩ càng, trong phòng vệ sinh cũng không có động tĩnh. Tôi cảm thấy kì lạ, ra khỏi phòng, tới phòng khách, phát hiện anh đang đứng trên ban công, nhìn ra bầu trời đêm đen hút thuốc, chỉ thấy anh giơ tay, đưa điếu thuốc lên miệng, rồi lại hạ xuống, sau đó khói thuốc lượn lờ vẩn vút trên đỉnh đầu, dần dần lan tỏa. Khoảnh khắc này, bối cảnh này, có chút thê lương. Anh nhất định rất cực khổ nhỉ? Khải Chính, anh còn cực khổ hơn em ấy chứ? ... Đáng tiếc, em không giúp nổi anh, vì đến bản thân em cũng không giúp nổi mình. Tôi thầm nói với anh. Rất lâu sau, tôi bước vào phòng ngủ, nằm lại vị trí cũ. Lúc này, anh cũng vào giường, ôm chặt tôi từ phía sau, vùi đầu vào tóc tôi. Tôi vờ ngủ say, không động đậy, cho tới cuối cùng cả hai chúng tôi đều thực sự đi vào giấc ngủ. Ngày 18 tháng 10 ngày càng tới gần, quả thật tôi có cảm giác của nỗi sợ hãi ngày tận thế. Tôi dồn đẩy tất cả những công việc có thể dồn đẩy, dành cho anh thời gian nghỉ phép, hàng ngày tiêu phí thời gian trong căn hộ nhỏ của anh, chờ đợi từng khoảnh khắc bên nhau. Còn anh cũng hủy bỏ tất cả các buổi chiều dài, việc chưa từng có trong lịch sử, giống như vị lãnh đạo rất quy tắc, cổ hủ, hàng ngày tan làm về nhà. Hai chúng tôi ngầm hẹn tuyệt không nhắc tới ngày 18 gần tới đó, mà chỉ quan tâm tới vui đùa trêu chọc, dịu dàng dây dưa lẫn nhau. Tối thứ bảy, tôi đang cùng Khải Chính nằm trên ghế sofa nói chuyện phiếm, đột nhiên nhận được điện thoại của Trâu Thiên. “Chị đang ở đâu?” Giọng Trâu Thiên rất gấp gáp. “Chị... chị đang ở ngoài có chuyện.” Tôi ấp úng nói. “Chị nhanh về đi, Trâu Nguyệt uống nhiều quá, đang gây lộn trong nhà!” Trong điện thoại, tôi lảng máng nghe thấy tiếng rít của Tiểu Nguyệt. Tôi tắt máy, xách túi chạy ra ngoài cửa. Khải Chính đuổi theo tôi hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?” “Tiểu Nguyệt uống say, đang phát điên ở nhà”. “Anh đưa em về”. “Không cần, không cần, nhờ may bị nó nhìn thấy, khác gì đổ thêm dầu vào lửa. Em gọi taxi là được rồi”. Tôi đi giày, chạy vào thang máy. Khải Chính ra theo, dặn dò: “Trên đường chú ý an toàn nhé. Có chuyện gì cần giúp thì gọi cho anh”. Tôi đồng ý, bước vào thang máy. Vào nhà, chỉ thấy Trâu Thiên, Đinh Giáp hoang mang lo sợ đứng trong phòng khách, nhìn về hướng phòng Trâu Nguyệt. Trâu Thiên thấy tôi, chạy lên. “Sao rồi?” Tôi thở hổn hển hỏi. “Hình như tốt hơn chút rồi, vừa nãy cứ đứng ở ban công nói muốn nhảy lầu, kéo mãi cũng không kéo được vào”. Trâu Thiên thấp giọng. “Nhảy lầu? Đang yên đang lành, nhảy lầu cái gì?” “Ai biết, chị ấy chỉ nói không muốn sống nữa”. “Các em làm gì thế, sao đưa nó đi uống rượu?” Tôi nhíu mày nói. “Ai biết chị ấy sẽ uống nhiều thế? Em cũng chỉ muốn giúp Đinh Giáp mà”. “Bây giờ sao rồi?” “May anh về về nhìn thấy, đi lên mới khuyên được chị ấy, bây giờ đang ở bên cạnh chị ấy.” Tôi đến bên cạnh Đinh Giáp, thấy vẻ mặt lo lắng của cậu ta, tôi vỗ vỗ vai cậu ấy, “Em và Trâu Thiên về trường học trước đi. Không sao rồi, Tiểu Nguyệt chỉ hơi xúc động quá, tỉnh rượu sẽ không sao”. “Xin lỗi, chị Trâu, em không biết tửu lượng Trâu Nguyệt kém như vậy”. Đinh Giáp áy náy nói. “Không sao, các em về trước đi”. Cho dù Đinh Giáp dường như không muốn, tôi vẫn mỉm cười tiễn cậu ta, dù sao là người ngoài, việc xấu trong nhà không nên để người ta biết quá nhiều. Trâu Thiên cũng khoác túi xuống lầu. Sau đó, tôi quay người bước vào phòng Trâu Nguyệt, thấy nó đang nhào lên giường khóc nức nở, Tả Huy ngồi bên giường, thấp giọng an ủi. Thấy tôi vào, Trâu Nguyệt dứt khoát kéo chăn lên, che đầu. “Không có việc gì sao lại uống rượu? Em nhìn bộ dạng em xem!” Tôi không nên nổi trách móc nó. Tả Huy đứng lên, lôi tôi ra khỏi phòng, đóng cửa, sau đó khẽ nói: “Đừng nói nữa, để nó nghỉ ngơi đi”. Tôi khó chịu: “Tuổi tác không còn nhỏ nữa, không biết làm cái gì, cách lâu lâu lại lên cơn điên một lần!” Tả Huy dùng ánh mắt ngăn cản tôi, kéo tôi vào phòng tôi, đóng cửa: “Em biết hôm nay vì sao nó đau lòng như vậy không?” “Vì sao? Lẽ nào nó nói với anh?” Tôi hỏi ngược lại. “Đúng. Lâm Khải Chính ngày kia kết hôn, vì vậy nó cực

kỳ đau lòng”. Tôi bỗng nhiên hiểu ra, bật cười: “Nó đúng ngốc đến cực điểm, người khác kết hôn, liên quan gì tới nó?” Tả Huy nhìn tôi, ánh mắt ý nhị sâu xa. Tôi rít lên với anh ta: “Đừng có nhìn tôi như vậy, đây là việc xấu nhà chúng tôi. Tốt nhất qua hôm nay anh nên quên đi”. “Cô ấy vẫn chưa biết chuyện của em à?” “Sao có thể để nó biết, như thế tôi chắc chắn đầu rơi máu chảy!” “Vậy em định làm thế nào?” “Chẳng định gì. Nó chỉ còn nhỏ không hiểu, yêu đơn phương, sớm muộn gì cũng ổn”. “Có lẽ không đơn giản vậy, dường như nó rất nghiêm túc”. Tôi bĩu môi: “Nghiêm túc sẽ có kết quả tốt không? Người ngu ngốc là nghiêm túc nhất, rồi thì có thể thế nào?” Anh ta lắc đầu bất đắc dĩ: “Có điều ủy ban trong cục hôm qua đã thảo luận việc gọi thí sinh dự thi, Trâu Nguyệt về cơ bản là đã xong, vài ngày nữa chắc sẽ thông báo cho nó, có lẽ rồi bỏ môi trường đó sẽ tốt hơn”. Tôi cảm ơn tự đáy lòng: “Vất vả cho anh rồi. Nếu như vậy, thì quá tốt rồi”. “Bản thân em vẫn ổn chứ?” Anh ta chuyển mục tiêu, quan tâm hỏi tôi. Câu hỏi như vậy nhất định là có hàm ý châm biếm, tôi nói qua loa: “Không thể tốt hơn được nữa, anh về đi!” Vừa nói vừa đẩy anh ta ra cửa. Anh ta không còn cách nào, đành chúc ngủ ngon. Tiễn anh ta, tôi quay lại cửa phòng Trâu Nguyệt, khẽ mở cửa, nhìn vào trong, nó lại ổn rồi, đã ngồi trước máy tính. “Tắm rửa rồi đi ngủ sớm đi, đừng chơi máy tính nữa”. Tôi đứng ở cửa nói với nó. Nó chẳng thèm quay đầu, chỉ nói khẽ “ừ” một tiếng. Sau vụ cãi nhau lần trước, tôi và nó càng lúc càng xa cách, nó vốn mẫn cảm, chắc là cứ ôm khư khư lo nghĩ trong lòng. “Giải quyết ổn chưa em?” Khải Chính hỏi tôi trong điện thoại. “Không có việc gì rồi, chỉ là uống nhiều, bây giờ đã ổn”. “Cô ấy thường như vậy à?” “Không, chưa bao giờ!” “Có phải gặp chuyện gì không vui không, có liên quan tới công việc à? Cần anh giúp chứ?” Tôi hơi do dự, không trả lời ngay, anh lập tức nhận ra: “Vì anh à?” “Vâng”. Tôi đáp. “Cô ấy biết rồi?” “Không, nó chỉ nghĩ tới chuyện hai ngày tới, rất buồn”. Tôi không cách nào trực tiếp nói ra hai từ “kết hôn”, như vậy quá đau lòng, thế là tôi nói vòng vo. Anh im lặng một lúc, thấp giọng nói: “Sorry”. “Không sao, suy nghĩ của trẻ con. Như vậy cũng tốt, để nó cuối cùng có thể mất hết hy vọng”. Tôi ngược lại còn giải thoát cho anh. “Không phải anh nói với cô ấy, là anh nói với em”. Anh trả lời. Trái tim tôi đột nhiên vỡ tan, cuối cùng anh cũng lên tiếng nói xin lỗi với tôi, cuối cùng mọi thứ đã rõ ràng. Tôi đã được định sẵn là kẻ bị phụ lòng, tôi đã được định sẵn chính là kẻ mãi mãi chỉ có thể trốn ở chỗ tối, dù yêu sâu sắc thế nào, dù vương vấn nhau thế nào, cũng đều chẳng thấm vào đâu. Nước mắt chảy, mỗi một tác da thịt nước mắt chảy qua đều cảm thấy đau đớn, nhưng tôi vẫn nở nụ cười trả lời anh như xưa: “Không sao”. “Đến chỗ anh nhé. Anh đón em”. Anh không biết sự thay đổi của tôi, vẫn đang hỏi. “Không, em rất mệt, muốn ngủ rồi, tạm biệt”. Không đợi anh trả lời, tôi liền cúp máy, tắt máy, quay đầu nằm lên giường, cho dù chưa tắm táp, toàn thân đầy bụi, vẫn trực tiếp kéo chăn, quấn chặt mình. Sự buồn bã của Trâu Nguyệt nào thấp hơn một phần vạn của tôi, nó có thể uống rượu giả điên, còn tôi, lại không thể làm gì, chỉ có thể nhìn bầu trời đêm vắng lặng trong bóng tối.

Ngày hôm sau, tôi muốn những ngày tới đây sẽ chỉ có niềm vui, công việc hoàn toàn vứt sang một bên, dù sao cũng không ổn thỏa, thế là, trực tiếp đến văn phòng giải quyết công việc. Đang nói chuyện điện thoại với đơn vị tôi cố vấn, Cao Triển Kỳ thở hổn hển chạy vào, nháy mắt ra hiệu tôi cúp máy. Tôi không hiểu, đành nói ngắn gọn, cúp máy. “Sao vậy? Vợ anh truy sát anh à?” Tôi hỏi. “Đừng đùa nữa. Xảy ra chuyện rồi.” Cao Triển Kỳ thở hổn hển hà hồn. “Chuyện gì?” “Gọi điện cô lại không mở máy, gọi máy nhà không ai nhận, gọi máy văn phòng thì toàn bận, tôi vốn dĩ 9 giờ sáng có phiên tòa, đành xin phép quan toà lui lại nửa tiếng, tới đây gặp cô, còn may...” “Nói trọng điểm đi, xảy ra chuyện gì?” Tôi ngắt lời anh ta. “Tả Huy bị ủy ban kiểm tra kỷ luật điều tra thực hiện biện pháp “Hai hình thức””. (Hai hình thức: là hai cách thức để ủy ban kiểm tra kỷ luật thực hiện với người bị điều tra đó là: Phương thức điều tra và phương thức bảo vệ, người điều tra và người bị điều tra cùng sống với nhau nhằm theo dõi, điều tra) Tôi kinh ngạc, vội nói: “Không thể nào! Tối qua còn thấy anh ta mà!” “Sáng sớm nay anh ta, còn có Cục trưởng chủ quản và Cục trưởng cùng bị đưa đi. Anh ta nhờ một đồng nghiệp gọi cho tôi”. “Rất nghiêm trọng à?” “Nghe nói ủy ban kiểm tra kỷ luật trung ương trực tiếp đồn đốc vụ án, đương nhiên nghiêm trọng!” Về mặt Cao Triển Kỳ nghiêm trọng. Tôi dùng máy bàn gọi cho Tả Huy, quả nhiên là báo tắt máy. Tôi ngẩng đầu hỏi: “Anh có cách gì?” “Tôi nào có cách gì? Trong thời gian điều tra, luật sư không được phép vào, làm không tốt còn gánh tội danh tạo chứng cứ giả, là xong đời”. “Vậy ư, hiện tại chúng ta chắc chắn không làm gì được rồi”. Tôi bất lực giơ hai tay ra. “Sai!” Cao Triển Kỳ làm động tác tay phủ quyết: “Cả sáng tôi vội vàng chạy khắp nơi tìm cô chính vì một câu nói quan trọng của Tả Huy, chính là ...” Anh ta ghé sát tai tôi, nói từng từ từng chữ: “Việc này chỉ – có – cô – có thể – giúp – anh ta!” “Tôi?!” Tôi lặp lại một cách khó tin. “Đúng! Cô nghĩ kĩ xem, việc tư việc công, người Tả Huy có khả năng đã đắc tội, là ai?” Cao Triển Kỳ biểu hiện thần bí. Đột nhiên tôi hiểu ra ý anh ta, nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Anh ta cũng không nói gì thêm, quay người ra cửa, vừa đi vừa nói: “Ý tôi là, tự cô suy nghĩ đi nhé. Tôi sắp muộn rồi, đi trước

đây!” Tôi lấy máy bàn gọi điện cho Khải Chính, anh nhận điện rất nhanh, trực tiếp hỏi: “Vì sao di động luôn tắt máy?” “Anh ở đâu?” Tôi không trả lời, chỉ hỏi. “Anh ở nhà”. “Em muốn gặp anh”. “Vậy anh qua đón em”. “Không cần, em qua ngay bây giờ”. Tôi cúp máy, vội chạy ra ngoài. Tới cửa, tôi bấm chuông, anh mở cửa, chỉ thấy anh ăn mặc gọn gàng, dáng vẻ sắp ra ngoài, nhìn thấp xuống một chút sẽ thấy ở bên cửa đang đặt chiếc va-li hành lý anh thường dùng. Trong lòng tôi đã rõ, chỉ lạnh nhạt hỏi: “Khi nào anh bay?” “12 giờ trưa”. Anh trả lời có phần áy náy. Tôi gật đầu: “Vẫn còn thời gian, em có chuyện muốn hỏi anh”. “Vào đi”. Anh đưa tôi vào phòng khách, tôi quay người, hai tay anh đặt đằng sau, nhìn tôi, dường như đã bày thế trận chờ quân địch. “Hôm nay em nghe nói Tả Huy bị điều tra, là anh làm à?” Tôi trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Ánh mắt anh có phần thất vọng, vẻ mặt lại lạnh nhạt: “Ừ”. “Vì sao?” “Làm trong sạch đội ngũ cán bộ, là chính sách của nhà nước”. “Như anh nói, anh ta chỉ là nhân viên quyền, việc gì phải khai đao với anh ta?” “Không lấy anh ta ra khai đao, làm thế nào anh mới có thể chấn chỉnh cấp trên của anh ta? Tự anh ta đứng sai đội, theo sai người, không thể trách anh!” “Hóa ra anh đi Bắc Kinh chính vì việc này?” Tôi hơi bất mãn. “Đương nhiên, nếu chỉ muốn để cục thuế bỏ qua, anh căn bản không cần chạy khắp nơi ở Bắc Kinh để thuyết phục. Trong việc này người thực sự muốn hại anh chính là Lâm Khải Trọng. Anh không thể chính anh ta, nhưng anh muốn người khác nhìn vào, người giúp anh ta làm việc sẽ có kết cục thế nào?” “Vậy vì sao anh không nói cho em?” “Anh không nghĩ em có hứng với chuyện này.” Biểu hiện của anh càng lúc càng ngạo mạn. Tôi nhất thời tức giận, phản bác: “Tự mình trốn thuế lậu thuế, còn trách người khác không thể điều tra, đây đúng là logic của kẻ cướp”. “Làm lĩnh vực bọn anh, ai có thể nói mình chưa từng thực hiện các mảnh khốe, anh ta điều tra anh, chính là chấn chỉnh anh. Em là luật sư, sao có thể ngây thơ như vậy?” Trước đây khi tôi không vui, anh thường khá kiềm chế, hôm nay lại hùng hổ dọa người. Tôi trừng mắt nhìn anh, anh đứng ở đó, vẻ mặt thờ ơ, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén, đột nhiên tôi cảm thấy anh sao mà xa xôi lạ lẫm thế. Không khí giữa chúng tôi tĩnh mịch hẳn, tôi cúi đầu nhìn mũi giày của mình, do chạy vội quá, còn vương chút bùn, vô cùng chướng mắt. Tuy rất không muốn, tuy mất mặt, nhưng khi tôi nghĩ tới Tả Huy sắp phải đối mặt với cuộc sống khốn khổ dài dài, tôi vẫn lên tinh thần, ngẩng đầu hỏi: “Anh có thể tha cho anh ta không?” “Không thể nào” Anh không hề do dự mà trả lời. Lần đầu tiên tôi nghe thấy anh nói ra ba từ này với tôi, lần thứ nhất anh cứng rắn cự tuyệt yêu cầu của tôi, lần đầu tiên anh chiếm thế thượng phong trước mặt tôi, lần đầu tiên biểu hiện của anh dứt khoát kiên quyết như vậy, giống như tận tay vứt bỏ tôi. Nên đáp cửa mà đi, như vậy mới thể hiện rõ phong thái hiên ngang của tôi, không giống mọi người nhưng tôi nhìn anh, lại nhìn va ly đằng sau anh, nghĩ tới lần ly biệt này, có nghĩa là gì, nản lòng, đau buồn càng nói vào nhau, khiến người ta yếu đuối. Tôi cứng rắn trừng mắt nhìn anh, trong lòng thậm chí đã mất đi chủ trương của mình. Anh dường như trốn tránh ánh mắt của tôi, quay mặt, nhìn ra ngoài cửa sổ, rất lâu, lặng lẽ nói: “Anh tưởng em tới tìm anh, biết anh sắp đi, đến từ biệt, hoặc đến níu giữ, cho dù em đến mắng anh ham quyền thế, mắng anh đùa giỡn em, mắng anh vô trách nhiệm, đề tiện hạ lưu, anh đều rất cảm động. Có lẽ người thực sự lòng tham không đáy là anh, anh vẫn luôn muốn nhìn thấy biểu hiện ghen tuông trên mặt em, nhưng chưa bao giờ anh nhìn thấy cả”. Anh quay đầu nhìn tôi, biểu hiện của tôi thực ra đã cứng lại, không biết lúc nào mới có thể lỏng ra, trong lòng tuy có muôn vàn lần lặp lại, nhưng trong tai chỉ nghe thấy anh tiếp tục nói: “Trong lòng em, có một chiếc cân nhĩ, anh và Tả Huy, mỗi người đứng một đầu, cho dù ai rơi vào khó khăn, em cũng đều buồn cả, em đều sẽ ra mặt, vì bọn anh đều quan trọng như nhau, đúng không?” Tình yêu của tôi dành cho anh so với tình yêu tôi dành cho Tả Huy hơn cả nghìn lần, sự giãy vò mà tôi chịu đựng vì anh so với nỗi đau ly hôn Tả Huy năm đó càng hoàn toàn không thể so bì. Tôi không thể hiện không có nghĩa tôi không thừa nhận. Nhưng, anh suy đoán như vậy, so sánh như vậy, khiến tôi thất vọng tột cùng. Ý chí chiến đấu của tôi trong chốc lát bùng lên, tôi vênh cằm, nhanh nhẹn nói: “Vậy thì, trong lòng anh cũng có một cái cân nhĩ, em phải chăng rất vinh hạnh được cùng Giang Tâm Dao kia mỗi người đứng một đầu, cho dù ai không vui, anh cũng đều nghĩ cách dỗ dành người đó. Đương nhiên, em không dám nói em và cô ấy quan trọng như nhau vì sự lựa chọn của anh đã nói rõ tất cả”. Nét mặt Lâm Khải Chính kinh ngạc, có lẽ anh không ngờ tôi có thể trả đòn. Còn tôi, đứng khì đã bốc lên đầu, tình yêu bắt đầu lùi xuống vị trí thứ yếu. Tôi rũ tóc, phóng khoáng nói: “Anh muốn chinh Tả Huy, tùy anh, bây giờ anh cũng nên đi sân bay rồi, chúc anh kết hôn vui vẻ, sớm sinh quý tử”. Nói xong tôi cất bước ra phía cửa. Anh chạy tới, chặn đường tôi, dường như trách móc: “Em định như vậy mà nói tạm biệt với anh ư?” Tôi ngẩng đầu nhìn anh, trấn tĩnh hỏi: “Vậy muốn em thế nào, muốn em khóc ư, muốn em xin anh đừng bỏ em ư? Muốn em kéo áo anh, không cho anh kịp chuyển bay ư? Như vậy có tác dụng không? Anh sẽ thay đổi quyết định của anh chứ? Rốt cuộc là em trẻ con hay anh trẻ con?” “Em chưa từng thử, sao biết anh sẽ không?” “Em không cần thử, vì em biết anh chắc chắn sẽ không! Anh rất muốn thấy em làm trò cười cho thiên hạ, đúng không?” “Đó là trò cười cho

thiên hạ ư? Nói em yêu anh, nói em muốn ở bên anh, là trò cười cho thiên hạ ư?” “Lẽ nào không phải? Đi yêu cầu những thứ không thuộc về bản thân chỉ có thể khiến người ta khinh bỉ chê cười?” “Nếu thực sự yêu sẽ đi giành lại. Nếu yêu không đủ thì có thể không sao hết. Ban đầu anh từng hỏi em, nếu anh không cần bất cứ cái gì, em sẽ yêu anh chứ, là em say No, không phải anh!” Anh lớn giọng trả lời. Tôi lùi lại hai bước, cũng lớn tiếng phản bác: “Lâm Khải Chính, anh đừng đổ trách nhiệm lên người em, bây giờ đừng đổ, sau này cũng đừng đổ. Chúng ta đều chịu trách nhiệm với sự lựa chọn của bản thân. Nếu để em làm con rắn khuyen anh ăn táo, xin lỗi, em sẽ không làm! Hơn nữa, em vẫn muốn nói, tới bây giờ, sự lựa chọn của anh hoàn toàn đúng, anh sắp tiếp quản việc kinh doanh của nhà họ Giang rồi, đây chính là điều chứng minh!” Anh lại gần một chút, “Em đều biết rồi? Rất vinh hạnh được sự khẳng định của em, anh chẳng phải nên nói cảm ơn ư? Em chưa bao giờ thảo luận với anh về tương lai của chúng ta, chưa bao giờ yêu cầu anh bất cứ lời hứa nào, vậy em ở bên anh vì cái gì? Nếu anh dùng tình yêu cũng không thể lấy được lòng em, dùng tiền cũng không lấy được lòng em, vậy thì, rốt cuộc em muốn gì?” “Cái gì em cũng không muốn, hai người vui vẻ ở bên nhau, nếu không vui, nếu không thể vẹn cả đôi đường vậy thì đường ai nấy đi!” “Vẹn cả đôi đường? Là chỉ em hay chỉ anh?” “Chúng ta đều vẹn cả đôi đường, đương nhiên là chuyện tốt nhất!” “Anh không cần!” Anh ép sát tôi, nhìn chăm chú hai mắt tôi, hét lên. “Anh chưa bao giờ muốn vẹn cả đôi đường, anh mãi mãi sẽ không thể yêu hai người phụ nữ cùng một lúc, em cũng không thể, tuyệt đối không thể!” Tôi đột nhiên không nói được gì, từ đôi mắt anh, tôi nhìn thấy nỗi đau khổ tận trong trái tim, cũng như tôi, loại đau khổ đang sục sôi, không cách nào kiềm nén, dầy vò tới nỗi chúng tôi chỉ có thể nghi ngờ và trách móc lẫn nhau. Việc gì phải khổ vậy? Trái tim tôi mềm nhũn, gơ tay ra, nhẹ nhàng xoa cảm anh, giống như đứa trẻ đầy tủi thân cần an ủi. Động tác này dường như khiến anh sựng đờ, anh dang mạnh tay ra, ôm chặt tôi vào lòng, miệng lẩm bẩm: “Trâu Vũ, vì sao anh luôn cảm thấy anh sẽ mất em? Luôn cảm thấy có một ngày em sẽ rời xa anh? Luôn cảm thấy đáng về em nhìn anh giống như bất cứ lúc nào em cũng muốn nói tạm biệt với anh?...” Tôi không kịp trả lời, chỉ nghe thấy tiếng chuông cửa, anh bỏ tôi ra, quay người ra cửa, trấn tĩnh tinh thần, mở cửa. Anh Phó đứng trước cửa, thấy tôi và anh đứng ở trong, có chút ngại ngùng, nhắc va ly bên cửa, thấp giọng nói với Khải Chính: “Thời gian không còn sớm nữa, chủ tịch Lâm đã xuất phát rồi, chúng ta có lẽ nhanh lên”. “Được, đợi tôi ở xe”. Khải Chính buồn bã nói, lại đóng cửa lại, bước tới bên cạnh tôi: “Đi cùng anh nhé, em đi đâu, anh tiễn em”. Lòng tôi chùng xuống, lại tiếp tục chùng xuống, hít thở cũng trở nên khó khăn. Tôi nhìn anh, lắc đầu: “Không, em thà ở đây chia tay anh chứ không muốn nói tạm biệt trên đường anh ra sân bay”. Anh lập tức trả lời: “Không phải chia tay, anh sẽ nhanh chóng trở về, sau một tháng, anh sẽ về. Em phải đợi anh!” Tôi khẽ gật đầu. Anh gơ hai tay đặt lên vai tôi, vẻ mặt trịnh trọng: “Hơn nữa, tuy em chưa bao giờ hỏi anh nhưng anh vẫn muốn nói, cho anh thời gian ba năm, anh sẽ tự mình lập nghiệp, rời xa cha anh, rời xa nhà họ Giang. Tới lúc đó, cho dù phải trả cái giá nào, anh cũng sẽ ở bên em”. Anh dùng lực ấn lên vai tôi, dường như giải thích cho lời hứa, sau đó lập tức quay người ra cửa. Cửa nhẹ nhàng khép lại trước mắt tôi, tiếng khóa cửa vang lên yếu ớt. Tôi nhìn cánh cửa ngơ ngẩn mấy giây, quay người bước ra ban công, dù chỉ 12 tầng, dù có lan can cao ngang thắt lưng, nhưng nhìn xuống vẫn khiến tôi toát mồ hôi. Tôi chỉ có thể nắm chặt khung cửa, cố gắng thò đầu ra nhìn cửa ra của nhà xe. Tuy tôi biết thứ tôi có thể nhìn thấy chỉ là chiếc xe Jeep nhưng một tháng tương lai đó dẫu sao cũng là khoảng cách gần nhất giữa tôi và anh. Chưa đầy một lát, xe anh từ từ đi lên dốc, xe anh Phó đi theo đằng sau. Lên dốc, xe anh bắt đầu tăng tốc, rẽ phải biến mất trong tầm mắt tôi. Tôi nắm khung cửa, nhìn dòng xe chảy xiết không ngừng giữa trưa, trái tim hỗn loạn tê liệt. Đây chính là ly biệt tôi luôn sợ hãi đến nay ư? Vì sao có thể kết thúc như vậy, những đau khổ vương vấn, cảnh tượng khóc rưng rức từng tưởng tượng đó không hề xuất hiện, thậm chí có thể nói là buồn bã chia tay. Có tình yêu là đủ ư? Có tình yêu thì sẽ tin tưởng và ngưỡng mộ ư? Có tình yêu thì có thể chịu đựng một tháng, chịu đựng qua ba năm ư? Có tình yêu là có thể vĩnh viễn tin tưởng, vĩnh viễn chờ đợi ư? Tôi mệt mỏi. Tôi nghĩ, nội tâm Khải Chính cũng như vậy.

27. Chương 27 (end)

Hóa ra yêu nhưng không nhất định có thể mãi mãi ở bên nhau

Chương 27.1

Tôi tưởng một tuần trong tương lai, tôi sẽ chìm đắm trong sự tưởng tượng đau khổ, tưởng tượng trong thành phố hoa lệ xa xôi ấy, người tôi yêu đang ân ái vợ chồng bên người phụ nữ khác, tôi cũng vì loại tưởng tượng

đau khổ này mà cả đêm không ngủ, ăn ngủ không yên.

Nhưng, khiến tôi ăn ngủ không yên không phải chuyện này, chính cái đêm sau khi tôi và Khải Chính tạm biệt, nhận được cuộc điện thoại từ quê nhà, mẹ đột nhiên tắc mạch máu não, vào viện.

Ba chị em chúng tôi vội vã trở về trong đêm. Đến viện, mẹ đã được đưa vào phòng điều trị đặc biệt, bác sĩ nhìn thấy chúng tôi, câu đầu tiên chính là: “Cô là người nhà bệnh nhân à? Đến đây, ký nhận giấy thông báo bệnh nguy kịch”.

Tôi run rẩy ký tên mình.

Hơn mười ngày sau, tôi ở lại viện, ngoài vài tiếng đồng hồ phải ngủ, thời gian còn lại, tôi đều túc trực bên mẹ, ngày đêm chăm sóc, bà đã không thể nói chuyện, không thể ăn cơm, ý chí cũng gần như hoàn toàn mất đi, nghiêm trọng hơn là do thận suy kiệt, trong cơ thể bà không thể trao đổi chất bình thường, bất cứ thuốc nào đối với bà đều là chất độc hại mới. Tôi từng muốn để bà đến bệnh viện lớn của thành phố, nhưng với sức khỏe của bà, chịu sao được mấy tiếng đồng hồ lắc lư trên ô tô.

Trâu Nguyệt và Trâu Thiên càng không hề có chủ ý gì, thường hỏi tôi một cách bất lực rằng: “Chị ơi, làm thế nào bây giờ?”

Tôi không thể trả lời chúng, chỉ thấy hối hận tràn ngập tim, có lẽ tôi đón mẹ lên, tích cực tìm bác sĩ trị liệu, có lẽ sẽ không giống như hiện nay, vô vọng nhìn bà, từ từ khô héo, từ từ đi về phía cái chết.

Điện thoại của Khải Chính vẫn đến hàng ngày, tôi cố gắng che giấu, không cho anh biết tình hình của tôi. Không cần thiết nói cho anh biết tin buồn như vậy khi anh vui vẻ với cuộc hôn nhân mới.

Cao Triển Kỳ thường xuyên xa xôi vạ dấm tới thăm, cố gắng nói vài chuyện vui để tôi cười. Có một hôm, Trâu Nguyệt, Trâu Thiên đều bị đuổi về nghỉ ngơi, anh ta ngồi cạnh tôi trước giường bệnh, khoa chân múa tay kể về chuyện anh ta mới quen một cô bạn gái mới, đột nhiên tôi một mồm nói: “Lão Cao, đừng nói nữa, để tôi dựa một chút lên vai anh”.

Anh ta bỗng chốc im lặng, cố gắng ngồi thẳng lưng, tôi khẽ dựa đầu lên, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Rất lâu, tôi mới lên tiếng: “Lão Cao, anh là bạn tốt nhất của tôi, tôi nói thật đấy”.

“Tôi làm bạn cô lâu quá rồi, đái ngô có thể cao hơn một chút không?”

“Không thể. Đối với tôi, bạn bè là đái ngô cao nhất”.

“Vậy người đái ngô thấp hơn biết chuyện này không?”

Tôi hiểu anh ta chỉ Lâm Khải Chính, lắc đầu nói: “Không, tôi không nói cho anh ấy biết”.

“Vì sao?”

“Anh ấy không nhất thiết phải biết. Anh cũng đừng nói, được không?”

Cao Triển Kỳ đột nhiên thở dài: “Ôi, Trâu Vũ, thực ra cô sống thực sự quá vất vả”.

Ai nói không phải? Khoang mắt tôi đỏ lên, nhắm mắt, dựa vào vai anh ta, không lên tiếng.

5 giờ sáng ngày mùng 5 tháng 11, mẹ tôi trút hơi thở cuối cùng, rồi bỏ chúng tôi. Bác sĩ che vải trắng lên gương mặt bà, Trâu Nguyệt và Trâu Thiên quỳ trước giường, khóc rưng rức. Nhưng tôi nhất thời đầu óc trống rỗng, chỉ ngây ngô đứng chỗ cũ.

Hai cậu qua nói với tôi: “Trâu Vũ, dì lớn, dì ba còn có chú họ, họ đều đang đợi tin, cháu nhanh báo tin cho họ đi”.

Tôi tỉnh tỉnh mê mê một mình ra khỏi phòng bệnh, tới bãi đỗ xe phía ngoài, bắt đầu gọi điện.

Điện thoại kết nối, vang lên một tiếng, hai tiếng, ba tiếng, bốn tiếng, xem ra dì cả, họ đang ngủ say rồi, lúc này báo tin chết, thật tàn nhẫn.

Tôi đang định chuẩn bị cúp máy, đột nhiên, điện thoại vang lên tiếng một người đàn ông: “Alô, giờ này vẫn chưa ngủ à em?”

— là Lâm Khải Chính! Tôi tưởng tôi gọi là số của nhà dì cả, ai biết trong tiềm thức tôi lại gọi vào di động của anh.

“Xin lỗi, em gọi nhầm”. Tôi vội vàng nói.

“Không sao. Nhưng sao giờ này em vẫn chưa ngủ, xảy ra chuyện gì?” Anh hỏi một cách quan tâm.

Đêm khuya tối đen, mình tôi cô đơn đứng ở bãi đỗ xe không người, cái lạnh mùa thu khiến tôi run lấy bầy. Lời nói dịu dàng của anh xuyên qua thần kinh kiên cường chống đỡ của tôi, tôi run rẩy nói, câu trước không ăn khớp câu sau: “Khải Chính, em rất buồn, làm thế nào? Em không biết nên làm thế nào? Đều là lỗi của em, em sớm đưa bà đi viện, em sớm đưa bà đi thay thận, em chăm sóc bà nhiều hơn, nói chuyện với bà nhiều hơn thì tốt biết bao... Em hối hận chết mất!... Đều là lỗi của em... làm thế nào?”

“Trâu Vũ, đừng nóng vội, xảy ra chuyện gì? Ai xảy ra chuyện? Em nói từ từ xem nào”. Anh vẫn trấn tĩnh bên đầu kia điện thoại.

Khoảnh khắc này, bị thương bắt đầu tuôn trào như đê vỡ, hai chân tôi mềm nhũn, khụy xuống trên nền xi măng, bắt đầu khóc nức nở, vừa khóc vừa gọi anh trong điện thoại: “Khải Chính, Khải Chính, em nên làm thế nào? Em không còn mẹ nữa rồi! Mẹ em chết rồi! Em không còn mẹ nữa...Khải Chính, em nên làm thế nào? Em nên làm thế nào? Mẹ em chết rồi, em nên làm thế nào đây?...”

Khải Chính chắc bị tôi dọa cho sợ, bên kia không ngừng gọi tên tôi, thử an ủi tôi, tôi nào có lý trí để nói chuyện với anh, chỉ biết quỳ trong bóng tối, ôm di động khóc không ngừng, cho tới khi di động bị tắt hoàn toàn vì hết pin.

Hơn 9 giờ sáng, anh Phó nhanh chóng tới bệnh viện, tìm tôi ở nhà xác.

Tôi và anh ấy ra ngoài cổng, anh thở hổn hển nói: “Nơi này không dễ tìm, tôi đã tìm vài bệnh viện. Luật sư Trâu, hãy nên bị thương. Lâm tổng gọi đường dài về chỉ thị cho tôi, toàn quyền đại diện anh ấy đến giúp đỡ sắp xếp, có chuyện gì có thể làm, ví dụ như dùng người, dùng xe, cô cứ nói”.

“Anh ấy đang ở đâu?” Đây là câu tôi muốn hỏi đầu tiên.

“Ở Mỹ, hình như là Chicago, lần trước nghe anh ấy nói qua”. Anh Phó trả lời.

Lúc này tôi mới nghĩ tới từ chối, tôi chân thành nói: “Anh Phó, không cần đâu, mẹ tôi chỉ là một giáo viên tiểu học, bạn bè thân thích không nhiều, vì vậy lễ truy điệu ngày mai rất đơn giản, không cần phải giúp gì, có lẽ anh cứ về đi”.

Anh Phó liên tục xua tay: “Vậy không được, Lâm tổng chỉ thị tôi ở đây, tôi không dám kháng chỉ, đương nhiên, tôi đứng ở đây cũng không thích hợp, có việc gì cô cứ gọi điện cho tôi.”Nói xong, anh ta dường như nhớ ra cái gì, quay người ra xe, cầm ra một chiếc di động mới. “Lâm tổng kêu tôi mang cho cô chiếc di động này, chắc di động của cô hết pin, để cô thay. Trên đường tôi sạc đầy pin trên xe rồi, cô yên tâm”.

Tôi không thể nhận: “Không cần, tôi có sạc pin, có thể sạc”.

“Được rồi, được rồi, cầm đi, con người Lâm tổng cô cũng không phải không biết, cô không lấy, anh ấy sẽ không vui”. Anh Phó vừa nói vừa nhét di động vào tay tôi, quay người lên xe. “Có chuyện gì gọi điện cho tôi nhé!” Anh vẫy tay, lái xe ra khỏi cổng viện.

Sau khi khóc đã đời, thực ra tôi đã hối hận vì kể với Khải Chính tin này, cũng không biết cuộc điện thoại đó có mang lại rắc rối cho anh trong tuần trăng mật không. Vì vậy, tôi cúi đầu nhìn chiếc điện thoại Samsung mới tinh, thầm quyết định tạm thời không mở máy, dứt khoát không gọi được, ngược lại sẽ khiến mọi người bớt lo.

Đang sau đột nhiên có tiếng hỏi: “Chị, chủ nhiệm Phó sao đến vậy?” Là Trâu Nguyệt.

“À, anh ấy tìm chị về chuyện một bản hợp đồng”. Tôi buột miệng nói, vội vàng nhét di động vào trong túi.

Ở nhà xác một đêm, đến 8 giờ sáng hôm sau, chúng tôi bê di ảnh của mẹ đến nhà tang lễ. Bước vào hội trường truy điệu, mọi người đều giật mình, cả một hội trường truy điệu bày đầy vòng hoa được kết bởi hàng trăm bông hoa cúc vàng trắng, tầng tầng lớp lớp trùng điệp, tôn thêm không khí long trọng và nghiêm trang.

Tôi tới gần xem phần đề chữ trên vòng hoa, đều là những đơn vị và công ty tôi chưa từng nghe nói đến, có của vùng này, cũng có của vùng khác. Trâu Thiên đứng cạnh tôi lặng lẽ hỏi: “Chị, những vòng hoa này ở đâu đến?”

Tôi lắc đầu: “Không biết, có lẽ là học sinh của mẹ”.

Trâu Nguyệt ngơ ngẩn trước một vòng hoa ngay trước mặt, tôi bước lên trước xem, trên đó ghi: Tổng công ty tập đoàn Trí Lâm kính viếng.

Đột nhiên tôi hiểu ra, đây đều là sắp xếp của Khải Chính. Trâu Nguyệt quay đầu, nhìn tôi bằng ánh mắt thù ghét, tôi hết đường chối cãi.

Dì cả bước lên, nắm tay tôi nói: “Tiểu Vũ, mẹ cháu nhất định rất vui mừng, bà ấy ra đi nở mày nở mặt thế, đứa con bà ấy nuôi dưỡng rất có tiền đồ!”

Tôi không còn lời nào để đáp, đành gật đầu cảm ơn. Khải Chính, Khải Chính, anh làm có phần quá mức rồi!

Cậu Hai phụ trách lo việc tang tới trước mặt tôi hỏi: “Tiểu Trâu, bạn, đồng nghiệp của cháu, những người cần đến đều đến rồi chứ? Nghi lễ sắp bắt đầu rồi”.

“Cháu không thông báo bạn bè bên đó, không cần phiền họ, cậu xem xem, người bên này đều đủ rồi thì có thể bắt đầu”.

Cậu Hai gật đầu, bước ra thu xếp. Bạn hữu gom lại cũng chỉ hai ba mươi người, khung cảnh vắng vẻ.

Đột nhiên ở ngoài hội trường vang lên tiếng còi xe ô tô, phá vỡ không khí im lặng, khiến cả hội trường xôn xao. Tôi thò đầu ra nhìn, hai mấy chiếc xe lớn nhỏ lái vào cổng nhà tang lễ, bãi đỗ xe chật hẹp không còn chỗ cho nước chảy nữa. Tôi thấy Mazda của Cao Triển Kỳ, thấy Buick của chủ nhiệm Trịnh, sau đó, tôi còn nhìn thấy một chiếc xe Jeep vô cùng cao.

Nếu những vòng hoa vừa nãy chỉ khiến tôi kinh ngạc thì cảnh bây giờ khiến tôi cực kỳ hoảng sợ, một vài người tôi quen và không quen bước ra khỏi xe, uà về phía nhà tang lễ, hỗn loạn trước bàn đăng ký tên. Hơn nữa, tôi lại nhìn thấy một Lâm Khải Chính mà tôi vẫn tưởng còn ở dưới ánh nắng nước Mỹ cùng vợ yêu, lại có mặt trong số những người đến. Toàn thân anh vận đồ đen, cùng cấp dưới trưởng phòng Âu Dương, anh Phó và một cán bộ, đi tới từ xa.

Tôi ngơ ngẩn nhìn anh, hai mắt không cách nào rời nửa phân. Hơn chục ngày qua sức tàn lực kiệt, đau khổ không thể chịu nổi, mọi việc chỉ có thể dựa vào sức mình chống đỡ, tuy chưa từng nghĩ đến lùi bước nhưng cũng vô cùng mệt mỏi. Hôm nay, nhìn thấy anh bước tới từ trong đám đông, đáng vẻ ung dung lại đầy vẻ an ủi đó khiến tôi đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, dường như yên tâm rằng cuối cùng cũng tìm được chỗ dựa.

Anh nhìn thấy liền đi về phía tôi, tôi thấy đây là chỗ đông người phức tạp, vội vàng dùng ánh mắt ngăn anh lại, rồi lùi vào sau đám đông.

Lễ truy điệu bắt đầu, tôi cố nén tâm trạng xúc động, cúi đầu nghe lãnh đạo trường học của mẹ giới thiệu về mẹ khi còn sống, nghe bạn bè mẹ đọc diễn văn, nhìn nụ cười hiền từ của bà trong bức ảnh, nỗi đau khổ trào ra khỏi tim, đợi mọi người cáo biệt di thể mẹ, khi bắt tay mọi người, tôi đã đầm nước mắt.

Trong màn nước mắt mịt mờ, có người nắm tay tôi, ấm áp dùng sức nắm chặt lấy, lâu vẫn không buông tay, tôi biết là anh, càng khóc đến mức không thể ngừng lại. Anh nói khẽ: “Em đừng đau buồn quá, nhớ bảo trọng”. Tôi dùng tay kia lau nước mắt, ngược mắt nhìn thấy ánh mắt quan tâm của anh, chỉ cảm thấy ấm áp, an lòng.

Tôi nghẹn ngào nói: “Cảm ơn anh”.

Anh dùng tay kia vỗ vỗ tay tôi, lúc này mới buông tay rời đi.

Ánh mắt tôi không thể đi theo hình dáng anh, vì có rất nhiều người đang đợi bên cạnh để gửi lời hỏi thăm tôi.

Đợi mọi người dần tản ra, khi tôi ngược mắt lại tìm Khải Chính, đột nhiên phát hiện Trâu Nguyệt từ xa đang chạy theo, nói gì đó với anh. Điều này thực khiến tôi kinh ngạc, Trâu Nguyệt bạo gan khi nào vậy?

Lúc này Cao Triển Kỳ xuất hiện bên cạnh tôi, nói nhỏ: “Này, người đẹp, đừng khóc nữa, khóc nữa sẽ thêm nếp nhăn ở đuôi mắt đấy”.

Tôi liếc anh ta một cái, anh ta gơ ngón cái lên với tôi: “Vẫn là cô giỏi nhất! Lâm Khải Chính kết thúc tuần trăng mật sớm, trở về nước tham gia tang lễ của mẹ cô, đây thật là việc trước nay chưa bao giờ có! Hôm nay toàn bộ các tầng lớp cán bộ bậc trung đều đến đây! Thật náo nhiệt!”

“Tôi đang thấy kỳ lạ, họ đến làm gì? Rất nhiều người đến tôi cũng không biết là ai”.

“Ông tổng đến, họ dám không đến? Mông ngựa này có thể không vỗ được sao? Nhưng, cô coi như thấy hết rồi, tất cả mọi người đều đang nghe ngóng cô và anh ta rốt cuộc là quan hệ gì? Đáp án rõ ràng là rất dễ thấy”.

Tôi vừa nghe vội lo lắng: “Vậy ư, sao anh ấy có thể không chú ý như thế, khiến tôi khó xử! Hoàn toàn không cần thiết!”

“Sợ gì? Dù sao họ Giang cũng đã được gả cho anh ta rồi, gạo nấu thành cơm, Khải Chính còn lo lắng gì nữa. Cô cứ chờ xem, sau này lão nhân gia cô ra vào Trí Lâm, nhất định sẽ dễ như bỡn, ai nấy cũng đều phải cung kính với cô!” Cao Triển Kỳ huơ tay múa chân biểu diễn như thật.

Tôi với tay ra nắm cậu ta, định trách móc vài câu, phía sau cậu Hai gọi tôi tiễn mẹ lần cuối, tôi trở về bên cạnh Trâu Thiên, phát hiện Trâu Nguyệt vẫn không thấy bóng dáng đâu.

“Trâu Nguyệt đâu?” Tôi hỏi.

“Không biết ạ, vừa nãy hầy còn ở đây” Trâu Thiên trả lời.

Không biết Trâu Nguyệt và Khải Chính nói với nhau những gì, tôi càng thêm lo lắng.

Sau khi tất cả mọi chuyện xong xuôi, tôi rút di động, nhét sim điện thoại vào, vội vàng gọi cho Khải Chính.

“Anh đi rồi à?” Tôi mở miệng liền hỏi

“Không, anh ở phòng nghỉ bên cạnh”.

Tôi vội vàng chạy qua, thấy anh Phó đứng ở cửa phòng nghỉ, vẫy tay gọi tôi. “Lâm tổng đang đợi cô ở trong”.

Tôi mở cửa, bước vào. Anh đứng bên cửa, nhìn tôi. Tôi dang hai tay, ôm chặt anh, nước mắt không nghe lời cứ thế chảy xuống.

Anh vỗ vỗ vai tôi: “Xin lỗi, không thể ở bên em, không thể giúp em”.

“Đúng thế, nếu anh ở bên em thì tốt biết bao, mấy ngày này, em thật sự rất vất vả!” Tôi không che giấu, nói ra cảm nhận trong nội tâm mình.

“Vì sao lúc bắt đầu không nói, anh chỉ biết tâm trạng em không vui, không biết vì sao”.

“Nói nhiều không tốt, khiến anh mất vui”.

“Ngốc quá! Lẽ ra nên để anh chia sẻ với em mới phải!” Anh đau lòng than thở.

Hai chúng tôi cứ ôm chặt nhau rất lâu như vậy mới buông tay lưu luyến không nỡ. Tôi nhìn anh, trên mặt hơi chút mệt mỏi, hai ngày này nhất định một ngày một đêm đi đoạn đường bằng đi hai ngày cho kịp.

“Anh trở về trước như vậy, không sao chứ?” Tôi lo lắng hỏi.

“Em không cần quan tâm, anh sẽ xử lý tốt những chuyện khác”. Anh tỏ vẻ thản nhiên.

“Đúng rồi, vừa nãy em thấy Trâu Nguyệt nói chuyện với anh”.

“Đúng thế”.

“Nói gì vậy?”

“Cô ấy chạy theo để hỏi anh: “Vì sao anh bỏ rơi chị gái em?” Anh liền trả lời cô ấy, anh nói anh mãi mãi không bỏ rơi em, sau đó cô ấy liền bỏ đi. Anh đang định hỏi em, lẽ nào em kể cho cô ấy rồi ư?”

Những lời này của anh khiến tôi như sét đánh ngang tai, không ngờ Trâu Nguyệt lại dùng cách này để xác nhận sự nghi ngờ phán đoán của mình.

Tôi tròn tròn hai mắt: “Không có! Em chưa bao giờ nói với nó, chưa từng! Nó vẫn luôn nghi ngờ, nó đang thử anh!”

Nghe thấy tôi trả lời như vậy, Khải Chính cũng cảm thấy bất ngờ: “Xin lỗi, cô ấy thể hiện rất bình thường, anh nhất thời không phản ứng kịp”.

Tôi vội vàng đi vòng vòng quanh căn phòng, gọi vào di động của Trâu Nguyệt, đã ở trạng thái tắt máy.

Khải Chính an ủi tôi: “Đừng lo, đừng lo, việc đã đến nước này, em có lo cũng không có tác dụng! Sau khi tìm thấy cô ấy, nói chuyện một chút, có lẽ sẽ giải quyết được vướng mắc trong lòng, em cũng không cần kinh hồn bạt vía mỗi ngày nữa!”

Trước mắt tôi lại là những ánh mắt độc ác và oán hận của Trâu Nguyệt, điều này khiến tôi có dự cảm không lành.

Lâm Khải Chính vốn dĩ muốn đợi tôi cùng về, bị tôi khéo léo từ chối.

Tôi và Trâu Thiên tiếp tục ở lại quê nhà giải quyết vài việc hậu sự của mẹ, đồng thời cũng tìm tông tích Trâu Nguyệt xung quanh thị trấn bé nhỏ này nhưng không thu hoạch được gì. Không còn cách nào chúng tôi đành ngồi xe bus đường dài trở về thành phố.

Trên đường đi, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, lo âu chòng chát. Trâu Thiên tỉnh dậy trong cơn gà gât, thấy tôi như vậy, an ủi nói: “Chị, đừng lo, Trâu Nguyệt cũng không còn nhỏ nữa, từ từ chị ấy sẽ tự nghĩ thông suốt”.

“Nếu có thể nghĩ thông suốt, nó sớm đã nghĩ thông suốt rồi, chị lo nó đường quang không đi lại đâm quàng bụi rậm”. Tôi yếu ớt đáp.

“Nhưng chị, em có câu này chị đừng giận nhé?” Trâu Thiên dè dặt nói.

“Không sao, em nói đi”.

“Chuyện chị và họ Lâm kia không nên giấu chị ấy, nói sớm có thể sẽ tốt hơn”.

“Đó cũng chẳng phải chuyện quang minh chính đại gì, ban đầu nghĩ không nhất định phải để nó biết”. Tôi nói thẳng.

“Đúng vậy, vậy chị và họ Lâm định thế nào?”

“Chẳng định gì, cũng không định nổi, đi từng bước tính từng bước”.

“Chị, chuyện của anh rể không phải do họ Lâm hại chứ?”

“Em nghe ai nói?”

“Em đoán vậy. Anh rể sống ở tầng dưới nhà chúng ta, ra ra vào vào, nguy hiểm!” Trâu Thiên bĩu môi nói.

“Đừng nói linh tinh. Anh ấy nào có bản lĩnh đó”. Tôi khê rít lên.

“Anh ta có nhiều tiền! Đàn ông có nhiều tiền là tốt! Sau này em không định ở lại trường, nhất định ra ngoài tạo dựng sự nghiệp!” Trâu Thiên ngồi bên nói lên ý nguyện to lớn.

Tôi quay đầu nhìn cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy tâm trạng thê lương. Vì sao? Mãi mãi đều không có người để ý tình yêu của tôi và anh. Tiền bạc giống như một ký hiệu lớn, khiến tất cả những thứ khác mất đi ý nghĩa.

Trở về nhà, mười mấy ngày không bước chân vào, bụi bám đầy, căn phòng tĩnh mịch im ắng, không hề có dấu tích Trâu Nguyệt trở về. Tôi và Trâu Thiên đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không biết thế nào mới ổn.

Trâu Thiên đột nhiên nói: “Lên mạng xem xem, xem chị ấy có trên mạng không?”

Nó bước vào phòng của Trâu Nguyệt, mở vi tính ra, sờ mó một hồi, thất vọng nói: “Không có trên mạng”.

Tôi bước tới phòng khách, lại gọi vào di động của Trâu Nguyệt, vẫn là tín hiệu tắt máy. Có lẽ, tôi nên báo cảnh sát, tôi thăm suy nghĩ.

Đột nhiên nghe Trâu Thiên gọi trong phòng: “Chị nhanh lại xem này”.

Tôi tưởng tin tốt, chạy vào phòng, Trâu Thiên chỉ màn hình vi tính, “Em vừa phát hiện Trâu Nguyệt có một blog, chị xem ở trên viết những gì”

Tôi sát lại gần xem, tên của blog là : Cuộc sống hạnh phúc của tôi. Trong đó là nhật ký Trâu Nguyệt hàng ngày ghi lại, nhưng tôi nhìn thấy nội dung nhật ký lại là tình yêu mà Trâu Nguyệt biên soạn, còn nam chính là Lâm Khải Chính!

“Hôm nay, Khải Chính đến đón tôi đi làm, tôi vừa lên xe, anh liền tặng tôi một bó bách hợp, vì hôm nay là một trăm ngày tôi và anh ấy yêu nhau”.... “Hôm nay chúng tôi cãi nhau, vì anh ấy kiên quyết muốn tôi đừng đi làm ở công ty, còn tôi không đồng ý, đương nhiên cuối cùng, vẫn là anh ấy nhượng bộ”... “Tối nay chúng tôi cực kỳ lãng mạn, anh đưa tôi đi ven sông ngắm cảnh đêm, ôm tôi trong gió đêm ấy, hôn lên mái tóc tôi”... “Tôi hoàn toàn hiến dâng bản thân mình cho anh ấy, cho dù anh ấy lấy ai làm vợ, tôi đều không hối hận”....

Tôi dùng chuột bấm nhanh, càng nhìn càng khó bề tưởng tượng, nhật ký luôn tiếp tục viết cho tới ngày mẹ tôi bị bệnh nguy kịch, trong nhật ký hôm đó nó viết: “Hôm nay Khải Chính đi Hồng Kông rồi, tôi tiễn anh ra sân bay, hai đứa lưu luyến không rời”.

Bên cạnh, Trâu Thiên cũng kinh ngạc: “Trâu Nguyệt thực sự bị tẩu hỏa nhập ma rồi...”

Sự tình gay go hơn tôi tưởng tượng, tình yêu đơn phương của Trâu Nguyệt dành cho Khải Chính lại điên cuồng như vậy, nó tự thôi miên bản thân, hoang tưởng ra một thế giới khác. Vậy mà, khi nó biết chân tướng sự thật, khi nó biết chị gái nó lại đang sống cuộc sống mà nó tưởng tượng, đòn tấn công này với nó sẽ như thế nào? Nghĩ tới đây, tôi nổi da gà, không dám nghĩ tiếp nữa.

Tôi gần như không dám ôm hy vọng gọi được điện thoại cho nó, không ngờ lần này, lại gọi được, hơn nữa nó cũng nghe máy.

Tôi vội vàng cẩn thận hỏi: “Tiểu Nguyệt, em ở đâu?”

“Em ở đâu chị quan tâm không? Chỉ sợ chị mong muốn em mãi mãi biến mất!” Giọng nó sắc nhọn nhói tai.

“Tiểu Nguyệt, đừng nói ngốc nghếch, nhanh về nhà, có chuyện gì chúng ta nói trực diện”.

“Muốn nói trực diện với em? Được, chị đến tầng thượng tòa nhà A của khu nhà Trí Lâm, chị biết nơi đó, chị tới đi!”

Khu nhà Trí Lâm? Khu nhà Trí Lâm? Tôi nhớ ra rồi, chính là nơi tôi từng cứu cậu công nhân Tiểu Lưu, “Được, em đừng đi, chị lập tức tới”.

“Một mình chị đến, Tiểu Thiên không được đến!” Nó cương quyết nói bên đầu kia điện thoại.

“Được!” Tôi cúp máy, chạy ra phía cửa, Trâu Thiên đi theo, tôi nói với nó: “Em ở nhà đi, chị đưa Tiểu Nguyệt về”.

Vừa xuống lầu, điện thoại của Khải Chính đến.

“Em về đến nhà rồi chứ?” Anh hỏi

“Em đến rồi, bây giờ đi đến khu nhà Trí Lâm, Trâu Nguyệt hẹn gặp em ở tầng thượng tòa nhà A”.

“Cô ấy làm gì?”

“Nhất thời không nói rõ, Khải Chính, trong lòng em hơi sợ, anh có thể qua một chút không, có lẽ nó sẽ nghe lời anh”.

“Được, anh lập tức tới, em cẩn thận chút nhé”. Anh đồng ý.

Tôi thở hổn hển chạy lên tầng thượng tòa nhà A khu nhà Trí Lâm, không giống lần trước, bây giờ công trình đã hoàn toàn xong, tầng thượng bằng phẳng, bốn phía xây lên thanh chắn bảo vệ cao nửa người. Nhưng, gió trên cao vô cùng mạnh, tứ phía ngoài bầu trời, không hề có bất cứ cảnh vật nào, hai chân tôi mềm nhũn, tim đập nhanh hơn.

Nhìn ra chỉ thấy Tiểu Nguyệt đứng dựa vào thành lan can, mái tóc tung bay theo gió, biểu hiện trên mặt khác thường.

Tôi cắn chặt răng, bước tới phía nó, cách nó khoảng mười mét, nó ngăn tôi lại “Đừng lại gần nữa, em không muốn gần chị, nhìn thấy chị đã khiến em thấy ghét!”

Tôi không dám chọc giận nó, chỉ có thể dừng bước “Tiểu Nguyệt, cho dù có hiểu lầm gì, chúng ta về nhà nói chuyện”.

“Lâm tổng đã yêu chị ở chính nơi này hả?” Trâu Nguyệt không thèm để ý lời đề nghị của tôi, chỉ hỏi.

“Anh ấy không yêu chị! Anh ấy chưa từng yêu chị! Anh ấy đùa với em thôi, không ngờ em cho là thật”. Tôi hét lên

Đột nhiên nó gào lên: “Chị còn lừa em! Bây giờ chị còn lừa em, em giống đứa ngốc, bị chị lừa cho xoay vòng vòng, chị rất vui đúng không? Rất tự hào đúng không?”

“Tiểu Nguyệt, em đừng kích động, có chuyện gì từ từ nói!”

“Dáng vẻ anh ấy nhìn chị, dáng vẻ anh ấy nắm tay chị, kẻ mù cũng biết hai người ở bên nhau! Chị còn đến lừa em!”

“Em hiểu lầm rồi, chị và anh ấy chỉ là bạn tốt, chỉ là bạn bè quan hệ rất tốt!” Tôi luôn ngu xuẩn như vậy, khi bị người khác nhìn thấu, tôi chỉ biết phủ nhận, tuy trong lòng biết rõ phủ nhận này căn bản không hề có sức thuyết phục.

Quả nhiên, Trâu Nguyệt hoàn toàn không bị mắc lừa, tiếp tục cuồng loạn nói: “Bộ quần áo đó cũng là của anh ấy, đúng không? Em đã biết chị còn nói không phải, chị còn ép em gọi điện cho anh ấy, chị biết em không dám đối diện với anh ấy, vì vậy chị ép em như vậy?! Cả đêm cả đêm chị không về nhà, nói với em làm thêm, nói đi công tác với em, thực ra chị đều ở bên anh ấy, có phải không? Phải không? Em cho dù chết cũng không đổi lại được một cuộc điện thoại của anh ấy, nhưng chị cái gì cũng làm được. Từ nhỏ chị đã giỏi hơn em, chị mãi mãi giỏi hơn em! Trong lòng chị nhất định đang cười giễu em, đắc ý chết đi được, đúng không?!...”

Nó gần như không còn là Trâu Nguyệt mà tôi biết nữa, gương mặt thanh tú của nó trở nên méo mó, khiến người ta kinh sợ.

Tôi biết phủ nhận cũng không phải cách, không thể không dùng giọng nói lớn tiếng như vậy ngắt lời nó: “Trâu Nguyệt, em đừng nghĩ như vậy. Cho dù chị và anh ấy bên nhau cũng không có kết cục tốt đẹp, anh ấy đã kết hôn như vậy, rời xa chị. Chị không nói cho em vì chị luôn muốn kết thúc, hơn nữa sớm muộn cũng sẽ kết thúc!”

Nghe lời tôi nói, Trâu Nguyệt dừng lại một lát, xót xa bật khóc, “Trâu Vũ, chị biết em yêu anh ấy, chị biết vì yêu anh ấy, mà em đau khổ đến mức không thể sống tiếp, vì sao chị còn muốn cướp anh ấy đi? Anh ấy và người khác kết hôn, em không quan tâm, anh ấy và người khác yêu nhau, em không quan tâm, nhưng em chỉ cần nghĩ tới lại là chị! Lại là chị ruột em! Em chỉ muốn chết! Chỉ muốn đi chết!” Nói xong, ngữ khí của nó lại cao vút lên, vừa nói vừa dùng tay đập mạnh lên tường.

Trạng thái tinh thần của nó khiến tôi vô cùng lo lắng, tôi cố lấy tinh thần chậm rãi đi về phía nó: “Tiểu Nguyệt, xin lỗi, là chị không đúng, tất cả là lỗi của chị, chỉ cần em tha thứ cho chị, chị bảo đảm, chị lập tức chia tay anh ấy, không bao giờ gặp mặt nữa!”

Trâu Nguyệt nhìn xuống tầng dưới, đột nhiên quay đầu hỏi: “Chị gọi anh ấy đến à?”

Tôi gật đầu đáp: “Đúng, anh ấy không hề biết suy nghĩ trong lòng em. Em có thể nói chuyện với anh ấy”.

Trâu Nguyệt bật cười, “Có gì để nói chứ? Hoặc để hai chị em mình đến để hai gái chăm một chồng”.

“Nếu em yêu anh ấy, ít nhất em nên cho anh ấy biết”. Tôi tiếp tục an ủi nó. Gió trên tầng thượng càng lúc càng mạnh, tôi thực không có dũng khí di chuyển lên phía trước.

“Em sẽ để anh ấy biết”. Trâu Nguyệt nói xong đột nhiên trèo qua lan can, đứng trên mép ngoài.

Tôi sợ ngây người, hét lớn: “Tiểu Nguyệt, em làm gì vậy?”

Nó buông một tay, gió thổi lay động bộ quần áo mỏng của nó.

Tôi không dám làm bừa, chỉ có thể đau khổ cầu xin: “Trâu Nguyệt, xin lỗi, nhanh vào đây, đừng dọa chị, em đừng dọa chị. Mẹ vừa rời xa chúng ta, chúng ta chỉ còn lại ba người, em nhanh vào đây!”

Trâu Nguyệt nhìn xuống tầng dưới, lại nhìn tôi, oán hận nói: “Anh ấy nói anh ấy mãi mãi sẽ không bỏ chị, Trâu Vũ, hôm nay em muốn để chị cam tâm tình nguyện bỏ rơi anh ấy. Em sẽ nhảy từ chỗ chị đến trước mặt anh ấy, như vậy, hai người mãi mãi không thể ở bên nhau”

Nói xong, nó không hề do dự buông nốt tay kia, nhảy thẳng xuống.

Ký ức của tôi dừng lại ở hình ảnh tôi chạy tới trước lan can nhìn, trong vườn hoa tầng dưới, trong bụi cây xanh mướt, bị đè bởi hình dáng một người – Trâu Nguyệt, bên cạnh, một chiếc Jeep màu đen, vừa vặn một người bước xuống.

Tôi chôn Tiểu Nguyệt bên cạnh mẹ, tôi quỳ ở đó, nói một vạn câu xin lỗi với họ.

Sau đó, tôi không bước chân ra khỏi nhà, ở một tháng trong căn phòng nhỏ cũ nát ở quê, nằm trên chiếc giường lớn mà hồi nhỏ tôi và Trâu Nguyệt ngủ cùng, nhớ lại những đoạn ngắn hồi thơ ấu, lòng đau như cắt.

Lâm Khải Chính đến vô số lần, thường đứng dưới tầng cả đêm, hy vọng gặp mặt tôi. Tôi không gặp anh, tôi nói với anh trong điện thoại: “Xin anh, đừng để em nhìn thấy anh, em thực sự chịu không nổi nữa”. Sau đó, đến điện thoại của anh tôi cũng không nhận.

Một buổi sáng nào đó của một tháng sau, tôi dậy khỏi giường, đang đánh răng, dì mang một người tới, kêu tên tôi, tôi quay người, lại là Tả Huy. Bản chải đánh răng trong tay rơi xuống đất, tôi đầy miệng bọt nói với Tả Huy: “Trâu Nguyệt nó không nghe lời, nó chết rồi”.

Tả Huy bước tới, nhặt cốc và bàn chải đánh răng, đặt dưới vòi nước, ấn nước rửa sạch, lại đưa cho tôi, nói: “Anh biết rồi, đánh răng, rửa mặt đi, trở về cùng anh nhé”.

Tôi thực sự trở về thành phố cùng anh ta. Tôi không hỏi anh ta ra như thế nào, vì sao có thể ra. Là ân huệ của Lâm Khải Chính thì thế nào chứ? Giữa tôi và anh ấy, Trâu Nguyệt đã vẽ một dấu chấm cho chúng tôi.

Tôi bắt đầu đi làm lại, giây phút bước vào văn phòng, mỗi người đều đến bày tỏ thăm hỏi với tôi, nhưng ánh mắt họ nhìn tôi ý tứ sâu xa. Cũng may tôi đã không còn để ý, so với sống chết, chìm đắm trong trò hề thì thế nào chứ?

Tôi đặt chiếc di động đó, vòng cổ đó, thẻ tín dụng đó và bức tranh Bồ Tát ấy vào một chiếc hộp, phong kín nó lại, nhờ Cao Triển Kỳ trả cho Lâm Khải Chính.

Sau khi Cao Triển Kỳ trở về, ngồi ở bàn đối diện với tôi, thở dài nói: “Ồi, một đôi đẹp biết bao, nói tan là tan”.

Tôi cúi đầu làm việc, không thềm để ý đến anh ta.

Anh ta nói tiếp: “Cô không nhìn thấy biểu hiện của Lâm Khải Chính sau khi mở chiếc hộp đó ra, Trâu Vũ, cô coi như đã giúp tôi xả giận, cuối cùng cũng để tôi thấy đáng về bị đánh bại của anh ta!”

Tôi đau đến không thể chịu được, chỉ có thể tiếp tục cúi đầu, giả vờ thờ ơ.

Cao Triển Kỳ không buông tha cho tôi, thò đầu quan sát biểu hiện của tôi: “Hey, nếu cần mượn tôi bờ vai, nhân lúc tôi vẫn còn thì nói sớm một chút”.

Tôi ngẩng đầu, trợn mắt lườm anh ta: “Được rồi! Cút ra xa một chút, cẩn thận ăn đòn!”

Anh ta chạy ra ngoài, ra khỏi cửa còn không quên quay đầu thêm một câu: “Bạn gái hoang dã, tôi thích thế!” Tôi biết anh ta muốn đùa cho tôi vui, tuy uống công vô ích.

Tôi bước tới cửa sổ ngắm phong cảnh, một tháng không ở đây, chiếc cầu dành cho người đi bộ cuối cùng cũng hoàn thành. Rất kỳ lạ, mắt tôi lại khô, ráo hoảnh, hóa ra, trong bi thương nhất, nước mắt đều thành xa xỉ.

Vài ngày sau, chúng tôi đột nhiên nhận được một công hàm của công ty Trí Lâm, muốn hủy hợp đồng cố vấn pháp luật với chúng tôi, không có lý do, họ không định thu lại phí cố vấn đã bỏ ra.

Lại qua hai ngày nữa, lần lượt có vài đơn vị cố vấn đưa ra yêu cầu hủy hợp đồng, còn có vài đương sự của vụ kiện lớn đang tiếp xúc cũng không rõ nguyên do đòi cắt đứt quan hệ.

Chủ nhiệm Trịnh và Cao Triển Kỳ lo lắng hỏi thăm xung quanh, muốn níu giữ thế cục nhưng họ không yêu cầu tôi bất cứ điều gì, tuy chúng tôi đều biết là ai làm vậy.

Cho tới một ngày, ngân hàng tôi làm cố vấn cũng đòi hủy hợp đồng trước thời hạn với chúng tôi, tôi hỏi họ: “Vì sao?”

“Không biết, chỉ thị của cấp trên”.

“Cấp trên nào?”

“Cụ thể chúng tôi cũng không rõ, tóm lại, rất tiếc không thể tiếp tục hợp tác”.

Lâm Khải Chính cậy thế ức hiếp người khác như vậy, bỗng nhiên tôi tức giận, tôi trực tiếp gọi taxi tới công ty Trí Lâm. Đương nhiên, tôi vào Trí Lâm không hề dễ dàng như đi trên đồng bằng, bảo vệ đã không còn nhận ra tôi, trải qua tầng tầng kiểm tra, lớp lớp đăng ký, thông báo, khi tôi đứng trước văn phòng anh, anh mở cửa, đứng ở cửa chờ tôi.

Gặp lại, như đã xa cách nhau mấy thế kỷ, anh gầy đi, tiêu tụy, một tay dứt túi quần, một tay chống cửa, nhìn sâu vào mắt tôi.

Trái tim tôi gần như nhảy ra khỏi lồng ngực, chỉ muốn trực tiếp bay vào lòng anh, nhưng tôi chỉ có thể đứng cách xa anh hai bước, không dám lại gần nữa phân.

“Vào đi rồi nói”. Anh lên tiếng, giọng nói khàn khàn.

Tôi bước vào, anh đóng cửa lại, tôi ở trước, anh phía sau, tôi không quay người, anh cũng không cất bước, im lặng hồi lâu, anh khẽ giọng:

“Gần đây em có khỏe không?”

Tôi hơi gật đầu.

“Mấy cái hủy bỏ hợp đồng đó đều là tạm thời, qua vài ngày bọn em có thể lấy lại hợp đồng, bao gồm cả công ty anh”.

Quả nhiên là một tay anh gây ra, để ép tôi ra mặt. “Vậy thì được rồi, tạm biệt anh”. Tôi quay người định đi, anh nghiêng người chắn ngay trước mặt tôi, hương thơm khiến tôi ngây ngất lâu ngày không ngửi thấy lại xuất hiện lần nữa, tôi nhất thời hoảng loạn, bị ép đến lùi bước.

“Thực sự không thể ư? Trâu Vũ, cần bao lâu em mới có thể quên đi những chuyện đó? 5 năm, 10 năm, 20 năm? Em nói bao lâu, anh sẽ đợi em bấy lâu”. Giọng nói của anh chân thành, đầy thương cảm.

“Mãi mãi”. Tôi khẽ nặn ra hai từ, dường như mang theo cả chút máu.

“Cô ấy là cô ấy, chúng ta là chúng ta, vì sao phải hy sinh tình cảm của chúng ta vì cô ấy?” Anh cao giọng.

“Nó không phải người khác, nó là em gái em, vì chúng ta nó mới chết”.

“Em sau rồi, không liên quan tới em, vì anh, cô ấy mới chết, chỉ cần có một ngày anh khiến cô ấy tuyệt vọng, cô ấy sẽ lựa chọn con đường này. Nhưng, đây là điều cô ấy lựa chọn, không phải anh ép cô ấy, cũng không phải em ép. Vì sao phải khiến chúng ta chịu trách nhiệm?” Những lời này nhất định anh cất giữ rất lâu trong lòng, nói ra vô cùng lưu loát.

Tôi buộc lòng phải làm vậy, ngược mắt nhìn anh. Gương mặt anh chỉ cách tôi nửa thước, tôi có thể nhìn rõ bóng mình trong mắt anh. Tôi chỉ cần hơi nhích lên là có thể nhào vào lòng anh, bỏ hết nỗi thống khổ phía sau. Nhưng tôi biết rõ, tôi không thể.

“Là chúng ta sai! Chúng ta luôn nghĩ tất cả rồi sẽ thay đổi, chúng ta luôn lừa dối chính mình, chỉ cần đủ kiên trì thì có thể mãi mãi ở bên nhau! Vì lý do này, chúng ta coi thường những người bên cạnh, chúng ta lừa dối họ, che giấu họ, nhưng coi thường càng lâu, che giấu càng lâu thì tổn thương càng sâu. Trâu Nguyệt không thể chịu đựng nổi, không phải anh không yêu nó, mà là anh đã yêu em, còn em nghiêm nhiên lừa dối nó.” Những lời này tôi cũng nghĩ rất lâu rồi nên nói ra mới lưu loát như vậy.

“Cô ấy đã chết rồi, nhưng chúng ta còn sống tiếp”. Anh vội vàng trách móc.

“Nếu chúng ta không dừng lại, có lẽ sẽ có người nhảy lầu tiếp”.

“Anh có thể giải quyết tốt mọi thứ, anh sẽ không để bị kịch xảy ra”.

Tôi im lặng lắc đầu: “Không có khả năng, không có khả năng đâu, Trâu Nguyệt trước khi nhảy lầu đã nói: “Em nhảy từ chỗ chị đến trước mặt anh ta, như vậy, hai người mãi mãi không thể ở bên nhau”. Nó nói không sai, không có khả năng đâu”. Tôi không muốn thảo luận thêm nữa, nghiêng người mở cửa.

Anh chặn tay tôi lại, ôm tôi vào lòng. Tôi giật mình, theo bản năng giật ra thật xa. Nhìn thẳng anh, tôi xốt xốt nói: “Đừng chạm vào em, thực sự đừng chạm vào em, Khải Chính, trời biết em yêu anh nhiều thế nào, nhưng, em thực sự không thể ở bên anh, em thực sự không làm được, xin lỗi! Xin lỗi! là em hại anh, là em hại Trâu Nguyệt, nếu ban đầu em không lựa chọn bắt đầu, bây giờ mỗi người đều sống rất tốt! Xin lỗi...”

Tay anh chán nản buông xuống, mắt anh tuôn ra dòng lệ. Lần đầu tiên tôi thấy nước mắt của anh.

Anh tuyệt vọng quay người, bước tới bên cửa sổ, quay lưng lại với tôi, nói ra câu nói cuối cùng: “Trâu Vũ, em nhớ rõ, trừ phi thế giới này tận thế, nếu không, số điện thoại của anh mãi mãi sẽ không đổi”.

Tôi không trả lời anh, mở cửa đi ra ngoài. Trong mắt vẫn vô cùng khô cạn.

Taxi đưa tôi đến trước cửa quán Starbucks, quán cà phê đó, vẫn sáng sủa sạch sẽ, một đôi nam nữ ngồi bên cửa sổ, cô gái xem một quyển tạp chí, chàng trai gõ gõ đánh đánh trên máy tính, ánh sáng rực rỡ xuyên qua cánh cửa chiếu lên tứ phía, khiến tôi không thể tập trung nhìn. Ánh mắt tôi dờ dẫm, tôi di chuyển bước chân lên cây cầu dành cho người đi bộ, từng bậc lại từng bậc, từng bậc lại từng bậc, bậc thang rất ít, mặt cầu hiện ra trước mắt.

Vô tình, tôi phát hiện dưới góc cây cầu, khảm nạm một bảng nhỏ bằng đồng, nhìn kỹ, trên đó viết dòng chữ: “Lâm Khải Chính tiên sinh quyên tặng cây cầu này, vô cùng cảm ơn”.

Là anh xây? Là anh xây? Vì tôi ư? Thực sự vì tôi ư? Vì sao anh chưa bao giờ nói qua? Tôi quỳ xuống, đau lòng dùng tay phải nhẹ bụi bám trên đó, nhẹ nhàng lau sạch tên anh. Nước mắt cuối cùng cũng rơi, từng giọt lớn từng giọt lớn, thấm đẫm một phần con đường xi măng trước bảng đồng.

Tôi và Lâm Khải Chính không gặp mặt nữa, không lâu, anh đi Hồng Kông, không trở lại.

Nghị vụ của Trí Lâm vẫn làm, nghiệp vụ khác cũng đều trở lại, tôi điên cuồng làm việc, kiếm được số tiền lớn, thời gian trôi qua như bay.

Cao Triển Kỳ ly hôn, rồi lại yêu đương, bạn gái không phải là tôi.

Tả Huy yêu rồi kết hôn, vợ cũng không phải tôi.

Có điều, tôi cũng tích cực phối hợp, tham gia các hoạt động xem mặt. Nhưng, muốn nhìn trúng một người đàn ông thật rất khó, luôn có khuyết điểm thế này, thế kia, khiến tôi mất hứng.

Ngày 20 tháng 10 năm 2006, tôi đi Hồng Kông. Liên hoan liên hiệp luật sư tỉnh và luật sư Hồng Kông, tổ chức một đoàn phỏng vấn, văn phòng chúng tôi có một người, chủ nhiệm Trịnh dành cho tôi. “Đi cho khuấy khuấy đi”. Trong lời của ông ta có ý thâm sâu.

Hành trình của đoàn thăm viếng rất căng, có huấn luyện, có tham quan, tôi căn bản không có thời gian dạo chơi ở Hồng Kông, nhưng rất cuộc có một người khác cũng đang sống dưới bầu trời này, tôi có thể nhìn

thấy những vì sao và ánh đèn anh ấy cũng thấy là đủ, ít nhiều cũng khiến người ta được an ủi. Buổi tối, tôi đi dạo trên con đường gần đó, vẫn vô tình chú ý đến mỗi người đàn ông cao to đi qua tôi. Đương nhiên không có anh, đây là thành phố có mật độ dân số lớn nhất thế giới, cho dù có hẹn gặp mặt nhau cũng có thể không tìm thấy nhau, huống hồ là gặp gỡ ngẫu nhiên trên đường.

Buổi trưa trước hôm về, tôi tới SASA đối diện khách sạn, mua giúp chị em trong văn phòng mấy đồ mỹ phẩm dưỡng da, xách túi to túi nhỏ, khi trở về, đứng bên lề đường chờ đèn giao thông. Đèn sáng, dòng xe lưu chuyển dừng lại, nhường đường cho người đi bộ. Tôi đang định nhấc chân, sau đó liền nhìn thấy Lâm Khải Chính.

Cuối cùng đã nhìn thấy anh, xem ra rốt cuộc chúng tôi có duyên hơn cả người bình thường. Anh lái chiếc xe mới tinh màu bạc, xe đang dừng trước mặt tôi, một tay anh đặt trên vô-lăng, tay kia cầm điện thoại áp bên tai, đang gọi điện. Tuy nhìn không rõ gương mặt anh nhưng lông mày đen sậm, đôi mắt sâu, sống mũi cao, còn có ngón tay thon dài đang cầm điện thoại, đều quen thuộc đến vậy, giống như hôm qua còn bên nhau, cúi đầu cười nói. Anh sống thế nào? Vui vẻ không? Hạnh phúc không? Tôi nhìn không ra, chỉ thấy anh đang chuyên tâm nói chuyện gì đó qua điện thoại với người khác, ánh mắt dán chặt lên đèn giao thông phía trước.

Nếu tôi bước lên một bước, gõ gõ cửa, anh sẽ quay đầu, nhìn thấy tôi, sau đó anh sẽ lập tức cúp máy, lập tức mở cửa xuống xe, anh sẽ bước tới trước mặt tôi gọi tên tôi, thậm chí có lẽ, tại giao lộ phồn hoa này, anh có thể không màng mọi thứ ôm chặt tôi. Hơn một năm không gặp, chúng tôi dấu sao đã từng yêu nhau như vậy.

Tôi nhìn anh, tham lam, kìm nén nhìn anh, tôi thậm chí gọi to tên anh, dùng giọng nói đinh tai nhức óc, tôi thậm chí nghĩ, nếu chúng tôi thực sự có cảm ứng, có lẽ anh có thể nghe thấy.

Đáng tiếc, anh không nghe thấy. Lúc này, anh chống tay nghe điện thoại, hơi động đậy, tôi đột nhiên phát hiện, nơi cổ áo anh, trên cổ tay lộ ra một miếng dán vết thương nho nhỏ.

Trái tim tôi đau một cách dữ dội.

Đèn đỏ tắt, đèn xanh hiện lên, anh tiếp tục dằn dò gì đó trong điện thoại, lái xe về phía trước. Tôi nhìn anh chăm chú, không dám buông lời.

Lúc này, tầm mắt đột nhiên xuất hiện một gương mặt khác, là gương mặt của Giang Tâm Dao, tâm trạng tôi hốt hoảng, không hề phát hiện cô ấy ngồi ghế sau. Khi tôi nhìn Lâm Khải Chính, cô ấy cũng ngồi thẳng, nhìn tôi từ cửa sổ phía sau xe, dùng nụ cười ngây thơ cười với tôi.

Hóa ra, cái gì cô ấy cũng đều biết!

Xe biến mất trong dòng xe, ánh tà dương của mặt trời phía xa xuyên qua các toà nhà cao tầng san sát, trực tiếp chiếu lên mặt tôi.

Tôi vốn tưởng rằng tình yêu lãng mạn trên thế giới chỉ có hai loại, một là loại tình yêu trên phim, dù bực mình lắm cũng vẫn có thể khiến bạn rơi nước mắt, loại kia là tình yêu mà bản thân đang trải nghiệm, dù đối phương là con heo, bạn cũng có thể đau đớn tới mức mất ngủ cả đêm.

Nhưng bây giờ tôi mới biết, còn có tình yêu thứ ba, loại tình yêu này, ai cũng đều biết, ai cũng đều cảm động, ai cũng đều kín như miệng bình, ai cũng đều giữ kín như bưng. Nó là dòng nước ngầm, chảy nhanh không ngừng, vàng thau lẫn lộn. Nếu bạn không may gặp phải, vẫn là nên trốn xa thì tốt hơn, quả thực không trốn được, bị ôm mồi hận, bị quẩn lầy, trầm luân trong đau khổ và ngọt ngào khắc cốt ghi tâm, vậy tôi cũng chỉ có thể chúc bạn xây thành chính quả, tuy tôi biết điều này rất khó rất khó, vì tôi chưa làm được.

28. Chương Ngoại Truyện

Lâm Khải Chính bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, ánh sáng ban mai buổi sớm ngoài cửa sổ dịu dịu, anh ngồi dậy, ngó người một lúc bên giường, bước vào phòng tắm dội nước cho mát. Nước ấm chảy qua vết thương, có chút đau nhói, cảm giác này không tồi, anh cứng cổ tay, kiểm chế. Tối qua uống nhiều, trở về nhà đã

không còn tỉnh táo. Anh mở vi tính trong thư phòng, ổ D có một file ảnh, là những tấm ảnh anh bỏ ra 80 vạn để mua, chụp rất đẹp, rõ ràng, ánh sáng thích hợp, kết cấu hoàn mỹ, người chụp trộm này chắc là xuất thân chuyên nghiệp. Lật từng tấm ảnh, phóng to, phóng to, phóng to hơn nữa, nhìn dáng vẻ Trâu Vũ cười, híp đuôi mắt, nhíu mày. Anh lướt nhẹ tay lên màn hình vi tính, nổi lên những đợt vân nước. Thật khiến người ta chán nản, tốt nhất, yêu nhất, lại rời xa anh nhất. Buổi sáng thực ra đã nhìn thấy cô ấy. Bạn của Lâm Khải Chính trong hội luật sư, cùng ăn bữa sáng, Lâm Khải Chính nhờ anh ta làm trung gian mời đoàn luật sư đến viếng thăm, anh bỏ tiền. Bạn anh hỏi vì sao? Anh nói muốn cảm ơn một người từng giúp anh, nhưng, anh không muốn để họ biết. Bạn anh nhạy cảm hỏi, có cần thiết chỉ đích danh người được mời? Anh lắc đầu. Sau việc này anh gọi cho anh Phó, anh Phó thông minh. Không cần chỉ thị rõ liền biết nên làm thế nào. Vì thực sự rất muốn gặp cô. Đối với cô, nhưng nhớ luôn chỉ ở trong tim, nhưng gần như tuyệt vọng, lần cuối cùng đối diện, cô nhìn dáng vẻ anh một cách sợ hãi, khiến anh biết mình không có cơ hội. Nhưng vẫn mượn cớ trở về vài lần, đứng ở đối diện văn phòng cô chờ đợi như xưa, có một lần tròn cả một buổi sáng. Không may, thường không thấy cô ấy. Sau này anh Phó điều tra ra, cô đã chuyển nhà, sống gần đó, không cần ngồi taxi đi làm. Thế là, anh nghĩ ra chủ ý này. Đoàn viếng thăm đến rất nhanh, anh cầm tờ lịch trình, cũng tra ra số điện thoại phòng cô ở. Phẳng phất giống như tâm trạng bao năm xa quê mới trở về, do dự rất lâu, sợ nhìn thấy sẽ không kiềm chế được bản thân. Hôm qua cuối cùng hạ quyết tâm, tranh thủ thời gian, đợi ở sảnh lớn, tranh thủ lúc họ xuất phát, có thể nhìn thấy cô. Quả nhiên, sắp đến 9 giờ, mọi người lần lượt xuống, cô ở trong số đó, một năm không gặp, cô vẫn gầy, đã cắt tóc ngắn, lộ ra cái cổ trắng ngần, mặc sơ mi vàng nhạt, dáng vẻ mộc mạc. Người khác tùm tùm nói chuyện, có một người đàn ông còn niềm nở kéo cổ tay cô, muốn kéo cô qua. Cô cười cười, trừng mắt với anh ta, trả lời một câu gì đó, sau đó rời đi, tới giá báo bên cạnh. Lâm Khải Chính thầm nghĩ trong lòng vẫn dáng vẻ khiến đàn ông yêu nhưng cô không cho là như vậy. Lâm Khải Chính băng qua đầu kia của sảnh lớn, thấy cô đứng trước giá báo, cầm quyển “Báo kinh tế Hồng Kông” ngày hôm đó, cũng có chỗ xem rất chăm chú. Anh thích dáng vẻ nghiêm túc của cô, bướng bỉnh, nhưng lại có thần thái hoang mang. Trong lòng anh không hề có kích động như tưởng tượng, có lẽ anh quen rồi, từ xa chăm chú quan sát cô, cầu xin một trái tim bình yên. Biểu hiện của Trâu Vũ vô cùng nghiêm túc, cô dùng tay vuốt nhẹ nhẹ lên một đầu của tờ báo, chậm rãi nở nụ cười. Bên kia gọi, cô quay đầu liền đi, tờ báo thuận tay nhét vào túi. Đợi xe đi xa, Lâm Khải Chính bước tới, cũng cầm một tờ, lật đi lật lại, sau đó ở phần bất động sản, thấy một bức ảnh nho nhỏ của mình, bên góc báo, nói về tin tức công ty không quan trọng lắm. Thế là, tối qua, ăn cơm cùng đối tác kinh doanh, không hiểu vì sao uống nhiều quá. Tửu lượng anh thực ra cực kỳ tốt, vốn không đến nỗi như vậy. Trong lòng buồn bã, vì biết cô cũng như mình, không hề quên. Sao có thể như vậy? Yêu, lại không liên hệ với nhau, không có lối thoát. Ngồi sững sờ trong thư phòng, màn hình vi tính đột nhiên tối đen, cột mốc mềm mại bay qua bay lại trong bóng tối. Anh rút ra con dao lam trong ngăn tủ, bật lửa đốt nóng, nhẹ nhàng mà thuần thục vẽ một đường lên cổ tay. Đau nhói, máu từ từ chảy ra, từ từ chảy theo cổ tay. Không sao, không cần lau, anh biết, chảy không lâu sẽ bắt đầu ngưng tụ, giống như nỗi nhớ nhưng đối với cô, chịu đựng khó chịu nhất một lát, sẽ từ từ dịu đi. Sáng nay, vết thương đã liền miệng, nhưng nước thấm vào vẫn âm ỉ đau. Anh dán một miếng ugo. Buổi sáng, phải đi sân bay. Giang Tâm Dao đi Nam Phi, hôm nay trở về. Máy bay muộn một chút, thấy cô rời cổng, da sạm nắng, cô cười, anh cũng cười. Trước khi ra đến xe, cô thấy ghế phụ chất đầy tài liệu và máy tính, lập tức mở cửa ghế sau ngồi vào, anh cũng không nói gì. Giang Tâm Dao và anh, rất ổn, nhưng chỉ là ổn, giống như tình bạn, ổn thỏa, nhưng không có tình yêu. Trên đường, cô buột miệng nói chuyện Nam Phi với anh, anh không hào hứng lắm nên cô cũng im lặng. Vốn có thể đi đường khác, nhưng anh chọn con đường khách sạn Trâu Vũ ở. Anh biết hôm nay cô rời Hồng Kông, vì vậy muốn đi qua nhìn xem. Sắp tới giao lộ, điện thoại reo, anh cúi đầu nhìn số, phó tổng công ty gọi tới, anh nhận điện, ngẩng đầu phát hiện đèn đỏ, thế là, anh chậm chậm phanh xe. Thật trùng hợp biết bao, cúi đầu, ngẩng đầu, ngăn ngửi trong một giây, tầm mắt anh đã lướt qua Trâu Vũ bên đường. Trong điện thoại, phó tổng nói đến công trình Tam Á, có tranh chấp, đối mặt với nguy cơ đình công. Lâm Khải Chính vừa nghe, vừa thảo luận, mắt dán chặt vào người đi đường, trong lòng hy vọng, có lẽ, có thể nhìn thấy cô ấy. Thực ra anh chỉ cần nghiêng mặt, Trâu Vũ đã đứng cách xa hơn thước, dùng hết sức lực toàn thân nhìn anh. Hai người họ rất cuộc vẫn không có duyên. Đèn xanh sáng, anh lái xe về phía trước, cuộc điện thoại kết thúc, anh nghiêng đầu nhìn cổng khách sạn, có chút thất vọng nằm trong dự đoán. Thế là anh lặng lẽ lái xe đi, trong lòng buồn bã không vui, từng đoạn nhỏ nhất trước kia lóe lên trước mắt. Anh đau lòng oán hận người phụ nữ này, đã tới rồi, đã biết anh ở đây, vì sao không thể gọi điện hoặc gặp mặt? Số của anh vẫn luôn còn. Gặp mặt thực ra cũng chẳng sao, cuối cùng, họ từng yêu nhau như vậy. Anh vì cô còn nghĩ ra các loại kế hoạch, nhưng cô trốn xa đến thế, khiến anh yêu đến mức hoàn toàn không nhìn thấy hy vọng. Đột nhiên, Giang Tâm Dao ở

phía sau giờ tay ra, vuốt ve tóc anh, thành linh nói: “Ken, I love you”. Bất chợt nghĩ, Tâm Dao có thể có loại phong cách ngây thơ này, Lâm Khải Chính quay đầu cười cười, cũng đáp: “I love you, too”. Cuộc đời con người, có lúc chính là như vậy, dần dần kết thúc.

Ngoại truyện: Nếu để tôi gặp anh (Phần này không có trong sách xuất bản bên Trung Quốc. Tác giả viết thêm nhằm thỏa mãn mong muốn cho TV và LKC gặp nhau của độc giả) Nếu cho tôi gặp anh, tôi sẽ làm thế nào? Gần đây, tôi luôn nghĩ về vấn đề này. Anh trở về, anh lại trở về, anh thường như vậy, trở về, ở lại vài ngày rồi lại đi. Sau đó luôn sẽ có người vẽ mặt thế này thế kia, dùng ngữ khí thế này thế kia, thần bí, uyển chuyển, lộ ra tung tích của anh, hy vọng nhìn thấy vết tích của sự việc trên mặt tôi. Đương nhiên, tôi có một scandal, gánh trên vai, người đi đường đều biết. Tôi sẽ không để những người này đạt được, vì vậy tôi chỉ vô cảm, ngây ngô trả lời: “Ừ”. Đây cũng nên là scandal của anh nữa nhĩ! Tôi thường nghĩ, có người vô tình dường như cố ý nhắc tới tôi trước mặt anh không? Sợ rằng không. Anh không phải là tôi, không ai dám mạo phạm. Vậy thì, nếu cho tôi gặp anh, tôi liền hỏi: “Có việc gì không, thường quay về làm gì?” – Thường quay về làm gì? Thực ra trong lời này vẫn mang ý yêu chiều. Trâu Vũ, mày mãi mãi đều như vậy, chết không thay đổi. Tôi đang đi trên cầu dành cho người đi bộ, nghĩ tới đây, tự cười chế giễu mình. Chuyển ánh mắt một chút vào một góc, hai người công nhân đang quỳ ở đó, cầm hàn điện hàn gì đó. Tôi dừng bước, nhìn thấy tên anh, trong những hoa lửa chói mắt tóe ra từ hàn điện. Một người công nhân oán trách: “Nói với cấp trên từ sớm, đừng dùng đồng, gắn lên sẽ bị người ta ăn trộm mà”. “Đúng vậy, dùng xi măng tốt hơn không”. Một người khác đáp. “Không bằng dùng lấp nữa, người giàu quyền góp một cây cầu tính làm gì!” Mắt tôi nhói đau, hoa lửa của hàn điện sáng chói, không thể nhìn trực diện, còn có một cái tên nào đó, biến mất, lại hiện ra, cũng không thể nhìn thẳng. Tôi lập tức trốn chạy về văn phòng. Đi vội quá, giày dẫm lên rất nhiều bùn, Cao Triển Kỳ không biết xuất hiện khi nào, đi sau tôi, chắc lưỡi: “Cô nhìn cô kia, về nông thôn giúp đỡ người nghèo à? Dính bùn vào gót giày rồi, mất hình tượng”. Tôi quay đầu nhìn, chỉ nói: “À, đợi chút đi lau”. “Đi đâu? Trưa nay gọi điện cô không nhận”. “Đi với thẩm phán thực thi một vụ án, buổi trưa mời họ ăn cơm, không nghe thấy, có việc à?” “Chả phải vì bữa cơm tối nay, buổi trưa chỉ thị tôi đi đặt phòng, ông ta cũng chẳng thèm nhìn giờ là lúc nào? Đêm Bình an mà! Đâu ra có phòng chứ? Mỗi người chúng ta đội một tờ giấy ngồi ở ngoài ăn cơm hộp cũng tương đương”. Cao Triển Kỳ nói vô cùng khoa trương, tôi không nén được bật cười: “Anh tìm tôi, tôi cũng chỉ có thể đưa cho anh hai thùng giấy! Bây giờ giải quyết rồi chứ?” “Giải quyết rồi. Tên họ Âu Dương ấy cũng đủ tốt, công ty bọn họ đặt vài phòng tiếp khách tiệc lớn, vừa vặn có vài người không tham gia, thừa một phòng cho chúng ta”. Sắc mặt tôi đột nhiên thay đổi. Cao Triển Kỳ vẫn đang nói: “Mẹ nó chứ, Thiên Nhất thật sự là biết giết khách, tối nay giá phòng bao thấp nhất là 5888, không bằng chúng ta đề nghị chủ nhiệm phát tiền cho mọi người là được, ăn cũng không biết ăn những gì!” “Tôi... tôi nay... nhà tôi có chút chuyện, tôi không đi được!” Tôi ập a ập ứng muốn mượn cớ. Cao Triển Kỳ lúc này mới dừng lại việc hoang tưởng chia tiền, quay đầu chú ý biểu hiện của tôi. Sau đó anh ta vỗ vai tôi, tình ý sâu xa: “Yên tâm, chính vì mấy người nào đó không đến mới có thể thừa ra một phòng”. Hóa ra như vậy. Đương nhiên, lễ Giáng sinh là một ngày quan trọng. Tôi hít sâu một hơi, ngồi về trước bàn làm việc, bắt đầu làm việc. Cao Triển Kỳ vẫn như cũ không buông tha tôi, ngồi đối diện với tôi, nghiên cứu biểu hiện của tôi: “Trâu Vũ, hơn hai năm rồi, cô cũng nên bước ra đi, tôi đề nghị cô tìm một bác sỹ tâm lý xem sao”. Tôi không đáp. “Cô như vậy, đối với ai cũng không tốt. Chuyện trước đây, qua rồi thì cho qua đi, cô không thể mãi mãi một mình gánh vác, gánh đến lúc nào mới dừng! Cô nhìn người khác sống tốt biết bao! Kinh doanh càng lúc càng lớn, tới đâu cũng có yên trước ngựa sau, náo nhiệt tám hướng, cô cũng không thể quá kém!” Tôi vẫn không đáp lời. “Được, cô cứ như vậy đi! Chết cũng không hối cải! Đàn ông tốt đều tuột mất, xem tương lai cô sống thế nào!” Cao Triển Kỳ nói xong tức giận, đập bàn một cái rồi bước đi. Lúc này tôi mới ngẩng đầu lên, thở phào một hơi dài. Tôi không buồn, chẳng có gì buồn cả, tôi chỉ nghĩ: Yên trước ngựa sau... náo nhiệt tám hướng... Cao Triển Kỳ nhất định đã gặp anh ấy, anh ấy nhất định rất tốt. Nếu để tôi gặp anh ấy, tôi sẽ làm thế nào? Buổi tối tôi vẫn đi, bạn học cũ của chủ nhiệm- phó bí thư ủy ban chính trị và pháp luật Vinh Thăng Tỉnh, gặp mặt, kết giao, sau này làm việc giải quyết vụ án cũng có tác dụng. Nói ra mọi người đều là những kẻ nịnh bợ. Trên bàn rượu, ai cũng đều uống rất vui vẻ, khi Cao Triển Kỳ kính rượu quá kích động, nửa ly vang đổ đổ lên người tôi, cổ áo và trước ngực toàn bộ đều bị nhuộm đỏ. Tôi nói to: “Lão Cao, anh phải đền!” “Đền thì đền! Đền người tôi cũng đền cô!” Anh ta cũng cao giọng đáp, đáp xong liền tiếp tục tìm chủ nhiệm chuốc rượu.

Tôi loạng choạng chạy ra đến cửa, hét lớn: “Phục vụ, lấy khăn ướt!” Nhân viên phục vụ đang bưng rượu vang đỏ chúng tôi vừa rót chạy đến, tôi giờ tay đón lấy, thúc giục: “Nhanh đi! Lấy khăn ướt cho tôi! Trên

người tôi đều bị bắn hết rồi!” Nhân viên phục vụ đồng ý rồi quay người chạy đi, chạy nhanh quá, mũ giáng sinh trên đầu rơi xuống đất. “Mũ này! Mũ! Lại rơi rồi!” Tôi vừa hét vừa cười lớn đáng vẻ hài hước của cô ấy. “Sao uống nhiều vậy?” Đứng sau đột nhiên có người nói chuyện. Tôi quay đầu, nhìn thấy một gương mặt, tôi vui mừng, gọi tên anh: “Khải Chính, anh không biết, cô ấy vô cùng buồn cười, chiếc mũ nhỏ quá, đội không được, tối nay rơi biết bao lần rồi!” Cười, nói xong, mới định thần lại. Không phải trong mơ, anh rõ ràng đang đứng sau tôi, hơi nghiêng đầu nhìn tôi. Nếu cho tôi gặp anh, tôi sẽ làm thế nào. Tuy tôi vẫn luôn chưa nghĩ ra, nhưng cũng không nên như thế này, trong tay cầm rượu vang đỏ, trên người nhuộm đầy rượu, mặt đỏ bừng bừng, lời lẽ hơi điên cuồng. Tôi ngơ ngẩn, quay người nhìn anh, vô thức hỏi: “Sao anh ở đây?” “Có việc phải giải quyết, nên anh quay về”. Anh đáp. “Hôm nay là đêm Bình an, anh nên...”. Lời của tôi chưa nói xong đã bị anh cắt đứt: “Ban đầu định đi, nhưng đến lúc đó phải giải quyết nên ở lại”. Anh vẫn anh tuấn như vậy, má hơi gầy đi, chắc là việc công ty rất bận. Tôi chỉ hận không thể khắc anh vào trong tim, câu nói đó vẫn nói ra: “Có việc hay không, anh cứ thường về làm gì?” Ngữ khí của tôi không đúng nhỉ? Nghe ra không giống như yêu chiều, ngược lại có vài phần oán hận, Anh nhìn vào mắt tôi, khẽ đáp: “Ừ, nhưng luôn không gặp em!” Lúc này nhân viên phục vụ đứng sau tôi, đưa khăn ướt qua, tôi không chú ý, anh giơ tay ra lấy, lại giặt rượu khỏi tay tôi, đưa cho phục vụ. Sau đó, anh dùng khăn ướt lau cổ áo tôi, lắc đầu nói: “Đã là rượu đỏ, sao lau sạch? Anh đưa em đi mua áo mới”. “Được! Phải mua cái đắt nhất!” Tôi mỉm cười nói: “Phải mua cái vĩnh viễn mặc không bị hỏng”. “Được” Anh đáp. “Còn phải mua quần, quần của em hôm nay cũng bị bắn rồi, lau thế nào cũng không sạch”. “Được!” “Còn nữa, em muốn mua kem dưỡng mắt đắt nhất, họ đều nó khóe mắt em có nếp nhăn rồi!” “Được!” “Mua trang sức cho em! Mua nhà cho em! Mua xe cho em!...” Tôi nói một hơi. Anh vẫn chỉ đáp: “Được!” “Mua tất cả những thứ có thể dùng tiền mua được mua về cho em, Khải Chính, những thứ dùng tiền không mua được, em không cần”. “Trâu Vũ...”. Anh giơ tay nắm lấy tay tôi. Tốt biết bao! Cuối cùng lại ở trước mắt, cuối cùng lại ở bên! Trong mơ cũng từng như vậy, nhưng trong mơ bàn tay nắm lấy không giống như bây giờ, ấm áp mà có lực. Cửa phòng bên đột nhiên có tiếng động. Tôi vội vàng vùng ra khỏi anh, Anh cũng vội quay người. Một đoàn người, ủa ra từ sau cửa, dẫn đầu là cha anh. Cha anh liếc thấy tôi, không nói gì, đi ra phía cầu thang. Đoàn người nối đuôi nhau đi ra, để lại ánh nhìn sâu xa trên người tôi và Lâm Khải Chính. Lâm Khải Chính đứng quay lưng với tôi, hai tay rút túi áo, bóng lưng anh, tư thế của anh, trong lòng tôi nhớ lại biết bao nhiêu lần. Cho tới khi tất cả mọi người đều rời đi, anh mới quay người, mặt hướng về phía tôi. “Đi, anh đưa em đi mua đồ”. Anh nói “Thực sự muốn mua?” Em chỉ nói đùa thôi”. Tôi cố ý làm ra vẻ nhẹ nhõm trả lời. “Những điều em nói, anh đều coi là thật”. Trong mắt anh, tôi có thể nhìn thấy bản thân mình. Tôi đang định nói gì nữa, trên cầu thang vọng ra tiếng gọi: “Lâm tổng, chủ tịch Lâm đang chờ ngài, mong ngài nhanh một chút!” Sắc mặt Lâm Khải Chính có phần không vui, tôi vội nói: “Anh đi nhanh đi, đừng để cha anh chờ”. Anh do dự một lát, gật đầu nói: “Được, muộn hơn chút anh gọi điện cho em”. Tôi nhìn anh bước xuống lầu, bóng dáng khuất dần. Giống như trong mơ. Tôi cảm thấy toát mồ hôi, da mặt trắng bệch, đầu tựa lên bức tường lạnh lẽo, tỉnh rượu. Ăn cơm xong, tôi theo Cao Triển Kỳ đi hát. Tôi không muốn nhàn rỗi, thế là tôi chiếm microphone, căng họng, lớn giọng hát, cổ họng có lẽ sắp vỡ tung, không sao, tiếp tục hát. Còn Cao Triển Kỳ gần say, cầm hai rượu, ở cạnh tôi, hát nhảy theo. Cuối cùng di động rung trên bàn thủy tinh, lóe sáng. Cao Triển Kỳ nhiều chuyện, giơ tay cầm, bị tôi trừng mắt. Tôi cầm di động ra ngoài, cúi đầu nhìn màn hình, số đó, quả nhiên vẫn là số đó. “Alo..” Tôi nhận máy, nói to. Bên cạnh mọi người qua lại, tiếng kêu khóc om sòm trong phòng hát, vọng ra ngoài, vô cùng ầm ĩ. Tôi cầm di động dán chặt bên tai, bịt tai bên kia, miễn cưỡng mới có thể nghe thấy giọng anh, anh đang hỏi tôi: “Em ở đâu?” “Em ở ngoài” Tôi nói lớn, đi nhanh trong quán karaoke, muốn tìm một nơi yên tĩnh. “Đang làm gì” Anh hỏi tiếp. “Em đang hát”. Xung quanh đều là người, cửa thang máy vừa mở, một đám trai gái tràn vào, khoác vai ôm eo, cười hi hi ha ha. Anh nói một câu bên kia đầu điện thoại nhưng tôi nghe không rõ. “Anh nói gì?” Tôi đành hỏi, sau đó thấy đường thoát bên cạnh thang máy, tôi len vào đó. Cửa lò xo vô cùng nặng, dùng hết lực mới đẩy nổi. Đóng cửa, tiếng huyền não bị chặn lại phía sau, trong hành lang, ánh đèn mờ ảo. Khải Chính bên kia đầu điện thoại, cẩn thận e dè hỏi: “Anh đến đón em, được không?” “Để làm gì?” “Chúng ta đi mua đồ”. “Đi đâu?” “Em nói đi đâu, chúng ta sẽ đi đó”. “Em không biết”. “Gặp mặt rồi nói nhé” Tôi bằng khuôn mặt, không trả lời, anh cũng im lặng chờ đợi. Rất lâu sau, tôi khẽ giọng gọi tên anh: “Khải Chính” “Ừ”. Anh vẫn trả lời như vậy. “Vừa này...” Tôi dựa vào tường lẩm bẩm nói: “Nên để anh ôm em”. “Trâu Vũ...” . Anh đoán ra manh mối, ngữ khí trở nên căng thẳng: “Anh đến đón em, gặp mặt rồi nói, được không?” “Không”. Tôi lắc đầu: “Vừa này em uống nhiều, quên rất nhiều chuyện nhưng bây giờ em nhớ lại rồi”. “Hai năm rồi, anh tưởng rằng em có thể gặp anh” Anh chán nản nói. Cho dù cách một ống nghe, tôi cũng có thể nghe thấy sự thất vọng của anh. “Đúng! Em cũng tưởng vậy!” Tôi trả lời. “Gặp

mặt nhé, Trâu Vũ, coi như là bạn”. Anh vẫn không từ bỏ. Nước mắt chảy xuống, mũi tắc nghẹn, tôi buồn bã trả lời: “Đừng, Khải Chính, gặp anh em rất buồn”. Anh im lặng bên kia đầu điện thoại. “Anh ổn chứ?” Tôi lau sạch nước mắt, cố gắng đổi chủ đề. Rất lâu anh không trả lời, sau đó khẽ nói “ừ” “Nghe nói gần đây công ty anh đã lên sàn bên Mỹ?” “Ừ” “Đáng tiếc ở Mỹ, nếu ở trong nước em cũng mua một ít, mua cổ động anh”. “Ừ” “Nhưng anh phải bảo đảm sẽ tăng, nếu làm em lỗ, sẽ phải bồi thường theo giá”. “Trâu Vũ, hay là để anh đón em nhé”. Anh đột nhiên trở nên cố chấp: “Gặp mặt chúng ta chỉ nói chuyện thôi, anh bảo đảm!” “Không!” Tôi từ chối một cách yếu ớt. “Gặp anh sẽ buồn, không gặp anh sẽ không buồn ư? Đã quên anh rồi à? Có phải đã quên anh rồi không?” Anh dường như có chút kích động, thấp giọng hỏi nhiều lần. “Chưa quên, vẫn nhớ, đến từng câu anh nói em cũng đều nhớ” “Em ở đâu? Trâu Vũ, em ở đâu?” “Em đang hát, vừa hát vừa nhớ anh” “Trâu Vũ...” “Đừng trở lại nữa, bỏ số điện thoại đi! Còn có tám biển trên cây cầu nữa, cũng đừng thêm nữa. Khải Chính, em mãi mãi, mãi mãi, sẽ không quên anh! Em thề, em mãi mãi sẽ không quên anh!” Cho dù anh không nhìn thấy, nhưng một mặt tôi nói, một mặt gơ tay phải về hướng đông thành kính thề. “Anh cũng vậy” Anh khẽ đáp “Em biết” “Anh sẽ trở lại, trở lại một mình, anh bảo đảm!” “Không có tác dụng đâu, em muốn gả cho người khác!” “Em gả đi! Anh sẽ trở về!” “Trở về cũng không có tác dụng!” “Anh sẽ trở về! Vì vậy mãi mãi đừng quên anh!” Anh kiên định lặp lại. Cửa an toàn đằng sau đột nhiên được đẩy ra, Cao Triển Kỳ đầy hơi rượu gọi tên tôi: “Trâu Vũ! Cô chạy vào đây làm gì? Tôi vẫn tưởng cô bị đem bán rồi!” Tôi nhìn Cao Triển Kỳ, nói với Khải Chính trong điện thoại: “Tạm biệt!” “Tạm biệt... đừng quên anh!” Cuối cùng anh vẫn nói như vậy. Cúp máy, mắt tôi vẫn không rời Cao Triển Kỳ, tôi nhìn anh ta chăm chú, nghiêm túc nói: “Lão Cao, tôi gả cho anh nhé, được không?”

Cao Triển Kỳ không hiểu, trong phút chốc thấy kinh ngạc, sau đó anh ta cười mỉa: “Không được!” “Vì sao?” Tôi thấy rất kỳ lạ: “Chẳng phải anh luôn nói thích tôi ư?” “Nhưng tôi không muốn ly hôn lần nữa”. Anh ta xua tay, từ ngữ không rõ ràng, tôi ngẩng đầu cười lớn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-thu-ba>